

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Much like fine wine,
battle-hardened assassins
grow better with age."

—#1 *New York Times*
bestselling author
LISA GARDNER

KILLS WELL WITH OTHERS

a novel

New York Times Bestselling Author of *Killers of a Certain Age*

DEANNA RAYBOURN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ALSO BY DEANNA RAYBOURN

Belirli Bir Yaşın Katilleri

Veronica Speedwell Gizem Serisi

Tuhaf Bir Başlangıç

Tehlikeli Bir Girişim

Hain Bir Lanet

Tehlikeli Bir İşbirliği

Ölümcul Bir İlişki

Beklenmedik Bir Tehlike

İmkansız Bir Sahtekar

Uğursuz Bir İntikam

Bir Mezar Soygunu

Lady Julia Grey

Romanları Mezarda

Sessiz Mabette Sessiz

Bozkırda Sessiz

Darjeeling'e Giden

Karanlık Yol Karanlık

Soruşturma

Lady Julia Grey Novellaları

Sessiz Gece Yaz Gecesi

On İkinci Gece

Şenlik Ateşi Gecesi

Diğer Çalışmalar

Deanna'nın eserlerinin tam listesi için lütfen deannaraybourn.com adresini ziyaret edin.

KILLS WELL İLE DİĞERLERİ

Deanna RayboUffi

BEBXLEY
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Raybourn Creative LLC tarafından
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Colleen Reinhart'a ait
Kitap tasarımı Ashley Tucker'a ait, e-kitap için
uyarlanmıştır

Edgar® ismi Mystery Writers of America, Inc. şirketinin tescilli bir hizmet markasıdır.

EMILY DICKINSON'IN ŞİİRLERİ: VARYORUM EDİSYONU, Ralph W. Franklin tarafından
düzenlenmiştir,
Cambridge, Mass.: The Belknap Press of Harvard University Press, Copyright© 1998 by the President and
Fellows of Harvard College. Telif hakkı © 1951, 1955 Harvard Başkanı ve Üyeleri tarafından. Telif hakkı©
Harvard College Başkanı ve Üyeleri tarafından 1979, 1983 yıllarında yenilenmiştir.
Telif hakkı© 1914, 1918, 1919, 1924, 1929, 1930, 1932, 1935, 1937, 1942 Martha Dickinson tarafından
Bianchi. Telif hakkı © 1952, 1957, 1958, 1963, 1965 Mary L. Hampson'a aittir. İzin alınarak
kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

İhracat baskısı ISBN 9780593954164 Library

of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Raybourn, Deanna, yazar.

Başlık: Başkalarıyla birlikte iyi öldürür / Deanna Raybourn.

Açıklama: New York: Berkley, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024029076 (basılı) | LCCN 2024029077 (e-kitap) | ISBN 9780593638514 (ciltli)
| ISBN 9780593638521 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Gerilim (Kurgu)| Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3618.A983 K56 2025 (baskı) | LCC PS3618.A983 (e-kitap) | DDC 813/.6-
dc23/eng/20240628

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024029076> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024029077>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593638521

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison
Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir

ep_prh_7.1a_150432085_c0_r0

KONTENTS

İthaf Yazarın Notu

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Öndördüncü Beşinci

Altıncı Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Önbirinci Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Yedinci

Sekizinci Dokuzuncu

Önuncu Önik

Önüçüncü Önbüşinci

Önaltı Önyedinci

Önsekizinci

Öndokuzuncu

Yirmibirinci

.

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Yirmi
Yirmi Yirmi Bölüm
Yedi Dördüncü Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Otuz Birinci Otuz
BölümBeşinci Altıncı
Yirmi Yirmi Yirmi
Dokuzuncu Sekizinci
Otuzuncu İkinci

Teşekkür Yazar

Hakkında

Bu katilleri kalplerine alan ve onları tekrar öldürürken görmek isteyen hepinize. Teşekkür ederim.

AUTHOR'S NOTE

Yazarlar yalancıdır. Burada okuyacaklarınızın bir kısmı doğru, bir kısmı değil. Hangisinin doğru olduğunu kendiniz bulmalısınız.

BİRİNCİ BÖLÜM

APRİL 1982

" B I LLIE, çorabında bir koşu var. Yine." Açılmamış bir file çorap paketini uzatırken Helen'in sesi soğuktu. "Yedeklerimi al." Billie daha önce de bu durumda kalmıştı ve Helen'in detaylara verdiği önemle tartışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Tıpkı geçen seferki gibi," diyor Billie sırtarak.

Çoraplarını değiştiriyor ve tekrar kostümünün içine giriyor. "Sanırım bu iş bittiğinde feminist kartımı yakmak zorunda kalacağım," diyor Billie aynada tavşan kulaklarını düzeltirken. Playboy Kulübü'nde üç aydır gizli çalışıyordu ve mavi saten kulakları hâlâ sürekli bir rahatsızlık kaynağıydı.

Soyunma odasında yanında oturan Mary Alice, siyah göz kalemini keskin bir kanat haline getirirken ağzını büzüyor. Etkisine hayran kalarak geri . "Hoşuma gitti."

Natalie odanın diğer tarafından, "Çünkü lanet sütyenini doldurmana gerek yok," diye karşı çıkıyor. Korseli kostümlerin alt yarısı beli inceltmek, bacakları uzatmak ve kalçaları daha dolgun göstermek için değiştirilmiştir. Ancak kuplar sadece 34 ya da 36D olduğu için Tavşanların çoğu kıvrımlarını etrafta ne varsa (spor çorapları, yeni maksi pedler) onunla büyütmek zorunda kalıyor. Billie'nin her bir kupta sadece bir Tavşan kuyruğu pudrasına ihtiyacı varken, Helen'in rulo yapılmış bir spor çorabına, Natalie'nin ise üç çift külotlu çoraba ihtiyacı var. Marilyn Monroe'ya olan benzerliği, saçları platin rengi açılarak kasten artırılan Mary Alice, dört kişi arasında dikişleri sağlamlaştırılması gereken tek kişi. Makyajı bittikten sonra ayağa kalkıyor, kolalı yakasını ve manşetlerini düzeltiyor.

üniformayı bitirmek. Kulüpteki diğer her şey gibi, yirmi yıl önce şık ve modern olan kostümler de artık köhne ve yorgun. Kulüp yeniden güncel hale getirilmek amacıyla yenilenmiştir, ancak eski püskü halinin üzerinden uzun bir on yıl geçmiştir. Zoraki, flörtöz eğlencenin cılası dökülüyor ve aynı şakalara gülümsemekten, aynı yıpranmış lafları görmezden gelmekten yoruluyorlar.

Üç ay boyunca içki taşıdılar, sigara sattılar ve paltoları kontrol ettiler. Her vardiyaya görevlerini yerine getirmeye hazır bir şekilde geldiler ve her vardiyadan ayakları ağrıyarak ve bu döngüyü tekrar tekrar yaşamak zorunda oldukları için yükselen bir öfkeyle çıktılar. Billie, neşeli bir gülümsemeyle içki taşımadığı bir zamanı neredeyse hiç hatırlamıyor. Şimdiki hedefleri Toronto'lu bir gangsterin yeğeni, amcasının çetesinin veliahtı. Gangster koruma işinden ve kumardan memnundur ama yeğen hırslıdır, çeteyi uyuşturucuya ve reşit olmayanların fuhuşuna itmektedir. Şiddeti kendi iyiliği için sevmektedir ve planı Chicago'ya doğru genişleyerek statükoyu altüst etmektir.

Yaşlı adam birkaç ayda bir Chicago'yu ziyaret eder ve yeğenini de yanında getirir, bağlantılarını gözden geçirir, bağlantılarını yeniler, veliahtlık için yolu yumuşatır. En iyi zamanlarında anahtar sahibiydi, her gece kulüpte yemek yer, kızları taciz eder ve diğer tarafa bakmaları için fedailere para öderdi. Yeğenini iyi eğitmiş. Masaya doğru ilerlediklerinde genç adam sırtıyor ve yeni bir servis elemanının yaklaştığını görüyor. Bu kızın omuzlarına dökülen kül sarısı saçları, üst dudağının hemen üzerinde küçük bir yara izi olan bir ağzı ve daha yakından tanımak istediği bir poposu vardır. İçki siparişini alırken rahat bir elini kalçasına atıyor ve tepkisini izliyor. Kız iyi; ürkekliğini neredeyse gizliyor ama tamamen değil ve bu onun en çok sevdiği kısım -kendilerine dokunabileceğini ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını anladıkları zaman. Sandalyesine geri yaslanıyor ve garson elinden kurtulup siparişi vermek için bara yöneldiğinde başını müziğe doğru sallıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardır ve bu yüzden gerçekte ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktur.

Ancak arkasını döndüğünde gülümsemesi kaybolur. Billie siparişi barmene ilettikten sonra Mary Alice kayarak Billie'ye yaklaşır. "Bizimki nasıl?

Çocuk mu?" Mary Alice sorar.

"Peachy. Bir şey hissetti ve üzerine bir şişe Drakkar Noir kusulmuş gibi kokuyor," diyor Billie ona. "Bir kez olsun bir beyefendiyi öldürmek isterdim."

"Eğer centilmen , muhtemelen öldürölmeleri gerekmezdi."

Mary Alice kendi siparişini verir ve odayı taramak için döner. Sakin bir gecedir, masaların yarısından azı doludur. Mekân sallanıyormuş gibi görönsün diye müziğin sesi açılmış ve ışıklar azaltılmıştır. Olivia Newton-John hoparlörlerden bangır bangır bağılıyor, fizikselleşmek istiyor.

Girişe yakın bir yerde Helen vestiyerde çalışmaktadır. Görevi, yeğenin korumasının paltosunda taşıdığı EpiPen'i çıkarıp yerine özel olarak hazırladıkları EpiPen'i koymaktır. Aldıkları dosyaya göre, yeğenin fıstığa karşı yüksek derecede alerjisi vardır. Plan, öldürmeyecek kadar hafif ama EpiPen gerektirecek kadar şiddetli bir alerji krizi yaratmaktır.

Kullanacağı kaleme epinefrin yerine Versed ve potasyum klorür karışımı bir ilaç yüklenmiştir; bu karışım, şiddetli anafilaktik şoku takip edebilecek kalp krizini taklit ederek kalbini neredeyse anında durduracak bir kokteyldir. Midesinde yer fıstığı yağı izleri bulunacak ve ölüm, bir alerjenin kazara yutulmasının ardından doğal nedenler olarak belgelenecektir. Plan basitliği açısından zariftir, ancak ekibin her üyesinin mükemmel bir hazırlık ve zamanlama yapmasını gerektirir.

İki içecek tepsisi de aynı anda gelir ve Mary Alice kendininkini alır. Ayrılırken, Billie Helen'le göz göze gelir. Koyu renk saçları ve Jackie O duruşuyla Helen grubun en soylusu. Saten kostümü üzerinde neredeyse şık durmaktadır ve Billie'nin aklına yeğenin Helen'in kışını ellemeye asla cesaret edemeyeceği gelir. Helen bir parmak ucuyla sol yanağına dokunur, bu değişimin gerçekleştiğinin işaretidir. Billie tam Natalie barda ona katılırken geri döner.

Siparişini verirken gözlerini barmenden ayırmayan Natalie, bir elini Billie'nin tepsisinin üzerinden geçirerek küçük bir şişenin içindekileri içkilerden birine döküyor - korkunç görünlü bir çekirge. El çabukluğu yeteneği o kadar iyidir ki, yakından izleyen Billie bile o anı göremez

içkiyi karıştırıyor. Billie içkiyi süsleyen bitter çikolata parçalarının rafine edilmemiş yer fıstığı yağıyla parladığını görmek için aşağı bakıyor.

Billie tepsiyi bir sevinç duygusuyla kaldırıyor, tıpkı oyuncuların aylar süren provalardan sonra açılış gecesinde perde açılmak üzereyken hissettikleri türden bir heyecan. Bu hitin yapımı çok uzun sürmüştü. Altı haftada bitirmeyi planlıyorlardı ama iki katına çıktı. İki kez korktuğu bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı, tekrar görmesi gereken bir adamla Bermuda seyahatini erteledi. Taverner. Aklına onu son gördüğü andaki görüntüsü geliyor. Kalçalarına dolanmış çarşaflar, uykulu bir gülümseme ve onu yatağa çağıran açık kollar o kadar uzun süredir trenini özliyor. Anıyı bir kenara itiyor. Şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Ve bu adamı ne kadar çabuk öldürürse, diğerine o kadar çabuk geri dönebilir.

Masaya yaklaşır ve sunucuların alamet-i farikası olan, bel yerine dizlerini zarifçe bükmesini gerektiren bir eğilme hareketi yapar. Bu hareket hafifçe arkaya eğilmeyi gerektiriyor ve dizlere baskı yapıyor, ancak bir gardırop arızasını önüyor. Billie önce masadaki diğer iki beyefendiye servis yapıyor. Onları dosyadan tanımıyor ama Billie'nin kulüpte çalışmaya başladığından beri en az yedi kez duyduğu müstehcen bir fıkra anlatan yeğeninin her kelimesini dikkatle dinliyorlar. Amca yeğenine bakıp gülümsüyor, özellikle kötü bir bloktan bir çip. Çekirgeyi kasıtlı olarak en sona bırakır, mükemmel bir şekilde teslim edildiğinden emin olmak için olduğu kadar beklentinin tadını çıkarmak için de. Tam çekirgeyi yeğeninin önüne koyacakken, yeğeni can alıcı noktaya ulaşır ve ellerini açarak kolunu yakalar. Çekirge uçuyor, yapışkan yeşil sıvı tam göğsüne isabet ediyor. Kostümünün içine damlar ve yeğen başlangıçta içkisini kaybettiği için sinirlenerek nasıl temizleyeceğine dair kaba bir öneride bulunur.

Billie ona sıkıca gülümseyerek özür diler ve içkiyi değiştireceğine söz verir. Aceleyle bara gider ve barmen ona bir havlu uzatır. Natalie görüldüğünde gizlice göğsünü kuruluyordu. "Haberler kötü," diyor Billie ağzının kenarından. "Döktü. Yeniden doldurmam gerek."

"Daha da kötüsü," der Nat ona. "yok."

Billie dönüp doğrudan Nat'e bakar. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tıslar.

Natalie omuz silkiyor. "Mary Alice'in sadece bir şişesi var."

"Bir tane mi? Üç aydır hazırlanıyoruz ve onda bir tane mi var?"

"İkinci bir tane yaptı ama kırıldı. Bu onun hatası değil."

Billie bu noktada tükürmeye başlar ve Nat ona uyarıcı bir bakış atar. Billie barın arkasındaki aynaya bir bakış atar ve amcasının onu izlediğini görür. Hesap için işaret eder. Billie hesabı uzatır ve amca deri dosyanın içine birkaç banknot sıkıştırır - içkiler için tam para üstü.

Yeğen ayağa kalkarken sırtıyor. "Üzgünüm, memeler. Ama bahşiş istiyorsan, al bakalım, biraz daha arkadaş canlısı ol." Diğerleriyle birlikte kıs kıs gülererek oradan ayrılır. Kostümü krem de menthe ile yapış yapış olan Billie soyunma odasına yönelir ve dolabından bir trençkot alır. Onu kostümünün üzerine geçirir ve kemerlerini sıkıca bağlar. Mary Alice tam Billie tavşan kulaklarını kafasından çıkarıp köşeye fırlattığı sırada ortaya çıkar.

"Nereye gidiyorsun?" Mary Alice sorar. Billie ona "B Planı" diyor.

Kimse onu durduramadan sokağa çıktı. Kurallara uygun kulüp stilettolarıyla ayakları acıyor ama şimdi acıyı umursamıyor. Bu onu keskinleştiriyor, odaklanmasını sağlıyor ve on dakika içinde otelin ön girişinde oluyor. Görevli kapıyı açıyor ve o da doğruca kayıt masasına gidiyor, yeğeninin adını söylerken görevliye yüz dolarlık bir banknot uzatıyor.

"Özür dilerim-" diye başlar.

Billie kendi kendine iç geçiriyor ama ne yapması gerektiğini biliyor. Paltosunun biraz açılmasına izin verir, sadece tezgâhtarın kendine özgü saten kostümünü, alametifarıkası papyonlu yakasını ve göğüs dekoltesindeki gölgeyi görebileceği kadar. "Bakın, o benim erkek arkadaşım ve Chicago'ya gelmeden önce kavga etmiştik. Ben sadece ona en sevdiği fanteziyle sürpriz yapmak istiyorum," diyor nefes nefese bir ses tonuyla.

Numaraya bakarken elleri titriyor. "612."

"Teşekkür ederim," diyor ceketini çekerek. Örgütlerinin tüm kurallarını çiğnemişti. Bir grup görevini tamamlamak için tek başına gitti. Kendini belli etti, akılda kalıcı oldu. Resepsiyon görevlisine bir gün soru sorulacak olursa, onu üzerindeki küçük çile kadar tarif edebileceğini garanti etti.

Köprücük kemiği. Ama umurunda değil. Öfkenin işi körüklemesine izin veriyor ve bu iyi hissettiriyor.

Asansöre binerek altıncı kata çıkar ve odaya yönelir. Kapı kolunu deniyor -şok edici sayıda insan çıkarken kilitlemeyi unutuyor- ama kilit açılmıyor. Tam kilidi açacakken koridorun sonundan neşeli bir ses duyulur.

"Hanımefendi? Dışarıda mı kaldınız?" Yirmi yaşlarında bir temizlikçi, henüz işinden bıkmak için çok genç. Otel hizmetçilerinin çoğu gözlerini yere indirmiş, angarya işlerden bıkmış bir halde aceleyle yanlarından geçip giderler, ama bu kadın yaklaşırken hâlâ yeni bir kuruş gibi parlıyordu.

Billie ona gülümsüyor ve sahte bir kızgınlıkla gözlerini deviriyor. "Anahtarımı unuttum ve kocam duşta olmalı. Ne kadar aptalım!"

Hizmetçi onun yanından uzanır ve geçiş anahtarını kullanır. "Sorun değil."

"Sen bir bebeksin." Billie odaya girerken ona bir öpücük verir. Kapıyı arkasından kapatır ve tekrar kilitlemeye dikkat eder. Yeğenin pasaklı olduğunu görünce şaşırmadı. Sehpanın üzerinde kesik izleri vardır ve boş şampanya şişeleri köşedeki saksı ağacına devrilmiştir. Atılmış giysi yığınları yere dökülmüştür. Yatağa en yakın yığının üzerinden geçerken, en üstteki kayma izli iç çamaşırına dikkat ediyor. Onları bir kenara atıyor ve odayı inceliyor. Banyo kapısının dışında bir makyaj masası ve bir çift mermer lavabonun bulunduğu küçük bir oyuk var. Ücretsiz banyo malzemelerinin hepsi açık, bazıları içindekileri tezgâhın üzerine döküyor. Tüm ışıkları kapatarak odayı karanlığa gömüyor. Perdeleri hafifçe aralık bırakmış ve odadaki tek aydınlık dışarıdaki sokaktan geliyor. Tuzağı hazırlamıştır. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok.

Kapı açıldığında sadece çeyrek saat geçmiştir. İçeri giren adam ışık düğmesini kurcalıyor ama beceremiyor, usulca küfrediyor. Billie, adam banyoya doğru tökezlerken içki dumanının kokusunu alabiliyor ve karanlığa alışkın gözleri adamın silüetini seçebiliyor. Sessizce ayakkabılarını çıkarıp hamle yapıyor, boşluğu üç adımda geçiyor ve adamın kalçasını bir fırlatma rampası olarak kullanarak kendini yukarı atmaya yetecek kadar hız kazanıyor. Tek bir akıcı hareketle bacaklarını

boynuna dolandır ve tüm vücudunu döndürerek onu sırt üstü yere düşürür. Ciğerlerindeki hava boşalır, soluk soluğa kalır ve ne yapacağını şaşırır. Adam nefesini toparlayamadan, kadın onu karnının üzerine çevirerek yüzünü halıya sürüyor. Bir dizini adamın sırtına koyarak kolunu boynuna doluyor, diğer eliyle dirseğini kavrayıp sıkıyor ve adamın havasını kesiyor. Tüm manevra tamamen sessiz ve neredeyse tamamen karanlıkta gerçekleştirilmiştir. On saniyeden az sürmüştür. Eğer daha iyi bir ruh halinde olsaydı, adam bilincini kaybedene kadar onu nazikçe o pozisyonda tutar, sonra da boğardı.

Ama Billie iyi bir ruh halinde değildir. bilincini kaybetmeden hemen önce başının iki yanından tutuyor, ellerini zıt yönlerde savururken çenesini kaldıraç olarak kullanıyor. Her zaman düşündüğü gibi, kırılma sesi bir kereviz sapının çatlaması gibi geliyor. Adam kollarında kemiksiz ve yumuşak bir hale gelir ve kadın gövdesinin yere düşmesine izin verir. Bunu sarhoş bir kaza gibi göstermek kolay olacaktır, belki de sehpaye düşmüştür. Işığı yakar ve cesedi nereye yerleştireceğini planlar. Biraz kan akması için adamın kafasını sehpanın köşesine çarpması gerekecek ama bu onu rahatsız etmiyor. Cesedi ters çevirir ve ışık yüzüne düştüğünde, ne kadar büyük bir belanın içinde olduğunu fark ederek uzun bir süre ona bakar.

"Kahretsin," diyor kanepeye yığılıp seçeneklerini düşünürken.

Billie Webster profesyonel bir suikastçının yapabileceği en büyük hatayı yaptı.

Yanlış adamı öldürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

"Bavulumdan bir şeyler atıp gitmemem için yalvardığın yer burası değil mi?"
Mini pantolonumun içine bir çift çizme kesim kot pantolon atarak sordum.

Taverner sakince, "Hayır," diye cevap verdi. Yatak başlığına yaslanmış, bir kayısı yiyor ve suyunun parmaklarının arasından damlamasına izin veriyordu. Panjurlar kapalıydı - deniz meltemlerini içeri almak için baharın çok erken bir zamanıydı - ama açık olsalardı, Ege'nin uçurumların altında dalgalanan geniş mavi yayılımını görebilirdim. Kalmak için çok iyi bir teşvik olurdu ama yatağımdaki adam daha da iyi bir teşvikti.

"Gittiğim için üzgün görünmüyorsun," dedim eşit bir şekilde.

"Çünkü ben değilim. Gideceksin, işi yapacaksın ve uzaktayken beni özleyeceksin."

"Ben emekliyim," diye hatırlattım ona. "Bu bir iş değil."

Bunu ondan çok kendi çıkarım için söyledim. İkimiz de kendimizi bildik bileli çalıştığımız kurumun başkanı tarafından çağırılmıştım. Birkaç yıl önce zorunlu emekliliğe ayrılmıştım ama iyi bir eğitim asla ölmez. Çağrıda fazla bir şey yoktu, sadece dönüş adresi olmayan ince, eski moda bir posta zarfı. Doğrusu, hala bunlardan yapıldığını bile bilmiyordum. Kenarındaki gösterişli küçük mavi-kırmızı şerit hoşuma gitmişti. İçinde Colonial Williamsburg'un bir kartpostalı ve arkasında bir karalama vardı: *Keşke burada olsaydın! N.* Kartpostalın üzerine Atina'dan bir sonraki uluslararası uçuş için bir bilet ve Dulles'daki ucuz bir araba kiralama şirketinin rezervasyon çıktısı iliştirilmişti. Atina'ya gitme işini bana bırakmışlardı. Feribot günde iki kez sefer yapıyordu ve sabah vapuru kalkmadan önce yaklaşık yirmi dakikam vardı.

Taverner düşünceli düşünceli çiğneyerek bir ısırık daha aldı. "Ama bunun bir iş olmasını umuyorsun."

Ellerimde ipek bir bluz vardı ve katlamaya devam ettim ama ellerim biraz daha yavaş hareket ediyordu. "Belki."

Onun gülümsemesini kırk yıldır tanıyordum. Bana verdiği gülümseme nazik, hatta acıyan bir gülümsemeydi. "Billie."

İçimi çektim ve katlamaktan vazgeçerek bluzu kotun ardından çantaya attım. "İyi. Belki de özlemişimdir."

"Belki mi?" Güldü. "Eğer beni işi özlediğinin yarısı kadar özleseydin, asla ayrılmazdık."

"Ayrıldık çünkü sen başka biriyle evlendin." Toparlanmaya geri döndüm ve bluzun üstüne bir avuç iç çamaşırı attım.

Sonraki sözlerini dikkatle seçti. Evliliği konusu bir mayın tarlasıydı, sadece parmak uçlarına ve fısıltılara uygundu. "Onunla evlendim çünkü senin istemediğin şeyleri istiyordum. Hâlâ da istemediğin şeyleri."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama başını salladı. "Yapma. Ya istemediğin bir şey söyleyeceksin ya da duymak istemediğim bir şey. O yüzden ben konuşacağım." Durakladı ve ben de omuz silkerek devam etmesini işaret ettim. "Bizim için bulduğun bu cenneti seviyorsun. Benimle yaşamayı seviyorsun. Beni seviyor bile olabilirsin. Tanrı biliyor ki seni seviyorum. Ama bu yeterli değil, değil mi?"

"Taverner," diye başladım.

Elini kaldırdı. "Kapa çenenin Billie," dedi ama gülümsüyordu. "Daha fazlasına ihtiyacın var. Bunu anlamam kırk yılımı aldı ama anlıyorum. Ben senin için yeterli değilim. Merak etme, bunu kişisel olarak algılamıyorum. İstedtiğin şeye bulabileceğin kadar yakınım. Ve seni kalmaya zorlamadığım bana geri döneceksin. O yüzden git." Elindeki kayısı çekirdeğini komodinin üzerindeki kül tablasına bıraktı ve gelip önümde durdu.

Kollarımı boynuna doladım. "Sen milyonda birsin, Taverner."

Geri çekilmeden önce ona minnettarlığımı göstermek için birkaç dakika harcadım. Çantamı aldı ve bana uzatmadan önce fermuarını çekti. "Hadi git o zaman. Buradan çık ve gidip birini öldür. Döndüğünde seni bekliyor olacağım."

—

ŞİMDİ, *GİT BAŞKA BİRİYLE* Çoğu çift için romantik bir cümle olmayabilir, ama bizim için lanet olası bir şiirdi. Beni anladığı anlamına geliyordu. Elbette aynı iş kolunda olmamızın da yardımı olmuştu. İkimiz de - Taverner Majestelerinin Ordusu'nda bir süre görev yaptıktan sonra, ben Austin'deki üniversiteden sonra - Müze olarak bilinen bir organizasyon için profesyonel suikastçılar olarak işe alınmıştık. Yabancıların bildiği bir isim. Gerçek isim önemli değil, söylesem de tanımazsınız. Böylesi daha iyi. Kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı ne kadar az kişi bilirse, herkes için o kadar güvenli olur. Müze, adaletten kaçan Nazilerin izini sürme misyonuyla İkinci Dünya Savaşı'nın küllerinden doğdu. Eğer yağmalanan sanat eserleri de aynı zamanda kurtarılabilmişse, bu da bir bonus sayılırdı. Takma adı da buradan geliyor. Örgüt, hoşnutsuzlar ve kayıplar tarafından kurulmuştu - çok özel becerilerini kullanamayan eski istihbarat görevlileri ve direniş savaşçıları, Batı Avrupa'nın hazinelerini korumak için Anıt Adamlarla birlikte çalışmış bir ya da iki kişi, öldürme fikrini seven ve bunun için hapse girmeyen bazı uysal psikopatlar. Her tuhaf ve uyumsuz kişi Müze'de kendine bir yer bulmuş, Nazileri ve yağmalanmış sanat eserlerini aynı hevesle avlamıştı.

Birkaç on yıl sonra, avlanacak çok fazla Nazi kalmamıştı, bu yüzden Müze çabalarını uyuşturucu kaçakçılara, silah tüccarlarına, insan kaçakçılara, başka bir deyişle öldürülmesi gereken insanlara yöneltti. Sfenks Projesi olarak bilinen dört kişilik bir grubun parçasıydım, Müze'nin tarihindeki tamamı kadınlardan oluşan ilk ekipti. Diğer üçü, Mary Alice, Helen ve Natalie, kız kardeşlerime en yakın kişilerdi. Beni çok kızdırıyorlardı ve onları herhangi biri için kurşun atacak kadar çok seviyordum ve sevmiştim de.

Birlikte son gezintimizden bu yana geçen birkaç yıl içinde birbirimizden uzaklaşmıştık. Biz hep böyleydik. İlk görevlerimiz sıkı bir gözetim altında dörtlü olarak yürütüldü. Kendimizi kanıtladıktan sonra, diğer suikastçılarla iş yapmak ve ara sıra tek başımıza görev yapmak için tasmamızdan biraz kurtulduk. Arada sırada, dördümüzün de katılması gereken bir öldürme görevi verilirdi ve son seferden beri konuşmamış olsak bile, kaldığımız yerden devam ederdik. Gerçi benim açımdan anlatacak pek bir şey yoktu. Ben ders kitaplarını ve makaleleri çevirme işimde istikrarlı bir şekilde çalışırken, Mary Alice borç hesaplarıyla uğraşır ve boş zamanlarını amatör bir müzik grubunda viyola çalarak geçirirdi.

oda orkestrası. Helen, başkentte devlet işinde çalışan bir kocanın evde oturan sosyetik karısıydı ve Natalie... Natalie tam bir jokerdi. Resmiyette "sanat öğretmeni"ydi ama performans sanatıyla, bir dizi başarısız galeri sergisiyle ve aynı sayıda eski kocayla uğraşıyordu. Birlikte dünyanın dört bir yanındaki kötü adamları ortadan kaldırarak çok iyi bir iş çıkardık ve kendimizi hedef tahtasında bulduğumuzda, emeklilik yerine fesih için işaretlendiğimizde, sadece bir araya gelerek hayatta kaldık. Bu durumu çözerken yoğun birkaç hafta boyunca birlikte yaşadık ve çalıştık ve sanırım bir süreliğine yollarımızı ayırma zamanı geldiğinde hepimiz rahat bir nefes aldık.

Vedalaşmamızın üzerinden sadece birkaç yıl geçmişti, ama Dulles'ta Helen'i gördüğümde neredeyse onu tanıyamayacaktım. Yirmi kilo almış ve saçları tamamen beyazlamıştı. Onu son gördüğümde dullukla mücadele ediyordu ve o kadar zayıftı ki rüzgâr sert eserse uçup gidecekmiş gibi hissediyordum. Şimdi daha sağlam görünüyordu. Mutlu görünüyordu.

Sarılmak için yanıma geldi ve beni sıkıca kavradı. "Dur sana bir bakayım Billie," dedi ve beni tepeden tırnağa süzmek için geri çekildi. Pek bir değişiklik bulamadı. Başım hâlâ aynı bulaşık suyu sarısı saçlara sahipti ama bir avuç daha gümüş rengi vardı ve ayak parmaklarım hâlâ yıpranmış kovboy çizmelerinin içindeydi. "İyi görünüyorsun, evlat."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum," dedim karlı saçlarına doğru başımı sallayarak.

Gülümsedi. "Griyi o kadar uzun süredir kapatıyordum ki, gerçekte ne renk olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen beyazlaştığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin." Bileğindeki eski Cartier Tank saate baktı. "Mary Alice'in uçağı gelene kadar otuz dakika, ondan sonra da Natalie için bir on dakika daha bekleyeceğiz. Hadi bir şeyler içelim."

Beni en yakın havaalanı barına götürmesini bekliyordum. Bunun yerine parlak bir meyve suyu barına yöneldi ve pipetini derin derin emerek yeşil ve posalı bir şeyler sipariş etti. Onu izlediğimi görünce başını kaldırdı ve bardağı sallayarak gülümsedi. "Evet, kokteylleri bıraktım. Ve şarabı. Ve koca bir şişe sek cin. Artık ıslah oldum."

"Sevindim. Eminim karaciğerin de öyledir," dedim ve kendi fincanımdan bir yudum aldım. Çilekli ve yarım düzine başka meyveli bir şeydi; birkaçını daha önce hiç duymamıştım. Başka bir şey söylemedi, ama sonunda vagona tırandığına sevinmiştim. Dul kalmak onu çok hırpalamıştı ve aylarını yatakta bir şişe Bombay Sapphire eşliğinde geçirmişti. Onu bu durumdan kurtarmak için emeklilik görevimiz gerekmişti ve görünüşe göre değişiklikler kalıcı olmuştu.

Mary Alice siyah bir tulumun üzerine siyah, mor ve boz kahverengi soyut desenli düğmesiz bir palto giymiş olarak ortaya çıkana kadar özel bir şey konuşmadık. Saçları biraz daha uzundu ve dürbünleri yeniydi, ama bunun dışında Mary Alice'ti, kıvrımlı ve sarışındı, diğer kadınların sadece enjeksiyonla sahip olabileceği türden dudakları vardı. Her zaman bir pinup'ı andırırdı ve şimdi Marilyn Monroe'nun altmışlı yaşlarına kadar yaşaması ve örgü örmeye başlaması durumunda Marilyn Monroe'ya benziyordu.

Mary Alice çantamdan çıkan posta zarfını fark edene kadar birbirimize sarılıp her zamanki şeyleri konuştuk. "Görüyorum ki bize kesinlikle hiçbir şey söylemeyen aynı briefing materyallerini almışsınız," dedi.

"Naomi kartlarını kapalı oynuyor," diye hatırlattım ona.

Asık ağzı inceldi. "Ve onları orada tutabilir. Buraya geldim çünkü bizi bir belanın içine sürüklediğinden emin olmak istedim."

Mary Alice'in bu çağırma konusunda en az hevesli olan olmasına şaşırmadım. Ne de olsa kaybedecek en çok şeyi olan oydu. Aramızda gerçek aşkı en son bulan oydu ve bulduğunda da bu aşk onu darmadağın etmişti. Akiko'ya ikinci buluşmalarında evlenme teklif etmiş ve altı ay içinde evlenmişlerdi. Beşinci evlilik yıldönümleri yaklaşıyordu ve geleneksel hediyenin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Odun mu? Belki onlara bir kedi tırmalama direği alırdım.

Sırıttım. "Akiko nasıl?"

Mary Alice, "Evde, Kevin'e bakıyorum," dedi. "Ve Gary."

Helen pipetini emdi, yeşil çamurunun dibine vurduğunda höpürdeten bir ses çıkardı. "Gary?"

"Akiko, Kevin'in bir arkadaşa ihtiyacı olduğuna karar verdi ve biz de Gary'yi evlat edindik. Bir Scottish Fold. Dört kilo ağırlığında ve Kevin ondan çok korkuyor."

Bize duvar kağıdını göstermek için telefonunu çıkardı. Keskin, asimetrik siyah saçlı, orta yaşlı, çarpıcı bir kadının küçük gri bir kediyi kucakladığı bir , kulakları neredeyse bir bere gibi kafasının üzerinde düz duruyordu. Kedi kaçmak istercesine çırpınıyor, gözleri vahşi bir atınki gibi yuvarlanıyordu. Arkalarında, yeni gelene saf bir nefretle bakan devasa bir Norveç Orman kedisi olan Kevin duruyordu.

"Bağlanmak için biraz zorlanıyorlar ama yakışıklı çocuklar değiller mi?" Mary Alice sordu.

Helen ve ben hayranlık dolu sesler çıkarırken Mary Alice dudaklarını büzerek telefonunu bir kenara koydu. "Natalie henüz gelmedi mi? Sanırım uçağını kaçırdı."

"Kesinlikle yapmadı."

Arkamızı döndüğümüzde Natalie'yi bulduk, bukleleri yarı beline kadar sarkıyordu, üzerinde İspanyol paça, çizgili bir pantolon ve yarım düzine saçaklı ipek eşarp vardı. Hepimize sarılmak için kollarını iki yana açtı.

Mary Alice geri çekilirken ona "Cher'in *Dark Lady* döneminden bir mülteci gibi görünüyorsun," dedi.

Natalie dilini şaklattı ve Mary Alice'in ceketinden bir parça kumaş kopardı. "Yaşlı gezginler için Chico'nun kalıcı basın koleksiyonundan bir şey mi?"

Mary Alice, "Burası Talbots, seni kaltak," diye söze başladı.

Elimi kaldırdım. "Burada olmaz. Şimdi de değil," dedim. "Arabada da kan lekesi yok. Kiralık bir araba."

—

ÇANTALARIMIZI TOPLADIK VE kimin nereye oturacağı ve hangi müziği çalmamız gerektiği konusunda her zamanki tartışmalarla arabaya doğru yola çıktık. Arabayı ben kullandığım için ikisine de ben karar verdim. Mary Alice'i Natalie'ye zarar verme olasılığının daha düşük olduğu ön yolcu koltuğuna oturttum ve çalma listesi için eski Linda Ronstadt'ı açtım. "When Will I Be Loved" şarkısına parmaklarımı vurarak yolculuğa yeni başlamıştım ki Natalie arka koltuktan seslendi.

"Naomi'nin bizden ne istediğine dair bir fikriniz var mı?"

"Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı Mary Alice.

bir baktım ve onun koltuğuna yığılmış, hiçbir şey izlemediğini gördüm. O ve Natalie her zaman kavga ederlerdi, ama her zamankinden daha hızlı bir başlangıç yapmışlardı ve bunun nedeni hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı.

Dikiz aynasından Helen'la göz göze geldik ve o da başını hafifçe salladı.

"Emekli maaşlarımızın nihayet onaylanacağına dair büyük umutlarım var," dedi. Müze'nin emeklilik yardımları önemli miktarda emekli maaşı içeriyordu, ancak Yönetim Kurulu bunun yerine bizi öldürmeye karar verdiğinde bizimki iptal edilmişti. Emeklilik görevimizin sonunda ortalık durulduğunda müdür vekili olan Naomi, emeklilik maaşlarımızı yeniden bağlayacağına söz vermişti ama şu ana kadar bizi oyaladı. Tek bir ödeme yapılmıştı - dürüst olmak gerekirse cömert bir ödeme - ama o zamandan beri hiçbir şey yapılmadı.

Mary Alice homurdandı. "Gecikmeler ve bahanelerden başka bir şey olmadı. Birdenbire verdikleri sözleri yerine getirmeye karar verdiklerini düşünmek için hiçbir neden yok."

Natalie çantasını karıştırırken, "Olsa iyi olur," dedi. "Biraz sermayeye ihtiyacım var. Yeni bir Etsy dükkânı açacağım ve başlangıç parasına ihtiyacım var."

"Ne için?" Mary Alice talep etti.

"Bunlar için," dedi Natalie, tığ işi bir kese çıkararak. Mavi ve turuncunun korkunç tonlarında çizgiliydi ve bir çift minik beyaz ponponla süslenmişti.

"O nedir, canım?" Helen sordu.

Natalie parmaklarını içinde gezdirirken, "Alet ısıtıcı," diye açıkladı. "Burada taşaklar için fazladan bir cep var."

Helen ponponları parmaklarken nazikçe, "Zekice," dedi.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en rahatsız edici şey," dedi Mary Alice.

"Gerçekten mi?" Natalie'nin kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Bir keresinde

Bir kadının gözüne buz kıracağı soktunuz ve *bu* şimdiye kadar gördüğünüz en rahatsız edici şey mi?"

Mary, "Söz konusu kadın Nijerya mafyasının en yüksek rütbeli üyesiydi ve kendi kardeşini bizzat işkence ederek öldürmüştü," dedi.

Alice işaret etti. Penis ısıtıcısını işaret etti. "Bu zulümler masumlar üzerinde uygulanacak."

"Bak şimdi, Mary Alice, yeterince şey yaşadım-"

Elimi uzatıp Linda'nın sesi camları tıkırdatana kadar radyonun sesini açabilirdim ama Helen çoktan kontrolü ele almıştı.

"Bilgilendirme paketi bende," diye duyurdu. Helen'in üç sesi vardı - sosyeteye takdim edilen kız, anaokulu öğretmeni ve ceza dağıtan kız izci oymağı lideri. Bu ses sonuncusuydu ve Natalie ile Mary Alice, Helen bu ruh halindeyken onu test etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Helen kendisine gönderilen sayfaları gözden geçirmeye devam etti. Onun posta zarfı benimkinden daha kalındı, içinde Colonial Williamsburg haritası ve bir otel onayı vardı. "Seyahat düzenlemelerinin tuhaf olduğunu düşünen başka biri var mı?" diye sordu.

"Otobüs koltukları," dedi Natalie küçümseyerek.

Mary Alice, "Onlar Premium Economy idi," diye düzeltti.

Natalie gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı ama Helen devam etti. "Seyahat acentesini kastetmiştim. Biletler Müze'nin seyahat ofisi aracılığıyla verilmedi. Gerçi Nat haklı - birinci sınıf koltuklar değildi, özellikle de Billie ve ben Avrupa'dan geldiğimiz için bu garip."

Müze için çalışmanın avantajlarından biri de, gizli hikayelerimizi açığa çıkarmayacaksa lüks seyahatlerdi. Bir grup rahibe ya da beş parasız yüksek lisans öğrencisinin şampanya içip havyar atıştırması birkaç kaşın kalkmasına neden olabilirdi. Bu seyahatler için sırt çantalarımıza granola koyduk ve yoga minderlerinde uyuduk, dönüş yolculuğunda elimize martini ve monogramlı terliklerin verileceğini hayal ettik. Diğer tüm seyahatler için ise tüm zil ve ısıklarla birlikte kesinlikle birinci sınıftı. Şoförlü arabalar, köşe sütler ve konsiyerjler. Kötü bir hayat değildi.

"Ayrıca," diye devam etti Helen, "kalacak yerlerimiz de dolu-"

Gözlüklerinin üzerinden küçük yazıya baktı. "Aman Tanrım. Bir Best Western." ", " diye mırıldandı Mary Alice. "En azından ayrı odalarımız var mı? odalar?"

Helen ona "Duble," dedi.

Bir tırın etrafından dolanırken "Ve bu kiralık araç da kompakt" diye işaret ettim. Kamyoncu direksiyona bir kitap dayamıştı ve arabayı sürerken bir kâsedden mısır gevreği kaşıklıyordu. Müze'nin benim için kiraladığı son araba bir Maybach'tı. Bir kızı ağlatmaya yeterdi.

"Peki bu cimrilik de neyin nesi?" Mary Alice sordu. "Bütçe kesintileri mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde Natalie de onunla aynı fikirdeydi. "Beni şaşırtmazdı. Belirsiz bir dönemden geçiyoruz ve herkes bütçesini kısıyor. Müze neden bundan muaf olsun ki?"

Müze'nin parasının tükeniyor olması üzücü bir düşünceydi. İmkânları olan ve ellerindekini çok daha fazlasına dönüştürme becerisine sahip insanlar tarafından kurulmuştu. Hiçbir şey ucuza yapılmamıştı. Eğitimden ya da görevlerden kaçınmamışlardı ve tüm bunlar boyunca dünyanın dört bir yanındaki uluslararası güvenlik ve insani amaçlara yönelik önemli tehditleri takip etmişlerdi - son derece kapsamlı ve pahalı takipler.

Neden ucuza çağrıldığımıza dair kendi teorim vardı ve bundan hiç hoşlanmadım. Kimse ucuz bir katil olmak istemez.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NAOMI'NİN KOLONİYEL WILLIAMSBURG HARİTASINDA, Kongre Binası'nın karşısındaki boş bir köşeye silik bir yıldız çizilmişti. Haritanın altında, açılış saatlerinin bir listesi vardı ve sabah saat 10'un etrafına küçük bir daire çizilmişti.

Dokuz kırk beşte yerimizdeydik. Alarmımı beşe kurmuştum -jet lag'ine lanet olsun- ve bölgenin etrafında bir koşuya çıkmıştım. Bacaklarımı esnetmek için olduğu kadar araziye tanımak için de koştum. İki millik uzun, kolay bir döngü beni eski cazibeye sahip binalarla dolu bir caddeden aşağıya ve birkaç at ile birkaç semiz koyunun nemli otları kemirdiği bir otlak kümesinin etrafına götürdü. Duş aldıktan sonra otelin kafesinde kahvaltı için diğerlerine katıldım; Helen yulaf ezmesi, Mary Alice yumurta beyazı omleti ve Natalie de ağırlığınca Fransız tostı yedi. Ben yoğurt ve meyve ile yetindim ve ayrılma vakti gelene kadar üçüncü tur kahve içerek oyalandık. Naomi'nin neden Best Western'i seçtiğini anlamak kolaydı. Tarihi bölgeye yürüyerek yaklaşmak istiyorsanız burası en iyi yerdi ve oraya giden tek turist biz değildik. Hava serin ama güneşliydi, sabahın erken saatlerinden kalma sis pembe sabah ışığında dağılıyordu. Haritalarımızı taşıyarak ve diğer ziyaretçiler gibi birbirimize önemli noktaları işaret ederek yavaşça yürüdük. İçeri giren birkaç işçinin yanından geçtik ve Mary Alice onların ardından bakakaldı.

"İşe bir mafya şapkası ve iç eteklikle gelmeyi hayal edebiliyor musunuz?"

Kimse cevap veremedi, frak ceketli ve pantolonlu bir beyefendi, başını savurup hafifçe zıplayan kestane rengi bir atın üzerinde yanımızdan geçti. Üç boynuzlu şapkasını bize doğru eğdi. "İyi günler hanımlar."

Natalie gözlüğünün üstünden bakarak onun uzaklaşmasını izlerken, "*Sana iyi sabahlar,*" dedi. Haklıydı da; atın özellikle güzel bir tırıs yürüyüşü vardı.

"Aşağı, kızım," dedi arkamızdan bir ses. "Sömürge döneminin müreffeh beyefendilerinden biri. Ben bir köle taciri kokusu alıyorum."

Döndüğümüzde Naomi Ndiaye'nin herhangi bir banliyö annesi gibi giyinmiş ve bebek arabasını iterek bize doğru geldiğini gördük. Sırtarak, ya mükemmel genlerin ya da pahalı ortodontinin sonucu olan bir gülümseme gösterdi.

"Bu bir dekor bebek mi?" Uyuyan çocuğa doğru başımı sallayarak sordum. "Keşke," dedi.

Helen sakın küçük yüze bakarken, "Çok güzel," dedi. "Çünkü uyuyor," dedi Naomi. "Uyanırken bir köpek gibi çığlık atıyor.

Pterodaktıl ve babasının başardığından daha büyük bir sıçış yapıyor. Canavarı uyandırmak istemiyorsanız sesinizi alçaltın."

Bizi yayılan bir meşe ağacının altına sıkışmış bir grup banka götürdü. Bir banka oturdu ve ben hemoroidlerinin azıp azmadığını merak ettim. Onu en son gördüğümüzde bu bebekten önceki bebeğe ağır bir şekilde hamileydi ve bebekle ilgili bir dizi rahatsızlıktan muzdaripti.

Güneş gözlüklerini kafasına doğru itti ve etrafına bakındı. "Hepiniz iyi görünüyorsunuz. Çoğunlukla. Biraz jet-lag olmuşsunuz ama sıkı duruyorsunuz."

Bu fikirden biraz fazla memnun görünüyordu. "Bizim için bir işin var." Bunu bir soru haline getirmedi çünkü cevabı zaten biliyordum.

Naomi sırtıttı. "Hemen işe koyulan kadınları severim. Bu öğleden sonra Busch Gardens'a giriş kartım var ve bütün kekler bitmeden oraya gitmek istiyorum." Durdu ve tekrar etrafına bakındı. "Lilian Flanders ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Hafıza tuhaf bir şey, özellikle de yaşlandıkça. 1966'da çıkan "Bang Bang (My Baby Shot Me Down)" şarkısının tüm sözlerini hatırlayabiliyorum ama yattığım erkeklerin yarısının yüzünü unuttum.

Mary Alice aniden parmaklarını şıklattı. "İlk görevimiz. 1979. Bulgar bir suikastçı olan Boris Lazarov'u öldürmek için özel bir uçakta hostes kılığına girdik. Hatırladığım kadarıyla işkence konusunda yetenekliydi. Lilian, Lazarov hakkındaki dosyayı hazırlayan Provenance ajanıydı."

Organizasyonumuz, isimlerini müze terminolojisinden alan üç bölüme ayrılmıştı. Provenans gözetim ve

Bilgi toplamak, iki tür insan hakkında veri toplamak, işe aldıklarımız ve öldürdüklerimiz. Satın alma elemanları tedarik ve lojistikten sorumluydu, bir görevi mümkün kılmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Sahte sosyal medya profillerinden zarif patlayıcılara kadar her şeyi inşa ediyorlardı. *James Bond*'dan Q'yu düşünün ve çok uzakta değilsiniz. Üçüncü departman Sergiler'di - sahadaki gerçek suikastçılar. Her departmanın başında bir küratör ve *onları* denetleyen, işe alma ya da öldürme oylarının oybirliğiyle alınması gereken bir Yönetim Kurulu vardı. Uluslararası suç örgütlerine göre oldukça basitti. Naomi Provenance'da yükselmiş ve önceki yönetim kurulu üyelerinin ölümüyle sonuçlanan bir komplonun ardından geçici müdür olarak göreve başlamıştı. Her departman için yeni küratörler atamıştı ve hâlâ örgütün liderliğine karşı sarsılmış olan güveni yeniden tesis etmeye çalışıyordu.

Natalie, Mary Alice'in okumasından sonra ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Şeytan'ın topları adına bunu nasıl hatırladın?" Natalie sordu.

Mary Alice omuz silkti. "İlk aşık olduğum çocuğun adı Flanders'dı. O zamanlar Lilian'ın onunla bir akrabalığı olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum." Helen ona kaşlarını kaldırdı ve Mary Alice gözlerini devirdi. "Lezbiyenliğe ortaokulda yakalandım Helen. Erkek bitlerini öğrendikten sonra."

Naomi araya girdi. "Mary Alice'e tam not. Lilian, on yıl önce emekli olmadan önce Provenance departmanının uzun süreli ve son derece donanımlı bir üyesiydi. Şimdi Maine kıyılarındaki bir ada olan Mount Desert'teki evinde öldü."

"Yani?" Natalie sordu. "Kaç yaşındaydı, yetmişlerin sonunda mı? Muhtemelen *The Price Is Right*'ı izlerken en yakın teklifi verdiğinde yere yığılıp kalmıştır."

"Seksen bir yaşındaydı," diye kabul etti Naomi. "Ama mesele bu değil. Yerel dikiş loncasında ve çizgi dansı grubunda son derece aktifti ve son muayenesinden de başarıyla geçti. Adli tabip ilk başta kalp krizi olduğunu düşünmüş ama birileri etrafı kurcalamaya ve daha yakından bakmaya karar vermiş. Ağzında ve burnunda iğne oyalı bir yastığa ait lifler buldular. Lilian Flanders boğulmuş."

Mary Alice ona dar bir bakış attı. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Lilian 1979'daki o görev için tüm bilgileri sağladı," diye açıkladı Naomi. "Boris Lazarov hakkında kimse ondan daha fazla şey bilmiyordu. O olmasaydı bu suikast asla mümkün olmazdı. Ve sanırım birileri bunun hesabını soruyor."

"Kırk dört yıl sonra mı?" Natalie sordu. "Tanrım, aş artık bunu. Suikastlar olur."

"Peki kim Boris Lazarov'u intikamını alacak kadar önemser?" Helen araya girdi.

"Çocukları vardı," dedi Mary Alice sessizce. "Bunu brifingden hatırlıyorum. Üç mü?"

"İki," diye düzeltti Naomi. "Bir oğlan, on yedi yaşında. Bir kız, on bir yaşında."

Kızı altı yıl sonra bir trafik kazasında annesiyle birlikte öldü." "Sizce Lazarov'oğlu, olgun bir yaşta"-Helen durakladı

"altmış bir yaşında, kırk yıldan uzun bir süre önce babasının ölümünden sorumlu olan insanlardan intikam almaya mı karar verdi?" Helen açıkçası kuşkuluydu.

Naomi cevap veremeden, yedi buçuk ayak boyunda bir gölge üzerimizde belirdi. Uzun bacaklı, kaslı bir adamdı ve omzunda yürümeye başlayan bir çocuk vardı. Kargo şortu ve bir çift yuvarlak, kaplumbağa kabuğu gözlük takmıştı. Kızın saçları mısır örgüsüydü, her küçük örgü bir yaban arısı tokasıyla tamamlanıyordu. Elleri babasının saçlarına dolanmıştı ve küçük topuklarını babasının göğüs kaslarına vururken saçlarını çekiştiriyordu.

"Bebeğim, Layla'yı tualete götürüyorum. Onun için meyveli atıştırmalıkların var mı?" Naomi çantasını karıştırıp ona bir paket köpekbalığı sakızı atarken bize gülümsedi.

"Sadece bir tane," dedi ona. "Ve sadece ikisini de yaparsa."

Küçük adam onu bir midilli gibi tekmeleyerek, "Şimdi lazımlık, Dadddddyyyyyy," diye talep etti.

"Hanımlar." Bize tekrar gülümsedi ve koşarak , çocuk koşarken kıkırdıyordu. Bir dakika boyunca hepimiz sessiz kaldık, o hareket ederken manzaranın tadını çıkardık.

Natalie saygılı bir sesle, "İnek Winston Duke'a benziyor," dedi.

"Mmmhmmmm." Naomi'nin sesi bir mırıltı gibiydi.

"Kocanız ne iş yapıyor?" Helen kibarca sordu.

"Dennis bir teorik fizikçi," diye yanıtladı Naomi. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum ama konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyor. Ellerini de çok iyi kullanıyor."

Kimse tek kelime etmedi ama Mary Alice gözlerini bana çevirdi ve ben de hafifçe öksürdüm. "Lazarov görevi mi?" Dürttüm. "Lilian Flanders'ın ölümünün arkasında Lazarov'un oğlunun olduğunu düşünüyorsun."

Naomi hemen işine geri döndü ama Natalie kargo şortu köşeyi dönene kadar izlemeye devam etti. "Ben biliyorum. Lilian öldüğünde elinde tuttuğu bir şey vardı - siyah bir kurt figürü."

Naomi uzanıp bebek bezi çantasından kilitli bir atıştırma poşeti çıkardı ve . İçinde küçük bir kurt vardı, kaba denecek kadar ilkeldi. Ama bu şeyin ne olması gerektiği açıktı. "Obsidian," dedim avucumun içinde çevirerek.

Mary Alice omzumun üzerinden baktı. "Bunun Boris Lazarov'la ne ilgisi var?" diye sordu.

"Boris' adı Rusça'da 'kurt' anlamına geliyor," dedim ona. Kurdu tekrar ters çevirdim. Karnına kabaca oyulmuş karakterler vardı - Kiril harfleri. Biri kare şeklinde bir altıya benziyordu, diğeri ise biraz pi sayısına benziyordu. "Bunlar Boris Lazarov'un baş harfleri," dedim. Naomi'ye döndüm. "Sence katil bunu bir mesaj olarak mı bıraktı?"

"İstiyorum," dedi Naomi.

"Belki de bir tesadüftür," diye araya girdi Helen. "Belki de Lilian'ın seyahatleri sırasında aldığı küçük bir eşyadır."

Naomi başını salladı. "Onu her gün ziyaret eden komşusu bunu hiç görmediğini söyledi ve Lilian'ın evi çok temizdi. Shaker temizliğinden bahsediyoruz. Hiçbir ıvır zıvır ya da dağınıklık yoktu."

"Marie Kondo gibi," dedi Natalie başını sallayarak. "Kim gibi?" Helen sordu.

"Marie Kondo," diye açıkladı Nat. "Hani şu temizlik yapan kadın var ya? Bu konuda koca bir kitap yazdı. Netflix dizisi mi vardı? Japonya'dan mı?" diye dürttü.

Mary Alice omuz silkti. "Adını hiç duymadım."

Natalie gözlerini devirdi. "Mesele şu ki, onun yöntemini kullanırsanız, eşyalarınızı bir kez toplarsınız ve bir daha asla temizlemeniz gerekmez."

"Natalie, bu sosyopatça," dedi Mary Alice. "Hayatlarını gerçekten yaşayan insanlar dağınıklık edinir. Bu kaçınılmazdır."

"Bu kaçınılmaz değil," diye itiraz etti Nat. "Bu tembelliktir. Tek gereken biraz disiplin ve doğru yöntem. Evinizdeki her şeyi gözden geçirip elinizde tutarsınız ve kendinize sorarsınız, 'Bu benim için neşe kaynağı mı? Eğer vermiyorsa, dışarı çıkar.'"

"Kocalarınıza yaptığınız gibi," diye yanıtladı Mary Alice.

Şaşırtıcı bir şekilde, Natalie yemi yutmadı. Naomi'ye dönmeden önce sadece güldü. "Billie'ye katılıyorum. Daha fazlası var."

"Var," diye itiraf etti Naomi. "Bir devlet kurumunda çalışan bir arkadaşım benim için küçük bir araştırma yaptı. Kayıt dışı."

"Devlet kurumu mu? Yolun hemen yukarısında bulunan CIA gibi mi?" Helen, CIA'in eğitim alanı ve Virginia'nın en kötü saklanan sırrı olan Çiftlik'in genel yönünü başıyla işaret ederek sordu.

Naomi sakince, "Bilmen gerekmeyen bir şeyi bilmene gerek yok," dedi. "Bilgiyi nereden almış olursam olayım, kaynağın kusursuz olduğunu söylediğimde bana güvenebilirsiniz. Ve bu kaynak bana Pasha Lazarov'un ABD'de olduğunu söylüyor."

Bebek iniltili bir ses çıkardı ve kıpırdanmaya başladı. Naomi bebek arabasına baktı. ". Onu memeye koymadan önce otuz saniye var."

"Diyelim ki tüm bunlar doğru, Paşa Lazarov babasının intikamını almak istiyor, bizi neden bu işe bulaştırıyor?" Ben sordum.

Naomi, "Hoşuna gitse de gitmese de sen zaten bu işin içindesin," dedi. "Pasha o uçağın pilotlarını öldüremez, onlar zaten Billie sayesinde öldüler." Kaşlarını çatarak durakladı ama ben o ikisini öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmeyi reddettim, Müze ajanları olsalar bile.

"Onlar başlattı," diye mırıldandım.

Naomi beni görmezden geldi ve etti. "Eğer Pasha, Lazarov Sr.'ın ölümünde parmağı olan herkesi hedef alıyorsa, listede sırada sen varsın - çoğunlukla

Çünkü hayatta kalan bir tek siz varsınız."

Çocuk tekrar burnunu çekti, gözlerini kocaman açtı ve öfkeyle kırıpıştırdı. Ellerini kavuşturdu ve en yakındaki binanın boyasını sıyıracak bir ıgık attı. Naomi tek bir hareketle onu kucasına aldı ve üstünün yakasını aşağı çekerek emzirmeye başladı.

Helen Naomi'ye meraklı bir bakış attı. "Dennis ne iş yaptığınızı biliyor mu? Bizim kim olduğumuzu biliyor mu?"

"Dennis cevaplanmasını istemediği soruları sormaz. Ben onun işinden pek anlamam, o da benimkinden anlamaz. Bu şekilde olmasını seviyoruz."

"Yalnız görünüyor," dedi Helen.

Naomi omuz silkti. "İşle ilgili olmayan bir sürü oda kaldı. Orada buluşuyoruz." Çocuğun ağzının kenarındaki süt damlasını silerken durakladı.

Onu elimizdeki konuya geri getirdim. "Bizi Pasha Lazarov hakkında uyarmanız çok hoştu ama bu resmi bir Müze işi değil, değil mi?"

Gözlerimi kaçırarak yer değıştirdi. "Kayıt dışı olabilir," diye itiraf etti.

Mary Alice, "Dolayısıyla Müze için çalışmayan bir arkadaşından Lazarov Paşa'nın ABD'de olduğunu teyit etmesini istedi," diye tahmin yürüttü.

Naomi'nin ifadesi kayıtsızdı.

"Bu yüzden mi böyle boktan konaklama yerlerimiz var?" Natalie talep etti. Naomi bakışlarını Nat'e dikti. "Lyndsay bunu bulmak için çok çalıştı. Best Western için Groupon," dedi asistanının adını anarak.

"Bize söylemediğin şey ne?" Bastırdım.

Naomi çocuğu omzuna aldı ve sırtına hafifçe vurarak geçirmesini sağlamaya çalıştı. "Bunu doğurmak için birkaç ay izinliydim," dedi, konuşurken çocuğu sallıyordu. "Geri döndüğümde bir güvenlik ihlali olduğunu fark ettim. Küçük bir tane," diye aceleyle açıkladı. "Ne aradığınızı sürece neredeyse fark edilemez."

"Kaç dosyaya erişildi?"

Tam o sırada çocuk süt gibi bir geğirti çıkardı. Naomi mırıldanarak, "Aferin bebeğim," dedi.

"Dışarıda olmak içeride olmaktan iyidir," diye onayladı Helen. "Naomi," dedim tehlikeli bir sesle.

İçini çekti ve çocuğu bebek arabasına geri koyarak ağzına bir emzik tıktı. Bebek kıkırdama olabilecek sesler çıkardı ve ayak parmaklarına uzandı. Naomi bize döndü. "Erişilen iki dosya seti vardı. Biri Lazarov'un işi, diğeri de iki ay önce yapılmış ve ne Lazarov'la ne de seninle bir ilgisi yok. Sorumlu ajanı çoktan bilgilendirdim ve bu iş bitene kadar Tahiti'de uzun bir dinlenmeye çekiliyor."

"Dosyalara kim erişti?" Mary Alice sordu.

Naomi'nin yüzü kapandı. "Henüz bilmiyorum. İzlerini oldukça iyi gizlemişler. Ama öğrendiğimde onların icabına kendim bakacağım."

Ayağa kalktı, keten pantolonundaki kırıışıklıkları fırçaladı. "Şimdi, üzerinde adım yazan bir huni kekim var. Bilmeniz gereken diğeri her şey, Duke of Gloucester ve Nassau Caddelerinin köşesindeki bir verandanın altına bıraktığım bir paketin içinde."

"Bu kadar mı?" Natalie talep etti. "Madem Müze işi, neden bunu özel olarak hallediyorsun?"

"Yapabileceği tek şey bu," dedim. "Tehdidi kontrol altına almak ve asla duyulmamasını ummak." Naomi'ye döndüm. "Çünkü aksi takdirde liderliğin boka sarar ve on dakika bile dayanamazsın."

Herhangi bir çok uluslu örgütte çatışmalar kıyasıya olabilir, ancak örgüt eğitilmiş katillerden oluşuyorsa, riskler hesaplanamayacak kadar yüksektir. Müze dosyalarındaki bilgileri aktarmaya karar veren kişinin şansı için Eisenhower'ın on sentini bile vermezdim. Naomi, bir yönetici olarak konumunu korumak söz konusu olduğunda hepimiz kadar acımasızdı. Ama işini korumak istiyorsa, köstebeği ortadan kaldırmalı ve Lazarov Paşa'nın aldığı bilgilerle hareket etmediğinden emin olmalıydı. Lilian Flanders'ın ölümü Müze'de hiç ses getirmezdi ama dört eski saha ajanının kaybı Belize'den Bükreş'e kadar alarm zillerinin çalmasına neden olurdu.

"Elimden gelen her şeyi yaptım ve bir kullan-at telefon numarası da ekledim. Bu iş bitene kadar benimle iletişim kurmanın tek yolu bu ve sadece acil durumlarda" dedi sertçe. Güneş gözlüklerini burnuna indirdi. "İyi şanslar."

Tuvaletten yeni dönen Dennis'in yanına gitmek için uzaklaşmasını izledik. Layla hâlâ onun omuzlarına tünemiş, her küçük yumruğunda bir köpekbalığı sakızı sallayarak annesine ve kız kardeşine bakıyordu. O kadar mükemmel bir aileydiler ki, bir araba reklamında oynuyor olabilirlerdi, güvenli ve güvenilir ama aynı zamanda şık ve biraz da seksi bir şey. Orada durup onları izleyebilir, yaptığım seçimleri ve yaşayabileceğim farklı hayatları düşünebilirdim. Ama düşünmedim. Elimdekini, kaçırdığım bir şey için pişmanlık duymayacak kadar çok seviyordum.

Ben de Capitol'ün aksi yönüne, neredeyse yarım mil ötedeki Nassau Caddesi'ne doğru döndüm. "Hadi," dedim diğerlerine. "Şu paketi alalım. Öldürmemiz gereken bir Bulgar var."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duke of Gloucester ve Nassau'nun köşesindeki sundurma tuğladandı, sokak seviyesinden yukarıya doğru inşa edilmişti ve her iki tarafına da kemerler açılmıştı; ölü bir damlayı saklamak için mükemmel bir yerdi. Natalie verandanın altına saklanırken Mary Alice ve Helen meraklı turistler gibi haritayı inceliyorlardı. Sonunda saçlarını örümcek ağıyla süsleyerek ortaya çıkana kadar etrafta dolaştığını ve biraz küfrettiğini duyduk.

"Örümcekler," dedi ve aldığı paketi Helen'in Birkin'ine bırakırken yüzünü buruşturdu. Öğle yemeği için çok erkendi ama Helen Peynir Dükkanına mutlaka gitmemiz gerektiği konusunda ısrar etti, bu yüzden Best Western'e geri götürdüğümüz sandviçler için gülünç derecede uzun bir kuyrukta bekledik. Mary Alice ile paylaştığım odada toplandık, Helen paketten malzemeyi çıkarırken sandviçlerimizi, su şişelerimizi ve kek dilimlerimizi iki yatağın üzerine yaydık.

"Paşa'nın çeşitli yaşlardaki bir düzine fotoğrafı." Onları ayırdı ve elden ele dolaştırdı. "Ardından da bir dosya." Biz fotoğrafları incelerken o bunu sakladı ve göz gezdirdi.

"Çok şık," dedi Natalie. "İnce çizgilileri sevdim." Ellili yaşlarının ortalarında görünen, kumral saçları solmaya yüz tutmuş bir adamın fotoğrafını gösterdi. Görünüşü unutulabilirdi ama kıyafetlerine ikinci kez bakabilirdiniz. Dikişleri mükemmel bir şekilde uyumlu, geniş gül pambesi ince çizgili lacivert bir takım elbise giymişti. Menekşe rengi ipek bir cep mendili özenle katlanmıştı ve sedef saplı güzel bir briar piponun etrafında gülümsüyordu. Richard Branson gibi iri, beyaz ve her fotoğrafta sürekli sergilenen dişleri vardı.

Natalie son fotoğrafa geçti ve ciyakladı. "Şaka yapıyor olmalısın." Fotoğrafı çevirdiğinde Lazarov'un hasır bir kazak ve muhteşem bir şekilde dikilmiş krem rengi bir takım elbise giydiğini ve elinde bir oyuncak ayı tuttuğunu gördü. "*Brideshead Revisited* filmindeki Anthony Andrews gibi giyinmiş."

"Tanrım, ona çok aşkıttım," dedi Helen. "*The Scarlet Pimpernel*'de çok seksiydi."

" 'Batır beni! " dedi Mary Alice, parmaklarını gözüne doğru sallayarak bir monokl ima etti.

Natalie resme tekrar baktığında yüzü düştü. "Bir oyuncak ayıyla bir adamı öldürebileceğimden emin değilim."

"Bir köpekle bir adam öldürdün," diye hatırlattı Mary Alice ona. Boris Lazarov özel uçağımıza birkaç koruma ve bir fino köpeğiyle birlikte binmişti. Natalie bir köpeği öldüremeyeceğini söyleyerek ayak diremiş, sonunda Helen köpeği uçuş kıyafetinin içine koyup paraşütle atlamıştı.

"Köpeği ben kurtardım," diye karşılık verdi Natalie.

"Helen köpeği kurtardı," diye düzelttim. "Ve söz veriyorum, Pasha Lazarov'un öldürülmesi sırasında hiçbir oyuncak ayı zarar görmeyecek."

"Mesele oyuncak ayıyı incitmek değil," dedi Natalie. "Ben *deli* değilim, Billie. Mesele onun duygusal bir insan olduğu gerçeği. Ve yanında oyuncak ayı taşıyan bir insanın bizi öldürmeye çalışabileceğinden emin değilim."

Natalie'nin çalıştığı hemen her görevde mutlaka çekindiği bir nokta olurdu. Hedefi insanlaştırma hatasına düşer, öldürmekten kurtulmak için bir boşluk bulmaya çalışırdı. Bu bana hiç mantıklı gelmedi, çünkü cesaretini topladığında dördümüz arasında en hevesli olanımız hep o olurdu. Onu bir suikastın gerekliliğine ikna etmek için her zaman dosyanın derinliklerine dalmak, hedefin hayatındaki kayaları ters çevirmek ve altında kıpırdayan tüm kötü şeyleri görmek gerekiyordu.

Mary Alice çenesini Natalie'nin elindeki fotoğrafa doğru sallayınca resimleri karıştırdım. "Belki de bu gerçekten onun oyuncak ayısı değildir. Bir kostüm partisi için yapılmış olabilir."

" sanmıyorum," dedi Helen yavaşça. "Dosyaya göre, Evelyn Waugh'ya özel bir düşkünlüğü olan bir İngiliz hayranı -neredeyse patolojik olarak öyle. Tüm kıyafetlerini Londra'da özel olarak diktiriyor. Gerçek biyografik veriler oldukça kabataslak. Pasha, 26 Nisan 1962'de Pavel Borisovich Lazarov olarak doğdu - bir Paskalya bebeği, dolayısıyla Pasha lakabı.

O ve küçük kız kardeşi Fransa'nın güneyinde doğmuşlar. Babası, dostumuz Boris Lazarov, Bulgar'dı. Annesi Irina Feodorovna Dashkova ise Beyaz Rus, eski bir soyluydu. Ailesi 1917'deki devrim sırasında St. Petersburg'dan kaçmış ve İrina ile kız kardeşi Evgenia Paris'te doğmuş. Paşa'nın ailesinin hayatta kalan tek üyesi olan Evgenia Teyze, İsviçre'de pahalı bir huzurevinde yaşamaktadır. Eşlerinden ya da önemli partnerlerinden bahsedilmiyor. Çocukları da yok. Biraz sanatla uğraşıyor ama gerçek bir mesleği yok. Belgravia'da bir evi var."

Natalie ona, "Bu konuda hiçbir şey beni daha iyi hissettirmiyor," dedi.

Helen'in kaşları çatıldı. "Bu olabilir. İki farklı Rus oligark Belgravia'daki o evin penceresinden düştü."

"Tanrım, Ruslar ve defenestrasyon arasında ne var?" Mary Alice sordu.

Omuz silktim. "Belki de sıçramayı seviyorlardır." Helen'e döndüm. "Peki adamımız Londra'da cinayetler işliyorsa, İngilizler neden onu suçlamadı?"

Helen dosyaya geri döndü. "Her ikisi de partiler sırasında olmuş ve diğer tanıklar ölümlerin kazara olduğu hikayesini desteklemiş. Ayrıca görünüşe göre uyuşturucu ticareti de yapıyor - kesinlikle güzel parti insanları için tasarlanmış kulüp malzemeleri. Kırmızı razzies denen bir şeyde uzmanlaşmış."

"Ooooh, bunlara bayılıyorum!" Natalie ekliyor. "Küçük ahududu şeklinde ve aromalı. Güzel bir vızıltı, ama gerçekten sıvı almanız gerekiyor çünkü neminizi emiyorlar."

Helen uzun bir süre ona baktı. "Teşekkür ederim Natalie. Bu çok bilgilendirici." Anlatısına devam etti. "Küçük bir kraliyet mensubu aşırı dozdan ölmek üzereyken İngiliz İstihbaratı onu uyarmak zorunda kalmış ama magazin basınının bu hikâyeyi yazmasını önlemek için olayı örtbas etmişler." Natalie'ye sert bir bakış attı. "İşin özü şu: Onu öldürdüğümüz için kendimizi kötü hissetmemize gerek yok."

Natalie tartışmak için ağzını açtı ama ben Lazarov'un tik ağacından yapılmış şık bir yarış yatının güvertesindeki fotoğrafını çektim. "Teknenin yan tarafına bak. İsmi yanına. Oradaki hayvan resmini görüyor musun?"

"Bu bir kurt," dedi sessizce.

"Siyah bir kurt. Lilian Flanders'ın cesediyle birlikte bırakılan obsidyen kurdun aynısı."

Mary Alice fotoğrafın geri kalanını incelerken Natalie bunu düşündü. "Bu muhteşem bir tekne. Ne dersiniz, elli feet mi? Ve can havliyle cilalanmış. Artık böyle tekneler yapmıyorlar."

Helen dosyaya dokundu. "Burada uçma fobisi olduğu yazıyor. 1979'dan beri uçağa binmemiş."

1979. Babasına suikast düzenlediğimiz yıl.

"Sanırım bunun için bizi suçlayabilirsin," dedim. "Babanızın bir uçak kazasında öldüğünü bilmek muhtemelen hayatınızı mahvediyor."

Helen devam etti. "Neredeyse tamamen Avrupa'da kalıyor ve ölen kız kardeşi için *Galina* adını verdiği yatıyla seyahat ediyor. Sanırım bu çok hoş. Onun dışında trenle seyahat ediyor. Amerika'ya gelmesi gerektiğinde *Queen Mary 2* gemisiyle geçiyor. Burada bir hafta önce geçtiği yazıyor, Lilian'ın vurulmasından önce."

"O kadar İngiliz hayranıysa mantıklı," dedi Natalie parlak bir sesle. "O gemi kremalı çaylar ve kriketten ibaret. Hep onunla denize açılmak istemişimdir."

Helen paketin içinden bir zarf çıkararak, "Görünüşe göre şansınız olacak," dedi. Kırmızı renkteydi ve üzerinde altın Cunard logosu vardı. Üzerinde Naomi'nin el yazısıyla yazılmış bir not vardı. *P.L. bu yolculukta onaylandı.*

"Bu-" Natalie zarfı kaptığı gibi sözünü kesti. Zarfı çekip açtı ve yatağın üzerine dört bilet döküldü. Birini kaptı ve sırttı. "Beş gün içinde New York'tan yola çıkıyoruz."

Mary Alice ciddiyetle ona döndü. "Marie Kondo onaylar mıydı? Bu cinayet şimdi sana neşe mi veriyor Natalie?"

Natalie onu tersledi ve ben ikisini de görmezden geldim.

"Bu da bize dünyanın en ünlü okyanus gemisinde bir adamı nasıl öldüreceğimizi ve bundan nasıl kurtulacağımızı bulmak için bir haftadan daha az bir süre veriyor," dedim. "Çocuk oyuncağı."

BÖLÜM FIVE

Naomi ile buluşmamızın ertesi günü Washington'a doğru yola çıktık ve kiralık arabayı teslim edip New York trenine binecek kadar durduk. Yolculuk bir günün büyük bir kısmını aldı ama acelemiz yoktu. Pasha Lazarov'la başa çıkmak için bir plan hazırlamıştık ve ayrıntılar üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacımız vardı. Naomi'nin derlediği dosya, genellikle bir görev üstlendiğimizde elimize geçenlere kıyasla şeffaflık açısından çok zayıftı. Sıradan bir iş sırasında elimize kalın klasörler dolusu bilgi tutuşturulurdu - hedefin geçmişi, alışkanlıkları, en yakın bağlantıları, tıbbi kayıtları. Ayakkabı numarasından tercih edilen cinsel pozisyona kadar her şey... Bu bilgileri gizli bir gözetim başlatmak ve içeri girmenin bir yolunu planlamak için kullanırdık. Bazen bir iş aylar sürerdi, bazen de uzun bir hafta sonu. Her şey hedefin güvenlik konusunda ne kadar bilinçli olduğuna bağlıydı. Öldürdüğümüz insanlar iyi insanlar değildi ve iyi olmayan insanlar genellikle tehlikeyi altıncı hissedерler. Kendilerini koruma içgüdüleri ortalama bir insanınkinden çok daha rafinedir. Bir tuzağın kokusunu alabilir, olası bir pusuyu fark edebilirler. Birden fazla kez, ayrıntılı hazırlıklar yaptık, ancak düzenlemelerimiz seğiren bir hedefin son dakika plan değişikliği nedeniyle mahvolduğunda kendimizi ilerledikçe uydururken bulduk. Bazıları profesyonel bir suikastçı olmanın mükemmel bir nişancı ya da bir tür boğma ustası olmak anlamına geldiğini düşünür. Bunlar yardımcı olur ama en önemli özellik uyum sağlayabilmektir.

Pasha Lazarov söz konusu olduğunda, uyum sağlamak, planlarımızı üzerine inşa edebileceğimiz neredeyse hiçbir gerçek veriye sahip olmadığımız gerçeğiyle başa çıkmak anlamına geliyordu. *QM2*'de yelken açtığını biliyorduk ama bunun dışında elimizde hiçbir şey yoktu. Mary Alice dizüstü bilgisayarından geminin bir dizi fotoğrafını çıkardı ve biz de etrafta toplanarak, plan hakkında kabaca bir fikir edinene kadar tıklayıp işaret ettik.

Mary Alice, "İki Grand Duplex süitten birinde olduğunu varsayalım," dedi ve en lüks kamaraların bulunduğu galeriye geçti. "Onlar

en büyüğü ve en lüksüdür ve el yapımı iç çamaşırları olan bir adam da bunu kullanmayacaktır."

"Potansiyel olarak sorunlu," dedi Helen, süitin yerleşim planını gösteren bir harita getirerek. "Bu süitlerde özel yemek odaları var. Ya bütün yemeklerini süitinde yiyorsa?"

"Bu daha sonrası için bir sorun," dedim ona. "Şimdilik, biletlerimizin bizi en azından onun genel çevresine götüreceğini varsayalım."

Natalie rezervasyonlarımızı incelerken, "Yapacaklar," diye gönüllü oldu. "Naomi Queens Grill süitlerini tuttu. Hem de iki tane. Grand Duplex süitleriyle aynı güvertede yer alıyorlar." Güverte haritasını kullanarak bizim numaralandırdığımız süitlerden Pasha Lazarov'un seçmiş olabileceğinden şüphelendiğimiz süitlere giden yolu izledi. "Kolay."

Bu arada Mary Alice süitlerin fiyat listesine ulaşmış ve kısıp bir ısıp çalmıştı. "Lanet olsun. Naomi elinden geleni yapmış. Best Western'den şikâyet ettiğim için şimdi kendimi kötü hissediyorum."

"Pasaportları bile eklemiş," dedim zarfın geri kalanını açarken. "Ama bundan hiç hoşlanmayacaksınız," diye ekledim sırtarak onları dağıtırken. Müze uygulaması, söz konusu ajanın gerçek baş harflerini kullanarak sahte kimlik düzenlemektir. Kapsamlı bir eğitim almıştık ama en iyi ajanlar bile yorulabiliyor ve bu da hataların ortaya çıkmasına neden oluyordu. Bir faturayı takma adınızla imzalamaya başladıktan sonra gardınızı düşürdüğünüzü ve gerçek adınızı yazmaya başladığınızı fark etmek çok kolaydır. Gerçek isminizin baş harflerini kullanmak size hızlı bir toparlanma yolu sağlar. Ayrıca, bir işte monogramlı eşyalar bile taşıyabileceğiniz anlamına gelir; bu, varsayılan kimliğinizin yaşanmış görünmesi söz konusu olduğunda bir bonus.

Naomi'nin seçtiği isimler biraz abartılıydı -benimki Bianca'ydı, Tanrı aşkına- ama diğerlerinin itiraz edeceği kısım bu değildi. Naomi fotoğraflarımızı ustalıkla değiştirmiş ve yaşlarımızı da biraz değiştirmişti - Pasha Lazarov altmışlı yaşlarının başındaki dört kadını hedef alıyorsa makul bir önlemdi bu. Benim ve Helen'in yaşları ellili yaşların ortalarına çekilmişti, Mary Alice ve Natalie'ninki ise tam tersi yöndeydi.

"Altmış dokuz mu?" Natalie çığlık attı. "Bu nasıl bir saçmalık böyle?"

Mary Alice kuru bir sesle, "Yetmiş bir yaşında olmam gerekiyor," dedi. Helen biraz gururlandı. "Elli beş."

Mary Alice bana dönmeden önce hançer gibi ona baktı. "Billie?"
"Elli üç."

"Biiiiiitch," dedi iç çekerek.

Helen, "En azından sen rahat ayakkabılar ve esnek yolcu kıyafetleri giyebiliyorsun," dedi. "Billie ve ben kendimizi Spanx ve yüksek topuklu ayakkabılarla bağlamak zorunda kalacağız." Ama bunu söylerken biraz daha caka satıyordu.

—

Pasha Lazarov'un nerede olduğumuzu bilme olasılığını tartıştık ve Manhattan'ın dört gizli iğneyi saklamak için yeterince büyük bir samanlık olduğuna karar verdik. MO Lounge'daki tavuk konfit için Mandarin Oriental'e gittik ve önümüzdeki üç günü alışveriş yaparak ve planlarımızı tamamlayarak geçirdik. Peruk provaları için rezervasyon yaptırarak, seyir gardıroplarını bir araya getirdik ve görünüşümüzü değiştirmek için ihtiyaç duyduğumuz hizmetler için salon randevuları aldık. Gerisini Bigelow Surgical ve Manhattan Wardrobe Supply tamamladı.

Yola çıkacağımız gün hazırlıklarımızı tamamlamamız birkaç saatimizi aldı. Öncelikle gardıroplarımızın biraz daha yaşanmış görünmesine özen gösterdik. Her şey yeni ve tertemiz olduğunda örtülü kimlik kullanan birini her zaman fark edebilirsiniz. Bu yüzden ayakkabılarımızın tabanlarını hafifçe çizdik, kuru temizleme biletlerini ve makbuzları cüzdanlarımıza tıktırdık, çantalarımızı Altoid kutuları, rastgele tükenmez kalem ve tek tük protein barlarla doldurduk. Rujlar yıpranmış ve çok satan kitapların sırtları kırılmıştı.

Sonunda giyinme vakti gelmişti. Mary Alice ve Natalie pahalı dantelli peruklar ve ortopedik ayakkabıların yanı sıra elastik bel pantolon takımları tercih etmişlerdi. Mary Alice bifokal gözlüklerini boynundaki bir zincire takmış, Natalie ise dört uçlu bir baston kullanmıştı. Mary Alice Brooklyn'deki bir makyaj deposundan aldığı tiyatro kalemiyle kırışıklıklarına hafifçe gölge yaparken Natalie yanaklarına küçük pedler yerleştirdi. (Profesyonel ipucu: Görünüştünüzü değiştirmek için makyaj yapıyorsanız, her zaman sahne kalitesinde olanları tercih edin. Yerinde kalır ve en son isteyeceğiniz şey, kırışıklıklarınız boynunuzdan aşağı aktığı için bir kapak kimliğini patlatmaktır). Peşinden gitti

Natalie de kukla hatlarını belirginleştirdikten sonra pudraladı ve sabitleyici spreyle tamamladı. Her biri için son dokunuş ağır bir parfüm vuruşuydu. Bu, erkek saha ajanlarının hiç düşünmediği türden bir ayrıntıydı, ancak kokunun psikoloji üzerinde güçlü bir etkisi vardır ve parfümlerimizi neredeyse silahlarımızı seçtiğimiz kadar bilinçli bir şekilde seçtik. Mary Alice Chanel No. 5'i tercih ederken Natalie ağır bir Gençlik Çiyiyle neredeyse ağzımızı tıkayarak bizi odadan dışarı atıyordu.

Yaşlanmak da bir o kadar uzun bir işlemdi. Mary Alice koyu renk kalemler ve sabitleyici spreys için alışveriş yaparken, Helen ve ben de yüz gerdirme bandı ve fosforlu kalemlere yükleniyorduk. Her ikimiz de saçlarımızı Tribeca'daki pahalı bir kuaförde açtırmıştık ve daha parlak saç rengi daha güçlü bir allık gerektiriyordu. Stratejik şekillendirme, kısır şekillendirici giysiler ve asit bazlı el maskeleri gerisini halletti. Helen'in bavulları Ralph Lauren ile doluydu, ben ise St. John'dan trikolar seçmiştim. Birlikte pahalı, bakımlı ve ellisini bir gün bile geçmemiş görünüyorduk. Hatta genç kokuyorduk. O kendine bolca Coco Mademoiselle sıkıyordu, ben ise Le Labo'dan tütün notalı bir koku seçmiştim. Genellikle bunlar Müze'nin ödeyeceği şeylerdi ve resmi bir bütçem olmadığı için işimiz bittiğinde kredi kartım cüzdanımda sessizce ağlıyordu.

Ayrı ayrı yola çıktık. Mary Alice ve Natalie Uber Black ile kruvaziyer terminaline vardılar, Helen bir araba servisine bindi ve ben de eski moda bir sarı taksiye bindim. New York'a kaç kez gitmiş olursam olayım -ki hem zevk hem de öldürmek için çok gitmişimdir- sarı taksiye bindiğimde kendimi hep Holly Golightly gibi hissetmişimdir.

Bir süre trafiğe takıldık, bu da bana sürünerek ilerlerken pencereden New Jersey'e bakma şansı verdi. En son varan bendim. Taksiden indiğimde Mary Alice ve Natalie'nin, arabasına çantalarını yüklemiş bir hamalın peşinden sendeleyerek gittiklerini gördüm. Helen onların peşinden gidiyordu, otuz kırk kişi arkalarındaydı. Helen'le aramda biraz mesafe bırakarak kuyruğa katıldım.

Kamaramızda tekrar buluşana kadar birbirimizi görmezden gelerek gemiye biniş prosedürleri boyunca sorunsuz bir şekilde ilerledik. Dokuzuncu güverteyedeydi ve içeri girerken sessiz bir ısıklık çaldım. Dar bir koridorda dolaplar ve

İçecek barı, kanepeler, sehpa ve masanın yanı sıra bir koltuk ve birkaç ara sıra masanın bulunduğu geniş bir oturma odasına açılıyordu. Tavandan tabana pencereler balkona açılıyordu ve kanepenin arkasında, Cunard logolu örtülerle özenle hazırlanmış bir çift ikiz yatak bulunuyordu. Yatağın yanındaki duvarda ağır bir perdeyle kapatılmış bir kapı vardı ve perdenin arkasından gümbür gümbür sesler geliyordu. Helen perdenin önünde durmuş, sıkıca gülümseyerek beni selamlıyordu. "Bianca," dedi, takma adımı kullanarak. "Başardın."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Seni görmek çok güzel Heather." Başımı perdeye doğru salladım ve gülümsemesi daha da sıkılaştı.

"Madem buradasın, Stephen'la tanışmalısın. Uşağımız."

"Kahretsin." Kelimeyi ağızımdan çıkardım ve Helen başıyla onayladı. Tam o sırada uşak perdenin arkasından kafasını uzattı. "Gemiye hoş geldiniz, Bayan Williams! Bavullarınızı boşaltayım mı?"

Bavulları açmayı reddettim ama Stephen'ın işi bitmemişti. Çay, şampanya, kanepeler ve çikolatalar ikram etti. Teşekkürlerimizi sunarak onu kapıdan dışarı ittik ve arkasından sürgüledik.

Helen kısık bir sesle, "Bu ihtiyacımız olmayan bir karmaşa," dedi. "Etrafta dolaşan ve geliş gidişlerimizi izleyen biri."

"Güzel olacak," dedim ona. "Hassas çamaşırlarını yıkayacak biri."

"Öyle bir şey yaptığını sanmıyorum, ayrıca kendi çamaşırlarımı kendim yıkayabilirim, çok teşekkür ederim."

Saatime baktım. "Güverteye çıkalım ve Lazarov'u görüp göremeyeceğimize bakalım. En azından ayrılışımıza kadeh kaldırabiliriz."

Diğer yolcular ve mürettebatın çoğuyla birlikte dışarı çıktık. Güverte insanlarla dolup taşıyordu ve Natalie ile Mary Alice dirsekleriyle ilerleyerek yanımızda durdular. Bir bardak limonlu gazlı su içen Helen dışında hepimiz şampanya yudumluyorduk.

Mary Alice etrafındaki insan kalabalığına baktı ve başını salladı. "2,620 yolcu. Subaylar dahil 1,253 mürettebat. Muhtemelen misafir öğretim görevlileri gibi başka insanlar da vardır. Halka açık her alandaki güvenlik kameralarıyla birlikte 4,000-4,000 potansiyel tanık. Aklımızı kaçırmış ," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Meydan okumayı severiz." Kadehini benimkine dokundurdum ve bir yudum aldım.

Muhtemelen itiraz edecekti ama onu dürttüm. Onu görmüştüm, bir güverte yukarıda ve küpeşteye yaslanmıştı, ağzında özenle hazırlanmış piposu, elinde parıldayan bir kadeh şampanya. Pasha Lazarov, intikamcı oğul, Rus oligarkların katili olduğu iddia edilen ve şimdi mimlenmiş bir adam. Lanet olası oyuncak ayıyı bile elinde tutuyor, pençesini rıhtıma doğru belli belirsiz sallıyordu. Aşağıya bakmadı ve ben de bir yudum daha içmek için kadehimi kaldırarak küpeşteye geri döndüm.

Geminin borusu çaldı ve dünyaya yola çıktığımızı, 2.620 yolcunun yelken açtığını duyurdu. Ve sadece 2,619'u yolculuğu bitirecekti.

ALTINCI BÖLÜM

JUNE 1982

PEMBERTON NANNELERİ iki şeyle ünlüdür: sağduyu ve masraf. Kent'teki bir üniversitede üç yıl boyunca eğitilirler ve burada bir diş ağrısını nasıl yatıştıracaklarını, yürümeye başlayan bir çocuğa nasıl tuvalet eğitimi vereceklerini ve ergenlik krizlerini nasıl yatıştıracaklarını öğrenirler. Ayrıca olası bir kaçırma olayını nasıl engelleyecekleri, davetsiz bir misafiri nasıl etkisiz hale getirecekleri ve istenmeyen gözetlemeleri nasıl tespit edecekleri de öğretiliyor. Bunlar kraliyet aileleri, sosyeteler ve dünyanın her yerindeki güç simsarları tarafından istihdam edilen süper dadılar. İşverenlerinin arkasında sessizce hareket ederler, ihtiyatlı, özenli ve mükemmel eğitimlidirler. Bir Pemberton dadısı tarafından itilen bir Silver Cross çocuk arabasının yumuşak sürüşü gibi bir kaşe yoktur.

"Şapka takmak zorunda olduğumuza inanamıyorum," diye inliyor Natalie arka koltuktan. "Eldivenler yeterince kötü, ama bu *şapkalar*." Dikiz aynasından kendine bakmak için öne doğru eğiliyor. Küçük domuz şapkasını peruğunun kumral dalgaları üzerinde farklı bir açıya .

Ön koltukta oturan akıl hocası ve eğitmen Constance Halliday başını hafifçe çevirip arkasına bakıyor.

"Bayan Schuyler, Pemberton dadıları şapkalarını çok özel bir açıyla takarlar, bunu siz de çok iyi bilirsiniz. Lütfen sizinkini doğru pozisyonuna getirin."

Natalie kendisine söyleneni yapar ve Billie'nin yanında oturduğu yere doğru hızlı bir göz devirme hareketi yapar. Ama Billie, her zamanki saygısızlık ortağı, onun gözlerine bakmaz.

Uzun sedan Londra'nın yapraklarla kaplı meydanlarında süzülürken Natalie sesini alçaltarak Billie'ye doğru eğiliyor. "Hâlâ Chicago'ya mı küskünsün?"

"Somurtmuyorum," diye karşılık veriyor Billie nefesinin altından.

"Surat asmak. Ruminasyon. Varoluşsal bir kriz yaşamak - adına ne deyin," diyor Nat. "Hâlâ bunu yapıyor musun? Çünkü şimdi bunu bırakmak için iyi bir zaman. Yapacak bir işimiz var."

"Biliyorum," diye fısıldıyor Billie sıkıca. "Ve bir daha başarısız olursam benim kığım tehlikede, o yüzden geri çekil."

Natalie koltuğuna yığılıp kalabilirdi ama Pemberton dadılarının iki haftalık yoğun eğitimi sayesinde sırtı dik, dizleri hafifçe birbirine yapışık ve hafifçe eğik duruyor. Billie gibi o da hiç makyaj yapmamış gibi görünmek için özenle makyajlanmış. Cildi sağlıklı bir ışıltıya sahip ve gözleri parlak. Sakin ve yetkin bir görüntü çiziyor ama bir yandan da yaklaşan cinayetin heyecanını yaşıyor.

Dışarıdan bakıldığında Billie hemen hemen aynı görünüyor. Aynı üniformayı giyiyor; lacivert kumaştan bir elbise ve unutma beni mavisisiyle süslenmiş lacivert bir pelerin. Beyaz eldivenleri tertemiz, siyah ayakkabıları son derece cilalı. Ama Nat onun ağzının kenarındaki küçük kasın seğirdiğini görür ve teselli etmek için .

"Bu hatayı herkes yapabilirdi," diye mırıldandı. "Ona benzeyen bir kuzeni olduğunu nereden bilebilirdin ki?"

Billie cevap verme zahmetine girmez. Şimdi söyleyeceği her şey bir şaklama ya da hırlama olarak ortaya çıkacaktır ve Natalie sadece yardım etmeye çalışmaktadır. Bir suikastçı için en önemli silah özgüvendir ve Billie özgüvenini kaybetmiştir. Chicago'dan bu yana geçen aylar içinde resmi bir incelemeden geçti ve göz hapsine alındı. Ne kadar küçük olursa olsun, bir ihlal daha Müze'den kovulmasına ve kariyerinin sona ermesine neden olacaktır. Olası gelecek, önünde boş bir harita gibi uzanmaktadır ve bu haritanın boşluğu dehşet vericidir.

Constance, Billie'nin sinirlendiğini hissedebilir ama yine de arkasını dönmez. Bunun yerine eldivenli ellerini düzgünce kucağında kavuşturur ve bir soru sorar.

"Bayan Webster, lütfen işaret hakkında bildiklerinizi anlatın."

Billie tereddüt eder ve Constance onun endişesinin kaynağını tahmin eder. Soföre doğru başını sallar. "Theodore, Müze personelinin en yüksek güvenlik iznine sahip tam yetkili bir üyesidir. Dahası, Benscombe'da benim tarafımdan eğitildi. Şahsen. Görevi onun önünde tartışmak konusunda endişelenmenize gerek yok."

Billie boğazını temizler. "Hedef Isabel Tizón de Rivas, Güney Amerikalı bir politikacının karısı. Babası eski başkan Eduardo Tizón, askeri geçmişi olan ve Arjantin'deki Perón'un politikalarını örnek alan güçlü bir adam. Ülkesini kusurlu ama işleyen bir demokrasiden diktatörlüğe taşıdı ve görevde olduğu süre boyunca muhalefete karşı giderek daha tahammülsüz hale geldi. Yönetiminin düşmanı olarak görülenler sık sık tacize uğradı ve birçoğu kaçtı. Görev süresi 1953 yılında bir suikast sonucu öldürülmesiyle sona erdi."

"Peki tam olarak nasıl suikaste uğradı?" Constance soruyor.

"Başkanlık sarayının dışında, kızını okuldan döndürürken vurularak öldürüldü. *Life* dergisi, babasının kanının üniformasını ıslattığı bir fotoğrafını yayınladı ve bu fotoğraf takipçileri için bir toplanma noktası haline geldi. Ülke onun ölümünden bu yana yedi askeri darbe yaşadı ve gerici şiddet ile liberal demokrasi deneyleri arasında gidip geldi."

"Doğru ve özlü, Bayan Webster. Peki ya ?"

"Kendisi için nüfuz peşinde koşmak yerine, iktidara giden daha dolambaçlı bir yol seçti. Babasının adamlarından biri olan Binbaşı Luis de Hoyos ile evlendi. en çok sadık Takipçiler. De Hoyos oldu bir DANIŞMAN ve nihayetinde 1971'de seçilen başkan Aurelio Resendez'in yönetiminde kabine üyesi oldu."

"Seçilmiş" kelimesinin etrafına tırnak işareti koyuyor. "Luis de Hoyos Enformasyon Bakanı olarak görev yaptı ve haber ve propagandanın yayılmasından sorumluydu. Televizyon, gazete ve radyoyu kontrol ediyordu. Görev süresi boyunca gazeteciler, akademisyenler, öğrenciler, kısacası liberal eğilimli herkes, karısının babasına muhalif olan herkesle birlikte toplandı. Kendilerinden bir daha haber alınamadı ve öldükleri tahmin ediliyor. Ülke son derece ataerkil bir yapıya sahip olduğundan, kabine pozisyonuna bir kadının atanması

kabul edilebilir, ancak ısrarlı söylentiler Isabel Tizón'un kocası üzerinde önemli bir etkisi olduğunu ve muhalefeti bastırma çabalarının çoğunu gölgelerden yönettiğini göstermiştir."

Billie, hedeflerinin geride bıraktığı kan ve yıkım mirasını düşünerek nefes almak için duraklar.

"Ve?" Constance sorar.

"1975'te liberal genç subayların darbesi Resendez'i iktidardan uzaklaştırdı ve bir idam mangası tarafından kurşuna dizildi. Luis de Hoyos, Isabel ile birlikte sürgüne gitti ve gıyabında vatana ihanetten suçlu bulunarak idama mahkum edildi. Ülkesine bir daha dönmedi ve cezası hiçbir zaman infaz edilmedi. Bir yıl sonra mide kanserinden öldü. Isabel o zamandan beri Julián Domingo Rosas adında bir adamla yeniden evlendi. Kendisi oldukça genç ve hem fiziksel hem de siyasi olarak babasına benziyor."

"İğrenç," diye mırıldanıyor Natalie.

"Ne?" Billie ona sorar. "Duygusal nekrofil mi yoksa duygusal ensest mi?"

"İkisi de," diye cevaplıyor Nat ürpererek.

Constance araya giriyor. "Ülkenin mevcut siyasi durumu nedir?" "Yakın zamanda Gabriela Treviso'yu seçti, genç bir yargıç ile Yolsuzlukla mücadele ve hesap verebilirlik platformunda yarışan ve genç nüfus arasında son derece popüler olan ilerici bir siyasetçi. Sonuç olarak Julián Domingo Rosas, Isabel'in desteğiyle kendisini diktatör olarak yerleştirmek amacıyla bu başkana karşı bir darbe planlıyor."

"Beklentileri nedir?"

"Zayıf," diyor Billie. "Ama Isabel'in parası ve yaşlılar arasında babasına duyulan nostalji sayesinde başarılı olma ihtimali var. Her iki durumda da, meşru olarak seçilmiş bir devlet başkanını devirmeye çalışması çok daha fazla cana mal olacak ve kurmayı başardıkları kırılgan istikrarı yok edecek."

"Peki ya daha geniş etkileri?"

"Tüm bölge için jeopolitik istikrarsızlık." Billie şapkasının altındaki koyu kırmızı peruğu kaşımak için ihtiyatlı bir parmağını şapkasının altına soktu.

"Peki hedefin kendisi hakkında ne biliyoruz?"

Natalie, "Vaftiz çocukları," diye söze girdi. "Düzinelerce vaftiz çocuğu var."

Constance parmağını kaldırdı. "Bayan Webster, lütfen."

Billie bir nefes alır ve devam eder. "İdolü Eva Perón'un aksine, Isabel gizlice çalışmayı tercih etti, kamuoyuna hizmet ve saygınlık, hayırsever davalarına ve vaftiz çocuklarına bağlılık gösteren bir yüz sundu. Onlardan düzinelerce var, bunun nedeni de büyük ölçüde ondan vaftiz annesi olmasını istemenin ondan iyilik görmesini sağlayacağı anlayışı. En azından bir düşman haline gelmemesini sağlar. Daha pratik bir düzeyde, bu gelenek onun önemli bir mücevher koleksiyonu oluşturmasını sağlamıştır. Her vaftiz çocuğuna vaftiz töreni için kendi tuğrasının işlendiği som gümüş kaşıklar gönderir. Karşılığında ebeveynlerin de ona tercihen klasik Van Cleef & Arpels ya da Cartier olmak üzere bir mücevher hediye etmesi bekleniyor."

Billie, Isabel Tizón de Rivas'ın gördüğü fotoğraflarını düşünerek duraklar. Kırılgan vücudu sıkı bir diyetin ve yorucu bir egzersiz programının ürünü olan köşeli bir kadındır. Mücevher koleksiyonunu sergilemek için mükemmel bir arka plan oluşturan düz renklerde, keskin bir şekilde dikilmiş pantolon takımlar giymektedir. Sık sık doğum günü partilerine ve mezuniyet törenlerine katılır ve vaftiz çocuğunun ailesi ona ne hediye göndermişse onu takmaya özen gösterir. Bazıları ikonik Cartier panter motifli küçük parçalarla işi sağlama alıyor. Onu iyi tanıyanlar ya da ondan özellikle önemli hediyeler almak isteyenler ise daha özenli hediyeler gönderiyor. Bugünkü ev sahipleri bir broş ve vintage tutti-frutti bileklik gönderdi.

"Peki bugün nerede?" Constance bastırıyor.

"Ketcham-Flint'lerin evinde. Cassandra Ketcham-Flint Isabel'in vaftiz kızı ve oğlunun doğum günü partisi. Cassandra, İngiliz bir yarış arabası sürücüsü olan Nigel Ketcham-Flint ile evlidir ve evlerini Kew'de yapmaktadırlar. Julian Domingo Rosas İngiltere'yi umursamıyor ve karısı buraya seyahat ettiğinde ona asla eşlik etmiyor. Nigel Ketcham-Flint, karısının vaftiz annesinden hoşlanmıyor ve onun güvenlik ekibinin eve girmesine izin vermiyor. Aileye gelince, doğum günü çocuğu bugün dört yaşında ve üç aylık bir kız kardeşi var. Partide anaokulundan diğer çocuklar ve kardeşleri; oyun gruplarından ve Mandarin ve gibi çeşitli derslerden arkadaşları; anneler ve bebekler yer alıyor

Cassandra'nın doğum öncesi grubundan. Davetli listesinde yetmiş beş çocuk var."

Natalie, "Çocuğunu dört yaşında klavsene yazdıran herkes evinde birinin öldürülmesini hak eder," diye ekliyor.

Billie devam ediyor. "Çocukların çoğuna dadılar ya da diğer çocuk bakıcıları eşlik edecek ve bunların en az beşi Pemberton dadıları. Partinin teması eski moda sirk. Çimenlik alanda ateş yiyenler, hokkabazlar ve akrobatların yanı sıra bahçenin alt kısmında oyunlar için bir karnaval ve sürekli bir dizi eğlendirici ile bir hayvanat bahçesi ve şişme kale bulunmaktadır. Evin içinde dinlenme odaları, bebek eurhythmics sınıfları ve uyuklamak için sessiz bir oda olacak."

Tam sözlerini bitirirken, araba evin yakınındaki bir ara sokakta durur.

Constance onlara "Buradayız," der. Pemberton pelerinini ayarlar ve bastonunu kullanarak arabadan iner. Arkalarında aynı araba park eder ve iki kişi daha iner: Pemberton üniformalı Mary Alice ve Helen, ayrıca kırmızının farklı tonlarında peruk takmışlardır. Düzinelerce misafirin bulunduğu devasa bir evde, tanıklar aynı üniformaları giyen kızıl saçlı dört genç kadını birbirinden asla ayıramayacaktır. Müfettişlere verecekleri ifadeler çelişkili ve kafa karıştırıcı olacaktır ki bu tam da Müze'nin yaratmayı umduğu etkidir.

Satın Alma departmanından Müze üyeleri olan sürücüler, pahalı, son derece cilalı ve hafifçe yıpranmış bir çift çocuk arabasını çıkarmak için arabanın botlarını sözsüz bir şekilde açarlar. Yeni bebek arabaları dikkat çekebilir ve bunlar dikkat çekmemelidir. Ayrıca boşurlar. Dadılar, en azından bir çocuk getirmiş gibi görünmeden özel bir partiye giremezler. Uzun tartışmalardan sonra, manken bebek kullanmanın aptalca, gerçek bebek kullanmanın ise etik dışı olacağına karar verildi. Dolayısıyla bu bebek arabaları Truva atlarıdır ve dadıların hediyelerle içeri girmesine olanak tanır - Hamleys ve Harrods'tan satın alınan ve Paddington kağıdına sarılan doğum günü çocuğu için gerçek hediyeler.

Kaldırımında toplandıklarında diğerleri Billie ile pek göz teması kurmaz. Burada olmaları, kendi cinayetlerini işlemek yerine Constance'a destek olarak çalışmaları onun suçu. Onlar bir parçadan başka bir şey değiller.

Konukların ne gördüklerinden emin olmalarını sağlamak için bir tiyatro, biraz görsel hile ve aylarca süren eğitimden ve ilk görevlerindeki başarıdan sonra, ikincisinde bu kadar kötü bir şekilde başarısız olmak acı veriyor.

Son bir baş selamıyla buluşma noktasından yaya olarak ayrılırlar. Bahçe kapısından girerek zaten tüm hızıyla devam eden partiye karışırlar. Mary Alice önce bebek arabalarından birini çeker, ardından Natalie, sonra da Helen gelir. Geriye sadece Constance ve Billie kalır ve Billie gitmeye hazırlanırken Constance koluna bir el koyar.

"Bayan Webster, burada bulunmanızın, bu görevi kendiniz yerine getirmek yerine bana destek olmanızın bir ceza olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Öyle olduğunu bilmenizi isterim."

Billie hiçbir şey söylemiyor. Utanç, yapabileceği her türlü konuşmayı engelliyor. "Hepimiz hata yaparız ve sen şanslıydın ki seninki

Daha da kötüsü. Tatsız bir genci öldürdünüz ama bizim amaçlarımız için çok önemsizdi. Bir noktada onu hedef almış olabiliriz ya da hayatını değiştirip dikkatimizden kaçmış olabilir. Açıkçası, yeteneklerinizi boşa harcadınız. Ve bunun sebebinin dikkat dağınıklığı olabileceğini düşündüğüm için üzgünüm." Duraksıyor ve imanın iyice yerleşmesine izin veriyor. *Taverner*. Alt metin şu ki Billie işi aceleye getirdi çünkü bir erkek düşünüyordu.

Hiçbir şey söylemiyor ve Constance konuşmaya devam ediyor, dikenin tam olması gereken yere battığından emin.

"İşe alındığınızda sizden büyük umutlar besliyordum. Hâlâ da öyle. Ama ilk atlayışta bocaladın ve neredeyse düşüyordun."

Billie eğitim sırasında yaşadığı güven krizini hatırlıyor. Hayal ettiğinden daha büyük bir hayat olasılığı göz kamaştırıcı bir önünde sallanıyordu ve Constance yumuşak ve ipeksi bir sesle sekreterlik okulunda daha rahat edeceğini söyleyerek hepsini elinden almayı teklif edene kadar neredeyse ulaşabileceği bir yerdeydi. *Belki de muhasebecilik yapmak istersin. Bana söylenene göre oldukça tatmin edici olabilirmiş.* Gerçekten istediği tek şeyde başarısız olma ihtimali Billie'yi hayal ettiğinden daha fazlası olmaya itmeye yetmişti. Ve şimdi bu tehlikedeydi. Tekrar.

"Önerdiğim düzeltmeyi kabul ettin ve kendin için bir şeyler yaptın," diye devam etti Constance. "Şimdi yine tökezledin ve soru şu: Ayağını yere basacak mısın yoksa yerde mi kalacaksın?"

"Bu işi istiyorum," diyor Billie ona. "Bunu biliyorsun."

"Yine de içinde bir şeyler mücadele ediyor." Constance başını eğdi ve Billie'ye kuş gibi boncuk gözlerle baktı. "Normal olmak isteyen bir parçanız var mı Bayan Webster? Bu cilveleşme bununla mı ilgili? Meşhur çitleri mi istiyorsunuz? Biriyle limonlu kek pişirmek ve mobilya seçmek mi?"

"Hayır," diyor Billie ısrarla.

Constance ona, "Bunu yapman son derece doğal," diye güvence veriyor. "Çoğu insan bizim gibi değil. Çoğu insan bunları ister."

"" diye ısrar ediyor Billie.

"Güzel. Onları bizim hayatımızla bağdaştıramazsınız, hele ki bir kadınsınız."

Billie'nin gözleri büyüdü. "Bu cinsiyet ayrımcılığı."

"Hayır, bu pragmatik. Bir erkek iş için kolayca aylarca ortadan kaybolabilir. Kadınların yükümlülükleri farklıdır. Evden ve aileden uzakta böyle ortadan kaybolmalar çok fazla ilgi uyandırır, çok fazla soru sorulmasına neden olur. Özel hayatınız işinize karışmadığı sürece biz de sizin özel hayatınıza karışmayacağız. Ama biz aynı zamanda gerçekçiyiz, Bayan Webster. Dünyanın ne olduğunu biliyoruz."

"Ben de öyle."

Constance duraklar, yüzündeki ifade neredeyse sempatiktir. "Seçmediğin hayat için üzülme. Pek çok insan çoğalabilir ve sıklıkla da çoğalırlar. Farklı yeteneklerimiz var ve farklı bir yola çağrıldık. Dünyanın bize ihtiyacı var Bayan Webster, iyi ve düzgün insanlar ile kaos arasındaki engelleri kaldırmak için. Bizler gerekli canavarlarız."

Ve o anda, Billie'nin içinde yumuşak, insani ve umutlu olmasına izin veren bir şey acımasızca boğulur. Bir daha asla hiçbir şeyin görevine engel olmasına izin vermeyecektir.

Constance sorunsuzca devam eder. "İş, Bayan Webster, her şeydir. Bugün son görevinizde yaptığınız hataları düzeltme şansınız var. Hedefimizi ben göndereceğim ve siz de gözlemleyeceksiniz. İş bittiğinde disiplin komitesine tam bir rapor sunacağım."

"Bu adil değil," diyor Billie sessizce. "Her şeyi berbat eden bendim. Diğerleri-"

"Diğerleri de seninle birlikte bu göreve atandı ve hedefi ortadan kaldırmayı başaramadılar. Ayrıca senin dürtüsellliğini dizginlemekte de başarısız oldular. Bir dahaki sefere biraz daha fazla çaba göstereceklerini umuyorum. Şimdi, iş başına."

Billie duygularını bastırır ve bebek arabasını toplar, Constance'ı köşeden takip ederek küçük bir kapıdan geçer. Eğer Isabel Tizón de Rivas'ın güvenlik görevlileri orada olsaydı, Billie ve Constance asla kimliksiz geçemezlerdi. Hal böyleyken, kapıyı kıranları dışarıda tutmakla görevli küçük bahçıvan, çitleri titizlikle budarken başını kaldırıp Pemberton mavisii üniformalıları görür ve hemen onları içeri buyur eder.

Evin ve arazinin haritasını ezberlemişlerdir ve nereye gidecekleri konusunda herhangi bir tartışma yaşanmaz. Paketlenmiş hediyelerini çimlerin üzerindeki hediye masasına bırakırlar ve Billie çocuk arabasını bir gül ağacının arkasına park eder. Onları partide dolaşırken gören herkes bir yere ait olduklarını düşünecektir, üniformanın avantajı. Constance'ın ilk brifingleri sırasında hatırlattığı üzere *üniforına, kabul görmeyi ve -eğer şanslıysa- görünmezliği satın alır. Yaşamak için üniforına giyen insanlar unutulabilir ve büyük ölçüde anonimdir, işimizde gerekli olan iki özellik. Ve hafife alınırlar. Bunu kendi avantajınıza kullanın.*

Billie hedeflerini bulmadan önce partide hızlı bir tur atmayı beklemektedir, ancak çocuk arabasını park eder etmez onu çığlık atan çocuklara punç dağıtırken görürler. Partilerde genellikle yiyecek ya da içecek dağıtırken burada bulunur, çünkü bu ona görme ve görülme, herkesle konuşma ve başkanlık etme şansı verir. Küçük bardaklara punç dolduruyor, yardımsever bir şekilde gülümsüyor, izlendiğinin farkında ama avlandığı gerçeğinden tamamen . Bu andan itibaren Billie onu Isabel Tizón de Rivas olarak, babasının kanyıyla lekelenmiş okul üniformalı çocuk olarak, çevresindeki pek çok kişinin sefaletinin mimarı olarak düşünmeyi bırakacaktır.

ülke. Billie için o artık sadece bir amaç, görevin sebebi. Hedef.

Vaftiz kızı, ev sahibesi Cassandra, yangınları söndürüp son rötuşları yaparken bir langırt gibi hareket etmekte, bahçeden eve gidip gelmektedir. Natalie, el çabukluğu yeteneğiyle, hedefin Billie ve Constance'ın bekleyeceği içeri girmesi için bir neden yaratmakla görevlendirilmiştir. Panç masasının arkasında bir hayalet gibi geziniyor ve zamanını bekliyor.

Constance ve Billie eve girdiklerinde bir düzine dadıyı yerde, Wombles tarafından özel olarak kaydedilmiş bir video kasetteki müzik eşliğinde yeni yürümeye başlayan çocukları zıplatırken bulurlar. Umutsuzca diyet yaparak bebek öncesi formlarına geri dönen çeşitli anneler, aç köpekbalıkları gibi gözlerle açık büfe masalarının etrafında dönmektedir. Yemek yemiyorlar, kış bahçesinde kirs yudumlamayı ve sigara içmeyi tercih ediyorlar. Dadılar yemek yiyemeyecek kadar meşgul olduklarından, tek yiyecek yüzlerine çikolata sosu, ketçap ve muhallebi bulaşmış olan çocuklar tarafından tüketiliyor. Billie çocuksuz olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ana merdivenin altındaki alan, tezgah olarak kullanılmak üzere bir mermer levha ile donatılmıştır. Altında, her biri farklı bir sıcaklığa ayarlanmış, içindeki beyaz şaraplar ve şampanyalar için mükemmel bir şekilde seçilmiş mini buzdolapları bulunmaktadır. Yukarıda ise kırmızı şarap rafları ve çeşitli şekillerde kristal bardaklar yer alıyor. Tezgâhın üzerinde bir cerrah tepsisi hassasiyetiyle yerleştirilmiş aksesuarlar - vakum mantarları, folyo kesiciler ve çeşitli şekil ve boyutlarda tirbuşonlar, bazılarının yeni sapları var. Billie onlar geçerken parmaklarını tepsinin üzerinde gezdiriyor.

Alt kattaki tuvalet partiye katılanlar için ayrılmıştır, ancak Helen sindirim sorunu numarası yaparak kendini içeri kilitlemiştir. Mary Alice mutfak arkasındaki hizmetçi banyosunu halletmiş, boruya bir el havlusu tıkamış ve su ağızdan akıp zemini basana kadar birkaç kez sifonu çekmiştir. Ortaya çıkan karmaşada Constance ve Billie üst kattaki misafir süitine çıkarlar. Constance'ın yönlendirmesiyle Billie yatak odasını hızlıca tarar ama boştur. Pencereleler

Billie tam zamanında dışarı bakar ve Natalie'nin punç kâsesini hedefin üzerine devirdiğini görür.

Aslında Billie böyle bir şey görmez. Natalie kargaşa sırasında bir metre uzaktaymış izlenimi vermeyi başarır, ancak hedef şaşkınlık ve kızgınlık dolu bir ünlem çıkardığında döner. Natalie beyaz pantolonun üzerindeki yumruk lekelerini temizlemeye çalışır ama hedef onu sabırsızca başından savar. Topukları çimenlerde bıçak gibi hareketler yaparak hızla eve doğru yürüyor.

Billie Constance'a "Hedef yolda," der.

Constance cevap vermez. Bakışları duvara sabitlenmiş, birkaç santimetre karelik duvar kağıdından daha ilginç bir şeye odaklanmamıştır.

"Çoban kız mı?" Billie girişimde bulunur. Bu Constance'ın kod adıdır, görevler sırasında izin verilen tek isimdir ve kırk yıldan fazla bir süredir kullandığı bir isimdir.

Constance'ın ağzı ses çıkarmadan açılıp kapanıyor. Çenesinden başka hiçbir şeyi oynatmıyor, tekrar tekrar açılıp kapanıyor, sesini bulmaya çaballıyor. Sesi gelmeyince gözlerini Billie'ye çevirir, Billie'nin akıl hocasında görmeyi hiç beklemediği bir duyguyla dolu gözlerle. Panik.

Hedef onlara ulaşmadan önce otuz saniyeleri, belki de bir dakikaları vardır. Hedefin yaklaştığını duyduklarında Billie, Constance'ın bir sandalyeye oturmasına yardım eder ve ona oturması için rehberlik eder. Ayak seslerini duymazlar, ev bunun için çok kalın halılarla kaplıdır. Ancak kızgınlıkla alt kata seslenirken sesi yükselir ve hedef içeri girer girmez kızgın bir bakışla onların varlığını işaret eder.

"Bu misafir odasının kullanımda olduğunu fark etmediniz mi?" diye sorar.

"Özür dilerim," diyor Billie. "Arkadaşımın biraz hava alması gerekiyordu ve alt kattaki tuvaleti su basmıştı."

Hedef sabırsızca elini çırpıyor ve yanlarından banyoya doğru ilerliyor. "Arkadaşınızın hava almaya ihtiyacı varsa, onu dışarı çıkarın," diye sesleniyor hedef. Ceketini çıkarırken kapıyı yarı kapatıyor.

Acı dolu bir dakika boyunca, Billie Constance'a bakıp akıl hocasının hareket etmesini isterken, hedef musluğu çalıştırır ve harap olmuş ceketine soğuk su döker.

Ama Constance öylece oturur, hareketsizdir. Billie'ye dikilmiş yalvaran gözleri olmasaydı bir heykel olabilirdi.

Billie'nin eli cebine gitti ve parmakları şarap barından aldığı tirbuşonun etrafında kıvrıldı. Bu asla açıklayamayacağı bir dürtüydü. cebinden çıkarır ve çevirerek solucanın tamamen açıldığından emin olur. Yarım düzine hızlı, sessiz adım onu hedefin döndüğü banyoya götürdü, elleri hâlâ pembe renkli suya dalmıştı.

"Ne-"

O daha sorusunu tamamlayamadan Billie tirbuşonu boğazının dibine saplar, köprücük kemiklerinin göğüs kemiğiyle birleştiği küçük çentiğe oturtmaya dikkat eder. Hedefin elleri Billie'nin bileklerine doğru kalkıyor ama Billie'nin gücü kalmıyor. Başına gelenlerin şoku tepkilerini felç ediyor ve Billie bir ayağını dizinin arkasına geçirerek eklemi büküyor ve yere yığılmasına neden oluyor. Hedef sırt üstü düşüp kabarık pembe bir banyo paspasının üzerine inerken Billie onu yakınında tutar. Yalvaran gözlerle Billie'ye bakıyor. Çığlık atamıyor - gırtlığına ulaşacak hava yok - ve ölümü neredeyse tamamen sessiz. Tek ses, Billie solucanı çevirip soluk borusuna sabitlerken tirbuşonun metalik cırtlısıdır. Ardından tirbuşonun kollarını aşağı doğru iterek soluk borusunu delikten yukarı doğru zorlarken çıkan korkunç nefes nefese emiş. Billie tirbuşonu çıkarırken hedef bir kurbağa gibi hareketsiz ve soluk soluğa yatıyor. Billie ustaca bir hareketle folyo bıçağı açıyor ve subklavyen artere daldırıyor. Çevirip tekrar çıkarıyor. Kan zemine akmaya başlar, nehirler gibi akar, pembe halıyı ve fayansların arasındaki kanalları sular altında bırakır. Billie ayakkabılarını kandan uzak tutmaya dikkat ederek geri çekilirken kan akışı devam ediyor ve dışarı doğru yayılıyor.

Hedefin ölmesi üç dakikadan az sürecektir ama Billie izlemek için beklemez. Subklavian arterin yırtılması ilk yardımla düzeltilemez. Sıkıştırmak için ulaşamaz. Sadece acil bir ameliyat onu kurtarabilir ve hastaneye götürülmesi bir yana, ambulansın gelmesi için bile zaman yoktur. Her ne olsun, hedefin sonu gelmiştir ve Billie, zar zor hayatta kalan ve sadece teknik olarak hayatta olan bir kadına bakmaktadır.

Billie hala oturmakta olan Constance'a döner, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştır. "Çoban kız? Beni duyabiliyor musun?"

Constance'ın bakışlarında bir şey titriyor ve Billie onun orada olduğunu biliyor.

"Bir tür nöbet geçirmişsiniz. Muhtemelen küçük bir felç. Seni buradan çıkarmalıyım."

Constance hızla göz kırpar ve Billie cebinden bir mendil çıkarır. Banyoya döner ve mendili hafifçe kana batırır. Ayağa kalkmasına yardım ederken mendili Constance'ın burnuna tutar. Constance onun yardımıyla ayağa kalkabilir ve Billie ona kapıya kadar rehberlik eder. Billie, Constance'ın boğazında bir gümbürtü olduğunu, bunun bir protesto olduğunu bilir.

Müze protokolü, Sergiler ekibinin kendi gücüyle bir görevden çıkamayan herhangi bir üyesinin geride bırakılması gerektiğini belirtir. Diğer ajanlar tehlikeye atılmamalıdır.

Billie akıl hocasını daha sıkı kavırıyor. "Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Unut gitsin. Kurallarla aram iyi değildir, unuttun mu?"

Constance'dan bir hırıltı duyulur ve Billie daha sonra bunun bir kahkaha olabileceğini düşünür. Constance'ı aşağı indirmeyi başarır ve zemin kata ulaştıklarında rahat bir nefes alır. Onu bahçeye ve partinin geri kalanına götürmeye cesaret edemez, bu yüzden ön kapıya doğru ilerler.

Tam elini kapı koluna koymuşken bir ses duyuyor.

"Hemen gidiyor musun?"

Döndüğünde ev sahibi Cassandra Ketcham-Flint'in telaşlı bir şekilde gülümsediğini ve elinde cömertçe paketlenmiş bir çantayla aceleyle ilerlediğini görür.

Billie, Constance'ın elindeki kanlı mendili işaret eder. "Burun kanaması. Sık sık olur ama bu seferki tam bir şeytandı," diyor kalın Lancashire aksanıyla. "Biraz uzanırsa yağmur gibi iyileşir."

"Ama senin sorumluluğun nerede?" Cassandra aniden sorar. "Herhalde bir çocukla gelmişsinizdir."

Yanlarında bebek arabası ya da yürümeye başlayan bir çocuk olmadan, Billie ve Constance arkalarında bir çocuk bırakıyor gibi görünüyor. Billie gülümsüyor.

"Oh, Dorothy ile geldik," diyor, hiç yoktan bir isim bulup çıkararak. "Çocuklarla birlikte zıplama evinde. Onun yerini almak üzereyim, bu yüzden iki hafta boyunca onun gölgesi olacağım. Buradaki dadı" -Constance'a doğru başını sallıyor- "teknik olarak emekli, ama dışarıda bir gün geçirdiklerinde küçükleri görmeye gelmeyi seviyor."

"Elbette," diyor Cassandra, yabancıların ev içi düzenlemelerini umursamayı çoktan geçmiş. Çantayı uzatıyor. "İyiliğini unutma."

"teşekkürler," mırıldanıyor Billie elini uzatırken. İnce bir çizgi Hedefin kanı tırnağının altına kazınmış, kızıl bir hilal şeklinde. "Bunu yıkamak isteyeceksiniz," diyor ev sahibesi, ağzı bir Kanı gördüğünde yüzünde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi belirir. Bakışları, yüzüne kanlı bir mendil tutturmuş olan yaşlı kadına yönelir.

Billie mahcup bir hürmet tonuyla, "Evet, hanımefendi," dedi. "İyi günler hanımefendi."

Cassandra onlar için kapıyı açar ama ön merdivenlerden inmelerini beklemes. Kapıyı şık bir şekilde kapatır ve yemek şirketini bir tepsi vol-au-vents'in yetersiz olduğu konusunda taciz etmek ve hizmetçinin saatler sonra tesisatçıya ulaşmayı başarıp başaramadığını görmek için partiye geri döner. Vaftiz annesinin cesedini bulduğunda, aradan bir saat geçmiş ve banyo zeminindeki kan, harcı mahvederek katılaşmaya başlamış olacaktır. Birlikte ayrılan dadı çifti hakkında önemli olan her şeyi unutmuş olacaktır.

Ne de olsa onlar sadece yardımcılardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gemide geçirdiğimiz sonraki iki gün boyunca Lazarovu gözetlemeye başladık. Helen ve ben, paralı dullar rolünde, pahalı spor kıyafetlerimizi giyip suluboya dersleri aldık ve güverte yogası sırasında kendimizi simit haline getirdik. Mary Alice ve Natalie Chart Room'da kıçlarının üzerinde oturup, dans dersine gitmeden önce diğer yolcularla yiyip içip sohbet ettiler. Planetaryum gösterisini ve Shakespeare derslerini izledik ve kumarhanede çok fazla zaman geçirdik. Eskrim dersleri, yemek pişirme dersleri ve unutulmaz bir viski tadımı vardı ve ikinci günün sonunda Mary Alice bilgi almak için kamarama geldi.

Peruğunu çıkarıp bir kenara attı ve ayakkabılarını çıkarıp ayaklarına masaj yapmaya başladı. "Aman Tanrım. Nasırlarım. O samba dersini hiç almamalıydım," diye inledi. "Barselona'dan emekli bir şef garson ve karısıyla iki saat boyunca dans ettim."

"Ne tür bir samba sınıfı üçlü seksleri teşvik eder?"

"Karım Brezilyalı. Liderlik etmeyi seviyor," diye açıkladı. Etrafına bakındı. "Helen nerede?"

"Suşi yapma dersi," dedim ona. "Nat nerede?"

"Carinthia Lounge'da canlı caz dinliyoruz," dedi en iyi seyahat acentesi sesiyle. Özetlemek için beni işaret etti. "Ne biliyoruz ki?"

"Lazarov marangoz değil," dedim. "Onu hiçbir derse ya da konferansa katılırken görmedik. Dün gece kumarhanede birkaç bin dolar kazandığı ve çoğunlukla sıkılmış görüldüğü kırk beş dakika dışında tüm eğlenceleri atladı. Manikür yaptırdı, berberde saçını kestirdi ve kitapçıdan üç kitap aldı." Bana tuhaf bir bakış attı ve ben de ne sorduğunu anladım. "İki Agatha Christie ve son çıkan Janice Hallett."

"Kıvrımlı yerleri seviyor," dedi. "Onu Liverpool'dan bir çiftle konuşurken gördüm. Nat ve ben daha sonra onlarla sohbet ettik ve biraz

bilgi ama işe yarar bir şey yok. Görünüşe göre, onunla armutlar hakkında konuşmuşlar. Ya da ayılar. İkisi de son derece ağır işitiyordu - muhtemelen Adam'ın ev kedisinden daha yaşlı oldukları için. Bu gemideki diğer herkes gibi."

"Bu kadar yaşçı olma," diye hafifçe azarladım.

"Ageist mi? Bayıldım," dedi Mary Alice ciddiyetle. "Bir mil farkla gemideki en genç insanlar biziz. Bir dahaki sefere Akiko'yu da getireceğim. Ve bir daha asla yaşlılar dışında kimseyle tatil yapmayabilirim. Özgüvenim için harikalar yaratıyor."

Akiko'nun neye bulaştığını bilip bilmediğini merak ederek sııttım. Samba üçlüleri gibi. "Lazarov'a dönelim. Harita Odası'nda kitap okumaktan ya da süitinde kalmaktan gayet memnun görünüyor. Bu bana gemiden etkilenmediğini gösteriyor. Bu geçişi daha önce de yaptığını biliyoruz, muhtemelen her şeyi görmüş ve yapmıştır."

Mary Alice düşünceli bir şekilde başını salladı. "Virgin'de birinci sınıfta transatlantik uçmak gibi. İlk seferinde, tüm eğlenceli küçük avantajlar seni çok heyecanlandırıyor.

-Patlamış mısır, dondurma ve o sevimli küçük tuzluk ve biberlikler... Ve size verdikleri pijamaları giymek için sabırsızlanıyorsunuz. İkinci seferde biraz daha az heyecanlı oluyor. Üçüncü seferde, size neden doğru büyüklükte pijama veremediklerini ve dondurma porsiyonunun neden bu kadar küçük olduğunu merak ediyorsunuz."

Bir dakika durakladı ve ben de bu fırsattan yararlanarak beni rahatsız eden bir şeyi dile getirdim.

"Pasha'da bir terslik var," diye başladım.

"Kapalı mı?" Hâlâ ayaklarını inceliyordu. "Lanet olsun. Su toplamaya başladı."

"Tüm bu Anglofili olayı. Tik yat. Oyuncak ayı. Hedef aldığımız diğer Bulgarlara benzemiyor."

"Babasına hiç benzemiyor," diye onayladı.

Başka bir şey söylemedim ve o da kabarcığıyla uğraşmayı bırakıp bana dikkatle baktı. "Ne?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bunu açıklayamam."

O zaman beni zorlasaydı, ona garip bir sezgiden, içimi kemiren bir şeyden başka bir şeyim olmadığını söyledim.

Tanımlayamıyordum. Uzakta çalan bir radyoyu duymak ve şarkının ne olduğunu söyleyememek ama bir şekilde tanıdık olduğunu bilmek gibiydi.

İtmedi ve ben de gitmesine izin verdim. "En azından geminin her yerinde onu kovalamak zorunda kalmayacağız," dedim. "Sadece Harita Odası'nda ya da güvertede sigara içiyor, bu da fırsatlarımızı kısıtlıyor," dedim. "Güvenliğiyle ilgili durum nedir?"

Mary Alice omuz silkti "Önemsiz. Kıyırık bir takım elbise giymiş bir koruma. Görünüşüne bakılırsa Rus ya da belki Bulgar. İkinci güvertede boktan bir tek kişilik odada kalıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Lazarov'un süiti de bizim kamaralarımız gibi dokuzuncu güvertedeydi. "Oldukça uzun bir yürüyüş. Lazarov güvenlik durumu konusunda rahatlamış olmalı."

"Neden yapmasın ki?" Mary Alice sordu. "Dediğin gibi, gemiyi çok iyi tanıyor."

Lilian Flanders'ın evine bıraktığı küçük oyma kurdu düşünerek, "Sadece bir cinayet işledi ve bir kartvizit bıraktı," diye hatırlattım ona.

Bir elini çırttı. "Lilian'ın öldürüldüğü gerçeği kolayca gözden kaçmış olabilir. Muhtemelen henüz kimsenin Lilian'ın ölümüyle babasının suikastı arasında bir bağlantı kurmadığını düşünmüştür. Ya da bize haber verdiklerini ve onun peşinde olduğumuzu."

"Sanırım," dedim isteksizce.

"Sakin ol kardeşim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Lazarov'un onun peşinde olduğumuzdan haberi yok. Nasırlarıma rağmen, bu şimdiye kadar aldığım en keyifli görevlerden biri. Dinlendirici. Gemilerde cinayet işlemeyi alışkanlık haline getirebilirim."

Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Birini denizde öldürmenin artıları vardı - sizden kaçamazlardı, kanıtları yok etmek için koca bir okyanus vardı - ama eksileri de vardı. En büyüğü de cesetle aynı yerde sıkışıp kalacak olmamızdı, bu da bizi şüpheli konumuna sokacaktı. Ölümü ile otopsi arasındaki süre ne kadar uzun olursa bizim için o kadar iyi. Bu özel durumda, cesedi geri getirmeye çalışmayacaklarından emin olmak için New York'tan yeterince uzakta olmalıydık. Ayrıca İngiltere'den yeterince uzakta olmalıydık ki onu o tarafa göndermesinler. Ve en önemlisi, gemiden ayrılmamız ve aramızda mümkün olduğunca çok mesafe olması gerekiyordu.

ve herhangi bir cinayet iddiası ortaya atılmadan önce cesedi bulduk. Aksi takdirde, gemideki diğer dört bin kadar kişiyle birlikte biz de şüpheli durumuna düşerdik.

Her şey geminin doktoruna bağlıydı. Lazarov'u muayene edecek ve öldüğünü ilan edecek kişi oydu. Her türlü olasılığı tartışmıştık ama sonunda Lazarov'un süitinde sessizce ölmesine karar verdik. Bir yolcunun kamuya açık alanlardan herhangi birinde ölmesi, ihtiyacımız olmayan komplikasyonları beraberinde getirecekti: iPhone videoları, histeri, görgü tanıklarının ifadeleri. Kendi odasında güzel, karmaşık olmayan bir ceset istedik. Sabah çayını getiren uşak için tatsız bir deneyim olacaktı ama bu, Tallinn'den Tierra del Fuego'ya kadar her turistin cesedini filme alıp YouTube'a yüklemesinden daha iyiydi. Lazarov kamarasından sessizce morga taşınacaktı. *QM2*'nin dört çekmecelik bir kapasitesi vardı, dolayısıyla toplu bir gıda zehirlenmesi gibi ciddi bir olay yaşanmadığı sürece Southampton'a tek başına huzurlu bir yolculuk yapacaktı.

Gemi doktorunun pek de hırslı olmadığını düşündük. Yoksa neden kariyerinizi zengin insanlara antiasit ve bulantı önleyici ilaçlar yazarak geçiresiniz ki? Elbette, her zaman başa çıkılması gereken küçük bir felç ya da norovirüs salgını vardı, ancak bunlar egzotik uğrak limanları ve denizde geçirilen bir kariyerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Lazarov takunyalarını çıkardığında gemi doktorunun şüpheli bir şey aramamaktan memnun olacağından şüpheleniyordum. Hiçbir şey olmasa bile, evrak işleri tam bir baş belası olurdu. Bunun yanı sıra, kruvaziyer şirketi, gemilerinde ölü olarak yere yığılan birinin çürümüş reklamının geri tepmesini istemezdi. Doktor, işleri basit tutması için sözlü ya da başka türlü baskı altında olacaktır. Odanın yağmalanması ya da başka bir yolcuyla şiddetli bir münakaşa gibi cinayetten şüphelenmek için özel nedenler olmadıkça, doktorun ölümü doğal nedenlere bağlamaktan başka bir şey yapması için hiçbir neden olmayacaktır. Lazarov'un yaşındakiler arasında kalp krizi her zaman popülerdir. Geminin doktoru muhtemelen biz limana yanaşana kadar Lazarov'un kalp rahatsızlığı olup olmadığını öğrenmek için doktoruyla temasa bile geçmeyecekti. Doktor yanıt verene kadar dördümüz de Benscombe'da karaya oturmuş, yollarımız tekrar ayrılana kadar birkaç gün ortalıkta görünmemiş olurduk.

Güvenlik durumu konusunda da kendimizi iyi hissediyorduk. İri yarı, öküz gibi bir koruma bizim için idealdi. Böyle adamlar sadece gösteriş için işe alınır. O iri kaslar bir buldozer gibi yumruk atabilir ama tek bir vitesi vardır, yavaş. Etraflarından dolaşmak çocuk oyuncağıdır. Güvenlik konusunda ciddi olan kişiler, aşırı dikkatli ve her ayrıntıyı değerlendirmek üzere eğitilmiş çevik kadınları işe alırlar. Aslında bizim gibi kadınlar.

Mary Alice'in koltuğunda dinlendiği yere baktım. "Planları sonuçlandırmaya başlamanın zamanı geldi. Yöntem olarak ne düşünüyorsun?"

Bunu düşündü. "Bir çıkış çantası," dedi sonunda. Bu beklenmedik ve zarif bir öneriydi. (Çıkış torbaları, genellikle intiharlarda boğulma amacıyla kullanılan kalın plastik çuvallardır. Eğer bir tanesini bir helyum kutusuyla eşleştirirseniz, boğulmanın yarattığı panik hissinden kaçınabilirsiniz. Nitrojen daha da iyidir çünkü kanda iz bırakmaz, kendi kıydığınızı kimsenin bilmesini istemiyorsanız kullanışlı bir numaradır. Torbayı sizin için gizlice çıkaracak biri olduğu sürece mükemmel çalışır. Çıkış torbalarını seviyoruz çünkü boğulmanın alametifarikası olan küçük kırmızı izler olan peteşiye neden olma olasılıkları çok daha düşük. Çıkış torbaları sessiz ve gizli olma avantajına da sahiptir. Herhangi bir kalın plastik torba işinizi görecektir ve işiniz bittiğinde, cinayet silahının üstünden çıkan yiyeceklerle yürüyüp gidebilirsiniz ve kimse bundan haberdar olmayacaktır).

"Hoşuma gitti," dedim ona. "Ama çıkış çantasını kullanacak kadar yaklaşacaksak, onun süitine girmeliyiz. Gemide bu işi yapabileceğimiz başka bir yer yok."

"Erkek olsaydık bunu saunada da yapabilirdik," dedi küstahça. "Ama değiliz. O yüzden ya bizi içeri almasını sağlayacağız ya da odasında beklemek zorunda kalacağız."

"Bir sonraki nokta. Koruma. Lazarov'un bizi içeri almasını sağlasak da, pusuya yatıp beklesek de, o serserinin etrafında dolaşmak zorundayız. Görevi oldukça rahat ama yine de onun bir faktör olduğunu varsaymalıyız."

"Roofie yapalım mı?" diye önerdi. "Gerçi etrafta hiç GHB yok."

Durakladı ve aynı anda sırtttık.

"Natalie," dedim. "Hatırlat da yarın ona bel çantasında uygun bir şey olup olmadığını sorayım."

Uzun bir süre sessiz kaldık, motorların alçak, rahatlatıcı uğultusunu ve dalgaların tekneye vuruşunu dinledik. Bir süre sonra yumuşak bir horlama sesi duydum ve başımı çevirdiğimde onu derin bir uykuda buldum. Bir Bavyera simidi gibi kıvrılmıştı ve onu dürttüm.

"Mary Alice, uyan ve kendini yatağa götür."

Öfkeyle gözlerini kırıştırdı ve boynunu ovuşturdu. "Henüz bir plan üzerinde çalışmayı bitirmedik."

"Uykunuzda konuşmaya başlamadığınız sürece pek bir katkınız olmuyor. Devam et," dedim ona.

"Tartıştım ama ayaklarımın üzerinde duramıyorum," dedi ayakta durmaya çabalarken. "O lanet samba dersini suçluyorum." Yanımdan geçerken omzumu okşadı. "Biraz uyu, Billie. Sabah toplanırız ve bu işi o zaman çözeriz."

Umursamaz bir ses çıkardım ve battaniyesini de yanına alarak gitti. Ben de kendi battaniyemle küçük balkona çıktım ve onu bir serape gibi vücuduma sardım. Çakmağımı açtım - ağır gümüş ve turkuaz taşlı, annemin sakladığım tek eşyası. Bir sigara yaktım ve dost canlısı küçük ateşböceği ışıltısıyla canlanmasını izledim. Yunanistan'da beni bekleyen Taverner'i ve birkaç kapı ötede uyuyan, hâlâ öldürmem gereken adamı düşündüm.

Bir işte çalışmayalı iki yıl olmuştu ve o Atlantik gecesinin sonsuz karanlığına duman üflerken, olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını fark ettim.

BÖLÜM EIGHT

Üç saatin büyük bir kısmını aldı ve bitirdiğimde parmaklarımı hissetmiyordum, ama sonunda yatağa girdiğimde, onu almıştım. Helen beni hafifçe itip uşak Stephen'ın az önce kahvaltı getirdiğini söyleyene kadar uyudum. Kalktım ve bana bir tabak yemek uzattı. Genelde sabah yemeğimi yoğurt ve meyve ile sınırlardım ama önümde bez sorunu olan bir genci doyuracak kadar yemek vardı.

"Ooh, tam İngiliz yemeği," dedim mutlulukla. Yumurta ve pastırmayla başladım. "Doyurulmam gerektiğini nereden bildin?"

Helen bir kaşık müsli kemirdi. "Sabah üç gibi tuvalete gitmek için kalktım ve seni dışarıda otururken gördüm." Yöntemlerime aşınaydı, bir vuruş üzerinde çalışırken, altılı Big Red paketiyle çömeldiğimi, onu elde edene kadar içtiğimi ve zincirleme sigara içtiğimi biliyordu. *QM2*, Big Red'e koşmadı ama en azından nikotin işe yaradı. "Aldın mı?"

"Anladım," dedim bir ağız dolusu kuru fasulye yerken. Bir parça Cunard kırtasiye kâğıdını ona doğru ittim. Sayfada bir dizi madde işaretiyle birlikte birkaç kaba taslak çizim vardı. Resimleri inceledi ve listeye göz gezdirdi.

"Riskli," dedi sonunda. "Ama yapılabilir."

Ona dürüstçe "Daha iyi bir fikrin varsa duymak isterim" dedim.

Başını salladı ve kâğıdı yanımdaki yatağın üzerine bıraktı. "Bence bu da diğer planlar kadar iyi."

Bir parça kızarmış ekmeği yağlayıp sıkıştırdım. "Etkilenmemiş bir tepki. Botoksunuzun kırılmasından mı korkuyorsunuz yoksa sadece hevesli değil misiniz?"

Bana bir yastık fırlattı ve ben de tostumu koruyarak onu savuşturdum. "Hiç botoks kullanmadım," diye beni bilgilendirdi. "Sadece dolgu maddeleri."

Yüzünü dikkatle inceledim. "İyi görünüyor."

Bakışları benimkilerin yanından kaydı ve yansımasını kontrol ederek kaşlarının arasındaki bir noktayı düzeltti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Helen, şahsen gördüğüm en güzel beş kadından birisin ve kesinlikle en az kibirli olanısın. Neden aynaya Pamuk Prenses'in üvey annesi gibi bakıyorsun?"

Doğruldu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bunu botoksla yapmış olamazdı, bu yüzden doğruyu söylediğini tahmin ettim. "Aslında ben her zaman Kötü Kraliçe'ye yakınlık duymuşumdur," dedi aynaya dönerken.

"Neden? Bilmediğim bir üvey kızın yoksa tabii. Ya da bir erkek oyuncağın. Kötü Kraliçe'nin avcıyla kirli bir ilişkisi olduğundan hep şüphelenmişimdir," diye ekledim tostumu yerken.

Aynadaki görüntüsünü görebiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, yansıması köprücük kemiklerinden saç çizgisine kadar pembeleşmişti. Neredeyse tostum boğazıma diziliyordu.

"Şaka yapıyorsun."

"O bir oyuncak çocuk değil," dedi kararlılıkla. "Benden sadece yedi yaş küçük. Ama..."

Sustu ve gelip yatağımın kenarına oturdu. Bundan şüphelenmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Son görevimiz sırasında Helen, yarım şarjlı bir pille çalışan bir kadın gibi ayaklarını sürüyerek dolaşmış, kederden o kadar çökmüştü ki dik bile duramamıştı. Ama şimdi neredeyse parlıyordu.

"Kenneth öldüğünden beri ilk o mu?"

Ellerini birbirine kenetleyerek başını salladı.

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun? Ciddi bir şey mi? Biraz daha anlat, biraz daha anlat, mesela arabası var mı?" En iyi pembe kadın taklidimle kirpiklerimi kırpıştırdım.

Sırıttı. "Yedi ya da sekiz aydır devam ediyor. Ve ben buna ciddi demezdim. Ya da bir ilişki. O Brüksel'de yaşıyor ve çok seyahat ediyor, ben de Benscombe'dayım, yani canımız istediğinde bir araya geliyoruz. Paris ya da Amsterdam'da buluşuyoruz. İş için gelirse Londra'da."

"Helen Randolph, çıkarları olan bir arkadaşın var," dedim.

"Hayır, Taverner'la sahip olduğun şey bu," diye düzeltti. "Benim sadece çıkarlarım var. Onu bir arkadaş olarak görmüyorum."

"Yani sadece sevişmek için mi bir araya geliyorsunuz?"

Kızarması derinleşti. "Natalie'yle çok fazla zaman geçiriyorsun. Bunu karşılıklı tatmin edici bir anlaşma olarak dūřunmeyi tercih ediyorum."

"Tatmin edici mi?" Kahkahalarla gūldūm. "Eęer sadece tatmin ediciyse, bir ūst modele geçmeyi dūřunmelisiniz."

"İyi, tatmin edici olmaktan da ūte. Bu... mest edici," dedi aniden sırtarak.

Ben de sırttım. "Senin adına sevindim."

Gūlūmsedięi kadar hızlı bir řekilde ayıldı. "Sadece son zamanlarda daha fazlasını isteyip istemedięimi merak etmeye bařladım. Benoit'tan olması řart deęil. Ya da belki Benoit'tan. Bilmiyorum."

Parmakları yatak ūrtūsunū çekiřtiriyor, kıvrılıyor ve rahatsız ediyordu. "Seni engelleyen ne?"

Omuz silkti ama başını kaldırdığında gōzleri korkuyla doluydu. "Ya bunu istemiyorsa? Ya istediğimi dūřunūrsem ve gerçekten istemezsem? Bizim yaşımızda biriyle kalıcı bir ilişkiye nasıl başlayabilirsin ki? Yani, bir araya geldiğinizde -Natalie ne diyordu onlara? Popo evirme mi?"

"Seks aramaları," diye dūzelttim. "Ve artık kimse bunu sōylemiyor. Sanırım artık 'Netflix and chilling' deniyor."

Bir elini ırttı. "Bugūnlerde ocuklar buna ne diyorsa artık. Mesele řu ki, Benoit'i ne zaman gōreceęimi biliyorum. Hazırlanmak için zamanım var. Başıboş tūylerime ve ayak başparmağımdaki nasıra dikkat ediyorum. Ama bir ilişki farklıdır. Her zaman yanımda olan biri, gōzlūklerimi boynumdaki zincire taktığımı ve sabahlarımı *New York Times* bulmacasıyla geçirdiğimi fark edecektir."

Kolunu okřadım. "Seni seven her erkek, elinde bulmacası ve zincirli gōzlūkleriyle kaık bir kūtūphaneci gibi gōrūnsen bile seni sevecektir. Ayak bařparmaęın için ne diyeceęimi bilemiyorum ama pedikūrlerini biraz daha yakın yaptırabilirsin."

Beni nazikçe itti ve ben de omzunu tutarak yūzūne dikkatle baktım. "Ve o bıyık için endiřelenme. Bazı erkekler bundan hořlanır."

"O dudak bir bebeğin kık yanağı kadar pürüzsüz," dedi bana. "Daha geçen hafta ağda yaptırdım." Tostun son parçasını kaptı ve ben onun daha çok kendine benzediğini görmekten memnun . Helen'in dul kalması, özellikle uygunsuz bir anda onu felç eden bir güven krizini de beraberinde getirmişti. Ama kendini kurtarmıştı ve o zamandan beri geçen zaman ona çok iyi gelmişti. Kendini bir projeye atması üzüntüsü için mümkün olan en iyi şeydi, ancak Farrow & Ball tenekelerinden daha fazlasına takılıp kalmanın gerçek sihir olduğundan şüpheleniyordum.

Listeyi tekrar eline aldı ve tıpkı bize öğretildiği gibi, ezberleyene kadar tekrar tekrar okudu. "Diğerlerine haber vereceğim ve sonra da listede ihtiyacımız olan şeyleri dükkânlardan alacağım." " " şeyi büyük bir torbaya koymalarını söyle," diye arkasından seslendim. "Biz buna ihtiyacım olacak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Akşama doğru hazırдық. Ön hazırlıklar mükemmel gitmişti. Natalie hâlâ hokkabazlıkta en iyisiydi, bu yüzden korumanın çayına bir şişe göz damlası damlatan oydu. Göz damlalarının ishale neden olduğu yaygın bir yanılgıdır, ancak tetrahidrozolin genellikle mideyi rahatsız etmez, doğrudan kalbe gider. Önce ritim değişir. Sabit, düzenli bir kalp atışı düzensiz bir şekilde atmaya başlar. Sonra kan basıncı düşer ve uyku hali başlar. Burası tatlı nokta. Sistemde çok fazla kalırsa nefes almakta zorlanırsınız ve en son isteyeceğimiz şey revire hırıltıyla giren bir koruma görevlisidir. Tetrahidrozolin'in kalp durmasına yol açıp açmayacağı belli değildir ama geçici bir sakinleştirici olarak ucuz, kolay ve genellikle etkilidir. Sıkıştığım da, işe koyulmadan önce bir hedefin yelkenlerindeki rüzgarı almak için kullandım. Hedef yarı baygınken karşı koyma olasılığı daha düşüktür. Natalie Rohypnol'un çok daha güvenilir olduğunu iddia edecektir ama Marakeş'teki son işinde son stokunu kullanmıştı ve yeniden stoklamamıştı. Ayrıca genellikle molly, bir ya da iki esrar ve bir şeyi yakması gerekirse diye endüstriyel düzeyde hızlandırıcılar da taşıyor, ama o bir izci kızdı ve sanırım bu tür bir hazırlık eğitimi insana yapıyor. Her halükarda, bel çantasında ihtiyacımız olan hiçbir şey yoktu, bu yüzden geminin hediyelik eşya dükkanından göz damlası aldık, zaten bir şişe GHB'den daha gizli bir seçenek.

Bunu kimseye itiraf edemem ama aslında bir işin biraz ters gitmesi hoşuma gidiyor. Başarı ile tam bir başarısızlık arasındaki o bıçak sırtında yürümenin ve her şeye rağmen inişi başarmanın heyecan verici bir yanı var. Bu durumda bu, güvenlik kameralarıyla uğraşmak ve Lazarov'la yüz yüze gelmek anlamına geliyordu. Ancak güvenlik kameraları herkesin düşündüğü kadar kusursuz değildir, çünkü kameralar

Denklemin diğerk yarısı ise onları izleyen güvenlik görevlileridir. Her görüntünün izlenmesi gerekir ve kameranın olmaması ya da dikkatsiz olması da en az hiç kamera olmaması kadar kötüdür. Aslında daha da kötüdür, çünkü pek çok kişi güvenlik görevlileri için daha iyi bir eğitime yatırım yapmak yerine onlara çok fazla güvenmektedir. Filmler insanların güvenlik sistemlerini hacklediğini göstermeyi sever, ancak bu bir resim çivisini asmak için balyoz kullanmak gibidir - çok fazla sorun ve potansiyel olarak felaket. Çoğu sistemde bir arka kapıdan erişim sağlamaya çalışan birini işaretlemek için yerleşik bir uyarı vardır ve teknolojiyi doğru kullanmayı başarsanız bile, izlenmeyeceğinin garantisi yoktur. Bunun yerine insan unsuruyla ilgilenmek çok daha iyi ve çok daha kolaydır. İyi eğitilmiş gözlemciler en iyi kılık değiştirmeleri bile aşabilirler, ama sadece o yöne bakmaları gerektiğini bilirlerse. İşin püf noktası sizi görmemelerini sağlamaktır. Göz önünde saklınırsanız asla görülmezsiniz.

Harita Odası'nın karşısından korumanın durumunu izledim. Uykuyla sert bir şekilde mücadele ediyor, üzere olduğu her seferinde bir sarsıntıyla kendini yukarı çekiyordu. Vücut dili kalkmak üzere olduğunu gösterdiğinde, *Harper's*'ın son nüshasını açıp hafifçe kapattım. Bu, Mary Alice'in ayağa kalkarken hafifçe ona doğru tökezleyerek yanından geçmesi için bir işaretti. Başka koşullar altında bunu hissetmezdi bile. Mary Alice onun üzerinden hafifçe sekerdi. Ama o anki haliyle sallanarak ellerini uzattı ve Mary Alice'in omuzlarını kavradı. Mary Alice neşeli bir kahkaha atarak birbirlerine sarıldı, neşeli bir şekilde sohbet ettiler ve eğer dikkatle izlemeseydiniz, iki parmağının cebine girip anahtar kartlarını aldığını asla göremezdiniz. Kendisinin ve Pasha'nın olmak üzere iki tane olduğunu düşündük. Zengin insanlar sürekli gelip giden insanlara alışıktır ve yapmak isteyecekleri en son şey kendi personelleri için kapıları açmak üzere kalkmaktır. Sadece Pasha'nın anahtarına ihtiyacımız vardı ama hangisinin hangisi olduğunu oda numarasına bakmadan anlamamanın bir yolu yoktu. Mary Alice'in işinin en zor kısmı anahtarları aşmak, Paşa'nınkini seçmek ve diğerini korumanın cebine geri sokmaktır. Korumanın iki anahtarı da kaybettiğini anlamasını ve anahtarları yeniden çıkarttırmak için veznedara gitmesini önlememiz gerekiyordu.

Ama Mary Alice bir profesyoneldi. Bir süre daha gevezelik etti, sadece anahtarlara bir göz atmasına yetecek kadar, sonra fazladan anahtarı korumanın ceketinin içine soktu. Belli ki sersemlemiş olan koruma koltuğuna geri yığıldı ve yüzünde aptal bir sırıtişla orta mesafeye bakıyordu. Mary Alice ayaklarını sürüyerek bir sonraki oturma alanına geçti, bir koltuğa yerleşti ve örgüsünü çıkardı. Ayağa kalktım, çantamı topladım ve ona doğru yürüdüm. Ona ulaşmadan hemen önce bir iplik yumağını düşürdü. Onu aldım ve gülümseyerek geri verdim, içine sıkıştırdığı anahtar kartını cebe attım. Bunun gibi manevralar bir tür baledir, her birimiz diğerlerinin tam olarak nerede olacağını ve nasıl hareket edeceğini biliriz. Anahtar cebimde olduğu halde odadan çıktım. Koruma beni hiç fark etmedi.

Harita odasından çıkar çıkmaz hızımı artırdım. Üçüncü güvertede idim ve acelem varmış gibi görünmeden mümkün olduğunca çabuk altı kat yukarı çıkmalı idim. Ayrıca geminin en arkasında, Lazarov'un süitinin bulunduğu orta güvertede bir yer idim. Bir asansöre atlayıp sekizinci güverteye çıktım ve uzun, dar orta koridordan aşağıya incek kadar uzun bir süre zıpladım. Geminin arka tarafındaki Verandah restoran havuz terasına bakıyordu ama hemen önünde halka açık bir bayanlar tuvaleti vardı. Makyaj alanı boştu ve kendimi bir kabine kilitledim. Üzerimde zaten siyah bir pantolon ve düz bir ayakkabı ile keskin bir şekilde dikilmiş beyaz bir gömlek vardı. Işıltılı kırmızı hırkamı, Mary Alice'in çamaşırhaneye yaptığı şanslı bir yolculuk sırasında çıkardığı kabin personeli üniformasının bir parçası olan kesik beyaz bir ceketle değiştirdim. Helen papyon yapmak için siyah ipek bir eşarblı feda etmişti ve düzgün bir atkuyruğu haline getirilmiş koyu renk bir peruğun da eklenmesiyle, rolüme uygun görünüyordum. Hediyelik eşya dükkanından aldığım bir çift sıradan kaplumbağa kabuğu gözlüğü de ekledim ve dışarı çıktım.

Natalie beni asansörde kendi çantasıyla karşıladı; bu çanta yastıklarla doluydu. Yastıkları çıkardım ve saklaması için çantamı uzattım. Dokuz ve onuncu katlar için düğmelere basmıştı bile ve dokuzda durduğumuzda, yüzümü kameralardan gizlemek için yastıkları omzumda tutarak tek başıma indim. Beni izleyenler için yastık menüsünden sipariş veren herhangi bir oda görevlisi gibi görünüyordum. İki kapıdan geçtim

Lazarov'a varmadan önce, gizlice tıklamak için durakladım. Bekledim, sonra girmek için anahtar kartı okuttum.

Kapının önünde durdum, dinledim ve tüm önemli oyuncuların nerede olduklarına dair zihinsel bir envanter çıkardım. Helen, Commodore Club'da yemek sonrası içkisini yudumlayan Lazarov'u gözetliyordu. Kamarasıyla aynı güvertedeydi ama geminin diğer ucundaydı. Koruma görevlisi ya hâlâ Harita Odası'nda uyukluyordu ya da ikinci güvertedeki hüzünlü küçük kamarasındaki yatağına uzanmıştı. Her iki durumda da Mary Alice her şey yolunda gidene kadar ona göz kulak olacaktı. Natalie çantamla birlikte onuncu güvertedeki kadınlar tuvaletinde saklanıyordu. Burada, Lazarov'un süiti sessizdi, aşağıda motorların uğultusu zar zor duyuluyordu. Gemideki wi-fi berbatı ama CruiseLuvr2251 sayesinde süitin tüm kat planlarını ve YouTube'da bir video turunu bulmayı başarmıştım. Planı o kadar iyi öğrenmiştim ki karanlıkta bile yolumu bulabilirdim. Süitteki her şey tam olarak beklediğim yerdeydi. Ana kapının hemen içinde, bir tarafında duş odası ve diğer tarafında küçük bir mini mutfak bulunan dar bir koridor vardı. Aslında daha çok gösterişli bir ıslak bardı, ama Lazarov'un uşağının burayı her türlü ikramla dolu tuttuğunu fark ettim. Meyve sepetleri, Fortnum & Mason çay paketleri, İngiliz perry ve elma şarabı şişeleri, hatta bana göre İngiliz hayranlığını bir adım öteye taşıyan Devonshire meyve şarabı.

Bir yemek masası ve büfenin yanı sıra eksiksiz bir eğlence ünitesinin bulunduğu oturma alanına geçtim. Terasa açılan kapı kapalı, panjurlar çekiliydi. Odanın ortasında ikinci kata doğru kıvrılan bir merdiven vardı. Basamakları ikişer ikişer çıktım, dairelerim halının derin tüyleri üzerinde sessizdi. En üstte sabit bir bisikletin bulunduğu bir sahanlık vardı, bu alan mini bir egzersiz odası olarak hizmet veriyordu. Çift kapı, ortasında oyuncak ayının gururla durduğu, özenle yapılmış kral boy bir yatakla döşenmiş bir yatak odasına açılıyordu.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ayıya.

Fazladan yastıkları yatağın ayak ucuna bıraktım ve durakladım. Lazarov geldiğinde saklanmam gerekiyordu. Yatağın iki yanında giyinme alanlarına açılan kapılar vardı. Bunların ötesinde bir tarafta duş odası ve diğer tarafta küvet odası ve süitten bir arka kapı vardı. Lazarov'un

Duş ve küvet bölümleri ayrı tuvalet alanlarına bağlanarak yatak odasının etrafında bir yarım daire oluşturuyordu. Amalarım için kullanışlıydı, ama Lazarov'un geldiğinde nereye gideceğini yanlış tahmin edersem olmazdı.

İki giyinme alanını inceledim. Kvete giden tarafta Turnbull & Asser'den alınmış, üzerinde Kiril harfleriyle tuğrası olan lacivert pijamalar, iki ipek bornoz ve oyuncak ayı desenli bir çift iğne oyası terlik vardı.

Diğer giyinme alanı bu kez daha fazla Turnbull & Asser tişörtü ile doluydu ve zarif bir şekilde dikilmiş takım elbiseler ve el yapımı ayakkabılardan oluşan bir seçki vardı. Diğer oligarklar arasında güçlü bir oyuncu olmamasına şaşmamalı. Kk bir sanayi ülkesinin GSMH'sine eşdeğer bir parayı sadece gardırobuna harcıyordu. Kvetin bulunduğu bölüme göz attım. Makyaj masasının üzerindeki banyo malzemeleri tahmin edilebileceği gibi Penhaligon's'tı. Ama şikayet etmiyordum. Lazarov'un Sartorial tercihi yerine Endymion'u tercih etmesine rağmen, Taverner sayesinde arşaflarım Penhaligon's gibi kokuyordu.

Pijamaların küvet tarafında olduğu düşünülürse, Lazarov'un yatmadan önce banyo yapması makul bir kumar gibi görünüyordu. Ya yanlış seçim yaparsam? Bunu düşünmek bile istemedim. Gerekli hazırlıkları yapmak sadece birkaç saniye sürdü. nce küvete Helen'in tuvalet çantasından ödünç aldığım ince tabaka tırnak eti yağı sürdüm. Kalanını da makyaj masasının üzerindeki köpük banyosu şişesine döktüm. Dikkatlice tekrar kapattıktan sonra bitişikteki duş odasına girdim ve gürültüsüz olmasına dikkat ederek kapıyı neredeyse kapatacak şekilde kaydırđm. Kvet odasında neler olup bittiğini takip edebilmem için kapıyı yarım santim kadar açık bıraktım ve beklemeye koyuldum. Lazarov gelene kadar bir süre takılmaya hazırdım ve sesler duyduğumda en sevdiğim zehirlerin isimleriyle zihinsel bir bulmaca oluşturarak kendimi eğlendiriyordum. Korkunç bir an için Lazarov'un bir misafir getirdiğini düşündüm, ama sadece şarkı söylüyordu - Gilbert ve Sullivan'dan bir şeyler, bu da ona acısız bir ölüm vermeyi yeniden düşünmeme neden oldu. O banyoya hazırlanırken "Ben Modern Bir Tümgeneral Modeliyim "in tamamına katlandım. Tırnak eti yağını fark etme ihtimali çok azdı. Renksiz olma avantajına sahipti ve herhangi bir hafif koku köpük banyosu tarafından maskelenecekti. Buhar bukleleri

Saklandığım duş odasına yuvarlandı ve beraberinde daha fazla Penhaligon's kokusu getirdi. İşemesini dinledim ve sifonu çekmeyince yüzümü buruşturdum. Daha kötüsünü yapmaması için dua ediyordum - tuvalet benden yaklaşık iki metre uzaktaydı ve sadece ince cep kapısı hassas duygularımı koruyordu - ama işi bitmişti. Yere atılan giysilerin çıkardığı yumuşak sesleri duydum, ardından küvetteki suyun yerini değiştiren bir bedenin şıpırtısını. İki elimi kapı ile pervaz arasındaki boşluktan geçirdim. Kapıyı daha da açmak için çok hafif ve eşit bir baskı uygulamaya başladım. Durduğum yerden Lazarov'un küvette uzandığını görebiliyordum. Başının arkası bana dönüktü ve karşısında hiçbir ayna yoktu, yaklaştığımda beni ele verecek hiçbir şey yoktu. Mükemmel bir ördek gibiydi.

İlerledim, ama tam banyoya adım atacaktım ki karşıdaki kapı hafifçe vuruldu. Uşak. Lazarov cevap vermek için seslendiğinde haşlanmış bir kedi gibi geri sıçradım. Kapıyı yerine çekecek zaman yoktu, bu yüzden kıpırdamadan durdum ve şüphelenmeyeceğini umdum. Çömeldiğim yerden banyonun bir bölümünü, küvetin yaklaşık yarısını ve yanındaki zemin parçasını görebiliyordum.

"Papatya çiçeğiniz, efendim," dedi uşak, küvetin mermer çevresine bir fincan ve fincan tabağı koyarak. Stephen değildi; en büyük sütlerin kendi görevlileri vardı ve bu benim için iyi bir haberd. İhtiyacım olan son şey, iç çamaşırlarımı paketinden çıkaran ve sabah çayımı getiren adam tarafından fark edilmektir.

Uşak atılan giysileri topladı. "Bunları hemen yıkatacağım. Başka bir şey var mı, Bay Lazarov?"

Lazarov bir şeyler mırıldandı ve elini salladı.

Uşak kucak dolusu giysiyle çıktı. Yavaşça İngilizce beş yüze kadar saydım. Bu egzersizi Arapça olarak tekrarladığımda, Lazarov'un muhtemelen budamaya başladığını ve sahilin temiz olduğunu düşündüm. Duş odasından çıkıp sessizce küvete doğru ilerledim. Plastik torba çoktan elimdeydi. Helen'dan büyük bir tane istemiştim ama onun daha iyi bir fikri vardı. Dükkânlardan çeşitli şeyler almış ve her birinin farklı büyüklükte bir çantaya konulmasını istemişti, böylece aralarından seçim yapabileceğim birkaç tane olacaktı. Sen

Tabii ki çok küçük bir tane istemiyorum. Baş, boynun etrafına dolanacak bol miktarda fazlalıkla birlikte düzgün bir şekilde içine sığmalıdır. Ama çok büyük bir tane de istemezsiniz. Tüm o plastikler yolunuza çıkar ve işiniz bittiğinde geri dönüştüremezsiniz bile.

Lazarov çayından bir yudum almıştı ve fincanı tabağa yerleştirmek için hamle yapıyordu ki ben fırladım, poşeti kafasının üzerine düşürdüm ve sıkıca büküm. Elleri havaya kalktı ama ben onları savuşturdum ve poşeti daha sıkıttım. Ayakları yağla kaplanmış küvetin üzerinde çırpınıyor, altında işe yaramaz bir şekilde kayıyordu. Bir insanı boğarak bayıltmak sadece on saniye sürer, ama bıraktığınız anda hava akışı yeniden sağlanır. Sonra tekrar bilinci yerine gelir ama artık iyice kızmış ve adrenalini yükselmiştir. Bunu önlemenin püf noktası, şah damarlarına biraz daha fazla baskı uygulayarak güzel, derin bir bayılma sağlamaktır. Amacınız onları öldürmekse, o zaman üç dakika boyunca bastırmaya devam edersiniz, bu yüzden spor salonunda kol gününe sıkı bir şekilde vurmaya özen gösteriyorum. Bunu doğru yapmak sandığınızdan çok daha fazla zaman ve çaba gerektirir.

Ama Lazarov'u boğmaya çalışmıyordum, sadece etkisiz hale getirmeye çalışıyordum. Bayılmadan önce sadece yirmi saniye kadar dayanmam gerekti. Sekiz saniyeden sonra çırpınmayı bıraktı; geri kalan on iki saniyeyi sıçancılık oynamadığından emin olmak için bekledim. Ama uzuvları gevşekti, boynu yumuşaktı ve başı bir bebeğinki gibi yana yatmıştı. Baloncuklar alçakgönüllülüğünü korumak için pek bir şey yapmıyordu, ben de kasıklarına biraz köpük sıkıp işi bitirdim.

Önce plastik torbayı çıkardım ve cebime soktum. Sonra onu yavaşça suyun altına ittim ve elimi başının üstünde tuttum. Yavaş kabarcıklar birkaç dakika boyunca yüzeye çıktı, sonra yavaş yavaş durdu. Elim suyun altına sokup şahdamarını yokladım. Nabızı atmıyordu ve atıyormuş gibi yapabilseydi bile bağırsakları aniden bir gürultuyla gevşedi ve elimi çektim. Sahneyi incelemek için geri çekildim. Lazarov'un büyük bir kalp krizi geçirmiş ve bilincini kaybettikten sonra boğulmuş gibi görünmesi gerekiyordu. Çay fincanı boğuşma sırasında yere düşerek kırılmıştı ama kalp krizi geçirmekte olan bir adamın biraz çırpınması makuldü. Bu olabilir

Yere dökülen az miktardaki suyu da hesaba katarak paspaslama zahmetine girmedim. Boynunda hiçbir iz yoktu. Herhangi bir kan damarı kırılmadan önce plastik torbayı çıkarmıştım. Bu konuda biraz endişeliydim çünkü en son isteyeceğim şey bağ izi bırakmaktı ama temizdi.

Sonuç olarak, iyi gitmişti ve sahne makul görünüyordu, diye karar verdim. Ve Pasha Lazarov da olabileceği kadar ölmüştü. Fazladan yastıklarımı almak için Lazarov'un yatak odasına girdim. Kapıdan çıkmak üzereydim ki fark ettim. Yatağının başucunda lacivert bir timsah derisi üzerine baş harfleri gümüşle damgalanmış bir cep günlüğü duruyordu. Hızlıca göz gezdirdim. Sayfalar soluk mavi, ince ve filigranlıydı, her köşesi içinde bulunan haftanın kaydını tutmak için delinmişti. Denizde geçen günler bir dizi basit eğik çizgiyle işaretlenmişti ama ondan önceki sayfalar tika basa kayıtlarla doluydu. Küçük, sıkışık bir elle, İngilizce ve Bulgarca karışımı bir dille yazılmışlardı, düzgün bir şifre değil, iki dilli olduğunuzda yazdığınız türden bir karışıklık. Bir satırda ilginç görünen bir dizi rakam vardı, ama ben daha bir anlam çıkaramadan alt kattan bir ses duydum. Uşak. *Yine*. Halıda ayak seslerinin yumuşak bir tınısı vardı ve onun merdivenleri çıktığını fark ettim. Kuşkusuz, akşam servisi. Beş saniye içinde merdivenleri çıkmış ve çıkış yolunu kesmiş olacaktı. Sonrasında ne olacağını planlamamıştım. Bazen içgüdüler devreye girer ve kendinizi düşünmeden hareket ederken bulursunuz. Günlüğü kapatıp cebime attım ve uşağın yaklaştığını duyduğumda yatağın ayak ucundaki ekstra yastıkları kaptım. Soyunma bölümünden geçip duş odasına doğru ilerledim. Duş odasının diğer tarafında süitin arka kapısı vardı ve doğrudan onuncu güverteye açılıyordu. Kapıdan çıkarken yastıkları yine omuz hizamda tuttum. Kapıyı arkamdan kilitlemenin bir yolu yoktu. Kâhya, arkamda bıraktığım varlığımın tek işareti olan kilitli olmayan kapıyı fark edebilirdi ama yine de fark etmeyebilirdi de. Fark etse bile bunu Lazarov'un doğal gibi görünen ölümüyle ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu.

Cep günlüğünün artık kayıp olduğunu fark ettim. Durakladım, hızlıca düşündüm. Lazarov'un doğal nedenlerle ölmüş olması gerekiyordu, bu da tüm mal varlığının açıklanması gerektiği anlamına geliyordu. Normal şartlar altında

Koşullar gereği, eşyalarının envanteri çıkarılmayacaktı ama Lazarov gemideki en zengin ve en önemli yolcuydu. Kendi kışkıklarını kurtarmak için, gemi şirketi muhtemelen topladıkları her şeyin ayrıntılı bir listesini yapardı. Onlar yapmasa bile, koruma kesinlikle yapardı.

Nereye gidecek bir liste? Pasha Lazarov'un en yakın akrabası kimdi? Onun hakkında yanımda taşıdığım zihinsel dosyayı gözden geçirdim. Geriye kalan tek akrabası Evgenia Teyze'ydi ve o da çok yaşlıydı, İsviçre'de bir huzurevinde yaşıyordu. Kayıp bir günlüğü fark edecek kadar zeki olacağını sanmıyordum ve öyle olsa bile, bu ihmal muhtemelen Paşa'nın ölümünün ardından yaşanan kafa karışıklığına bağlanacaktı. Belki de suç korumanın üzerine kalırdı. Sorun değildi.

Küçük bir suçluluk titreşimi enseme gıdıkladı. Kayıyordum. Provenance doğrudan bir geri alma talebinde bulunmadıkça, bir görevden *herhangi bir şey* almak tamamen yasaktı. Külötlarımız dışında kimseyi ve kesinlikle ganimet tutmazdık. İşaretlerden asla bir şey almazdık, bir nane şekeri bile. Bu bize yakışmazdı, sıradan bir tetikçinin yapabileceği türden fırsatçı bir vurgunculuktu. Biz bundan daha iyiydik.

Neredeyse yanlış hedefi öldürmek kadar kötüydü. Chicago'nun anısını geldiği gibi hızla uzaklaştırdım. Bu benim en kötü hatamdı, o zamandan beri hiç yapmadığım türden bir hataydı.

Şu ana kadar tabii ki. Seçeneklerimi değerlendirdim ama planlayıcıyı geri getirmek söz konusu bile olamazdı. Kaçmayı başarmıştım ve şimdi geri dönmek, yatak açma servisi sırasında uşakla karşılaşmak anlamına gelebilirdi. Ve eğer beni görürse, onu öldürmek zorunda kalırdım ki bu da açmaya hiç niyetim olmayan bir solucan kutusu olurdu. Diğerlerine söylemek de seçenekler listemde üst sıralarda değildi. İsteyeceğim son şey, diğerlerine, bu iş için yumuşamış, özensiz ya da çok yaşlı olanlara attığımız bakışları bana da atmalarıydı. Yargılama ve rahatlama dolu hızlı yan bakış - becerinin kaybına dair yargılama ve sen olmadığına dair rahatlama.

Sinirlerimi yatıştırmak için yavaşça nefes alıp vererek merdivenlerden aşağı indim ve Natalie'nin beklediği bayanlar tuvaletine gittim. Kırk saniye sonra üniformamın ceketini atmış, peruğumu ve gözlüğümü çıkarmış, yastıklarla birlikte çantama tıktırmış ve payetli hırkamı tekrar geçirmiştim. Natalie ve ben birlikte ayrıldık, sanki dedikodu yapıyormuşuz gibi başlarımız birbirine yakındı,

Ama yüzümüzü kameralardan uzak tutacak bir etkisi vardı. Helen ile paylaştığım kamaraya geri dönmek için dolambaçlı bir yol izledik, plastik torbayı başka bir bayanlar tuvaletindeki çöp kutularından birine atacak kadar uzun süre durduk.

Kabinime döndüğümde soyunma odasına girdim ve üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Ajandamı çantamın iç cebine yerleştirdim ve fermuarını çekerek gözden ve akıldan uzak bir yere koydum. Üzerime bir bornoz geçirdim ve dışarı çıktığımda diğerleri de oradaydı ve şampanya çoktan buza konmuştu.

"Eee?" Helen endişeyle sordu.

Sırıttım. "Tamamdır. Mantarı patlat," dedim ona. "Kutlama zamanı."

ONUNCU BÖLÜM

Geçişin geri kalanı olaysız geçti. Ertesi gün Lazarov'un süitinin dışında gizli bir telaş vardı ve Natalie kapımızın gözetleme deliğinden geçen çeşitli mürettebat üyelerine bakarak bizi bilgilendirdi. Uşak hâlâ süitte olduğu için cesedin önceki gece bulunmasını bekliyordum ama banyodan uzak durmuş olmalıydı.

"Uşak az önce doktorla birlikte aceleyle geçti," dedi. "Oooh, ve işte başka bir memur geliyor. Sert görünüyor." Bize baktı ve kaşlarını salladı. "Üniformalı erkeklere bayılırım."

Lazarov'un önemi göz önüne alındığında kaptanın kendisinin gelmesini bekliyordum ama geldiyse de onuncu güvertedeki süitin arka kapısından sıvıştı. Cesedi bu şekilde dışarı çıkarmış olmalılar çünkü birkaç mürettebat üyesi katlanabilir bir sedyeyle geçip gitse de, bizim kapının önünden asla geri dönmediler.

"Onu orada öylece *bıraktıklarını* düşünmüyorsun, değil mi?" Helen geniş gözlerle sordu.

Mary Alice başını salladı. "Yapamazlar. Çok sıcak, klimayı sonuna kadar açsalar bile."

"Naomi gemide bir morg olduğunu doğruladı," diye hatırlattım Helen'a. "Geminin en alt kısmında. Southampton'a varana kadar onu orada saklayacaklar. Ve muhtemelen yolcuların çoğu karaya çıkana kadar onu çıkarmayacaklar."

Bir saat sonra uşak odamızın önünden geçti, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Belki Lazarov'u gerçekten seviyordu, belki de yolculuğun sonunda alamayacağı bahşişin yasını tutuyordu. Onun için bir zarfın içine fazladan bir şeyler koyup veznedara bırakmayı not ettim.

Sonraki birkaç gün boyunca kılık değiştirdik, profilimizi düşük tuttuk. Gala gecelerini atlادık ve geminin fotoğrafçısını her ortaya çıktığında atlattık. Nat ve ben kendi balkonlarımızda kitap okuyarak vakit geçirirken, Helen Pinterest panosuna Smallbone'dan mutfak resimleri iğneledi ve Mary Alice bir şeytan gibi örgü ördü.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda sordum. "Eğer bu Akiko içinse, bir bluz olacak."

Yeşil ve sarı ipliklerin dönüşümlü olarak sıralandığı minik giysiyi havaya kaldırdı. "Kevin ve Gary için kazaklar. Gary için Fair Isle yaptım ama Kevin'in çizgililere ihtiyacı var. Zayıflatıyorlar ve kışın biraz fazla kilo taşıyor."

Sorduğum için üzgündüm. Ve başımı eğmekten yorulmuştum. Son gece odadan çıktım ve Commodore Club'a gittim. Bir bar taburesine kaydım ve bir bardak siyah Şiraz söyledim. Daha ilk yudumumu almıştım ki biri kendini yan koltuğa attı. Boş bir bardağı barmene doğru kaldırdı, barmen de ona dudak bükerek gülümsedi ama bir tane daha doldurdu.

"İçkiniz, efendim," dedi barmen bardağını ona doğru iterken. Ses tonu açıktı; yanımdaki adamın sözünü kesiyordu ve nedenini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Adam içki kokuyordu, hem de pahalı içkilerden değil.

Bir yudum daha almak için kadehimi kaldırdım, tam o sırada yeni gelen adam kendi kadehine uzandı. Dirseği benimkini itti ve koyu yakut rengi sıvının bir kısmı barın üzerinde birikti.

"Özür dilerim," dedi alçakgönüllülikle. Silmeye çalıştı ama sonunda yapışkan bir su birikintisi halinde etrafa yayıldı. Barmen aceleyle bir havluyla ve şarabımı yeniden doldurdu.

Barmene teşekkür ettim ve yanımdaki adama döndüm. Tahmin edebilirdim. Tabii ki korumaydı. Hâlâ siyahlar içindeydi ve her yerinde "uşak" yazıyordu. Ama gerçekten perişan görünüyordu ve tüm sağduyuma rağmen ona sempatik bir bakış attım.

"İyi misin?"

Gözleri bulanıktı ve yüzü yaşlarla doluydu. "Evet," dedi, kendini ikna etmek istercesine başını sallayarak. "Evet" çıktı ve görüldüğünden çok daha sarhoş olduğunu fark ettim. Barmenin sözünü kesmesine şaşmamalı.

"Bundan emin misin?" Ben sordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Patronum yeni öldü. Çok iyi bir işti, sahip olduğum en iyi işti. Şimdi işsizim."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedim ona teselli edici bir tonda. "Eminim daha da iyi bir şey bulacaksın." Başka bir yer bulmak için bar taburesinden kaydım ama bileğimi yakaladı. İçgüdülerim alevlendi ve neredeyse onu sırt üstü çevirip bir bar taburesi bacağını gözüne sokacaktım ama bu dürtüye direndim. O benim için bir tehdit değildi. Sadece üzgün, sarhoş ve biraz da zavallıydı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettim. Sadece konuşacak birine ihtiyacı vardı ve ben de en uygun kulaktım.

İçimi çektim ve bar taburesine yeniden oturdum. Barmen barın aşağısından bana sorgulayan bir bakış attı ama başımı sallayarak onu başından savdım.

"Lütfen kal," diye yalvardı koruma. "Sadece kısa bir süre için. İçki ısmarlıyorum." Barmene eliyle işaret etti, barmen bariz bir şekilde hoşnutsuz görünüyordu.

"İkimiz için de su," dedim kararlılıkla. "Büyük bardaklarda. Ve belki yiyecek bir şeyler."

"Elbette hanımefendi," dedi. İki büyük bardağa su ve hatta biraz buz doldurdu. Onları önümüze koydu ve bir kase karışık kuruyemiş çıkardı. Tekrar kenara çekildi, ama gözünü etraftan ayırmıyor, zaten tertemiz olan bardakları siliyordu. Çok tatlıydı. Yani, on saniyeden kısa bir süre içinde bir şişe Grey Goose'u kırıp ikisinin de şahdamarını kesebileceğimi nereden bilebilirdi ki? Kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olan iri bir adamın dikkatini çok daha küçük, çok daha yaşlı bir kadına verdiğini gördü ve yardıma ihtiyacım olabileceği mantıklı sonucunu çıkardı. Bu yüzden hayal kırıklığına uğramaktan çoktan vazgeçmiştim. Çoban kız bize her zaman "*Hafife alınmak senin süper gücündür*" derdi.

Tabureme daha rahat yerleştim ve beklemeye başladım. Çok uzun sürmedi.

"Benim adım Grigory," dedi koruma, elini uzatarak. Etli ve nemliydi, en sevmediğim iki şey ama yine de sıktım.

"Bianca," dedim ona.

"Bu çok güzel bir isim," dedi yine gözleri yaşararak.

"Peki, ne kadar süredir çalışıyorsun Grigory?" diye sordum.

Omuz silkti. "Birkaç yıldır. Ondan önce Sofya'da polistim." Ne de olsa Bulgar.

"Neden gittin?" Ona sordum.

"İşi sevmedim. Çok fazla sarhoş vardı." "Tencere dibin kara," diye mırıldandım Şiraz'ıma.

Beni duymadı. Hikayesine çok dalmıştı. "Ben de onun yerine özel güvenlik işine girdim. Çok zengin bir adamın korumalığını yapıyorum," dedi göğsünü şişirip gümbürdeterek.

Berbat bir tane, ama eleştirmek bana düşmez. Bir yudum daha aldım. "İngilizcen çok iyi."

"Patronum İngilizce konuşmayı severdi. O da benim gibi Bulgar'dı ama severdi." Sonra ana dilinde acı dolu birkaç cümle kurdu. Rusçam son derece akıcıdır ama Bulgarca'yı hiç öğrenmemiştim. Neden zahmet edeyim ki? Bulgarlar dışında kimse Bulgarca konuşmuyor ve zaten çoğu ikinci bir dil biliyor.

"Ve şimdi o öldü," diye sordum.

"Evet." Yakınıma eğildi, kulağıma içki kokan nefesini üfledi. "Bu gemide. O orada," diye ekledi, aşağıyı işaret ederek.

"Cehennem mi?"

Homurdandı ama şoktan mı yoksa kahkahasını gizlemek için mi, . "Morg. Gerçi bu da mümkün. Biz öldükten sonra ne olacağını kim bilebilir?" Bir an ayıldı, sanki sert düşünmek dengesini bozmuş gibi başını yana doğru tuttu. Bu benim gitmem için bir işaret olmalıydı ama bu çakırkeyif hödüğün bana biraz araştırma yapmak için mükemmel bir fırsat verdiğini fark ettim. Mürettebat Lazarov'un ölümünü şimdilik gizli tutuyordu ve bildiğimiz kadarıyla kimse sorgulanmamıştı. Ama ölüm sebebi hakkında ne kadar şüphelendiklerini bilmemize imkân yoktu.

"Nasıl öldü?" Ben sordum.

Grigory'nin yüzü buruştu. "Büyük bir kalp krizi geçirdi ve küvette boğuldu."

"Vay canına," dedim, kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırırken içimden küçük bir yumruk pompalaması yaptım. "Bu korkunç bir şey."

Morali bozuk bir şekilde başını salladı ve kalbinin genel bölgesine vurdu. "Kendimi suçluyorum."

"Neden?"

"Çünkü kalp rahatsızlığı olduğunu bilmiyorum. Gemideki doktor bu tür şeylerin uzun yıllar boyunca çok sessiz kalabileceğini söylüyor. Patronum bana hiç söylemiyor. Belki bilirsem bir şeyler yapabilirim."

"Onu kurtarmak istemen çok güzel," dedim.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay iş," diye itiraf etti. "En iyi iş. Patron, kendimi biraz göstermemden, insanların kaslarımı görmesinden hoşlanıyordu." Kolunu bükte ve esnetti. Kasları büyük ve gergindi ama boğazındaki damarlar patlıyordu; bu, susuz kalmış bir steroid kullanıcısının kesin işaretiydi. Tahmin ettiğim gibi, gösteriş için işe alınmıştı ve spor salonunda işlenmiş o ağır kaslar bir dövüş sırasında pek işe yaramayacaktı. İlk bakışta korkutucu görünebilirdi ama ayaklarının beceriksizliğine ve reflekslerinin kış günündeki pekmez gibi olduğuna bahse girerdim.

İri omzunu benimkine doğru itti ve neredeyse beni bar taburemden düşürüyordu. "almam gerekiyordu. Çok büyük bir ikramiye. Patronum çok büyük bir anlaşmayı neredeyse bitirdi. Şimdi mi?" Omuz silkti. "Hiçbir şey alamıyorum. Çok üzücü, Sofya'da balonlu çay dükkânı açacaktım. Kabarcık çayı sever misin?"

"Bayıldım," diye gülümseyerek yalan söyledim. Zaten sadece yarı yarıya dinliyordum. Çanlar kafamın içinde çok yüksek sesle çalıyordu. "Sana büyük bir ikramiye ödeyeceğine göre patronuna anlaşmasında çok yardımcı olmuş olmalısın."

Omuz silkti. "Onun arkasını kolluyorum, hepsi bu." Bir parmağını burnunun yanına koydu

-En azından denedi. Yaklaşık on santim uzağına düştü ve kendi gözünü hafifçe dürttü. "Karadağlılarla çok güvende olamazsın."

Eğildim ve sesimi alçalttım. "Grigory, insanlar hakkında böyle konuşamazsın. Bu ırkçılıktır."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle uzun bir süre bana baktı, sanki kelimelerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor ya da

bir asal sayının karekökü. Pes etmiş olmalıydı çünkü cevap vermek yerine konuyu değiştirdi. Kolunu arkaya attı ve bana ihtiyatlı bir Patek Philippe gösterdi; bahse girerim vintage bir saatti ve kendi parasıyla alınmamıştı. "Bunu eşyalarını toplarken aldım. Bana ödeme yapılmayacak, biliyorsun," diye ekledi. Gözlerinde kavgacı bir ifade vardı ve sanırım onun hafif parmaklı tavırlarına karşı çıkmamı bekliyordu.

Bileğinin etini kesen zarif timsah kordonuna dokundum. "Eğer rehin vermeyi planlıyorsanız üzerinde bir yazı olmadığından emin olun. Böyle saatlerin izi sürülebilir."

Ağzı gevşedi ve az önce söylediklerimi anlaması tam bir dakika sürdü. "Oh, siz zeki bir bayansınız."

Omuz silktim. "Sağduyu." Bir yudum daha aldım, beyninde işe yarar bir şey olup olmadığını merak ediyordum. "Patronun için çok üzıldüm," diye söze girdim. "Eminim ailesi onu özleyecektir."

Ciddi bir akşamdan kalmalığı gidermeye çalışan bir ayı gibi başını yavaşça iki yana salladı. "Bu içkiler çok güzel."

"Evet, öyle. Yani patronunuz gemide yalnız mıydı? Karısı ya da kız arkadaşı yok muydu?" Üsteledim. Bu noktada sorularımda hiçbir incelik yoktu ama Grigory fark etmemiş gibiydi.

"Hiç kadını yok. Erkeği de yok," diye ekledi kaburgalarımın dirsek atarken alaycı bir ifadeyle.

"Dikkatli ol, Cujo. Kolay çürürüm."

Başını arkaya attı ve barmenin dikkatini çeken kaba ve gürültülü bir sesle güldü. Gözlerimi devirdim ve barmen olduğu yerde kaldı. Grigory'ye döndüm. "Patronunun yalnız bir hayatı varmış gibi görünüyor."

"O zengindi," diye karşı çıktı Grigory. "Zengin adamlar ihtiyaç duydukları her şeyi satın alabilirler."

"Ama her şeyi değil," dedim. " 'Bütün paran bir dakika bile yetmez.' "

Bana boş bir bakış attı ve ben de iç çektim.

"Kansas. "Dust in the Wind. " Birkaç parça mırıldandım ve o da heyecanlandı.

"Evet! Bu şarkıyı biliyorum ama başka bir şarkıyı tercih ederim." Hiç söze girmeden "Carry On Wayward Son "ın açılışını yapmaya başladı. Barmen bardakları alıp bize sert bir bakış atarak onu hemen susturdu.

"Ben hallederim," dedim ona. Bir kolumu Grigory'nin kolunun altına koydum ve onu bar taburesinden kaldırdım.

"Çok güçlü bir bayansınız Bianca," dedi Grigory. Son raunt onu çok etkilemiş olmalıydı çünkü her zamankinden daha kötü geveliyordu. *Ssssshtrong*. "Bianca" da nefes spreyi gibi çıkmıştı.

"Grigory, hiçbir fikrin yok." Kulübün hemen dışındaki asansöre kadar ona yardım ettim, onu bindirdim ve ikinci katın düğmesine bastım. "Artık tek başınasın, şef. Uyu da geçsin."

Öne doğru hamle yaparak kapının kapanmasını engelledi. "Sen çok güzel bir kadınsın Bianca. Yaşlısın ama bunu görmezden geleceğim ve yine de seninle sevişeceğim. Seni kamarama davet ediyorum." Kollarını iki yana açarak geçirerek bitirdi.

"Bu nazik davete 'hayır' yanıtı vereceğim," dedim. Bir parmak ucumu alnına koydum ve ittim. Geriye doğru sendeledi ve asansörün arka duvarına yaslandı, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıktı. Birden gözleri yuvalarından fırladı ve tam kapılar kapanırken yere yuvarlandı.

Asansörü geri çağırabilirdim. Onu ikinci güverteye kadar takip edebilir ve yatağına kadar güreşebilirdim. Yoldan geçen bir mürettebata işaret edip, ön asansörlerde baygın yatan sarhoş hakkında onları uyarabilirdim.

Bunun yerine döndüm ve kendi kamarama doğru yol aldım, giderken de "Carry On Wayward Son "ın ilk birkaç ölçüsünü ıslıkla çaldım.

—

Ertesi sabah Southampton'a doğru yola çıktık. Gemiden inmek için acelemiz yoktu, bu yüzden alt güvertelere göz atarak dışarıda oyalandık. Sonunda, varışın ilk gürültüsü dindiğinde, ışıkları kapalı bir ambulansa gizlice bir sedyenin yüklendiğini fark ettik.

Lazarov. Diğerlerine Grigory'nin sarhoş dedikoduları sayesinde yarım kalmış bir iş kalmadığını anlattım.

Helen sakince, "Saati alarak kendini şüpheli durumuna düşürdü," dedi. "Lazarov bileğinde rahatlıkla yirmi beş bin dolar taşıyordu ve bir koruma için bu küçük bir sebep olabilirdi."

"Grigory bize bir iyilik yaptı," diye kabul ettim. Bana da bir iyilik yapmıştı. Kendi işsizliğiyle meşgul olduğu için muhtemelen kayıp günlüğü fark etmemişti. Günlüğü denize atmayı bir iki kez düşünmüştüm ama sonuçta atmadım.

Kiraladığımız arabayı almadan önce her zamanki karaya çıkma işlerini hallettik. Natalie ve Mary Alice bastonlarını ve peruklarını bırakmışlardı ve dördümüz de eğitim aldığımız ev olan Benscombe'a doğru yola çıkarken çok neşeliydik. Ev akıl hocamız Constance Halliday'e aitti ve onun ölümünden sonra birkaç on yıl boyunca doğru dürüst yaşanmamıştı. Helen ve kocası sonunda burayı satın almışlardı ve son gezimiz sırasında burayı güvenli bir ev olarak kullanmıştık. O zamanlar berbat durumdaydı, yerler dökülüyordu ve duvar kâğıtları şeritler halinde sarkıyordu. Çıkardığımız çatışma ve küçük yangın da pek yardımcı olmamıştı. O zamandan beri Helen Benscombe'da yaşıyor ve orayı yavaş yavaş eski haline getiriyordu ve geri kalanımız ilk kez onun ilerleyişini görecekti. Limandan yola çıkmamız uzun sürmedi, iki saatten az sürdü ama acelemiz yoktu. Birkaç yerde durduk. İlki New Forest'tı, böylece tekrar karaya ayak bastığımızı ve ufuk artık aşağı yukarı sallanmadığına göre bacaklarımızı iyice esnetebilecektik. Helen ve ben spor ayakkabılarımızı bağlayıp kaslarımızı gevşetmek için birkaç mil koşarken Nat ve Mary Alice piknik malzemeleri almak için en yakın köye gittiler.

Vücut ağırlığımız kadar sosis ve sandviç yedikten sonra Helen bir yırtıcı kuş merkezinde durmak isterken Nat ve Mary Alice Winnie-the-Pooh hikayelerindeki Yüz Dönüm Ormanı'nın ilham kaynağı ve sürüş mesafesinde olup olmadığı konusunda tartışılar.

Helen'a döndüm. "Bir Raptor mu? Gerçekten mi?"

Omuz silktili. "Benscombe'da güvercin sorunun var. Etrafta bir baykuş ya da şahin tutmanın onları korkutacağını duydum."

Mary Alice sonunda Natalie'ye haklılığını kanıtladı-teşekkürler DuckDuckGo-ve yırtıcı kuş merkezine doğru yola çıktık. Natalie'yi çok uzun bir bar yemeğiyle teselli ettiğimiz ve yiyecek stokladığımız zaman, Benscombe'a yaklaşırken güneş batıyordu.

Mama Cass'i dinliyorduk - "Make Your Own Kind of Music" bizim marşımızdır- ve Helen frene basıp sosyeteye takdim edilen ağzından çıktığını hiç duymadığım birkaç kelime söylediğinde avazımız çıktığı kadar şarkıya eşlik ediyorduk.

İşaret ettiği yere baktım ve de birkaç kelime söyledim. Yumuşak mor alacakaranlık gökyüzüne karşı, eğitim yaptığımız ev -Constance Halliday'in çocukluk evi- siluet halindeydi, cephenin gölgesi garip bir şekilde hareket ediyordu. Tuğlalardan bir duman sütunu yükseldi ve kıvılcımlar gökyüzüne doğru fırladı.

Benscombe yanıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İtfaiye nihayet son közlerin de parlamasını durdurduğunda neredeyse ağarmak üzereydi. Havada asılı duran bir duman bulutu, sabahın ilk ışıklarını örtüyordu. Helen ters dönmüş bir saksının üzerine oturmuş, paltosunun içine büzülmüş, Natalie ise meraklı bir komşunun ikramı olan çay bardaklarını ona doğru itiyordu. Mary Alice biraz uzakta durmuş, hortumların kapatılıp sarılmasını acımasızca izliyordu. Ev bir köyün dışındaydı, bu yüzden itfaiyeciler sadece çağrı üzerine geliyordu, ABD'deki gönüllü ekiplere eşdeğerdi, daha küçük araçları ve daha az insan gücü vardı. Ancak tam donanımlı bir ekip bile Benscombe'u kurtaramazdı. 999'u aradığımızda bina tamamen sular altında kalmıştı ama ilk bir saat boyunca umudumuzu koruduk - ta ki çatı çöküp üst katları da beraberinde götürene kadar. Her şey büyük bir gürültüyle bodrumlara çöktü ve işte o zaman evin tamamen yandığını anladık. Yangının tekrar tekrar alevlenmesini izlemeye devam ettik, bitkin itfaiye ekibi bahçelere ve ek binalara yayılmasını önlemek için her patlamayı koalamak zorunda kaldı. Mary Alice zamanının çoğunu arazinin çevresinde dolaşarak, yangını farklı açılardan inceleyerek ve çalılıkları kurcalayarak geçirirken, Natalie ve ben Helen'e yakın durarak onun şoka girmediğinden emin olmaya çalıştık.

Sonunda yangın tamamen söndürülmüştü. Toparlanma biraz zaman aldı, ancak kamyonlar birer birer ayrılmaya başladı, ta ki sadece bir ortak müdahale aracı kalana kadar. Aracın sahibi üniversiteden yeni mezun olmuş gibi görünen bir çocuktu ve elinde bir pano ile arazide dolaşarak rapor yazmak için notlar alıyordu.

İşini bitirdiğinde Helen'in yanına geldi ve başını sempati ile eğdi.

"Çok özür dilerim hanımefendi," dedi resmi bir şekilde.

"Nasıl başladığını biliyor musun?" diye sordu boş bir sesle.

Kulaklarının ucuna kadar kızarmış, yangının sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldığı için açıkça utanmıştı. "Evet, şimdi. Bazı boya kapları üst üste yığılmış gibi görünüyor, belki biraz yeniden dekore etmek için?"

Helen donuk bir ifadeyle başını salladı. "Mutfağı düzenliyordum."

"Ah evet. Sorun şu boya kapları son derece yanıcıdır, özellikle de ve yağlı paçavralarla birlikte. Hepsi bir araya yığıldığında, en kötüsünün olması gerçekten sadece bir zaman meselesi."

Helen başını kaldırdı. "Ama ben-"

Sözünü keserek elinde gördüğüm bir nesneyi işaret ettim. İslî bir mendile sarılmıştı, yaklaşık avuç içi büyüklüğündeydi. "Nedir o?"

"Ah, evet. Bunu kapının önünde buldum. Hayatta kalması bir mucize ama hatıra olarak hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi ve küçük paketi Helen'e uzattı.

Bohçaya baktı, kabul etmek için hiçbir çaba göstermedi. Paketi ondan aldım ve cebime koydum. "Teşekkür ederim. Boya kapları için de çok özür dileriz. Çok beceriksiziz," dedim belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Başını salladı. "Bu büyüklükte bir mülkte her şeyi hatırlamak zordur. Belki biraz daha idare edilebilir bir şey? Belki bir site içinde güzel, küçük bir daire?"

Muhtemelen iyi niyetli olduğunu düşünüyordu ama ben öyle algılamıyordum ve Helen'in de öyle algılamadığını biliyordum. Genç insanların ellisini geçmiş biriyle konuşurken sık sık takındıkları özel bir ton vardır, tamamen sakarin bir küçümseme. Bazı yaşlılar buna aldırmaz, ama benim parmaklarım her zaman iyi bir boğma teli için seğirir. Helen'in tepkisi de aynıydı. Elini tuttum ve ip gibi gerilmiş parmaklarının yumruk haline geldiğini hissettim. "Bunu kesinlikle tartışacağız," diye söz verdim ona.

"Siz hanımların gidecek bir yeri var mı?" diye sordu.

Mary Alice, "Bunu aştığımıza göre iyi bir ölüm barınağını deneyebiliriz," diye mırıldandı.

Adam tekrar kızardı ve Natalie büyüleyici bir gülümsemeyle öne çıktı. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Evet, gitmemiz gereken bir yer var. Lütfen sizi tutmamıza izin vermeyin. Çok yorulmuş olmalısınız," dedi ve onu nazikçe aracına doğru yönlendirdi.

Onunla birlikte yürüdü, belli ki bizimle işi bittiği için mutluydu. Rapor tamamlandığında bir kopyasını göndereceğine söz verdiğini duyabiliyorduk, arabasını vitesine takıp yola çıkarken veda etti. El salladık ve Helen'in orta parmağının havaya kalkmasını engellemekte biraz zorlandım.

Adamın arabası ana yola gözden kaybolurken, "O küçük pislik," dedi.

Natalie bize katıldığında ona hayranlıkla baktı. "Gemide Billie ile aynı odada kalmak kelime dağarcığını genişletti mi?"

"Hayır, sadece kışkırtılmadıkça küfretmem. O da beni tahrik ediyordu," dedi Helen.

"Helen'in bu versiyonuyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi Mary Alice. "Helen'in aniden akıcı bir şekilde konuşmaya başlamasından daha büyük sorunlarımız var.

Küfür," dedim. Elim cebimdeydi, parmaklarım mendile sarılı eşyanın dış hatlarını . Bohçayı çıkardım ve diğerleri için açtım. Ne göreceğimi zaten biliyordum. Avucumun üzerinde Lilian Flanders'ın evinden alınana tıpatıp benzeyen küçük, obsidyen bir kurt yatıyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Natalie.

"O boya kutularını üst üste koymadığımı biliyordum," dedi Helen zafer kazanmış bir edayla. "Kulübedeydiler," diye ekledi bahçenin uzak tarafındaki ek binayı işaret ederek.

"Kulübenin kapısının kilidi kesilmişti," diye bilgi verdi Mary Alice. Cebinde sakladığı bir sürprizi vardı; çengeli düzgünce ikiye ayrılmış bir asma kilit. "Bunu patikanın yanındaki çalılıkta buldum."

"Ama bunu kim yapar ki? Lazarov öldü." Helen bana döndü. "O öldü. Öldün mü Billie?"

"Tanrım, Helen. Sanırım birini öldürdüğümde bunu anlayacak kadar uzun zamandır bu işi yapıyorum. Evet, o öldü. İki kez kontrol ettim."

"Pekâlâ, sinirlenmenize gerek yok," dedi yaralı bir ses tonuyla.

Kendime oldukça boktan bir gece geçirdiğini hatırlattım ve el sallayarak onu gönderdim. "Özür dilerim."

Natalie, "Lazarov bunu önceden ayarlamış olabilir," diye cüret etti.

Ama ben daha iyi biliyordum. Başımı salladım. "Arkasını kollayan birileri var ve öldüğünü biliyorlar." Lazarov hakkındaki ilk izlenimlerimi, onun yumuşak, belki de Lilian Flanders'ın ölümünü organize etmek için fazla yumuşak olduğu fikrini düşündüm. Grigory, Paşa'nın yalnızlık alışkanlıklarını vurgulamıştı ama o da şaşı bir kokarca gibi sarhoştı. Ya biri varsa?

Diğerlerine de aynı şeyi önerdim.

"O zaman neden evimi yaktın?" Helen talep etti. "Neden bizi doğrudan öldürmediniz?"

"Eve girip boya kutularını üst üste yığmayı başardılar," diye onayladı Mary Alice. "Bir cihazı gecikmeli olarak bırakıp hepimizi havaya uçurmak daha da kolay olurdu. Neden biz daha buraya gelmeden evi ateşe versinler ki?"

"Çünkü birileri oyun oynamayı seviyor," dedim acımasızca. "Ve tek oyuncu biz olmayabiliriz." Acil durum çantamı açtım ve bir çıkardım. "Arama yapma zamanı."

Natalie omuz silkti. "Uyarmam gereken kimse yok."

"Minka," dedim. "Sanırım Bali'de ve muhtemelen güvende, ama yine de onu kontrol edin."

Minka bizim üçte bir yaşımızda Ukraynalı bir hacker'dı, Kiev'deki bir suikasttan geri getirdiğim ikincil hasarın bir parçasıydı. Ama yaşından büyüktü ve onu maceralar yaşaması için bir dünya turu biletiyle göndermiştim. Şimdiye kadar Patagonya'da yürüyüş yapmış, Cape Town'da sörfçülerle takılarak birkaç ay geçirmiş ve Kilimanjaro'ya iki kez zirve yapmayı denemişti. Noel'de, önünde bir Bali kuklası ve arkasında karalanmış bir mesaj olan bir kartpostal almıştım. Onu ne kadar özlediğime şaşırmıştım. Son görevimiz sırasında kışımızı kurtarmıştı, en büyük katkısı Menopaws adlı bir uygulama yaratmak olmuştu. Uygulamayı animasyonlu kedilerle doldurmuş ve son regl ve ateş basmalarımızdan bu yana geçen günleri takip eden özellikler eklemişti. En azından öyle görünüyordu. Gerçekte ise bize alışlagelmiş uygulamalardan herhangi birini kullanmadan birbirimizle mesajlaşmanın bir yolunu vermişti - ve hiçbir erkek güvenlik görevlisi vajinal kuruluk hakkında konuşmak isteyen bereli bir Siyam kedisine iki kez bakmayacaktı. Gitmeden önce ondan birkaç düzeltme yapmasını istemiştım ve başka önlemler de almıştım. Biz

O görevde başarılı olmuştuk ama aynı zamanda çok şanslıydık. Bayan Şans her zaman ihtiyacınız olduğunda karşınıza çıkmazdı.

Mary Alice telefonu Nat'in elinden aldı. "Güç" düğmesine basıp bir dizi numarayı tuşlarken küfretti. "Akiko beni öldürecek," diye mırıldandı. Akiko cevap vermiş olmalıydı çünkü Mary Alice'in sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi. "Selam tatlım. Ben güvendeyim ama bir şey yapmanı istiyorum-" Akiko'ya iki inatçı kediyi toplayıp yeraltına inmek zorunda kalacağı haberini vermek için uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Mary Alice, Holyfield ile on raunt yapmış gibi bir ifadeyle geri döndü. Bana telefonu uzattı ve ben de bir numara tuşladım. Taverner ilk çalışta cevap verdi ve ön hazırlıklarla uğraşmayacak kadar profesyoneldi. "Nereye?"

"Mutfğa astığım küçük zeytin ağacı resmini hatırlıyor musun? Onu indir ve arkasındaki sıvayı del. Bir akıllı telefon bulacaksın. Aç ve ana sayfaya bak."

Kırılan alçaların sesini ve bir dakika sonra boğuk bir kahkaha duydum. "Bread Daddy diye bir uygulama. Bana el sallayan bir hamur adam var."

"Aç şunu," dedim ona. Bread Daddy Minka'nın fikriydi. İlham kaynağı olarak Taverner'in mutfaktaki yeteneklerini kullanmıştı. Küçük hamur figürü Pillsbury'ninkine benziyordu ama önemli bir eklentisi vardı.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Ekmeğimi kabartmakta zorlanıp zorlanmadığımı soruyor. Bu şeyde -Billie, o bir hamur penisi mi?"

"Evet, bu bir erektil disfonksiyon takip cihazı," dedim ona. "Ama mesajlaşma fonksiyonu var. Çantanı al ve uygulamaya bıraktığım talimatları izle. Yakında görüşürüz."

"Anlaşıldı." Bir saniye sessizlik oldu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye söz verdim. "Ama burada işler rayından çıktı. Görüştüğümüzde sana bilgi veririm."

Nasıl olduğunu sormadan telefonu kapattım. Taverner'in gözlerinden kan akıyor olabilirdi ve bunu itiraf etmezdi. Ama onu potansiyel ateş hattından uzaklaştıracak adımları attığımı bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum.

Nat'in Minka'yı araması kısıydı ve Nat'in yüzündeki ifadeden ve Minka'nın ucundan duyabildiğim boğuk ciyaklamalardan anlaşıldığı kadarıyla muhtemelen tatsızdı. Nat telefonu kapattığında, telefonu bana geri itti.

"Minka nasıl?" Ona sordum.

"Kızgın. Ghost grubunun dünya turuna iki gün kalmıştı. Ama geliyor."

Kurdu gördüğümde göğsüme bir gerginlik yerleşmişti. Taverner'la konuşmak onu gevşetmişti ve Minka'nın güvende olduğunu bilmek onu daha da rahatlatmıştı. Eski telefonlarımızı topladım ve brülörle birlikte kuyuya attım. Çantamın dibinden, Menopaws uygulamasının yüklü olduğu yeni bir akıllı telefon çıkardım. Her zaman yedek bir telefonla seyahat ederdim ve diğerleriyle buluşana kadar tek iletişim kaynağımız bu olacaktı.

Arabaya bindik ve yola çıktık. Poole Limanı'na otuz iki dakikalık bir yol vardı ama ben on yedi dakikada varmıştım. Arabayı, yapacak pek bir şeyi olmayan öfkeli genç adamların uğrak yeri olan bir bölgede kilitlenmeden bıraktık. Arabanın bir saat içinde ortadan kaybolacağından hiç şüphem yoktu.

Bir sonraki Cherbourg feribotuna bilet almak için sahte pasaportlarımızı kullandık. Feribot haftada dört kez çalışıyor, sabah 8:30'da kalkıyor ve biz şanslıydık, 8:28'de iskeleye yanaştık. Doğruca kamaramıza, dört yataklı bir kutuya yöneldik ve önümüzdeki birkaç saati eşyalarımızı şüpheli herhangi bir şey için tarayarak geçirdik - izleyiciler, AirTag'ler, böcekler, yerimizi belli edebilecek herhangi bir şey. Çantaların temiz olduğundan emin olduktan sonra giysilerimizi gözden geçirdik ve her şeyi sadece gerekli olanlara indirgedik. Her birimiz her zaman yedek bir kağıt seti ve bir yığın çeşitli para birimi taşırdık. Bunları en küçük çantalarımıza aktardık. Ayrıca nakit para kullanamadığımız bir yerde başımız derde girerse diye kolayca rehin verebileceğimiz birkaç eşyayı da yanımıza aldık. Eskiden İran'dan aldığım pehlaviden yapılmış bir kemer taşırdım - som altın ve bir servet değerinde - ama küçük bir çocuk kadar ağırdı ve sonunda sırt ağrısına değmeyeceğine karar verdim. Onun yerine mücevherlere geçtim. Zaten bir çift kusursuz mavi elmas küpe takıyordum ama sütyenimin içine sıkıştırdığım uzun bir zincire büyükçe bir zümrüt eklemiştim.

Atladığımız tek şey dikkat çekebilecek silahlardı. Silah ya da sustalı bıçak yok. Bunun yerine, kimsenin dikkatini çekmeyecek şeyleri tercih ettik. Helen, birkaç şık ekstrayı da içerecek şekilde modifiye edilmiş bir İsviçre çakısı taşırdı ve ben de her zaman en sevdiğim tokmağımı yanımda taşırdım. Dallas'ta bir saddlemaker bunu benim için hazırlamıştı. Yan tarafına işlenmiş William S. Burroughs alıntısı dışında deri bir İncil kitap ayrıcına benziyordu: "Hiç kimse hayatın değildir, ama bir tavayı eline alabilen herkes ölümün sahibidir." Bir ucuna kurşun döktürmüştüm. Çok iyi kavırıyordu ve bir şakağın tam doğru noktasına savrulursa, kafatasını parçalayabilir, bir kemik parçasını doğrudan orta meningeal artere sokabilirdi. Dağınıktı ama tatmin edici bir çıtırtı çıkarıyordu. Mary Alice ve Helen her zaman yanlarında birkaç işe yarar şey taşırlardı ve Natalie'nin ölüm çantasında ne olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Bir avuç pinpon topu ve bir kalem çıkardı.

"Bununla işin bitti mi?" Mary Alice'in istasyondan aldığı domuz etli turtayı işaret etti.

"Natalie, sana kendininkini almanı söylemiştim," diye itiraz etti Mary Alice bir ağız dolusu kırıntının arasından.

"Turta değil. Folyo," dedi Natalie ve folyoyu ondan kaptı. Helen'in İsviçre çakısını ödünç aldı ve işe koyuldu, bir pinpon topunda bir delik açtı ve diğerlerini küçük karelere indirdi.

"Ne yapıyorsun?" Helen sordu.

"Göreceksin." Natalie odaklanmıştı, dilinin ucu dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Kalemi ilk pinpon topunda açtığı deliğe soktu ve etrafındaki folyoyu dikkatlice şekillendirdi.

"Bu bir nargile," dedi Mary Alice kaşlarını çatarak. "Ve özellikle iyi bir tane değil," diye Natalie'yi uyardı. "Bundan bir şey içersen kendini zehirlersin."

"Bu bir nargile *değil*," diye düzeltti

Natalie. "O zaman ne?" Mary Alice sordu.

"İşine bak. Ve ağzını sil. Dudağında domuz pastası var."

Biraz nargileye benzediğine karar verdim ama Natalie ona tekrar soramayacak kadar kötü bir ruh halindeydi. Helen'a omuz silktim ve onun devam etmesine izin verdik.

Nereye gittiğimiz hakkında konuşmaya gerek yoktu. Son görevimizden sonraki ilk birkaç ay sessiz geçmişti, ürkütücü bir şekilde. Yerleşmeye ve gözümün arkada kalmamasına alışkın değildim. Paranoya kırılması zor bir alışkanlıktır. Bu yüzden Sardinya'da harap bir çiftlik evi bulmak da dahil olmak üzere birkaç ayarlama yapmıştım. Bir süre saklanmaları gerekirse diye diğerlerine detayları göndermiştim ama kimse kullanmamıştı. de bir yıldan uzun süredir görmemiştim. Sardinya alışılmışın dışında bir yer değil; ne de olsa Akdeniz'in tam ortasında yer alıyor. Fransa, İspanya, İtalya ve hatta balıkçı teknesi olan bir adama rüşvet vermeyi düşünmüyorsanız Kuzey Afrika ile iyi ulaşım bağlantılarına sahip. Ve Sardinya'nın özelliği nedir? Her zaman balıkçı teknesi olan rüşvet verilebilecek bir adam vardır.

Yolculuk olaysız geçti, yani kimse bizi bombalamadı, ateş etmedi ya da başka bir şekilde saldırmadı. Ucuz peruklar, şapkalar ve ters çevrilebilir ceketlerle görünüşümüzü değiştirdik. Yürüme şeklimizi değiştirdik -bazen çiftler halinde, bazen de tek başımıza, böylece birlikte seyahat eden bir dörtlü olarak göze çarpmadık. Cherbourg'dan Paris üzerinden Toulon'a giden trene bindik. On bir saat boyunca aynı ulaşım aracını kullanmak riskliydi ama İngiltere'den kıtaya giden çoğu yolcunun bir noktada Londra'dan geçeceğine güveniyorduk. Biz geçmedik ve güneye doğru yağmur yağarken sonsuz gri manzaraya bakmak anlamına gelse de havaalanlarından kaçınmıştık.

Toulon'da görünüşümüzü tekrar değiştirdik ve Porto Torres'e giden bir feribota atladık. On saat sonra, göz kamaştırıcı Sardunya güneşinin altında sendeleyerek yola çıktık. Feribot terminalinin arkasındaki labirent gibi sokaklarda yasadışı bir garaja park ettiğim dayakçı arabama doğru yol aldım. Yedi dakika içinde limanın dar taş sokakları arkamızda kalmıştı ve güneybatıya, iç kesimlere ve turistlerden olabildiğince uzağa doğru ilerliyorduk. Takip edilmek umurunuzda değilse yol iki saat sürüyordu. Ben bu sürenin iki katı kadar dolandım, geri döndüm ve bir kuyruk olup olmadığını kontrol ettim. Natalie döşemeyi kemirmeye başlamadan önce arka koltuğa atmak için biraz atıştırmalık almak için bir kez durdum, ancak bunun dışında ayağımı yere basmaya devam ettim. Manzara

güneye doğru ilerledikçe giderek daha da ıssızlaştı. Saklanırken iki düşünce tarzı vardır: kalabalık bir bölgede kalıp ortama karışmak ya da yüksek araziye çıkıp yerinizi korumak. Her ikisinin de faydası var ama bizi bulmayı başarırlarsa düşmanın geldiğini görmek istedim.

Çiftlik evine giden toprak yola saptığımda, kırsal alan ay gibi ıssızdı. Kayalık tarlalarda, biz geçerken koyunlar bize korkuyla bakıyordu. İngiltere'de gördüğünüz gibi şişman, kabarık koyunlar değillerdi. Bunlar sıska, sırim gibi hayvanlardı, nelere katlanılması gerektiğini bilen, hayatta kalmayı başarmış küçük sert hayvanlardı. Tıpkı bizim gibi. Transferleri de sayarsak, Benscombe'dan ayrılalı otuz saatten fazla olmuştu ve tozlu arabadan indiğimizde kaskatı kesilmiştik. Arabayı yoldan korumak için çiftlik evinin arkasına park etmiştim ve tam dışarı fırladığımız sırada çiftlik evinin arka kapısı açıldı.

Yorgun düşmüş olabilirdik ama iyi bir eğitim asla ölmez. Helen ve Mary Alice çoktan arabanın diğer tarafına geçmişlerdi, Nat ve ben de korunmak için arabanın üzerine atladık. Helen'in İsviçre çakısı elindeydi ve tirbuşon yerine kilitlenmişti. Natalie ev yapımı folyo nargilesinin dibine çakmağı dayayıp tütmeye başlayıncaya kadar tutarken ben de tokatımı tutuyordum.

"Gerçekten de şu anda yapılacak en iyi şeyin kafayı bulmak olduğunu mu düşünüyorsun?" Mary Alice talep etti.

"Kıçımı ısır, Mary Alice," dedi Natalie neşeyle. Başını arabanın üstünden kaldırarak, dumanı tüten mermiyi açık kapı aralığına fırlattı ve yoğun siyah bir kimyasal koku bulutu yaydı.

Bir an sonra öksürük sesleri duyduk ve dumanın içinden beyaz bir mendil sallayan bir figür çıktı. "Tanrım, *benim*."

"Taverner," dedim ve blackjack'i cebe indirdim. Diğerlerine geri çekilmelerini işaret ettim.

"O şeyin içinde ne vardı?" diye sordu. "Ölecek miyim?"

"Sadece birkaç kesilmiş pinpon topu," diye yatıştırdı Natalie. "Çoğunlukla efekt için."

"Çoğunlukla mı?" Biraz daha boğuldu.

Mary Alice sırtına vururken Helen onu yanağından gagaladı. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Mary Alice sordu.

"Sicilya üzerinden hızlı bağlantı," dedi ona. "Buraya dün gece geldim."

Mary Alice parmak uçlarında durup onun omzunun üzerinden baktı ve o da gülümsedi,

gerçekte ne istediğini anlamak.

"Akiko henüz gelmedi. Uçağının bu akşam gelmesi planlanıyor."

"Yolculuk nasıldı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Olaysız. Kuyruk yok."

Natalie'nin duman bombasına rağmen biraz daha rahat nefes aldım.

"Bunun için üzgünüm," dedi Nat ona sarılmaya giderken.

Omuz silkti. "Öğle yemeğini mahvettiysen bu senin hatan."

Başını kaldırdı, bir köpek gibi kokluyordu. "Öğle yemeği mi?"

"Kuzu kızartması. Ve tabii ki ev yapımı ekmek," diye bitirdi. "Ekşi maya mayam olmadan hiçbir yere seyahat etmem."

Mary Alice ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Taverner, eğer Akiko ve ben evliliğimizi platonik bir üçüncü kişiye açmaya karar verirsek, istediğim kişi sensin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

YEMEK YEDİK VE Sardunya usulü bir siesta yaptık, sadece güneş dağların ardına çekilirken Mary Alice'e verandada katılarak uzun mor gölgelerin manzaranın üzerinde uzanışını, dağların kenarlarının hafifçe lekeli bir menekşeye dönüşmesini izledim. Uzakta, yaklaşan bir arabanın ardından havayı bir toz bulutu kaplıyordu.

"Akiko," dedim ona.

Gözlerini bana dikti. "Şoföre güvenebilir miyiz?" Başımı salladım. "Bu evin sahibi olan adamın oğlu."

Kaşlarını balık oltası varmış gibi kaldırdı. "Senin değil mi? Özensiz." Alınmadım. Güvenli bir eve sahip olmak, o evin tamamen güvenli olmasının tek garantisiydi.

"Bernardu'ya hayatım pahasına güvenirim. Ve seninkini de." "Bernardu mu?"

"O bir çoban. İçeri girerken gördüğünüz koyunlar ona ait." "Peki Sardunyalı bir çobanla nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Başka nerede? İşteyken," diye omuz silkerek cevap verdim. "Hedef, Sicilya mafyasının adada yer edinmesi için tonla para alan bir yargıçtı. Sardunyalılar bunu pek hoş karşılamaz."

"Burada mafya yok mu?"

"Hayır. Yabancılar şüphelenirler ve sizi vurmaları da kahve içmeye davet etmeleri kadar olasıdır. Ama Cosa Nostra gibi şeylerden uzak dururlar. Yargıcı , işini bitirmeden önce korumalarından biri tarafından vurulmam benim şanssızlığımdı. Sahildeki pikaba ulaşamadım." Bu tür işler için -hassas ve yüksek profilli- genellikle havaalanlarından ve büyük liman şehirlerinden kaçınırdık. Sardunya'nın kıyı şeridi Barselona ya da Roma'ya, Monako ya da Tunus'a ya da yüzlerce şehirden herhangi birine gitmek için birkaç bin millik sakin bir sahil şeridi sunuyordu.

diğer varış noktaları. Ancak karşılaşmalar sıkı bir şekilde ayarlanmıştı ve birini kaçırsanız kendi başınızaydınız. Bir şeylerin kötü gittiği varsayılıyordu ve kendi çıkış yolunuzu bulmak size kalmıştı.

Devam ettim. "Bu evi buldum ve terk edilmiş olduğu için burada saklandım. Bernardu'nun annesi ölene kadar burada yaşamış ve henüz eşyalarını toplamaya fırsat bulamamış."

"Duvar kağıdını fark ettim," dedi Mary Alice ürpererek. Genç Sardunyalılar arasında, kırsal kesimde yer alan eski taş çiftlik evlerini yıkıp yeni alçı duvarlar ve kireçtaşı tezgahlarla yenileme modası vardı. Taş şömineleri korudular ve doğal ördek döşemeli kanepeler getirdiler, kestane zeminlere keçi derisi kilimler serdiler ve mutfığa bakır kaplar astılar. Zeytin ağaçlarını budadılar, biberiye çalılarını şekillendirdiler ve sonuç *Architectural Digest*'in kapağına layık olana kadar her şeyi düzenli hale getirdiler.

Bu çiftlik evi... değildi. Kanlar içinde ve sayıklayarak içeri girdiğimde, sanki bir zaman tüneline düşmüş gibiydim. Evin duvarları -muhtemelen 1950'lerde- kırmızı ve sarı çiçeklerden oluşan göz yaşartıcı bir desenle kaplanmıştı. Yerde keçi gibi kokan kahverengi bir halı vardı ve buzdolabı şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı varmış gibi homurdanıyordu. Havlular bu kez pembe ve turuncu renklerdeydi ama umurumda değildi. Etrafta biriktirdiğim kanı emmişlerdi. Bernardu kan izlerini banyoya kadar takip etti ve beni yeşil fayansların üzerine yığılmış ve ateşten bayılmış halde buldu. Ben kendime gelmeden önce kurşunu kesip çıkarmış ve yarayı tekrar dikmiş, bunun için ikimiz de minnettarız.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordu?" Mary Alice sordu.

"Sardunyalı çobanlar şaşırtıcı derecede beceriklidir," dedim ona. "Bir koyuna sezaryen yaptıktan sonra, çoğu şeyin oldukça basit olduğunu söyledi. Her neyse, Cagliari'de vurulan yargıçla ilgili haberleri duymuş ve ikiyle ikiyi bir araya getirmiş. Buraya pek ziyaretçi gelmez."

"Söylemiyorsun," diye söze girdi kuru bir sesle.

"Burası hakkında saçma sapan konuşma Mary Alice," diye uyardım onu. "Ritz olmayama bir Sardunyalı sana güvenmeye karar verdi mi, senin için adam öldürür."

Elini çırparak bakışlarını bir kez daha yaklaşan arabaya çevirdi. "Özür dilerim."

Sinirliydi ama nedenini sormama gerek yoktu. Son görevimizden bu yana Akiko'nun yaptıklarımıza karşı hoşgörüsü ilk kez sınanıyordu. Mary Alice'in mesleğini *evlendikten* çok sonra ve zorlu koşullar altında öğrenmiş olması onu çok kızdırmıştı. O bir askerdi, ama Mary Alice'in şansını zorlamaktan endişe ettiğini düşündüm.

"Telefonda sesi nasıl geliyordu?" Arabaya doğru başımı sallayarak sordum. "Stresli," dedi kısık bir sesle. "Umarım-"

Sözünü kesti ve ben de dirseğimle onu dürttüm. "Arabasının şoförü Micheli, Bernardu'nun en küçüğü. İyi bir çocuktur, takip edilmediklerinden emin olacaktır."

Sardinya'dan ayrılmadan önce Bernardu ile güvenli ev ayarlamalarını , geldikten altı hafta sonra ve yirmi kilo hafıflemıştim. Kemikteki bir enfeksiyonun tatili hak etmek için iyi bir yol olduğu ortaya çıktı. Oturup Bernardu'nun yüz yaşındaki amcasından Sard dilini öğrenmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Ona pokeri öğretmiştim ve mermiler için oynamıştık. Beni defalarca temizlemişti ama bu süreçte ailenin bir üyesi haline gelmiştim ve Bernardu'ya annesinin evini kiralayıp kiralayamayacağımı sorduğumda memnuniyetle kabul etmişti. Liman terminalinde bıraktığım arabanın satın alınmasını ayarlamıştı ve onun için yazdığım şifreli cümleyle onu aradığımda varışımı her açıdan ele almıştık. Sözüne sadık kalmıştı. Ev temizdi, arabanın benzini doluydu ve Micheli ile taksisi Akiko'yu havaalanından almak için hazırdu. Bernardu'nun karısı Filumena şeytani buzdolabını yiyeceklerle bile doldurmuştu. Filumena'nın yemek yapmayı ne kadar çok sevdiğini ve Micheli'nin *James Bond* filmlerini ne kadar çok sevdiğini bilmesem onlara yük olmaktan endişe ederdim. Taksisini bir Aston Martin gibi sürüyordu ve çiftlik evine yanaştığında, Akiko'yu gösterge paneline fırlatan zarif bir el freni duruşu yaptı. Kapıyı açtı ve elinde kedi taşıyıcılarıyla sendeleyerek dışarı çıktı.

Mary Alice alt dudağını çiğneyerek onu dikkatle izliyordu. Bir adım öne çıktı. "Çok özür dilerim," diye başladı.

Nefesini kurtarabilirdi.

Akiko kollarını iki yana açarak kedilerin çığlık atmasına neden oldu. "Hadi şu cinayet buluşmasını başlatalım!"

"Tanrım, Akiko," dedim, taşıyıcıları taşımaya yardım etmek için yanına gelerek. "Bu pek de gizli saklı bir şey değil."

Omzunun üzerinden baktı. "Micheli'yi mi kastediyorsun? Merak etme. Son iki saattir kulağıma biz suikastçıların ne kadar havalı olduğunu anlatıp duruyor."

"Biz mi?" Mary Alice boğuk bir sesle sordu.

Akiko ona seviyeli bir bakış attı. "Evet, Mary Alice. Sen bir suikastçısın. Seninle evlendim. Geçişkenlik özelliğine göre, ben de bir suikastçıyım."

"Öyle değil-" diye itiraz etmeye başladım ama Mary Alice başını sertçe sallayarak sözümü kesti.

"Burada güvende olmana sevindim," dedi.

Micheli, Akiko'nun sırt çantasını kaptığı gibi verandaya fırlattı. "Adiosu," diye seslendi. Ben el salladım, o da birkaç çörek çekti ve çiftlikten çıkmadan önce bizi çakıl ve toz yağmuruna tuttu.

Akiko'nun sırt çantasını omuzladım ve başparmağımı eve doğru salladım. "İçeri gel ve yemeğini ye. Konuşacak çok şeyimiz var."

—

İKİ SAAT SONRA yine tika basa doymuştuk, bu kez Taverner'in ekmeği, kuzu kızartması ve zeytin, közlenmiş biber ve küçük keçi peynirli tartlar gibi bir düzine şey daha vardı. Natalie herkesin şarabını doldurmakla meşguldü ve Mary Alice, Akiko'nun üzerine titriyor, onun için en yağlı, en gevrek hamur işini seçiyordu. Kediler etrafta dolaşmaları için taşıyıcılarından çıkarılmıştı ve hemen bir fare avına başlamışlardı. Halıların altına ve mobilyaların arkasına dalıp saldırıyorlar ve neredeyse her seferinde zaferle çıkıyorlardı. Küçük cesetleri sobanın önünde sıraya dizmekle meşguldüler.

Taverner bal sür÷lmüş bir tabak böreği burnumun dibine itti ve ben de şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Bunları nereden aldın?"

"Filumena getirdi."

Bakakaldım. "Filumena ile tanıştın mı?"

"Ah, evet. Ben geldiğimde evi açıyordu. Ona ekşi maya mayamdan biraz verdim ve o da tatlıları getirdi. Kendi balı. Arı beslediğini biliyor muydun?"

Başımı salladım. Bunca yıldan sonra Taverner'ın gittiği her yerde arkadaş edinme yeteneğini hâlâ tam olarak kavrayamamıştım, özellikle de işin içinde yemek varsa. Bir suikastçı için pek de mantıklı olmayan bir besleyiciydi. Birlikte yaptığımız ilk yolculuk sırasında ona bunu sormuştum. Müze'de romantik ilişkiler yasak değildi, ama özellikle de kadınsanız muhakeme yeteneğinizi sorgulاتیyordu. İlişkimizi gizli tutmak daha kolaydı ve Taverner de bunu yapmaya istekliydi. Constance Halliday'in bizi nasıl öğrendiğini hiçbir zaman öğrenemedim, çünkü ben Helen, Mary Alice ve Natalie'ye söyleyene kadar başka kimse bilmiyordu. Neredeyse on yıl boyunca alışılmışın dışında yerlerde, kamp alanlarında ya da tatil köylerinde buluşmuştuk. Bu izolasyon, çoğu insanın sadece *National Geographic*'te okuduğu yerlerde yüzlerce gün doğumu gördüğümüz anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda konuşmalar ciddileştiğinde gidecek hiçbir yer olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden geziler genellikle birimizin en yakın tren istasyonuna veya havaalanına gitmesiyle kavga ederek sona eriyordu. İlk tatilimiz en iyilerinden biriydi; Taverner'ın her gün yerel pazarda bulduğu şeylerle yemek yaptığı Kosta Rika'daki rafting gezisi. Geç dönmüştü çünkü pazarcı ninelerden biri ona mükemmel tortillanın nasıl yapılacağını öğretiyordu. Bir tabak fasulye, pilav ve kızarmış kırmızı balık eşliğinde ona insanları doyurma dürtüsünü sordum. "Yaşamak için yaptığın şeyle çelişiyor," diye belirttim. Başını yana eğdi ve cevap vermeden önce bir balık lokmasını bitirdi.

"Bu bir çelişki değil," diye karşı çıktı. "Bu bir olumlama. Yemek hayattır." Sırıtmak için durakladı. "Seks de öyle."

Filumena'nın böreklerinden birini bana uzatırken o konuşmayı hatırladığını biliyordum. Birbirimizi neredeyse kırk yıldır tanıyorduk ama

O evliliği seçtiğinde ve ben işi seçtiğimde bunların neredeyse otuzundan ayrıldık. Karısı hakkında kötü konuşmuyorum. Gerçek şu ki, onu neredeyse hiç düşünmüyorum. Ona tam da istediği şeyi verdi - beyaz çitler, birkaç çocuk - ama onunla birlikte yaşlanamadan ölecek kadar şanssızdı. Gümüş rengi saçlarına, hayatımın yarısından fazlasını sevdiğim yüzündeki çizgilere baktım ve mezarına çiçek göndermek için aklıma bir not aldım. Gösteriyi selam vermeden terk etmek zorunda kalması adil değildi, ama hayatla ilgili hiçbir şey adil değildi.

Taverner dilimlenmiş meyvelerden oluşan bir tabağı sert Sardunya peyniriyle birlikte uzatırken Micheli elinde başka bir şeyle çıkageldi. Taze bir Kiev havası gibi odaya daldı, çantasını bıraktı ve küçük bir atom bombasının tüm gücüyle kendini bana fırlattı. Minka.

"Billie!" Ukraynaca konuşmaya başladı ve ben de onu susturmak için sırtına sıkıca sarıldım. Biraz zayıflamıştı ve geri çekildiğinde yüzünün olgunlaştığını gördüm. Çene çizgisi daha keskindi ve o elmacık kemiklerinin üzerindeki Sardunya peynirini dilimleyebilirdim.

"Nasılsın, evlat?"

Bana baktı. "Senden daha iyi. Kimse beni öldürmeye çalışmıyor. Saçıma nasıl buldun?"

Önünü ilikleyerek, çene kemiğindeki yeni piercingi ve yeni kestirdiği saçlarını gösterdi - saçlarının yanlarını kısacık kestirmiş ve uzun Mohawk'ını kiraz rengi bir ombre efektiyle boyamıştı.

"Çok şirin," dedim ona dürüstçe. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum! Uçakta vegan seçeneği yoktu" dedi. Bu yeni bir gelişmeydi. Yarı Ukraynalı yarı Polonyalı olan eski Minka bir domuz rostosunu anında mideye indirebiliyordu. Yeni Minka ise tofu kraliçesiydi.

Daha sonra masaya geri dönene kadar herkesi kucaklayarak etrafta dolaştı. Taverner ona kızarmış sebze ve ekmekten oluşan bir tabak hazırlarken, o da küçük kediyi kucağına aldı.

"Kim bu?" diye sordu.

"Gary," dedi Mary Alice ona.

"Çok küçük," diye gözlemledi Minka. Gerçekten de meme'deki gibi telaffuz eden tanıdığım tek kişiydi. Smol. Gary, onun üzerine yerleşti.

kucağında, kazağına sarılmıştı. Akiko uzanıp kazağın kumaşını parmaklarının arasına aldı.

"Bu çok ilginç. Kaşmir mi?"

"Deniz yosunu," dedi Minka, Taverner'in uzattığı tabağa bir çatal batırarak. "Üç boyutlu yazıcıda örülmüş. Çok çevre dostu, gördün mü?" Sıfır atık dikişlerini göstermek için kolunu geri çevirdi. "Artık her şeyim çevreyle ilgili."

Bir grubu turnede takip etmek için dünyanın dört bir yanına uçmasının çevreci savaşçı kimliğine zarar verebileceğinden bahsetmemeye karar verdim.

Artık hepimiz güvende olduğumuza göre, kendime bir dakika izin verip iyice kızdım. Naomi'nin yalan mı söylediğini yoksa Lazarov'un takıntılarının olmamasıyla ilgili brifingde bir hata mı yaptığını bilmiyordum, ama bu çok büyük bir hataydı - sizi öldürtebilecek türden bir hata. Derin bir nefes aldım, ta karnımın dibine kadar ve olabildiğince yavaş bir şekilde üfledim. Öfkem haklıydı ama öfkenin beni ele geçirmesine izin vermenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Bu gibi durumlarda biraz pranayama yapmanın faydalı olabileceğini öğrenmiştim, bu yüzden sıcaklık geçene kadar nefesime odaklandım. Diğerleri pek çok boş şey hakkında sohbet ediyordu, iyi türden boş şeyler. Son görevden bu yana günlerimizi dolduran ve hepimizi hayatta tutan hiçbir şey. Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir hiçlik beni biraz kaşındırıyordu, sadece kürek kemiklerimin arasında küçük bir huzursuzluk hissi vardı. Yunanistan muhteşem, beni yanlış anlamayın. Homeros'tan fırlamış bir adada yaşıyordum, şarap kokulu deniz ve bitki kokulu tepeler. Günbatımları, gökyüzünde bir yay çizerek ilerleyen tanrıların arabasına inanmanızı sağlayacak türdendi. Ve bunu paylaşabileceğim biri vardı; beni iliklerime kadar seven ve yemek yapmayı seven biri. Tamamen mutlu olmalıydım.

Ama güvenli evde otururken, o masanın etrafında dünyada en çok değer verdiğim insanlara bakarken, bizi kimin öldürmek istediğini anlamaya çalışırken, bazı işler vardır ki bırakırsınız ama sizi asla bırakmazlar. Emekli rolü yapıyordum çünkü gerçek şu ki, ölene kadar bir katil olarak kalacaktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bilinmeyen bir numarayı görmezden geleceğini düşündüğüm için aramadan önce NAOMI'ye mesaj attım. Cevap verdiğinde, ön hazırlıkları atladım.

"Bize söylemek istediğin bir şey var mı?" Ben sordum.

"Billie. duyduğuma sevindim. durumlar nasıl?" Sesi soğukkanlı olmak için çok uğraşan bir kadın gibiydi. Çok zor.

"İyiyim," dedim kibarca. "Peki *sen* nasılsın?"

"Güzel, güzel. Buradaki meseleler kontrol altında." Arka planda birkaç hızlı patlama sesi duyabiliyordum. Silah sesi ya da havai fişek.

"4 Temmuz için biraz erken," dedim. "Neredesin?" "Özel bir yerde değilim," diye cevap verdi. "Bir saniye bekle." "Bir saniye bekle. telefonu kapattı çünkü sesler boğuk geliyordu. Hızlı bir patlama sesi daha, ardından bir ikincisi, ilk ikisinden çok daha yakındı. Naomi hatta geri döndüğünde ağır ağır nefes alıyordu.

"Naomi, biri sana ateş mi ediyor?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Aslında benim için pek uygun bir zaman değil. Belki daha sonra konuşabiliriz?"

"Elbette. Beni geri aramadan önce bizi kimin öldürmeye çalıştığını bul, tamam mı?"

Koşan ayak seslerini ve ağır bir kapının çarparak kapanma sesini duydum. Şimdi sertçe nefes alıyordu. "Ne demek istiyorsun? Kim seni öldürmeye çalışıyor?"

"Ben de bunu istiyorum. Benscombe'u yaktılar." "Sen de içinde miydin?"

"Hayır, biz gelmeden önce yakmışlar."

"O zaman seni öldürmeye çalışmıyorlardı," dedi sakince. Daha fazla koşma sesi ve daha fazla üfleme.

"Biraz kardiyo yapmayı düşündünüz mü? Belki bir mini trambolin. Masanın altında tutabilirsin," diye önerdim.

Bir yaylým ateşine karşılık vermeden önce, "Canın cehenneme Webster," dedi. "Yakaladım onu. Bu doğru, seni küçük sürtük. Yerde kal."

"Hedefinle konuşsan iyi edersin," dedim hafifçe.

"Külotun üzerinde kalsın. Onun işini bitirmeliyim." Koşan ayak sesleri, bir yaylým ateşi daha ve boğuk inilti. Naomi homurdandı ve sonra telefona geri döndü. "Bunun için üzgünüm."

"Çatışma mı?" diye sordum. Sesler tanıdıktı.

"Kilise ligi paintball," dedi. "Yenilmedik. Ama lanet olsun, şimdi acıktım. Çantama bir Luna bar koymalıydım. Eve dönerken kendime pastırmalı çizburger ısmarlayacağım. Double patates kızartması."

"Bir de milkshake al," diye ısrar ettim. "Bunu hak ettin."

"Bakın, Pasha Lazarov'un bilinen ortakları hakkında bulabildiğim her şeyi araştıracağım," diye söz verdi. "Ama dosyalar oldukça zayıf. Elimizdeki tek akrabası teyzesi Evgenia ve o da bir yerlerde huzurevinde. Sanırım İsviçre'de."

Sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar hazırlıksız çıkmıştı. "Naomi, en yakınlarımız, en sevdiklerimiz ve bu durumdan bizden daha mutlu olmayan bir çift kediyle güvenli bir evde mahsur kaldık. Bunu Rae Dunn kaltağının yapılacaklar listesinin en başına koy."

"Çağırımı sonlandır" düğmesine bastım ama yeterince tatmin edici değildi. Çarparak kapatabildiğiniz ahizeleri özledim. Çıt diye kapatabildiğin kapaklı telefonları bile özledim.

Diğerlerinin beklediği yemek odasına geri döndüm. "Bununla ilgilenecek," dedim.

"Hepsi bu kadar mı?" Mary Alice talep etti.

"Ben aradığımda elleri doluydu," diye açıkladım.

"Yani burada öylece oturacak mıyız?" Nat sordu.

"Daha iyi bir fikrin varsa duymak isterim," dedim ona. "O zamana kadar, Pasha'nın ortağının kim olabileceğine dair hiçbir ipucumuz yok. Kuyruğumuzu kovalamanın bir anlamı yok."

"Belki de sandığımızdan daha fazlasını," diye zorladı Nat.

"Ne gibi?" Helen sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Nat. "Duvara spagetti fırlatalım ve bakalım ne yapışacak." Sırt çantasını karıştırdı ve yeşil bir göz kalemi çıkardı. Kapağını açtı ve masanın üzerinde bir yer açtı. Sonra masa örtüsünün muşamba gülleri üzerine bir şeyler karalamaya başladı. *Pasha Lazarov*, diye büyük harflerle yazdı. Aile üyeleri için çizgiler çizdi ve isimlerini not aldı. Baba, Boris Lazarov. Anne, Irina Dashkova. Kız kardeşi, Galina. Teyze, Evgenia Dashkova.

Helen göz kalemini elinden çekip aldı ve Paşa'nın ailesinden başlayarak insanların üzerini çizmeye başladı. "Lazarov bir yetim."

Natalie, "Bizim sayemizde," diye belirtti.

Helen isimlerin arasından çizgiler çizerek devam etti. "Babası, annesi ve kız kardeşi ölmüş. Uzun zamandır tek başınaymış."

"Karın yok mu?" Akiko sordu. "Kız arkadaş? Erkek arkadaş? Tüylü seks maceraları için partnerler?"

Mary Alice, "Kürklülerden bahsetmen komik," dedi. Lazarov'un oyuncak ayısına olan bağlılığını anlatmaya başladı ama Nat onu durdurdu.

"Oyuncak ayıyla yapamam, Mary Alice. Çok üzücü." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ona ne oldu? Onu Lazarov'la birlikte tabuta mı koydular? En yakın akrabası için paketlediler mi?"

"Tanrım, bu *çok* üzücü," diye araya girdi Helen.

"En yakın akrabadan bahsetmişken, Evgenia Teyze'nin kendisi ne olacak?" Taverner sordu.

"Tesisini İsviçre'de buldum," diye söze girdi Minka. Telefonunu çevirerek geniş yeşil çimenlerin üzerine kurulmuş zarif gri taş binanın fotoğraflarını gösterdi. "Yaşlı insanlar için bir ev. Ayrıcalıklı ve pahalı."

"Onu nasıl buldun?" Mary Alice sordu.

Minka omuz silkti. "Nereye bakacağınızı bilerseniz kolaydı."

"Eğer o kadar yaşlıysa, İngiltere'ye gidip Benscombe'u yakabileceğini gerçekten düşünüyor muyuz?" Natalie sordu. Helen Benscombe'dan söz edilince irkildi.

Omuz silktim. "Birini tutabilir. Huzurevinin parasını Lazarov mu ödüyor yoksa Evgenia Teyze'nin kendi parası mı var bilmiyoruz. Ya da

Bu arada, Paşa'nın küçük suikast oyunlarında kiminle ortak olmayı seçeceğini bilme ihtimali de var."

"Ya da her şeyin arkasındaki beyin o olabilir," diye önerdi Mary Alice. "Yaşlı kadınlar kötü olabilir. Bunu bilmeliyiz."

"Vaaz ver kardeşim," dedi Natalie, kadehini Mary Alice'inkiyile tokuşturmak için kaldırarak.

Taverner kaşlarını çatmış kahvesini yudumluyordu. "Yani Paşa Lazarov'un teyzesinden başka yaşayan akrabası yok, bir avuç paralı korumadan başka bilinen tanıdığı yok, karısı yok, çocuğu yok. Kulağa korkunç geliyor."

"Kulağa anlaşılabilir geliyor," diye düzelttim. "Babası öldüğünde daha çocuktuk, birkaç yıl sonra da annesi ve kız kardeşi öldürüldü. Gençken tüm ailenizi kaybetmek kafanızı karıştırabilir, herhangi bir şeye güvenmenizi zorlaştırabilir. Bazı insanlar bunu asla atlatamaz."

Taverner'ın bakışları keskinleşti. "Ben de öyle duydum." O zaman konuşmayı kesti ki bu iyi oldu. Bu bana yükselen öfkenin tekrar sönmesi için bir şans verdi.

Konuştuğumda sesim düzdü ve kahve fincanıma uzanan elim sabitti. "Sanırım bundan sonraki hareket tarzımız belli," dedim sakince. "Bavullarınızı toplayın kızlar. İsviçre'ye gidiyoruz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BENSCOMBE, 1986

B I LLIE'IN UÇAĞI AKŞAMIN ERKEN SAATLERİNDE İNER, ancak Benscombe'a yanaştığında aylardan Haziran'dıve güneş yeni batmaya başlamıştır. Dünyanın öbür ucuna, içinde iç çamaşırı ve diş fırçası bulunan bir el çantasından başka bir şey olmadan uçmuştur. Üzerinde görev dışı üniforması olarak düşündüğü ipek bluz, ince süet ceket ve çizme kesim kot pantolon vardır. Yoldan geçerken eski kovboy çizmeleri çakılların üzerinde çıtırdıyor. Güllerin ve kesilmiş çimenlerin kokusunu içine çekecek kadar duraklar ve yaz ortası gecesi olduğunu hatırlar. Cebindeki telgraf kırıkmış; mesaj sadece üç kelimeden oluşuyor: *Vakit geldi*.

Tokmağı kaldırmaz. Constance onu beklemektedir ve kapıyı açık bırakmıştır. Evin içinde yürür, koridorlar ona aynadaki yansıması kadar aşınadır. Constance mutfaktadır, muşambayla kapladığı masada oturmaktadır, öküzgözü papatyaları ve tombul pembe güllerle desenli neşeli bir kırmızı. Masanın üzerinde bir demlik çay ve en iyi Royal Doulton fincanı olan bir çift fincan var.

Billie konuşmadan oturur ve Constance onun için doldurur. "İç şunu. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Billie kendisine söyleneni yapıyor ve boşaldığında fincanı dikkatle tabağa geri koyuyor. "Daha iyi hissetmiyorum. Bu bir yalandı. İkimizden biri yalan söylerse bu iş yürümez."

Constance ona buz mavisi gözleriyle uzun uzun bakar. "Güzel. Dolapta oldukça iyi bir malt var. Özel bir durum için saklıyordum. Sanırım bu sayılır."

Billie'nin gülüşü kırılımandır ama şişeyi ve bir çift bardağı geri alır. Her biri için iki parmak doldurur ve bir bardağı Constance'a doğru iter. Diğerini kaldırır ve Constance da aynı hareketi yapar.

"içelim?" Constance kibirli bir sesle sorar. "Yaz ortası gecesini."

"Midsummer gecesine."

İçkilerini bitirirler ve Billie hızla bir tane daha doldurur. Constance'ın ağzı eğlenerek seğirir.

"Bunu erteleyemezsin, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Onlarca yıldır suikastçılar yetiştirdim, gelmiş geçmiş en iyileri bu koridorlardan geçti," dedi ve eliyle evi işaret etti. "Ama bunun için seni seçtim."

"Neden?" Billie sorar.

"Çünkü bunu başaracağına inandığım tek kişi sensin. Ürkebilirsin ama tereddüt etmeyeceksin." Sözler içtenlikle söylenmemiştir ama Billie içlerindeki şefkati hissediyordu. Ve Constance'dan daha önce hiç duymadığı bir şeyin en küçük ipliğini duyuyor. Korku.

İşte o zaman Constance'ın ondan tam olarak ne istediğini anlıyor. Uzmanlığı ya da yetkinliği değil. Onun insanlığı.

Constance ince bir şekilde gülümsüyor ve konuştuğunda sesi sertleşiyor. "Şimdi bana duygusal davranma, Billie."

Billie ikinci içkisini de bitirdi. "Aklımın ucundan bile geçmezdi," diyerek bardağı kararlı bir şekilde yere bıraktı. "Korkuyor musun?"

Constance başını eğiyor, yüz ifadesi düşünceli. "Birazcık. Acıyı pek umursamıyorum. Ama sanırım her şey yoluna girecek. Ve bunu yapacağım, seninle ya da sensiz, biliyorsun."

"Biliyorum."

Constance'ın gülümsemesi alaycıdır. "Bir Romalı gibi öleceğimi hep biliyordum."

"Hiç pişmanlığın var mı?"

Constance tekrar düşünür. "Hayır. Kapıma gelen her ölüm -ki çok fazla oldu, çok fazla- yapmam için çağrıldığım bir şeydi." Yüz ifadesi

sertleşir. "Benim yerimde olduğunuzda, umarım yaptıklarımızın çok daha büyük bir iyiliği korumak için küçük bir kötülük olduğunu hatırlarsınız. İnsanlık çok kırılgan, Billie. Açgözlülük, kötülük, kaos ve diğer binlerce kötülük tarafından her yönden tehdit ediliyor. İnsanlık, eski şövalyeler gibi şampiyonlara ihtiyaç duyar, savaşmaya ve ölmeye istekli olanlara, diğerlerinin hayatta kalabilmesi için kendilerini kana bulayanlara."

"Kulağa asil bir şeymiş gibi geliyor," diyor Billie.

"Bu asalet değil," diyor Constance sakince. "Bu bir zorunluluk. Doğanın bizi yarattığı gibiyiz, Tanrı'yı oynamaktan ve can almaktan memnunuz ve bu kibir için ne bedel ödeyeceğimizi kim bilebilir. Ama dünyanın bize ihtiyacı var. Sana yıllar önce söylediklerimi hatırla," diye ekliyor.

"Bizler gerekli canavarlarız," diye bitiriyor Billie.

"Aynen öyle." Constance iç çeker, enerjisi aniden tükenmiştir. "O zaman yukarı çıkalım. Her şey hazır."

Constance'ın çalışma odasının kapalı kapısının önünden geçerler. Kapı açılmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi açılrsa Billie masanın üzerinde asılı duran Astraea'nın portresini göreceğini biliyordu. Astraea, terazisi ve kılıcıyla insanların yaptıklarını tartan ve hesaplaşmayı yöneten adalet tanrıçası. Ama kapı kapalı kalır ve merdivenlerden geçerler.

Constance yavaşça, acı çekerek, tırmanırken her basamağa iki ayağını da koyarak üst kattaki odasına doğru yol alır. Billie yardım etmeye çalışmaması gerektiğini biliyor ama düşme ihtimaline karşı onu yakalamak için Constance'ın hemen arkasından manevra yapıyor. Hastalık yaşlanan kemiklere yerleşmiş, kalsiyumu süzerek onları kırılgan ve kırılmaya eğilimli hale getirmiştir. Bir önceki kış buzlu bir çakıl taşında kayması sonucu bir uyluk kemiği ve bir el bileği kırılmıştı. Sonuç olarak yapılan taramalar açık, prognoz ise acımasızdı. Constance, Billie'yi arayıp ondan ne istediğini söylemeden önce fizik tedavisini itaatkâr bir şekilde tamamladı.

"Daha birkaç ay var, en az iki ya da üç, o yüzden karar vermene gerek yok," dedi hızlıca. "Eğer reddedersen, seni anlarım. Meseleleri kendim halledebilirim. İş bittiğinde sütçü için kapıya bir not bırakırım, o da polisi çağırır."

"Geleceğim," dedi Billie ona.

"Emin misiniz?" Her zaman buyurgan olan sesinde bir şüphe gölgesi vardı.

"Ben de geleceğim."

O zamandan bu yana geçen aylarda, vaat Billie'yi bir gölge gibi takip etti ve her adımını izledi. Artık zamanı geldiğine göre, kendini hafiflemiş, neredeyse neşelenmiş hissediyor. Neredeyse bitti.

Yatakta mumdan bir örtü vardır ve Constance eski moda beyaz bir gecelik giyerek yatağın altına girer. Örtüyü düzeltiyor ve yastıkların üzerine yerleşiyor. Su geçirmez bir örtünün hafif çıtırtısı duyuluyor, kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde onurunu korumak için bir önlem.

"Bekle," diyor Constance aniden. Biraz zorlanarak ayağa kalkıyor. Pencereye doğru ilerliyor, odayı geçerken mobilya parçalarını koltuk değneği olarak kullanıyor, ilerleyişi yavaş ve nefes nefese. Kapalı panjurlar odayı kasvetli bir hale getirmiştir ve kadın mandalla boğuşmaktadır. Billie ona yardıma geliyor ve birlikte panelleri geriye katlayıp pencere kanadını kaldırıyorlar. Odaya temiz hava doluyor, kuş sesleri ve kayalıkların altındaki kayalıklara çarpan denizin kokusunu taşıyor.

"Böylesi daha iyi," diyor Constance kararlı bir şekilde. Yatağa döner ve kendine çeki düzen verir. Komodine doğru eliyle bir fotoğraf çerçevesini işaret eder. Angela Carter'ın *Kanlı Oda'sının* yıpranmış bir kopyasının ve bir tabur ilaç şişesinin yanında duruyor. Küçüktür ve içindeki resim soluktur, 1930'ların kıyafetleri içinde kaskatı kesilmiş bir düğün çifti.

Constance uzun bir süre resme bakar, sonra gözlerini kapatarak geri verir. "Ben hazırım."

Billie kolunu yukarı iterken o gözlerini kapalı tutar. Billie komodinin üzerindeki eşyalardan dar bir Liberty eşarp ve gümüş bir çay kaşığı seçerek geçici bir turnike oluşturuyor. Constance'ın ön kolunun derisi soluk ama şaşırtıcı derecede pürüzsüzdür ve Billie kaşığın düğümlü atkıya bir dokunuşuyla damarların kontur haritasındaki nehirler gibi mavi ve canlı bir şekilde yükselmesini sağlar. Constance karışımı çoktan kendi istediği şekilde hazırlamış, miktarları dikkatle seçmiş ve şırıngayı doldurmuştur. Billie

En umut verici damarı bulur, Constance'ın dirseğinin kıvrımında geniş bir çizgi. İğne derinin hemen üzerinde duruyor ve Billie tereddüt ediyor.

Constance başını çevirir ve gözlerini açar. Hiçbir şey söylemiyor ama geri dönmenden önce Billie'ye başıyla selam veriyor. Gözleri kapalı bekler.

Billie ağlamaz. Ağlayamaz. Constance'a iyi bir ölüm borçlu. Bu yüzden gözlerini kırıştırarak işe koyulur, iğneyi nazikçe damara sokar, tam olarak açısını ayarlar ve kalbe doğru yöneltir. Pistonu hafifçe geri çeker ve kan, kırmızı, koyu ve yavaş bir şekilde şırıngaya akar. İğne mükemmel bir şekilde yerine oturuyor ve pistonu olabildiğince yumuşak bir şekilde bastırırken zihnini dikkatli bir şekilde boş bırakıyor.

Ölümcül kokteyl kan dolaşımına karıştığında Constance küçük bir nefes verir. Billie iğneyi çıkarır ve Constance'ın dirseğinin kıvrımına bir pamuk koyar çünkü bu ölümün -düzenlediği tüm ölümlerin- düzenli olması önemlidir. Şırıngayı bir kenara koyar ve bekler.

Çok uzun bir süre değil. Constance gözlerini tekrar açana kadar sadece birkaç saniye geçiyor, gözyaşları köşelerde duruyor, parlak ve dökülmemiş. Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Arkasını dönerken son kelimeyi iç çekerek söyler ve kapanmakta olan göz kapaklarının arasından gördüğü son şey Billie'nin yüzüdür, sanki hayatın kendisi bir serapmış ve tek gerçek ötesinde yatanmış gibi dalgalanır, parıldar.

Billie'nin hareket etmesi birkaç dakika sürer. Yatağın başucundaki masanın üzerinde Constance'ın baş harfleri kazınmış, eski gümüş bir pudra kutusu durmaktadır. Onu açıp nefes alıp almadığını kontrol etmek için aynayı kullanabilirdi ama buna gerek olmadığını bilecek kadar ölüm görmüştü. Constance şırıngaya her ne koyduysa işe yaramıştı, hızlı ve acısız bir şekilde. Onurlu bir şekilde.

Billie kendini yüz yaşında hisseden bacaklarının üzerinde ayağa kalkar. Constance'ın ondan istediği iyiliğin bitmiş olmasının verdiği rahatlama henüz gelmemişti. Onun yerine sadece soğuk, uyuşuk bir boşluk var. Güneşin son altın ışınlarının manzaranın üzerinde uzandığı, ağaçları, çimenleri ve ışığı altındaki her canlıyı yaldızladığı pencereye doğru ilerliyor. Uzaklarda bir yerde bir bülbül ötüyor ve Billie gözlerini kapatarak yüzünü güneşin solmakta olan sıcaklığına doğru kaldırıyor.

Yaz ortası gecesi. Ölmek için güzel bir zaman.

BÖLÜM FION BEŞ

evine girmenin en iyi yolu yaşlı olmaktır. Yaşamımızı sürdürmek için yardıma ihtiyaç duymamıza birkaç yıl kalmıştı, bu yüzden kapıdan içeri girebilmek için en azından birimizin on yıl yaşlanması gerektiğini biliyorduk.

"O değil," diye bağırdı Natalie. "Mary Alice ve ben o gemide idrar kaçıran pantolonlarımızla yeterince acı çektik."

Gözlüklerimin üstünden ona baktım. "Natalie, eğer idrarını tutamıyorsan, kutsal ve iyi olan her şey adına neden o pantolonu giyyordun?"

Kıcını bir o yana bir bu yana seğırtirken, "Poponu dolduruyorlar," diye açıkladı. "Başka hiçbir şey sana bu kadar pütürlü bir görünüm veremez."

Mary Alice elini kaldırdı. "Şimdi daha ince versiyonlarını yapıyorlar, ama şunu belirtmek isterim ki, aslında o pantolonu ben giymedim."

"Almalıydın," dedi Natalie ona. "Sert bir sandalyede otururken güzel bir yastık yaparlar. Hemoroidi önler."

Mary Alice ciddiyetle, "Bunu bir kenara not edeceğim," dedi. "Ama Natalie haklı. Geçen sefer tüm yaşlı kadın kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştık. Bu sefer kesinlikle öyle değiliz."

Helen'a baktım ve o da omuz silkti. "Ben yaparım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmıştım. Sosyal medyada #ageisjustanumber ve #sixtyissexy etiketlerini görecektik kadar çok paylaşım görmüştüm. Daha yaşlı ve şık olmak türban, kıpkırmızı ruj, kadife kaftan, Elton John güneş gözlüklerinden püsküllü Çin şemsiyelerine kadar her şey demekti. Sizi canlı teknik renklerle öne çıkaracak her şey. Ve Helen her zaman hepimizin en iyi giyineniydi. Yıllar içinde Bobbie Brooks ve Oscar de la Renta'sını daha cesur parçalarla değiştirmişti. Gönderdiği son fotoğrafta pembe bir kazan takımı ve turkuaz Chuck Taylor'lar giyyordu çünkü Benscombe'da bir taş duvarı yeniden boyuyordu. Saçları bir topuzla bağlanmıştı.

Hermès eşarbl ve kendine özgü Chanel parfümünü kullandığını biliyordum. Ama yaşlı bir kadın kılığına girmenin amacı uyum sağlamaktır, bifokal lensler ve elastik bellerden başka bir şey yoktur ve Bengay'den daha çekici bir şey gibi kokamazsınız.

Bu onun için biraz zorlama gibi görünse de çenesini kaldırdı ve gülümsedi. "Evet," dedi Mary Alice'e başını sallayarak. "Tekerlekli sandalyede oturacağım ve Mary Alice'in özel sekreterim olarak beni itip kakmasını sağlayacağım."

"Satıldı," dedi Mary Alice. Gösterişli sarı saçlarını sıkı bir düğüm haline getirdi ve gözlüklerini burnunun ucuna yerleştirdi. "Bu nasıl?"

"Bok gibi seksi," dedi Akiko ona. "Ateşli kütüphaneci sana yakışıyor."

Natalie konuşurken Mary Alice karısına sırtıttı. "En iyi bakımı aldığınızdan emin olmak için yanınıza gelen sadık yeğeniniz olabilirim."

Helen ona kaşlarını çatarak baktı. "Bence baldız yeğenden daha inandırıcı olurdu."

"Kaltak," dedi Natalie yüzünü buruşturarak. Ama herhangi bir sıcaklık yoktu ve rollerin drama olmadan belirlenmiş olmasına sevindim. Nat bana döndü. "Peki sen tam olarak ne yapacaksın?"

"Şoför," dedim kısa ve öz bir şekilde. "Tuvaleti elimden geldiğince etrafl kurcalayacağım," diye ekledim parmaklarımla iğrenç tırnak işaretleri yaparak.

Taverner konuştu. "Ben daha ikna edici bir şoför olurum."

Natalie, "Bu cinsiyet ayrımcılığı," diye karşı çıktı.

"Hayır, bu beklenen bir şey," diye yanıtladı. "Daha çok erkek profesyonel sürücü. Bu rolde Billie'den daha az dikkat çekici olurum."

Bir elimi kaldırdım. "İkiniz de haklısınız. Taverner, sen daha az fark edilirsin ama bunun nedeni cinsiyetçilik, yani Natalie bu konuda haklı. Ama Taverner gitmediği için sizin puanınız da tartışmalı."

Boynunu yavaşça döndürdü. "Pardon?"

"Sen gitmiyorsun. Akiko da öyle," dedim ve ona bir bakış fırlattım. Minka telefonundan başını kaldırıp bakmadı bile.

Akiko ellerini kaldırdı. "Burada tartışma yok. Manzara güzel ve yemekler de iyi. Kediler ve ben kaleyi koruyacağız."

"Güzel," dedim masadan kalkarken.

Taverner da geri itti ve ben onu durdurdum. "Bu konuda kavga etmiyoruz. Benim yüzümden güvenli bir evdesin. Seni daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Beni tehlikeye atmak mı?" Sesine bir mizah notası karıştı. "Burada öldürölme tehlikesi olan tek şey benim ekşi maya mayam. Billie, aşırı tepki veriyorsun."

"Olabilir. Ama bu benim kararım, senin değil."

Kollarımızı göğsümüzün üzerinde kavuşturmuş, aynı duruşta birbirimize bakıyorduk.

"Tanrım," diye nefes aldı Natalie. "Siz ikinizle ön sevişme böyle mi oluyor?"

"Eğer öyleyse, Taverner İsviçre'ye gelmediği için büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak," diye kesin bir dille cevap verdim.

Bana yarım adım daha yaklaştı. "Demek ." "İşte böyle," dedim.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Kedilerin nefes aldığını bile sanmıyorum. Karşılıklı kilitlenmiş, diğerinin göz kırpmasını bekliyorduk. Sonunda Taverner ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı.

"Tamam."

Gözlerimi kısmıştım. "Asla bu kadar kolay pes etmezsin. Ona güvenmiyorum."

Omuz silkti, ifadesi okunamıyordu. "Neden ona güvenesin ki? Başka hiçbir şeye güvenmiyorsun."

İyi bir cümleydi, bu yüzden çıkış olarak kullandığı için onu suçlamadım. Çıkarken kapıya vurmadı bile. Onun yerine, sanki geçmişte kalmış bir şeyi kapatır gibi sessizce kapattı. Kapıyı çarpsa çok daha hoşuma giderdi.

—

Dördümüz ertesi sabah yola çıktık. Mikeli bizi Ajaccio'ya giden ilk tekneye bindiğimiz feribot limanına götürdü. Fransa anakarasında bir yere gitmek daha mantıklı olurdu, bu yüzden birileri izliyor olabilir diye daha az beklenen bir seçenek olarak Korsika'yı tercih ettik. Oradan uçakla Basel'e bir buçuk saat gibi kısa bir sürede ulaştık. Öğle yemeği vakti kiraladığımız

Mercedes, hızla doğuya gidiyor. Bir eczanede Helen için son model bir tekerlekli sandalye alacak kadar durduk ve yolculuğun geri kalanını Minka'nın ziyaret ettiğimiz tesis hakkında internetten bulduğu her şeyi gözden geçirerek geçirdik.

"Gizli ve pahalı," dedi Mary Alice notlarından okuyarak. "Aslında iki ayrı kanadı var, biri zengin ve bağlantılarınız varsa yaşlı bakımı için. Diğer ise iyileşme için, yine zengin ve bağlantıları olanlar için."

"Ne tür bir iyileşme?" Helen omzunun üzerinden Mary Alice'in akıllı telefonunun ekranına sordu.

"Yazmıyor ama satır aralarını okursanız, estetik ameliyattan Oxy bağımlılığına kadar her şeye benziyor."

"Tam hizmet veren bir tesis," diye düşündü Natalie. "Biliyor musun Helen, yaşlı numarası yapmana gerek yok. Seni bandajlarla sarıp sarmalayabilir ve yüz gerdirmeye ameliyatının başarısız olduğunu söyleyebiliriz."

"Ya da onlara seks bağımlılığı konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyebiliriz," diye cevap verdi Helen soğukkanlılıkla. "Dildo koleksiyonunuz açıkçası endişe verici."

Neredeyse bir çite çarpıyordum. Helen'in karşılık vermesi hoş değildi ve şaka yaptığından da tam olarak emin değildim. Mary Alice de öyle. Bana şaşkın bir bakış fırlattı ama Natalie tesise kadar yuhaladı.

Buckingham Sarayı'na hiç de yabancı gelmeyecek bir dizi kapıya yanaştık. Bir dahili telefon ve kamera vardı ve ben bir dizi özür dileyen hareketle Almanca bilmediğimi pantomim yapmayı başardım. Yalandı ama bunu bilmelerine gerek yoktu. Diğer taraftaki sesin birkaç Cermen hakareti mırıldandığını duydum - çoğunlukla annemi küçümsüyordu, ama bu benim onun hakkında söylemeyeceğim bir şey değildi. Bir saniye sonra daha yumuşak ve diplomatik başka bir ses geldi. "Lütfen işaretleri takip edin ve sağ tarafa park edin."

Kapılar geniş, kıvrımlı ve sertçe kesilmiş, geometrik olarak hassas çitlerle kaplı bir yola açılıyordu. Natalie, "Kahretsin, bahçıvan açılçer kullanıyor olmalı," dedi.

Çitlerin ötesindeki arazi de aynı şekilde düzenliydi; geniş çimenlik alanlar, orada burada bakımlı ağaçlarla noktalanıyordu. Etrafa birkaç bank serpiştirilmişti ama sabah soğuktu ve kimse bankları kullanmıyordu.

Onlar. Bina gri taştan bir konaktı, eski moda ama kusursuz bir şekilde temizdi. Hemen arkasında, gümüşü ve soğuk camdan oluşan daha yeni bir eklentiye seçebiliyordum. Taş teraslar, tüm parçaları dik açılarla yerleştirilmiş sohbet grupları halinde dış mekan mobilyalarıyla döşenmişti. Saksıdaki ağaçlar bile hazırolda duruyordu.

"İsviçrelileri sevmek lazım," diye mırıldandım. Trafiği otoparka yönlendiren tabela dikkat çekmiyordu, yere alçak bir şekilde yerleştirilmiş ve zevkli bir gri renkle yazılmıştı. Arabayı boş bir yere çektim ve tekerlekli sandalyeyi yerleştirmek için arabadan atladım, birilerinin izleme ihtimaline karşı arabanın Helen'in tarafına doğru yuvarlamaya özen gösterdim. Helen yerleşti ve Nat kaşmir bir battaniyeyi dizlerinin üzerine sererek dikkatlice sıkıştırdı.

"Gösteri zamanı," dedi Mary Alice sandalyenin başına geçerek. Onlar yaklaşırken ön kapı açıldı ve orta yaşlı bir kadın belirdi, rahatsız edilmekten rahatsız olan ama çek defteri kabarık potansiyel bir müşteriyi gücendirmekten korktuğu için bunu belli etmeyen birinin gergin, hafif samimiyetsiz gülümsemesini takındı. Onları selamlamasını ve içeri girmelerini etmesini duyacak kadar uzun süre bekledikten sonra hızlı adımlarla binanın yan tarafına doğru ilerledim. Bu taraftaki terasın bir sakini vardı - tekerlekli sandalyeye sıkışmış yaşlı bir adam, battaniyelere ve yorganlara o kadar sarılmıştı ki sadece yüzü görünüyordu. Kırıksıklıkları bile vardı ama gözleri keskindi. Ben koşar adımlarla yaklaşırken gözlerini açtı.

"İyi günler," dedi, battaniye demetinin içinden bir parmağını kaldırıp el sallayarak. Sanki bir kilometre koşmuş gibi hırıltılı nefes alıyordu ve geçmiş yüzyıllarda veremli hastaları dağlara gönderme modasını hatırladım. Soğuk ve temiz havanın akciğer rahatsızlıklarına iyi geldiği söylenir ama ondan gelen seslere bakılırsa pek de yardımcı olmuyordu. Yeni kısırlaştırılmış sığırlardan daha sağlıklı sesler duymuştum.

"İyi , bayım," diye cevap verdim. "Es ist ein schöner Tag."

Omuz silkti. "Die Tage sind für mich alle gleich." Biraz öne doğru eğildi, beni tepeden tırnağa süzdü, açıkçası biraz iğrençti, muhtemelen yakın gelecekte bir yerlerde ölümle kokteyl randevusu ayarlamış biri için bile. "Du hast schön Titten."

Yabancı bir adam size kaç kez güzel göğüsleriniz olduğunu söylerse söylesin, bu her zaman ürkütücüdür. İçimi çektim. Onu öldürmeyecektim -bu tür şeylerle ilgili kurallarımız vardı- ama lanet olsun, canım çekmişti. Fazla bir şey gerekmeyecekti, sadece frenini hızlıca bırakacak ve dostça terasın kenarına doğru itecektim. Oradan dik bir inişle, çok sayıda sağlam çam ağacının ve ona hiç de iyi gelmeyecek bazı kaya çıkıntılarının bulunduğu kullanışlı bir vadiye iniliyordu. Binanın saçaklarına baktım. Dışarıda kamera bile yoktu. Resmen bir davetiye gibiydi.

Ama ben bundan daha iyiydim. Bunun yerine başımı eğip düşündüm. Tesis, ön kapıdaki kişisel karşılama görevlisi ve bariz güvenlik eksikliği ile eski modaydı. İsviçre'de aldıkları eğitim sayesinde müşteri bilgilerini iyi ve sıkı bir şekilde kilit altında tutuyorlardı. Diğer üçünün Evgenia Teyze hakkında işe yarar bir şey öğrenmeyi başarması mucize olurdu. Bir tur ve bir tomar broşür alacaklardı ama zamanımız kısıydı ve ben sabırsızlanıyordum. Taverner'e bıraktığım şeyler hoşuma gitmiyordu ve yerinde kalacağına güvenmiyordum. Sardunya'ya ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi olacağını biliyordum. Ve bu beni daha da sinirlendirdi. Kimseden sorumlu olmayı sevmiyordum, yattığım birinden bile.

Özellikle de yattığım biriyle. Bu bana çok fazla bağlılık gibi geliyordu, her zaman kaçtığım bir şeydi. Sanırım terapiye gidebilirdim ama ne anlamı vardı ki? Sorunlarımı tam olarak nereden biliyordum. Babam bilinmiyordu, annem tarafından on iki yaşında terk edilmişim, gençliğimin geri kalanı ruhsatsız bir koruyucu ailede geçti. Son kısmın en kötüsü olduğunu düşünebilirsiniz ama en azından orada sebzelerimi yediğimden ve ev ödevlerimi yaptığımdan emin olan biri vardı. Lise mezuniyetimin ertesi günü kasabadan ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. Tüm bunları seçtiğim işin vapur bagajına eklediğimde bir savaş gemisini batırmaya yetecek kadar bagajım vardı.

Ama neden sinirli hissettiğimden bağımsız olarak, baskı altındaydık. Bu seyahatten sonuç almamız gerekiyordu, böylece bizi hala kimin hedef aldığını anlayabilir, işi bitirebilir ve hayatlarımıza geri dönebilirdik.

Biraz eğildim ve yaşlı adama göğüs dekolteme bir göz atma fırsatı verdim. Eğer ölecekse, bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapardı. "Kennen Sie

Evgenia Dashkova?"

Hırıldadı ve biraz zıpladı ve heyecanından, onun da güzel göğüsleri olduğunu tahmin ettim. Teras kapısını işaret etti. "213."

"Teşekkürler," dedim ve kapıya doğru ilerledim. Bir şeyler mırıldandı -ya bir davet ya da bir gelme, hangisini duyamadım- ve ben geçerken kıcımı okşamak için elini uzattı.

Ona İngilizce olarak "Senin boynunu bir kürdanla kırabilirim," dedim. "Sakin ol, Adolf."

Teras kapısından geçip bir tür kahvaltılık salonuna girdim. İçerisi boştu ama kahve ve idrar kaçıran pantolon kokusu havada asılı kalmış, pahalı bir ticari oda spreyinin kalıcı kokusuyla kaplanmıştı. Derin derin kokladım. Frezya olduğuna karar verdim. Havanın daha serin olduğu koridora doğru ilerledim. Geniş ahşap bir merdiven yukarı doğru uzanıyordu. Koridorun sonunda yarım düzine kapı ve eski moda bir asansör kafesi vardı. Tıkırtılardan Helen ve diğerlerinin şu anda asansörün içinde, bir misafir odasını gezmeye gittiklerini tahmin ettim. Şansımı denemek ve aynı kata gitmiyor olmalarını ummak zorundaydım.

Etrafta kimse olmadığı için merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Katlar Avrupa tarzında numaralandırılmıştı; girdiğimiz katta zemin, üstte birinci kat ve daha yukarıda ikinci kat. Evgenia Teyze'nin en üst katta bir oda tutmuş olmasına şaşırmadım. Manzara en iyi orada olurdu.

213 numara merdivenlere yakındı ve halı kaplı geniş koridorda ilerlerken asansörün alt katta durduğunu duydum. Helen'in sesini seçebiliyordum, keskin ve biraz da sinirli bir şekilde konuşuyordu. Güzeldi. Potansiyel bir müşterinin gözle görülür bir şekilde sinirlenmesi, rehberlerinin onları mutlu etmeye odaklanmasını sağlar ve benim yapabileceğim herhangi bir şeyi fark etme olasılığını .

Kulağımı kapıya dayayarak durakladım. Hiçbir şey duyamadım ama halılar kalındı ve kapı ağır meşe ağacından yapılmıştı. Kapıyı iterek biraz açtım ve içeriye baktım. Oda lüks bir otel gibi döşenmişti; çiçekli duvar kâğıtları ve çok iyi antikalara ya da *çok* pahalı reproduksiyonlara benzeyen eşyalar vardı. Küçük ve yanmayan bir şöminesi bile vardı.

Art Nouveau kıvrımlarına oyulmuş yeşil mermer. Uzun bir pencere basma perdelerle çerçevelenmişti ve haklıydım; manzara muhteşemdi; sık çam ormanlarıyla çevrili uzun inişli çıkışlı tepeler ve uzakta nerede olduğunuzu hatırlatan bir Alp'in zirvesi. Manzaradan en iyi şekilde yararlanmak için bir yatak yerleştirilmişti ve bu yatak odadaki tek tuhaf nottu. Tüm kollar ve düğmelerle donatılmış düzgün bir hastane ekipmanıydı, ancak çiçekli çarşaflar ve saten bir yorganla hazırlanmıştı. Sanırım daha rahat olması için. Yastıklara yaslanmış, yeşim yeşili kadife yatak ceketini giymiş bir kadın vardı. Doğrudan bana baktığını fark ettiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"İçeri geliyor musun?" Bana Almanca hitap etti ama aklıma bir fikir geldi. "Girebilir miyim?" Kibarca eski moda Rusça sordum.

Gözleri parladı ve eliyle işaret etti. "Siz Rus musunuz?"

Kapıyı arkamdan kapatırken omuz silktim. "Bugün için öyleyim. Amcam Feodor'u ziyaret ediyorum ve burada başka bir Rus olduğunu söyledi."

Kaşlarını çatı. "Feodor mu? Onu tanımıyorum."

Onu yeni icat ettiğim gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, onun yapmadığından emindim. Ama burası büyük bir yerdi ve yaşlılar yurduydı; mutlaka bir hareketlilik olacaktı.

"O yeni," dedim yatağın yanına gelerek. Komodinin üzerinde kristal bir portakal suyu sürahisi ve küçük bir bardak vardı. Bir yerlerde saklı olması gereken bir televizyonun uzaktan kumandası vardı -muhtemelen rüyalarımın giren depresif bir palyaço resminin arkasında- ama başka hiçbir kişisel eşya, adres defteri ya da mektup yoktu. Diğer tek dekoratif eşya büyük bir zambak vazosuydu. Bazıları polenlerini düşürmüş, komodinin krem rengi mermer üstünü lekelemişti. Geldiğimden beri gördüğüm tek dağınıklık buydu.

"Bunlar çok güzel," dedim. Aslında zambaklardan nefret ederdim. Bana hep cenaze evi gibi kokarlardı ama o gülümsedi.

"Yeğenim Paşa'dan," dedi küçük bir mırıltıyla. İçinde keder yoktu, sadece gurur vardı ve aniden onun şu anda İngiltere'de bir yerde morgda yattığından haberi olmadığını fark ettim.

"Sık sık ziyaret eder mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Kendisi uluslararası ilişkilerde çok önemli ve meşgul bir adam."

Uluslararası ilişkiler mi? Ya bu günlerde uyuşturucu ve sanat eseri kaçakçılığının şifresiydi ya da Evgenia Teyze, Paşa'nın uğraştığı yasadışı işleri bilmiyordu.

"Ama bana çiçek gönderiyor. Pahalı olanlardan," diye ekledi kibirle. "Her yıl Ağustos ayında doğum günüm için gelir." Yüzü biraz buruştu. "Keşke evlense. Bir erkeğin yalnız kalması iyi değildir." Şömine rafını işaret etti. "Onun bir fotoğrafı var. Yakışıklı bir çocuk. Göreceksiniz."

Bakmaya gittim. Şöminenin üzerinde, sadece antikacılarda ya da en seçkin Fransız bit pazarlarında görebileceğiniz türden ağır gümüş bir çerçeve duruyordu. Zarif bir yazıyla Kiril alfabesiyle bir tuğra işlenmişti. İçindeki resimde Paşa, mükemmel dikilmiş İngiliz takım elbiselerinden birini giymiş, kolunu oyuncak ayısına dolamıştı. Acaba takım elbiseleriyle birlikte Evgenia Teyze'ye de gönderirler mi diye düşündüm.

"Güzel ayı," dedim çerçeveyi yerine koyarken. Şöminenin üzerinde askeri bir hassasiyetle büyüklük sırasına göre dizilmiş birkaç resim daha vardı. Bir tanesi, birbirinin aynısı iki genç kadının karşılıklı durduğu ikili bir portreydi. Birbirine uyan beyaz saten elbiseler giymişlerdi ve her birinin elinde bir kucak dolusu krem rengi gül vardı. Evgenia ve İrina, Paşa'nın annesi, diye tahmin ettim.

Evgenia bana gururla, "Kız kardeşim ve ben dünyaya geldiğimizde," dedi. "Paris'teki George V'de bir balo vardı. Çok özeldi, anlarsınız ya."

İlk portrenin yanında ikisinin birlikte çekilmiş bir başka fotoğrafı daha vardı; bu kez biri beyaz organzeden kabarık bir bulut giymiş, kız kardeşi ise yeşil tüller içindeydi.

"Onun düğünü," dedi daha soğuk bir ses tonuyla. Görünürde Boris Lazarov'un hiçbir resmi olmadığını fark ettim. Bunun yerine, iki kız kardeşin ve İrina'nın çocukları Paşa ile küçük kız kardeşi Galina'nın portreleri vardı. Büyük stüdyo portreleri arasındaki boşlukları çeşitli başka resimler dolduruyordu - bazı samimi yatçılık fotoğrafları, aile piknikleri, hatta bir imparatorluk töreninde çekilmiş gibi görünen, belirgin bir şekilde çarlık görünümlü bir fotoğraf

St. Petersburg'da. Dashkov'lar için eski güzel günler, diye tahmin ettim. Serfleri ezerek ve pogromlar düzenleyerek eğlenmiş olmalılar.

Devam ettim ve sıradaki son fotoğraf dikkatimi çekti. Bir teknede çekilmiş fotoğraflardan biriydi, muhtemelen Paşa'nın fotoğrafıydı. Arka planda bir kadın vardı, tam bir kadın bile değildi, sadece ince bir profili vardı. Kadında anlaşılması zor bir şey vardı, sanki fotoğraf tam kameraya arkasını dönerken çekilmişti ve bunu bilerek yapmıştı. Saçları yüz hatlarına doğru savrulmuş, yüzünün büyük kısmını gizlemişti ama Paşa'ya benzerlik sezdiğimi düşündüm. Aklıma gelen fikir, düşünmek istemediğim bir fikirdi ama bilmek zorundaydım.

Çerçeveyi Evgenia'nın yatağının yanına götürdüm. "Bu kim?"

Gözlerini dikti. "Onu tanımıyorum." Başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kırıştırdı, ifadesi aniden donuklaştı. "Sen kimsin?"

Odasında bulunduğum süre boyunca meraklıydı ama şüpheli değildi. Şimdi sanki yabancılarla dolu bir odada uyanmış gibi bana biraz korkuyla bakıyordu.

"Ben hiç kimseyim," dedim ona. "Sadece buradan geçen bir arkadaş." Kendini tehdit altında hissetmesin diye sesimi yumuşak tutmaya ve bir adım geri çekilmeye özen gösterdim.

Ama bilmem gerekiyordu. Çerçeveyi tekrar kaldırdım. "Onu tanımadığına emin misin?" Bastırdım.

Başını inatla salladı, alt dudağını dışarı itti, sesi titrekti. "Neden bana sorular soruyorsun? Şimdi gitmeni istiyorum."

"Elbette," dedim. Ama gitmedim. Bunun yerine komodinin üzerindeki sürahidan ona bir bardak portakal suyu doldurdum ve uzattım.

Bana teşekkür etmedi, sadece açgözlülükle içti, ağzının kenarından biraz meyve suyu . Uzandım ve parmaklarımla çenesindeki suyu sildim.

"Evgenia," dedim nazikçe iterek, "bu Galina mı?"

Tüm yüzü meşhur Noel ağacı gibi aydınlandı. "Irina!" diye bağırdı mutlulukla. Çerçeveyi benden aldı ve camı birkaç kez öptü, nemli lekeler bıraktı.

Tekrar denedim. "Bu senin kız kardeşin değil," dedim ona. "Irina değil. Onun kızı mı? Galina mı?"

Benden fotoğrafa ve tekrar fotoğrafa bakıp derin derin düşünürken dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum. Uzun bir süre sonra komodine doğru bir işaret yaptı ve ben de çekmeceyi açtım. İçinde fuşya pembesi küçük bir fırın kutusu vardı. yaldızlı harflerle bir isim yazılmıştı. Tekrar işaret etti, bu sefer buyurgan bir şekilde. Kutuyu açtım ve içinde yarım düzine kurabiye vardı, koyu altın renginde ve elmas şeklinde.

Evgenia sabırsızlıkla parmaklarını şıklatarak elini uzattı, ben de kutuyu ona uzattım. Kutuyu tekrar avucumun içine bastırmadan önce hamur işlerinden birini aldı. Memnuniyetle iç geçirerek zarif bir ısırik almasını izledim. Başını kaldırıp bana baktığında, keskinliğinin bir kısmı geri gelmiş gibiydi. "Bir tane al," diye emretti. "Çok özel ve çok lezzetli. Galina her gelişinde bana bir kutu getirir."

"Şimdi öyle mi?"

Kurabiyelerin üzerinde bir tür koyu renkli kuru meyve vardı -hiç sevmem ama Evgenia beni yakından izliyordu, ben de bir tane aldım ve başımla teşekkür ettim. Köşesinden küçük bir ısırik aldım. Kumlu ve belirgin bir tereyağı tadı vardı; aynı anda bir parça kuru üzüm ya da kuş üzümü yemeyeceğimden emin olsaydım bir ısırik daha alabilirdim.

"Çok güzel, teşekkürler," dedim Evgenia'ya ve bunda ciddiydim. Kurabiyeler tazeydi, bu da Galina'nın yakın zamanda ziyaret ettiği anlamına geliyordu - tahminimce Paşa'nın ölümünü duymadan önce, çünkü yaşlı kadın onun öldüğünü bilmiyordu.

Evgenia kutuyu yerine koymamı işaret etti ve ben de en üstte yazan ismi inceledim -Malvestio. Adres ya da telefon numarasını gösteren hiçbir şey yoktu ve fırının İsviçre'nin İtalyanca konuşulan bölgesinde olup olmadığını merak ettim. Evgenia kurabiyesini bitirirken ben de benimkini cebime attım.

"Galina buralarda mı yaşıyor?" Sıradan bir sesle sordum.

Ama yine belirsizleşmişti. Sanki soruyu anlamamış ya da hoşuna gitmemiş gibi başını salladı. Onun yerine boş boş gülümsedi ve bir melodi mırıldanmaya başladı, opera müziğinden bir parça. Klasik müzik

Tam olarak benim uzmanlık alanım değil ama British Airways ve *The Simpsons* sayesinde *Lakmé*'nin "Flower Duet" şarkısını hemen hemen herkes duymuştur.

Evgenia daha yüksek sesle mırıldanırken sesi çatallaştı ama ben ona cesaretle gülümsedim ve şarkının sonuna kadar mırıldandım. "Bu çok güzel. Delibes, değil mi?"

Sanki bir döngüye takılmış gibi melodiye baştan başladı. Saati kontrol ettim. Bu kadar uzun süre kalarak şansımı zorluyordum. Yakında bir hemşire ya da hasta bakıcı gelecekti. Bir kez daha denedim.

"Evgenia, bu şarkı sana Galina'yı hatırlatıyor mu?"

Kısa bir süre durdu, ifadesi aniden sinsileşti. "Galina operayı sever. Opera şarkıcılarına bayılır," diye ekledi kötü niyetli bir fısıltıyla.

"Oh, öyle mi?" Ona küçük, komplocu bir gülümseme verdim. Onun iyi bir şirretlik yarışını seven bir kadın olduğunu düşünmüştüm ve haklıydım. Gülümsemesi derinleşti ve bana yaklaşmamı işaret etti.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım ve o da bana söyledi. Rusça'da "sürtük" için pek çok kelime var ve o en çirkinlerinden birini kullandı.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum.

Evgenia kesin bir tavırla, "Her zaman külot giymez," dedi.

Tanrım, Evgenia'nın kitabında bir sürtük olmak için gereken tek şey buysa, hepimiz mahvolduk, diye düşündüm. Özellikle Natalie.

Devam etti. "O her zaman kötü bir tohumdu. Paşam gibi değil, çok sevimli bir çocuk." Sevgili yeğeniyle ilgili bir başka övgüye başlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum ve eğer buna katlanmak zorunda kalsaydım, onu yatak ceketiyile boğardım.

"Galina'yı kötü tohum yapan nedir?" diye sordum. Bu soru onu doğrudan ürkütebilirdi ama yeğeni hakkında konuşmaya çok hevesliydi.

"Kız kardeşimle birlikte korkunç bir kaza geçirdi ve kız kardeşim yaşamadı. Galina yaşadı."

Kahretsin. Önsezimin doğrulanması iyi olmuştu ama Galina Lazarov'un hayatta olduğu gerçeği iyi bir haber değildi.

Konuşmanın bana düşen kısmını sürdürdüm. "Ve kız kardeşinin öldüğü kazadan sağ kurtulduğu için Galina'yı mı suçluyorsun? Neden?"

Kemikli omuzlarını silkti. "Muhtemelen kazanın sebebi o. Kız kardeşim sinirli bir şofördü ve Galina sürekli şarkı söyler ve bağırırdı. Çok gürültücüydü. Onun içindeki Bulgar bu."

"Normal bir çocuğa benziyor," diye cevap verdim.

Evgenia bir elini çırpı. "Galina tam bir baş belasıydı. Onu kız kardeşimin çocuğu olduğu için aldım, ama her zaman zor biriydi, her zaman odasına kapanıp ağlıyordu."

"Evet, kederli çocuklar bunu yapar," dedim. "Senin için ne büyük bir zorluk."

Zengin narsistlerin özelliği, iğnelemenin kokusunu neredeyse hiç alamamalarıdır. Evgenia sözü olduğu gibi kabul etti ve sempati sandığı şeyin altında ezildi.

"Çok zordu," dedi. "Sadece yatılı okul katlanılabilir hale getirdi. Elimden geldiğince çabuk gönderdim onu. En iyisi buydu."

"Senin için," diye karşılık verdim kendimi durduramadan. Evgenia, Galina'nın çocukluğuna dair hikâyeler anlatmaya devam ederse, bir Lazarov için üzülmemi sağlayacaktı.

"Galina şimdi nerede?"

Kaşları birbirine çarptı ve uzanıp kolumu çimdikledi. O kemikli yaşlı parmaklar keskindi ve kolumu ovuşturarak geri sıçradım.

"Bu moraracak," dedim ona sinirli bir şekilde. "Bunu neden yaptın?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

Ve sonra tekrar gitti, mırıldanıyordu, gözlerinde boş bir ifade vardı. bitirdiğinde parmaklarını şıklattı ve sürahiye işaret etti. "İç."

"Ailenizin Beyaz Rus olduğunu duydum," dedim hoş bir şekilde. "Bolşeviklere sempati duymaya başlıyorum."

Bir bardak daha meyve suyu doldurup uzattım ve bunu yaparken çerçeveyi elinden düzgünce aldım.

"Meyve suyunun tadını çıkar," dedim ona. Odadan çıkarken çerçeveyi şöminenin üzerine yerleştirdim. Ama şimdi Galina Lazarov'un fotoğrafının olduğu yerde boş bir karton kare vardı.

-

Geldiğim yoldan arabaya doğru hızla indim. Terastaki küçük sapık gitmişti ve yanından geçtiğim tek kişi, bir yığın temiz çarşaf taşıyan hafif şaşkın bir hademeydi. Dostça bir selam verip yoluma devam ettiğimde bana sadece baktı. Genel olarak, kendinize güvenirseniz ve kimsenin size soru sorması için yeterince uzun süre durmazsanız, olmamanız gereken hemen hemen her yerde bulunmaktan kurtulabilirsiniz. (Not alıyorsanız bu faydalı bir ipucu.)

Diğerleri ben de arabaya bindim. Bilgilendirmeyi Basel'e dönüş yolculuğuna sakladık. "Bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

Helen bir broşür salladı. "Yeni başlayanlar için, tesis özel bir oda için yılda üç yüz bin avro talep ediyor."

Homurdandım. "Devlet anaokulunun güvenliğine sahip bir yer için mi?"

Natalie arka koltuktan seslendi. "Bir göz atmayı başardım Evgenia'nın dosyası. En yakın akrabası Londra'da ikamet eden Pavel 'Pasha' Lazarov. Onun için verdikleri telefon numarasını aradım ama İngiltere'deki bir telesekretere yönlendirdi. Mesaj almayı teklif ettiler, yani öldüğünü biliyorlarsa bile bundan bahsetmiyorlar."

"Başka bir şey var mı?"

"Zorunlu el işlerinde çok zaman geçiriyorlar," dedi Mary Alice ekşiyerek. "Yemin ederim, eğer böyle bir gözetime ihtiyacım olursa, Akiko'nun beni bir uçurumdan aşağı itmesini sağlayacağım. Güzel ve hızlı bir şekilde."

"Uçurum mu?" Natalie kuşkuluydu. "Aşağı inerken bir ağaca takılabilirsin. Eğer böyle bir şey olursa, hayatta kalabilirsin ama her yerin mahvolur. Belki felç olursun."

"Peki o zaman, hangisini seçerdiniz?" Mary Alice talep etti.

Natalie kendini yok etmek için tercih ettiği yöntemleri saymaya başlarken ben de bir elimi direksiyondan çekip cebimden fotoğrafı çıkardım. Helen'a uzattım. Mary Alice Natalie'nin önerilerini çürütmeye başlarken o da fotoğrafı inceledi.

"Neye bakıyorum ben?" Helen sordu.

"Galina Lazarov'un hâlâ hayatta olduğunun kanıtı," dedim. Arka koltuktaki tartışmalar durma noktasına geldi.

"Az önce ne dedin sen?" Mary Alice fotoğrafa uzanarak sordu. "Galina Lazarov, bizi öldürmek için en az Paşa kadar sebebi olan biri, İnandırıldığımız gibi ölmedi," dedim ona. "Yaşıyor ve iyi durumda, ya da en azından birkaç gün önce öyleydi. Evgenia'ya kurabiye getirmiş."

Natalie resmi Mary Alice'in elinden kaptı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hayır."

Helen bana döndü. "Hiçbir şeye 'inandırılmadık'. Naomi bize doğrudan Galina ve annesinin Boris Lazarov'u öldürmemizden yıllar sonra aynı kazada öldüğünü söyledi."

Omuz silktilim. "Naomi bu işi kayıt dışı yapıyordu, yani raporu yardım almadan hazırlamak zorundaydı," diye hatırlattım. "Muhtemelen kazayla ilgili hikayeyi gördü ve kontrol etmeden olduğu gibi kabul etti."

Helen burnunu çekerek, "Özensiz," dedi.

Gerçeği fark ettiğimde ben de çok öfkelenmişim ama kendimi Naomi'yi savunurken buldum. "Tek başına, az kaynakla ve kısıtlı bir programla çalışıyordu. Tüm bunlar olurken bir yandan da dosyaları ele veren köstebeğin kim olduğunu bulmaya çalışıyordu."

"Sanırım." Helen hâlâ somurtkan görünüyordu ama bunu atlatacaktı. O her zaman adildi.

"Galina'nın nerede olduğuna dair bir fikrimiz var mı?" Mary Alice sordu.

"Hayır. Komodinin çekmecesine hızlıca bir göz attım. Evgenia Teyze'nin adres defteri gibi bir şeyi yok gibi görünüyor ve Galina'nın da bundan hoşlandığından şüpheleniyorum."

Dikiz aynasından Natalie'nin başını eğdiğini gördüm. "Neden?"

"Otuz yıldır ölü taklidi yapıyor. çıkan sonuç, hayalet olmayı sevdiği. O odada nerede olduğunu ele verecek hiçbir şey yoktu."

Natalie, "Galina'nın Evgenia Teyze'nin fotoğraf asmasına izin vermesi ne kadar dikkatsizce," diye gözlemledi.

"Bu Paşa'nın bir resmi," diye dikkat çekti Mary Alice. "Galina ancak profilden görünüyor. Muhtemelen kimsenin bunu fark etmeyeceğini ve parçaları birleştiremeyeceğini düşünmüştür."

Helen aniden, "Ama Evgenia Teyze'yi izliyorsa, orada birinin olduğunu anlayacaktır," dedi. "Dört kişi olduğumuzu öğrenmesi uzun sürmez. Bazı parçaları kendisi bir araya getirecektir."

Gaz pedalını yere doğru ittim. "O zaman İsviçre'den defolup gitme zamanı geldi."

ON ALTINCI BÖLÜM

Tunus üzerinden dolambaçlı bir dönüş yolculuğu yaparak ertesi gün öğleden sonra çiftlik evine geri döndük. Mary Alice Tunus havaalanından birkaç hediyelik eşya aldı ve geç bir öğle yemeği yedikten sonra Taverner, Minka ve Akiko'ya deri terlikler ve hurma paketleri hediye etti.

"Terlik ya da deve dolmasıydı," dedi birkaç hurma çekirdeği çıkarıp kedilere atarken. Onları yemediler ama biz konuşurken etrafta dolaştırdılar.

"Peki," dedi Akiko dirseklerini masaya dayayarak, "ne öğrendin? Pasha Lazarov'un gizli bir karısı var mıydı? Bir iş ortağı? Evgenia Teyze seksenlik bir Octopussy mi ve akrobasi kölelerini senin üzerine mi saldı?"

"Yukarıdakilerin hiçbiri," dedi Helen ona. "Ama Billie tüm Lazarov klanının bir sır sakladığına dair bir kanıt buldu." Durdu ve bana baktı, ben de kaldırdığım fotoğrafı geri aldım.

"Evgenia Teyze'ye göre resimdeki kadın Paşa'nın kız kardeşi Galina."

Akiko gözlerini kırptırdı. "Ölü kız mı?"

"Bir ve aynı," dedim ona. Taverner gösterişli bir şekilde sessizdi. Sadece güveç ve dilimlenmiş ekmek dağıttı ve bardakları, mersin otundan yapılan Sardunya likörü murta arba'nın yüksükleriyle süslenmiş gazlı suyla doldurdu. Ama onda her kelimeyi dinlediğini ve çok düşündüğünü gösteren bir uyanıklık vardı.

"Ama neden kuruluşunuz size Galina'nın annesiyle birlikte araba kazasında öldüğünü söyledi?" Akiko sordu.

"Dürüstçe yapılmış bir hata olabilir," diye açıkladı Helen. "Provenance departmanımız her seferinde *binlerce-milyonlarca* kişinin kaydını tutuyor ve bu bilgiler veri tabanları oluşturulmadan önce kaydedilmiş olmalı.

dijitalleştirildi. O zamanlar sadece eski usul gazete kupürleri ve kağıt dosyalama vardı. Kaza Fransa'nın güneyinde meydana gelmişti ve yerel gazetedeki ayrıntılar muhtemelen kabataslaktı, belki de eksikti. Provenance'dan biri kazadan bahseden kısmı kesip atmış ve dosyalamış olabilir. Basit bir insan hatası, hikâyenin sonu."

"Ya da," dedi Natalie yavaşça, "Lazarovlar Galina'nın hayatta kaldığı gerçeğini kasten gizlediler. Düşünsenize, Boris'i öldürdük ve her ne kadar kaza süsü vermek için çok iyi bir iş çıkarmış olsak da, böyle bir adamdan bahsederken her zaman en azından kasıtlı bir suikast şüphesi olurdu. Sonra İrina Lazarov'un arabası uçurumdan yuvarlandı."

Mary Alice, "Ama biz bunu yapmadık," diye belirtti.

Natalie gözlerini devirdi. "Ne yaptığımız ya da yapmadığımız önemli değil. Sadece ne yaptığımızı *düşündükleri* önemli. Boris'in ölümünden şüpheleniyorlarsa, İrina'nın kazası, ne kadar kazara olursa olsun, aileyi daha da ürkütecektir. Eğer Evgenia Teyze iseniz, kız kardeşiniz öldü ve çocukları muhtemelen tehlikede. Belki yerel muhabir yanlış anlamıştır ya da Evgenia Teyze bilerek yanlış anlamasını önermiştir. Hatta bundan emin olmak ve Galina'yı, ailesini hedef almış olabilecek kişilerin radarından uzak tutmak için ona biraz frank bile vermiş olabilir."

"Boris'in suikasta uğradığından ya da İrina'nın kazasının trajik bir hata olduğundan emin olamazdı," diye düşündü Helen. "Ama Ruslar paranoyak değilse hiçbir şeydir. İnsanların Galina'nın öldüğünü düşünmesine izin vermek onu güvende tutmanın iyi bir yoluydu."

"Neden Pasha'yı korumuyorsunuz?" Mary Alice meydan okudu. "Lazarovlar avlandıklarına inansaydı, Paşa da Galina kadar hedef olurdu."

"Zaten neredeyse büyümüştü," diye araya girdi Akiko. "Belki de Evgenia Teyze'nin kontrolü altında değildi. Galina hâlâ çocuktı."

"Artık büyümüş ve bizimle oyun oynayan bir çocuk," dedim fotoğrafa dokunarak.

"Teyzesi sana onun hakkında ne söyledi?" Taverner sessizce sordu.

Omuz silktim. "Evgenia onun kötü bir tohum olduğunu söyledi, belki de öyledir. Bu kesinlikle Benscombe'u yakmakla uyuyor. Ama bilemiyorum. "Evgenia

Anlattığı davranışlar sadece kederli bir çocuğun davranışları olabilir. Galina onu ziyaret ediyor ve kurabiye getiriyor ama yakın olduklarını sanmıyorum."

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" Akiko sordu.

Başımı iki yana salladım. "Evgenia Teyze bugünlerde pek güvenilir bir tanık sayılmaz."

Natalie yardımsever bir tavırla, "Noel meyveli kekinden bile daha çatlak," diye ekledi. "Demans hastalığıyla mücadele ediyor," diye düzeltti Mary Alice.

"Galina'nın operayı ve opera sanatçılarını sevdiğini söyledi. Onu tanımlamak için özellikle kötü bir Rusça kelime kullandı. Bunun dışında ipucu yok," dedim.

Kelimeler ağzımdan çıkarken bunun bir yalan olduğunu fark ettim. O kadar hızlı kekeleyerek durdum ki diğerleri bana bakakaldı.

"Ne oldu?" Mary Alice sordu.

"Belki hiçbir şey ama, *kahretsin*." Ayağa kalktım ve çantama gittim, vapurda toplanırken attığım şeyleri karıştırdım. O kadar acelem vardı ki, o anda fark etmemiştim, ama işte oradaydı - Paşa'nın komodininden aldığım günlük. Neden çantama girdiğini bilmiyorum. Bastırılmış suçluluk duygusu belki de? Onu alarak görevi berbat ettiğimi bir noktada diğerlerine itiraf etmem gerekeceğini bildiğimden mi? Ya da belki de yaşlandıkça gerçekten dikkatsizleşiyordum. Her halükarda, bize ipucu verebilecek herhangi bir şey aramak için açtım. Terzi, dişi, ayakkabıcı, kuyumcu, şapkacı gibi beklenen tüm randevuların kayıtlarını gözden geçirdim. Tüm hayatı onu cilalı ve prezentabl hale getirmek için tasarlanmış bir dizi hizmetten ibaretti. Tek eksiği oyuncak ayısı için bir Build-A-Bear muayenesiydi.

Ama sonra başka bir sayfayı çevirdim ve işte oradaydı, Paşa'nın bir hafta önce, Lilian Flanders'ın öldürüldüğü tarihte not ettiği semboller zinciri. Bir dizi rakam, on üç tane, tersten yazdığı 7 ile başlıyordu.

Ve sonra tam olarak ne olduğunu anladım.

Masaya geri dönerken günlüğü elime aldım. "Burada bir şeyler olabilir."

Helen ajandayı aldı ve inceledi. "Smythson," dedi Nil mavisi kâğıdın üzerindeki filigrana bakarak. "Çok güzel."

"mı?" Nat sordu.

"Benim değil. Pasha Lazarov'un. Suikastı yaptığımda bunu onun kamarasından aldım."

Mary Alice bakakaldı. "Ondan mı çaldın?" Sesindeki yargıyı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Evet. Vuruşu yeni yapmıştım ve günlüğü gördüğümde kamaraya geri dönüyordum. İçinde işe yarar bir şey olabileceğini düşündüm, bu yüzden merdivenlerde bir ses duyduğumda göz gezdiriyordum. Çıkış yolum kesilmişti ve hızlı hareket etmem gerekiyordu."

"Bu, günlüğün neden seninle geldiğini açıklamıyor," dedi Helen ve günlüğü kirli bir çamaşır parçasıymış gibi bana geri uzattı.

"Çünkü hâlâ elimdeydi ve ürktüm," dedim ona. "En azından o zaman öyle düşünmüştüm. Ama şimdi düşünüyorum da bu sayıların ne olduğunu bildiğim için almış olabilirim. Bilinçaltında yani."

Helen soğuk bir tavırla, "Bu tür şeylerle ilgili kurallarımız olmasının bir nedeni var," dedi. "Biliyorum, Helen."

Uzun bir süre bana sertçe baktı ve gerçekten kızgın olduğunu anladım. Ama bunun şimdi sorun olmadığına karar verdim. Planlayıcıdan alabileceğimiz her türlü bilgiyi almak daha önemliydi.

"Bak." Diğerlerine göstermek için günlüğü doğru sayfaya çevirdim. "Lilian Flanders'ın Maine'de öldürüldüğü gün, Paşa'nın günlüğünde bir not var." Rakam dizisini işaret ettim.

Mary Alice çift gözlüğünün üzerinden baktı. "Bir telefon numarası olabilir, ama bu mantıklı değil. Baştaki yedi rakamı ters."

"Çünkü yedi değil," dedim suratsızca. "Paşa Bulgar'dı, yani ilk alfabesi Kiril alfabesiydi."

"Bir G," dedi Minka, çatalını vurgulamak için sayfaya doğrultarak. "Kesinlikle," dedim. "Sanırım Lilian Flanders'ı *Galina* öldürdü."

Bir dakika sessiz kaldılar ve tek ses kedilerden birinin kendini yıkamasıydı.

Nat sessizliği bozdu. "Bu mümkün. Onun da en az Paşa kadar sebebi olabilir."

"Ve bu, Paşa'nın olaya dahil olmasıyla ilgili hissettiğim kaşıntıyı da açıklıyor. Kendini katil gibi hissetmiyordu çünkü öyle değildi," dedim.

"Kendini fazla kaptırma," diye öğüt verdi Mary Alice. "Bu işte birlikte çalışmış . Yoksa Paşa'nın Amerika'da ne işi vardı?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Akiko.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Cevaplanmamış çok fazla soru var. Ama bak." Yine ajandayı işaret ettim. "Lilian'ın ölümünden bir gün sonra, Londra'ya bir uçuşla ilgili bir not var. Bunun Pasha için olmadığını biliyoruz, o uçmadı."

"Galina," dedi Nat. "Bu da onu Benscombe'un yakıldığı tarihten bir hafta sonrasına denk getiriyor." İlk notasyondaki Kiril *G'sinin* arkasındaki sayı dizisini işaret etti. "Peki bu sayıların geri kalanı ne için?"

Taverner sessizce, "Bu bir telefon numarası," dedi.

"Venedik." "Bunu nereden biliyorsun?" Mary Alice sordu.

Şehrin tüm fırınlarını ve bacalarını keşfederek geçirdiği keyifli bir yılı anlatmaya başladı, tam o sırada telefonum çaldı.

"Naomi," dedim odanın geneline. Ön verandaya süzıldüm ve cevap verdim. Arka planda bir çocuk şovunun çığlıkları ve kahkahalarla ciyaklayan bir çocuğun sesi duyuluyordu.

"Şimdi neredesin?" Ben sordum. "Chuck E. Cheese?"

"Evdeyim ve Peppa Pig'den sıkılıp gitmem gerekene kadar tam iki dakikam var. Bunu tartışarak mı geçirmek istersin yoksa ne bulduğumu öğrenmek mi istersin?"

"Ne biliyorsun ki?"

"Otursan iyi olur," diye başladı. "Yani bana Galina Lazarov'un hayatta olduğunu söyleyebilir misin?"

Peppa hariç onun tarafında sessizlik vardı. "Bunu nereden bildiğini bana söylemek ister misin?"

"Evgenia Teyze'yi ziyaret ettik. İsviçre yılın bu zamanı çok güzel. Gitmelisin."

"Lanetleneyeğim. Satın Alma'da harcanıyorsun. Seni Provenance'a koymalıydılar."

"Masa başı iş yapan biri gibi mi görünüyorum Naomi?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. İç çekti. "Bakın, özür dilerim. Galina hakkındaki bilgiyi yakalamamız gerekirdi ama gözden kaçmış."

"Gözden kaçmış mı? Naomi, bu oldukça önemli bir hata için oldukça hafif bir kelime."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Galina'nın dosyası zayıftı, çok zayıftı."

"Bekle, gerçek dosyaları mı saklıyorsun?"

"İki grup dosya var," diye açıkladı. "Bugünlerde çoğunlukla dijital veri tabanlarından çalışıyoruz, ancak eski konularda, özellikle de dijital ortama aktarmadan önce ölmüşlerse, bazı materyaller yalnızca basılı kopya olarak mevcut olabilir. Ve evet, o dosyalar gerçek eski tip manila. Galina'nın dosyasını bulmak için derin depolama tesisimizdeki fiziksel arşivlere gittim. Dediğim gibi, kabataslaktı. Sadece annesiyle birlikte araba kazasında öldüğü bilgisi vardı. Irina Dashkova'nın dosyasını da çıkardım ve ölüm belgesinin bir kopyası vardı ama Galina'nınkinden hiçbir şey yoktu, sadece bir gazete ölüm ilanı vardı ve bunları satın alabiliyorsunuz. Bu yüzden merak etmeye başladım-"

"Eğer Galina kazadan sağ kurtulduysa ve bu yüzden dosyasında ölüm belgesi yoksa," diye bitirdim.

"Aynen öyle. Büyük veri tabanında bazı aramalar yaptım ve doğru yaşta olabilecek bir 'Galina Dashkova'dan bahsedildiğini buldum. İşte o zaman Galina'nın annesinin ölümünden sonra teyzesinin yanına gitmiş ve Evgenia'nın soyadını almış olabileceğini fark ettim. Bu teori üzerinde çalışarak birkaç şey daha bulabildim - İspanyol Pireneleri'ndeki bir yatılı okulda bu isimde bir öğrencinin kayıtları, bir veya iki emlak işlemi. Şüpheli bir şey bulamadım."

"O zaman Galina Dashkova neden veri tabanında yer alıyordu?" diye sordum.

"Bir dipnot olarak," dedi Naomi kuru bir sesle. "Gençken ara sıra karanlık bir ya da iki işadınının kolunda fotoğrafı çekilirdi."

"Ne işi?"

"Hedeflemekle ilgileneceğimiz bir şey değil," diye yanıtladı Naomi. "Çoğunlukla, taşıdıkları parçalarda biraz bulanık bir provenansı önemsemeyen sanat tüccarları. Küçük çaplı bir kokain dağıtıcısı. İki yıl boyunca onunla çıkan üçüncü sınıf bir oligark."

ve Moldovalı bir süper model için onu terk etti. Kariyer açısından onu haritaya koyacak kimse yoktu."

"Kulağa pek çok küçük pastada parmağı varmış gibi geliyor," diye düşündüm. "Söylesene, kardeşinin dosyasında hiç dipnot olarak yer aldı mı?"

Naomi boğazını temizledi. "Olası bir iş ortağı olarak kendisinden bahsedilmiş olabilir."

Parmaklarım telefonun etrafında sıkıştı. "Ve kimse Galina Dashkova ile ölen kız kardeşinin adı Galina olan ve annesi Dashkova olan Paşa Lazarov arasındaki bağlantıyı kurmadı mı?"

"Her nasılsa bu ayrıntı Lazarov çocuklarını takip eden kişinin gözünden kaçmış. Bizim hatamız."

"İnsanların ölümüne neden olan türden bir hata," diye hatırlattım ona. Bir dakika sessizlik oldu ve ben içimi çektim. "Boş ver. Şimdi bana işe yarar bir şey bildiğini söyle. Onu bulmamız gerek."

"Neredeyse kardeşi kadar ele avuca sığmaz biri," dedi Naomi. "Size yaşadığı şehri söyleyebilirim. Bu-"

"Venedik," diye araya girdim.

"Şunu yapmayı kes! Nasıl-"

Gerçeği gizlemenin bir anlamı yoktu. "Pasha Lazarov'un ajandası bende. İçinde bir telefon numarası var ve ona ait olduğunu düşünüyoruz. Venetian olduğunu tespit ettik. Bu bize hâlâ orada olup olmadığını ya da oradaysa onu nerede bulacağımızı söylemiyor."

Naomi'nin sesi soğuktu. "Sende Pasha Lazarov'un var. Sanırım size iyi niyetinden dolayı vermediği bir ."

"Hayır, onu öldürdükten sonra komodininin üzerinden aldım." Naomi, "Bunu doğrudan bize göndermeliydin," dedi.

"*Kendini* kastediyorsun. Bu görev kayıt dışı, unuttun mu? Resmi olarak var olmayan bir iş için bizi yarım yamalak istihbaratla sahaya gönderip sonra da protokole uymadığım için üzerime gelemezsiniz," diye karşılık verdim. Sonra konuşmayı kestim ve bekledim. Teknik olarak Naomi haklıydı. Planlayıcıyı asla kaldırmamalıydım ve İngiltere'ye ulaştıktan sonra yapmam gereken ilk şey ona kurye ile gönderilmesini sağlamak olmalıydı. Ama Naomi bu küçük fandangoda kendi payına düşen yanlış adımları atmıştı ve ben

Kanıt dosyalarındaki hatalar neredeyse bizi öldürtecekti.

Naomi savaşlarını seçmeye karar vermiş olmalı, çünkü konuyu kapattı. Geçici olarak, şüphesiz. Planlayıcı konusunu ileride İsa'yla görüşmek üzere bir kenara attığından emindim.

"Yardımcı olabilecek başka bir şeyim var," dedi Naomi. "Fazla bir şey değil ama o bir opera hayranı."

"Bunu ben de biliyorum," dedim ona.

"Baritonlara karşı bir ilgisi olduğunu biliyor muydunuz? Adını ve fotoğrafını gazetelerden ve basın bültenlerinden uzak tutmak için çok çalışıyor, ancak birkaç gizli söz buldum. Bağış kampanyaları, açılış geceleri. Çıraklar alıyor, genellikle genç erkekler. Son öğrencisinin adı Wolfgang Praetorius, Bavyeralı bir bariton. Bunu üç kez hızlıca söyleyin." Belli ki ortamı yumuşatmaya çalışıyordu, ama ben buna izin vermedim.

"Naomi," dedim uyarı tonuyla.

"Üzgünüm. Sonuç olarak, bariton en iyi başrol oyuncunuz. Galina küçük opera bebeklerinin önünü açmayı seviyor, o yüzden muhtemelen bunun için bir şeyler ayarlamıştır."

Telefonu kapatırken ona "Neredeyse hiçbir şey için teşekkürler," dedim. Daha sonra onunla kısa konuştuğum için kendimi kötü hissedeceğimden emindim. Ama o kullanışlı bir kum torbasıydı ve diğerlerine katılmaya giderken ona bir şeyler -belki bir kek sepeti- göndermek için bir not aldım. Onları hızlandırdım ve Minka dizüstü bilgisayarında tıklamaya başladı.

Wolfgang Praetorius'un profilini çıkardı ve bize etli butlu sarışın bir gencin fotoğrafını gösterdi. "Almanya'da bir ödöl kazandı." Haber Erlangen'deki bir gazeteden alınmıştı ve Naomi'nin onun Bavyeralı olduğuna dair söylediklerini doğruluyordu.

"Adının gerçekten Wolfgang Praetorius olmasına imkân yok," dedim.

"Sahne adı," diye onayladı Minka. "Gerçek adı Walter Krebs." Kıs kıs güldü.

"Kesinlikle ışıklar altında görmek isteyeceğiniz bir isim değil," diye Helen. "Orada bir yerde bir Bay Yengeç şakası var," diye ekledi Nat.

"O şimdi nerede?" Minka'ya sordum.

Omuz silkti. "Son zamanlarda kişisel web sitesini ve sosyal medya oyunu zayıf. Ünlü olmak istiyorsa bunun üzerinde çalışmalı. Belki TikTok makaraları."

Natalie telefonu aldı ve gözlerini kısarak resme baktı. Hafif bulanıktı, sanki ne kadar genç olduğunu, ne kadar biçimsiz olduğunu vurgular gibiydi. "Kahretsin, Galina gençleri seviyor." Nat resmi biraz daha inceledi ve kaşlarını onaylarcasına kaldırdı. "Benim zevkime göre biraz Tötonik, ama onun için iyi."

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun," dedim ve telefonu elinden alıp Minka'ya geri verdim.

"Hangisi?"

Nat'e "Elimizde iyi bir ipucu yok, sadece her yerde olabilecek Bavyeralı bir opera sanatçısı ve Venedikli bir telefon numarası var," dedim.

"Hadi deneyelim," dedi ve telefonunu çıkardı. Numaraları tuşladı ve hoparlöre aldı. Melodik bir kadın sesi bize akıcı bir İtalyanca ile numaranın artık hizmet vermediğini söylemeden önce bir dizi garip bip sesi ve tıklama yaptı.

"Sürpriz değil," diye gözlemledi Mary Alice. "Benscombe'u yakan ve kurdu bizim için bırakan kişinin o olduğunu ve muhtemelen huzurevinde gözleri olduğunu zaten tahmin etmiştik. İzini kaybettirir ve o telefondan kurtulur."

"Ancak günlüğün bizde olduğunu biliyorsa," diye araya girdi Helen. Son birkaç dakikadır sessizdi, derin derin düşünüyor gibiydi. "Billie numarayı Evgenia Teyze'den almadı, Pasha Lazarov'dan çaldığı günlükten aldı."

"'Çalmak' biraz ağır kaçıyor," dedi Mary Alice. "Onu bilerek kaldırmadı ve zaten Galina onun aldığını nereden bilebilir ki?"

"Kesinlikle," diye ekledi Nat sadakatle. "Bu Billie'nin suçu değil."

"Evet, öyle," dedim onlara. "Helen haklı. Biri envanter çıkarmış olmalı, kahya, koruma. Ve bu envanter gemiden Galina'ya gönderilmiş olabilir. Paşa alışkanlıkları olan biriydi. Envanterde ajanda eksikse, bu ona odasına birinin girdiğini gösterirdi."

Nat, "Ama herhangi biri tarafından çalınmış olabilir," diye itiraz etti.

Bir elimi kaldırdım. "Galina'nın çoğu insana şüpheyile yaklaşan bir kadın olduğunu sanmıyorum. Başından beri bunun bir tür çirkin oyun olmasını istiyordu - bu yüzden Lilian'ın öldürüldüğü yere bir kartvizit bıraktı. Ve Pasha'nın planlayıcısı kaybolduğunda, bizim de işin içinde olduğumuzdan şüphelenecekti ve haklı da olacaktı. Sanırım Benscombe'u bu yüzden yaktı." Bakışlarımı Helen'a çevirdim. "Özür dilerim Helen."

"Bu benim evimi geri getirmez," dedi.

"Hayır, değil. Ama yapmamız gereken bir iş var. Bittiğinde benden nefret edebilirsin, tamam mı?"

"Bunu planlıyorum," dedi ve bunu söylerken kobradan küçük bir parıltı vardı.

Sanki odanın kendisi nefesini tutmuş gibi bir sessizlik yerleşmişti. Birbirimize karşı ciddi bir şekilde meydan okuduğumuz pek sık olmazdı ama bu o zamanlardan biriydi. Sessizlik sonsuza dek sürebilirdi, ama Natalie yapay olarak parlak bir tonda konuştu.

"Numara servis dışı ama bir ipucumuz var. Venedik'e gidelim derim," dedi etrafına bakınarak.

"Sadece Venedik'e gidiyoruz," diye tekrarladım.

"İtalya'da opera var," dedi Mary Alice düşünceli bir sesle. "Dünyanın en iyisi. Eğer Galina küçük oyuncağının iplerini elinde tutuyorsa, onu Venedik ya da Milano gibi bir yerde bir kumpanyaya sokmuş olabilir. Araştırmamıza Venedik'ten başlamak çok da kötü bir fikir değil. Hiç değilse bizi onun gittiğini bildiğimiz yerlere yaklaştırır."

Diğerlerinden bir koro halinde onay geldi.

"Bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı," dedim, aniden yorulmuştum. Parmaklarımı kaldırarak maddeleri işaretlemeye başladım. "Venedik'e gitmemiz gerekiyor. Güvenli bir ev kurmalı, gözetleme yapmalı ve Galina Lazarov'u -pardon, Dashkova'yı- nasıl alt edeceğimizi bulmalıyız. Ve benim orada bağlantılarım yok. Senin var mı?"

Grubun etrafına bakındım ama herkes omuz silkti ya da başını salladı.

Taverner ıslık çalarak sandalyesini geriye yatırdı. Başımı çevirdim. "Eklemek istediğin bir şey var mı Taverner?"

Acele etmedi, ellerini başının arkasında birleştirdi ve bir drama kraliçesi gibi anı uzattı. "Ben de tam arkadaşım Sinyora Bevilacqua'yı düşünüyordum. Hoş, yaşlı bir kadın. Lagünün etrafında birkaç mülkü var. Biraz ekstra para için onları VRBO'da kiraya veriyor. Bana bir iyilik borcu olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Ne kadar büyük bir iyilik?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

"Muazzam," dedi bok yiyen bir sırıtışla. "Kızı Sicilyalı bir mafya babasıyla evliydi ve ona suikast düzenlerken kızının Venedik'teki ailesine sağ salim dönmesini sağladım. Torino'da onlarla kayak yaparak harika bir iki hafta geçirdim. Büyükannesinin risotto al nero di seppia tarifi hala bende. O yemeği hatırlarsın, Billie. Onu 1983'teki o olağanüstü hafta sonunda senin için pişirmiştım." Gözleri adeta dans ediyordu - kötü niyetle mi yoksa fesatlıkla mı, tam olarak anlayamadım. Muhtemelen ikisi de.

Mary Alice kedilerin hâlâ hurmaları savurduğu yere baktı. "O zaman toparlanıp yola çıksak iyi olacak. Görünüşe göre Venedik'e gidiyoruz çocuklar."

-

İME TAVERNER sinyoraya ulaştığında -ki kendisi aslında bir kontesmiş- ve gerekli düzenlemeleri yaptığında, o gece yola çıkmak için çok geç olmuştu. Olbia'dan doğruca Livorno'ya giden ilk feribotu yakalamak için zamanında yola çıkmak üzere bir plan yaptık. Oradan da dört saatlik bir tren yolculuğuyla Venedik'e geçecektik. Şansımız yaver giderse, akşam yemeğine kadar hepimiz Campo Santa Margherita'daki pansiyonlarımıza yerleşmiş olacaktık - Minka, Akiko ve Taverner dahil. Minka kedilere pasaport çıkarmak için geç saate kadar kaldı ama diğer herkes yattı. Yıldızlara bakmak için dışarı çıktım. Uzakta, Sardinya manzarasını süsleyen Bronz Çağı kulelerinden biri olan bir nuraghe ufku noktaliyordu. Gökyüzü tuhaf, yağlı bir siyah tonundaydı, bazen mavi, yeşil ya da morla kayganlaşıyordu. Orada burada beyaz lekeler galaksinin kenarlarını gösteriyor ve gümüş lekeler Noel süsleri gibi asılı duruyordu.

Arkamda bir adım duydum ve arkamı dönüp cebimde bir paket sigara aramaya başladım.

*"Hiçbir yol göremedim- Gökler dikilmişti-
Sütunların kapandığını hissettim-
Dünya yarım kürelerini tersine çevirdi-
Evrene dokundum-
Ve geri kaydı -ve yalnız ben-
Topun üzerinde bir benek-
Çemberin Çevresine Çıktı- Çan
Diplerinin Ötesine-"*

Taverner'a "Güzel," dedim. "Dr. Seuss?"

"Emily Dickinson, seni cahil," dedi çakmağını çıkararak. O sigara içmezdi, ama ben içerdim, bu yüzden her zaman bir çakmak taşırdı. Eminim birileri bunu romantik bulurdu. Alevi sigaramın ucuna dokundurdu ve ben de derin bir nefes çektim.

"Tüm yolculuk boyunca mı yoksa sadece Venedik'e kadar mı somurtmayı planlıyorsun?"

Dumanı yüzüne değen halkalar halinde üfledim. "Henüz karar vermedim."

Karanlıkta gülümsedi ama bu gülünç değildi, dişlerini gösteriyordu. "Buna dayanamıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Sadece ara sıra başka birine ihtiyaç duyabileceğinizi."

Ona ihtiyacım olmadığını söylemek dilimin ucundaydı ama bu bana çocukça geldi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve bu daha da çocukça geldi.

"Tanrım, bunu söylemeye bile cesaret edemiyorsun," dedi.

"Neden ki? Bunu söylemekten ikimiz için de yeterince keyif alıyor gibisin." Sigaradan bir nefes daha çektim ama tadı her zamanki kadar güzel değildi.

"Peki bunun nesi yanlış?" diye sordu. "Bunun ne kadar nadiren olduğunun farkında mısın? Başkasına güvenmek sizi zayıf yapmaz."

"Bu bir güç göstergesi değil," diye karşı çıktım.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," dedi ciddiyetle. "Binlerce hayat yaşayabilirim ve hiç kimse seninle kıyaslanamaz. Ve eğer on yılda bir ya da iki kez senin için bir şey yapmama izin verirsen, dünya gıcırdayarak durmaz."

Yine sessiz kaldım ve omuzları biraz çöktü.

"Bir ilişkimiz var, Billie. En azından ben öyle sanıyordum."

"Öyleyiz," diye itiraf ettim. "Ama bu asla senin istediğin türden bir ilişki olmayacak."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun," diye karşılık verdi.

"Senin kahramanı oynamana izin verecek kadar çaresiz bir kadına ihtiyacın var," diye cevap verdim. "Ve bu ben değilim."

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve ağzını birkaç kez açtıktan sonra bir çırpıda kapattı. Cevap vermesini beklerken sigaranın yarısını içtim.

"Kahramanı oynamama gerek yok," dedi sonunda, sakın ve teslim olmuş bir sesle. "Ama bana güvenecek kadar gardını indirmeyecek biriyle birlikte olamam."

"Sana güveniyorum-" Başladım ama çakmağı almak için elini cebine attı.

"Yapmayacaksın. Ama bir gün başlamaya karar vermek zorunda kalacaksın."

Çakmağı elime tutuşturdu ve uzaklaştı. Çıkışlara göre, oldukça iyi bir çıkıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eğer ev olmasaydı, Venedik'e vardığımızda TAVERNER'e olan kızgınlığım azalmış olabilirdi. Tipik bir Venedik evi bekliyordum, uzun ve dar, yıpranmış tuğlalı ya da isli aşı boyası sıvalı - komşularla uyum sağlayacak sıradan bir şey. Bunun yerine minyatür bir palazzo gördük, ya da fark etmeyecek kadar yakın. Üç katlıydı ve uzun olduğu kadar genişti, koyu gül rengi boyayla boyanmıştı. Zemin katta Savonarola Floransa'da şenlik ateşi yaktığından beri orada duruyormuş gibi görünen sağlam meşe kapılar vardı, ancak yukarıdaki katlardaki pencereler koyu yeşil süslemelerle zarif bir şekilde çerçevelenmişti. Bir dizi Fransız kapısı, sarmaşıklarla kaplı küçük bir balkona açılıyordu. Burada ve orada birkaç erken açan pembe çiçek başlarını pencere kutularının üzerine uzatmıştı.

Güvenlik için binayı taradım. Kamera yoktu, sadece ağır ahşap kapılar ve pencerelerdeki metal parmaklıklar vardı. Karelerden oluşan dekoratif bir desenle döşenmişlerdi ama paslanmadıkları sürece davetsiz misafirleri dışarıda tutacaklardı. Stratejik noktalara kapı zili kameraları yerleştirmemiz gerekecekti. Sorun değil, bir VRBO'dan son teknoloji güvenlik beklemiyordum. Beklediğim şey sağduyuydu. Ev Campo Santa Margherita'daki en güzel evdi ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Güzel olunca fark ediliyorsun.

Diğerleri rahatsız olmamıştı. Helen öğleden sonra ışığını içeri almak için panjurları açmakla meşguldü, Mary Alice ise Sinyora Bevilacqua ile sohbet ediyordu, ev sahibemiz hızlı İtalyancasıyla dairenin özelliklerini anlatıyordu. Sinyora Bevilacqua piramitlerden bile daha yaşlıydı, alev kırmızısı peruğu ve ölü beyaza pudralanmış yüzü kalın bir çift takma kirpik ve bir tutam kiraz pembesi rujla noktalanmıştı. Muhtemelen zamanında Coco'dan satın aldığı eski Chanel'lerden giyiyordu ve kulaklarında olgun üzüm büyüklüğünde inciler vardı.

"Wi-fi bazen çalışıyor, bazen alışmıyor," dedi sinyora. Venedik lehçesi kağıt üzerinde İtalyanca gibi görünse de kulağı farklı bir dil gibi geliyor. İtalyancanın kesik kesik olduğı yerde, Venedike kıvrımlı ve liriktir. Eğer müziğimizi Barok seviyorsanız mzikaldır. Mary Alice on iki kelimeden sadece birini anlıyor gibiydi ama el hareketleri ve yüz ifadeleriyle ana fikri yakalıyordu. En iyi ihtimalle tahmin edilemeyen sıcak su durumunu ve en iyi ekmeğın nereden alınacağını tartıştılar. Sinyora tavsiyelerini içeren bir liste hazırladı ve Taverner'in yanaklarına iki kiraz öpücüğü kondurmak için döndü.

Arkamı döndüm. "Hadi eşyalarımızı yerleştirip hazırlanalım. Uzun bir gece olacak."

-

MARY ALICE VE AKIKO evin arka tarafındaki en büyük yatak odasını tutarken, Nat ve Helen st kattaki daha küçük tek kişilik odaları, Minka da mutfağın arkasındaki küçük hizmeti odasını aldı. Böylece Taverner ve benim paylaşmamız için iki kişilik bir oda kalmıştı. Salonun hemen üstündeydi ve aynı campo manzarasına . Panjurlar açılmıştı ve öğleden sonra azalırken çocukların futbol topuna vuruşlarını duyabiliyordum. Taverner ben eşyalarımı yerleştirirken ortalıkta görünmeyecek kadar akıllıydı. Ben eşyalarımı ev kadar eski görünen bir gardırobun içine atıp bir defterle aşağı inerken o mutfağı yöneldi, vurdu, doğradı ve karıştırdı.

Akiko ona baktı. "Eski usul devam ediyor. Onaylıyorum."

"Karalama yapabildiğim zaman daha iyi düşünüyorum," dedim ona. Sigara iebildiğim zaman da daha iyi düşünürüm, bu yüzden açık pencerelerin yanına bir sandalye çektim ve çakmağımı iyi bir şekilde kullandım. Mary Alice dudaklarını bzp kl tablası olarak kullanmam için bana bir fncan tabağı getirene kadar külleri kullanışlı bir saksı bitkisine savurdum. Araştırma için birkaç soru karaladım, sonra kaşıyamadığım bir kaşıntı hissederek onları işaretledim.

"Ne?" Mary Alice sordu. Her zaman ruh halimi en iyi anlayan ve yargılama olasılığı en düşük olan kişi o olmuştur.

Bir ağız dolusu duman üfledim. "Ölmemizi isteyen kadını nasıl bulacağımıza dair hiçbir ipucu olmadan yine kaçıyoruz. Helen benimle zar zor konuşuyor çünkü evini yaktırdım. Şu anda sinir olduğum bir adamla aynı odayı paylaşıyorum ve bir adamı oyuncak ayısının önünde öldürdüm."

"Bunlardan hangisi şu anda bir sorun?"

"Galina'yı bulmak," dedim hemen.

"Bir fikrim olabilir," diye cevap verdi. Ona umutlu bir bakış attım ama eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Sonra görüşürüz. Taverner ile aranızda neler oluyor?"

Omuz silktim. "Kırk yıldır aynı şeyler için kavga ediyoruz. Gardımı düşürmeyeceğim, falan filan. Bağlılık sorunları. Bla bla."

"Haksız değil," diyor ve ağzının ortasına bir yumruk atmamış olmam onu ne kadar sevdiğimin bir kanıtı.

Bunun yerine ona uyarıcı bir bakış attım. "Mary Alice."

"Cidden, Billie. Şu anda sorununun ne olduğunu anlamıyorum. Şimdiye kadar çok yardımcı oldu. Karnımızı doyurdu ve Pasha'nın günlüğündeki ipucunu bulan da o. O adama ev yemekleri ve oral seksle teşekkür etmen gerekirken, balo gecesi evden ayrılmış bir genç kız gibi surat asıyorsun."

"Taverner ve ben uzun zamandır birlikte çalışmıyoruz," diye hatırlattım ona. "İş ve eğlenceyi birbirine karıştırmayı sevmem. Hiç sevmedim."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Aslında buna cevap vermemi beklemiyordu. O daha iyi biliyordu. Bunun yerine, ben sigaramdan uzun bir nefes daha çekip getirdiği tabağa dikkatlice bekledi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bir iç çekişle çatlayana kadar ona baktım. "Peki. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Buraya gelmekle ilgili önsezimiz doğruymuş. Oğlunu buldum."

önce telefonuna dokundu. Açtığı siteye göz attım. Gran Teatro La Fenice'nin, yani Venedik'in opera topluluğuna ev sahipliği yapan küçük mücevher kutusu tiyatronun resmi sitesiydi. Yıldızlı kreması olan pembe kadife bir şekerlemeydi. Oraya bir kez gitmiştim.

Ömür boyu önce, bir hedefi keşfederken. Dayanılmaz bir *Die Meistersinger* ama insanları izlemekten keyif almıştım.

"Her zaman Barok bir geneleve benzediğini düşünmüşümdür," dedim telefonu geri uzatırken. "Ne buldun?"

Tekrar tıkladı. "Takvimi inceliyordum. Gelecek hafta Gounod'nun *Faust*'unu sahneleyecekler."

"Hiç duymadım," dedim ona.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki dinlemedin. Hâlâ Cher'i orijinal plaktan dinliyorsun." Mary Alice amatör bir oda orkestrasında viyola çalışıyordu ve 1900'den önce yazılmış her şeyi seviyordu. Ben Güney bataklık rock'ını ve Fleetwood Mac'i tercih ederdim. O devam etti. "Eğer operanızı biraz avangart seviyorsanız kötü bir eser değil. Ama bunu dikkatinize sunuyorum çünkü bütün operaların oyuncu listelerini taradım ve oldukça ilginç bir şey buldum." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Faust'un şeytanla yaptığı pazarlığın hikâyesi. Ve kadın kahraman Marguerite'in erkek kardeşi Valentin rolünü, tam da aradığımız bariton - davul çalın lütfen - söylüyor. Wolfgang Praetorius."

"Kahretsin," diye mırıldandım, etkilenmişim.

Mary Alice başını eğdi. "Şimdi git erkek arkadaşınla barış. Yemek hazır gibi kokuyor ve ben bir kaktüs yiyebilirim, çok açım."

-

AÇIKLANMAYAN ANLAŞMAYA GÖRE, akşam yemeği bitene kadar davayı tartışmadık. Bu yemeği iş konuşarak lekelemek bir suç olurdu. Taverner yerel ürünlere sıkı sıkıya sarılmış, kızarmış tatlı ve ekşi sardalyaları ve bir tencere tuzlu morina ezmesini sarımsak ve yeşil zeytinyağıyla ovduğu ızgara ekmek yığınlarıyla takip etmek için simsiyah bir kalamar mürekkebi risotto hazırlamıştı. Yanında ağır bir Sicilya beyaz şarabı servis etti ama bizi zinde tutmak için sulandırdı. Tatlı olarak buzlu suda sallanan bir kase kiraz ve yanında minik bardaklarda nane çayı vardı. Aynı zamanda bir suikastçı ve ukala olduğu için Malvestio'dan bir kutu hamur işi de vardı. Tıpkı Evgenia Teyze'nin sevdiği gibi.

Kutuya bir kaşımı kaldırdım. Taverner'a "Meşgulmüşsün," dedim.

Geniş geniş gülümsedi. "Küçük bir keşif fena olmaz diye düşündüm." Hiçbir şey söylemedim, sadece kendime bir avuç kiraz aldım, her birini ağzıma attım ve çekirdeğini elime tükürmeden önce etini emdim.

"Bence bu çok iyi bir fikir Taverner," dedi Helen, biraz fazla parlak bir tonda. Aile gibi, eski rollerimize geri dönmüştük ve Helen'inki de sorunlu sulara yağ dökmekti. Yine de Taverner'ın tarafını seçtiği gerçeğini gözden kaçırmamıştım.

Natalie bir poğaça kaparken, "Billie'nin yok," dedi. Onun rolü şımarıklıktı.

Taverner ağzı kapalı olsa bile beni kızdırabilirdi. Çay fincanının üzerinden gülümsedi ve sessiz kaldı.

"Kendini beğenmişlik sana hiç ," diye mırıldandım ona doğru.

Gülümsemesini bir kademe daha yükseltti. "Ben yemek yaptım. Sen yıkanabilirsin. Ben yürüyüşe çıkıyorum." Elindeki bulaşık havlusunu bana doğru fırlattı ve kapıdan çıktı. O gittikten sonra odaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Kırk yıl oldu," dedi Natalie. "Bunu hâlâ yapıyor musun?" Taverner'ın oturduğu yeri göstermek için ellerini salladı.

"Gerçekten ilişkiler hakkında konuşmak istiyor musun?" Tatlı tatlı sordum. "Çünkü eğer sana nişan alıyorsam, palaskamda bir sürü mermi var demektir." Beni tersledi ama üç boşanma ve Hong Kong'dan Helsinki'ye uzanan bir dizi felaket aşk ilişkisinden sonra kendisi için söyleyebileceği pek bir şey yoktu.

Mary Alice ellerini çırpı. "Kızlar. Bu kadar yeter. Artık Galina'yı nerede bulabileceğimize dair potansiyel bir ipucumuz var." La Fenice'yle ilgili önsezisini Helen ve Natalie'ye açıkladı, onlar da oldukça etkilenmiş görünüyorlardı.

Minka'nın telefonu çaldı ve telefonu incelerken kaşlarını çatı. "Kötü bir şey oldu."

Telefonu aldım ve çıkardığı makalede gezindim. Mary Alice omzumun üzerinden okumaya geldi.

Bir İsviçre gazetesinden sadece birkaç satırdı. Almanca yazılmıştı ama bir isim gözüme çarptı. Evgenia Dashkova.

"Bunu nasıl buldun?" Nat sordu.

"Bu işle ilgili herkes için arama motoru uyarıları ayarladım," diye açıkladı Minka. "Bu sadece gönderildi."

Hızlı okudum, ilerledikçe tercüme ettim.

"Neye bakıyorum ben?" Mary Alice sordu.

"Bir ölüm ilanı," dedim ona. "Evgenia Teyze öldü."

Telefonu elden ele dolaştırdıktan ve herkes ölüm ilanını okuma fırsatı bulduktan sonra, Evgenia Teyze'nin ölümünün zamanlamasını tartıştık. Çok fazla görüş ayrılığı yoktu. Hepimiz bunun çok tesadüfi olduğu konusunda hemfikiridik. Üstelik onu sadece birkaç gün önce görmüştüm.

"Moses'ın büyükannesinden daha yaşlıydı ama iyi görünüyordu," dedim. "Bu koşullar altında yeterince sağlıklıydı."

Akiko umutla, "Yaşlı insanlar bazen öylece ölüverirler," dedi. Bunu doğal nedenlere bağlama eğilimini anlıyordum. Diğer seçenekten çok daha az korkutucuydu. "Yani, Galina neden kendi teyzesini öldürsün ki?"

"Çünkü onu görmeye gittiğimizi biliyordu," dedim nazıkçe.

Gerisini Mary Alice doldurdu. "Galina, Evgenia Teyze'nin bize Galina'nın sahip olmamızı istemediği bilgileri vermesinden korkardı."

"Onun gerçekten hayatta olduğu gerçeği gibi," diye araya girdi Natalie. "Ama hâlâ *bilmiyorsun*," diye başladı Akiko.

Elimi kaldırdım. "Biliyoruz." Ölüm ilanını yüksek sesle okudum. " 'Evgenia Feodorovna Dashkova, Amerika Birleşik Devletleri'nin Maine eyaletinin Mount Desert kentinde yaşayan yeğeni Lilian Flanders tarafından yaşatılmaktadır. "

"O *kaltak*," dedi Mary Alice.

Akiko şaşkın görünüyordu. "Bunun nesi yanlış?"

Nat, "Lilian Flanders, Galina'nın biz kardeşini öldürmeden önce öldürdüğü ajanın adı," diye açıkladı.

"Ve ölüm ilanları gazetelere aile üyeleri tarafından gönderilir," diye ekledim. "Lilian'a atıfta bulunarak Galina kesinlikle bir mesaj gönderiyor. Onun hayatta olduğunu biliyoruz ve o da bizim bildiğimizi biliyor."

Natalie, "Ve bizim bildiğimizi bildiğini bilmemizi istiyor," dedi. içinde.

Mary Alice kısaca, "Natalie, ukalalık yapmanın sırası değil," dedi.

"Daha iyisini düşünemiyorum," dedim. Natalie bana bir öpücük verdi.

"Peki, plan nedir?" Helen sordu. "Galina gelene kadar opera binasını mı gözetleyeceğiz?"

Mary Alice masanın etrafına bakarak, "Bu günler, belki de haftalar sürebilir," dedi. "Bu çok uzun bir süre, çok uzun." Hepimiz onun neyi kastettiğini biliyorduk. Galina'yı gözetlemek için ne kadar uzun zaman harcarsak, bizi fark etmesi o kadar olasıydı. Bu gerçekleşirse, bizi öldürmeyi başarması an meselesiydi.

-Ya da daha kötüsü, Akiko, Taverner ya da Minka. İkincil zarardan kaçınmak Müze'nin ilk kuralıydı ve bunu ciddiye alıyorduk.

"Onu dışarı çekmeliyiz," dedi Helen. "Ama nasıl?"

Bir süre sessiz kaldık, her birimiz kendi tarzımızda düşündük. Natalie peçetesini bir dizi hayvan şeklinde katlarken -tavşan benim favorimdi- Helen çeşni kaselerini, tuz ve biberi sert sıralar halinde dizdi. Mary Alice defterine bir şeyler karalıyor, fikirleri not ediyor ve aynı hızla üzerlerini çiziyordu. Akiko bulaşıkları yıkamakla meşguldü ve Minka muhtemelen video oyunları oynamak için odasına yöneldi. Bir sigara yakmak ve dumanı kampa doğru üfleme için pencereye gittim. Gece çökmüştü ve küçük çocuklar ellerinde futbol toplarıyla akşam yemeğine çağırılmışlardı. Barlar ve restoranlar, soğuğa karşı sarınmış, parlayan ısıtıcıların altına yerleşmiş ve Aperol spritz'lerinin tadını çıkaran müşterilerle hafifçe uğulduyordu.

"Wolfgang," dedim aniden. Sigaramı söndürdüm ve masaya geri döndüm.

Akiko bize katılıp ellerini bulaşık havlusuna silerken Mary Alice, "Ben de bunu düşünmüştüm," dedi. "Ama nasıl?"

"Bize yardım etmesi için ona şantaj yapacağız."

Nat keskin bir kahkaha attı. "Biz katiliz, şantajcı değil." "Yani?" Ona kaşlarımı kaldırdım. Bunu asla onun kadar iyi beceremezdim.

Taverner, ama alıştırma yapıyordum.

Mary Alice, "Ona şantaj yapmak için hakkında bilgi edinmemiz gerekir," dedi. "Dolabında iskeletlerin dolaştığını nereden bilebiliriz ki? Temiz olabilir."

"İki tür şantaj vardır," diye hatırlattım ona. "Saklayacak kötü bir şeyin varsa ve bunu gizli tutmak için para ödüyorsan."

"Peki ya diğeri?" Akiko sordu.

"Yapmazsanız sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağınız türden bir şey."

Natalie kaşlarını çatarak, "Sanırım bu teknik olarak haraç almak olur," dedi. "Seni incitmek zorunda bırakma beni Schuyler," diye cevap verdim.

"Bir basamak aşağı," dedi Helen yavaşça. "Pis hissettiriyor."

"Kirli," dedim ona. "Ama aynı zamanda verimli. Galina'yı bulmak için bekleyerek kaybettiğimiz her gün, tehlikede olduğumuz bir başka gün demek. Hepimiz," dedim Akiko'ya doğru anlamlı bir baş hareketiyle. Akiko irkilmiş görünüyordu ve Mary Alice'in eline uzandı. Devam ettim. "Şu ana kadar Galina'nın dediği oldu. Bir süreliğine kontrolü ele alıp hücum oynayalım derim."

Natalie, "Beklemekten daha iyidir," diye kabul etti.

Helen hâlâ kuşkulu görünüyordu. "Bir seyirciyi şiddetle tehdit etme fikrinden hoşlandığımdan emin değilim."

"Şiddet mi? Tanrım, Helen, adamı tabancayla dövmekten bahsetmiyorum," dedim ona. "Sadece onu korkutmamız gerektiğini söyledim." Natalie'nin telefonunu, Evgenia Teyze'nin ölüm ilanı ile birlikte havaya kaldırdım. "Ona bunu gösterelim ve kız arkadaşının neler yapabileceğini bilsin."

Bunu düşündü. Helen, "Onu bulmak zorundayız," dedi ama itirazlarının duraksadığını görebiliyordum. "Yine de biraz zaman alabilir."

"Tek ihtiyacımız olan bir iki gün," diye söz verdim.

"Pekâlâ," dedi Natalie kadehini kaldırarak. "Şantaja ilk adımımıza."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜZEL BİR GÜNDÜ, beklenenden daha sıcaktı ve Accademia köprüsüne tırmandığımızda, Büyük Kanal'ın geniş yeşil kıvrımında parıldayan güneş ortaya çıktı.

"Tanrım, bu şehre bayılıyorum," diye nefes aldı Mary Alice. Elllerinde selfie çubukları ve paket pizza dilimleriyle köprüyü dolduran turist sürüsü olmasaydı ben de ona katılırdım. Mary Alice ve Akiko balaylarını Venedik'te geçirmişlerdi ve benim de şehirle ilgili hoş anılarım vardı. En sevdiğim suikastlardan biri orada, Gritti Sarayı'nda gerçekleşmişti.

-Turistik ama pahalı olsa da lezzetli bir Bellini. İçeceklerini küçük patates cipsi kaseleriyle servis etmelerinin her zaman hoş bir dokunuş olduğunu düşünmüşümdür.

Köprünün üzerinden, Palazzo Cavalli-Franchetti'yi çevreleyen yeşil alanın etrafından dolaştık.

"Hatırlat da dönüşte Akiko'ya çiçek almak için oraya uğrayayım," dedi Mary Alice, palazzo'nun kapılarının yanına sıkışmış küçük çiçekçi dükkânının önünden geçerken. Kovalar dolusu çiçek dükkânın önüne yığılmış, kaldırıma dökülüyordu. Şakayıklar ve vadi zambakları, callalar ve hanımelleriyle itişip kakışıyor, havaya bir parfüm cümbüşü yayıyordu. Daha pratik alıcılar için küçük saksılarda limon ağaçları ve eğrelti otları duruyordu ama bunlar bile parlak yeşil ve tatlıydı.

Campo Santo Stefano'nun geniş açıklığından geçmekten başka seçeneğimiz yoktu, ama başımızı eğdik, büyük güneş gözlüklerimizi sıkıca taktık. Mary Alice bir şapka bile takmıştı, yüzünü gölgede bırakan geniş kenarlı, ezilebilir hasır bir şey. Birkaç dönüşten sonra Teatro La Fenice'nin yanından geçen dar sokağa girdik. Tiyatronun yan duvarında, mızrak gibi görünen metal çubuklarla süslenmiş geniş mavi kapılardan oluşan bir servis girişi vardı. Hemen karşısında bir campiello, içinde bir taverna, bir çift butik otel ve birkaç restoran bulunan minyatür bir meydan vardı.

özel apartmanlar. Öğleden sonra geç saatlerdi, bir içki içmek için mükemmel bir zamandı, bu yüzden Mary Alice ve ben bunu gözetleme örtümüz olarak seçtik ve tavernanın dışında yer alan bir çift kırmızı deri koltuğa boşaldıkları anda daldık. Spritzer ve şarküteri tabağı sipariş ettik ve beklemeye koyulduk, yiyecekleri seçip içkilerimizi yudumlarken belli bir yaştaki diğer kadınlar gibi mevsimsiz sıcak bir Venedik öğleden sonrasının tadını çıkarıyormuş gibi görünüyorduk.

Vazgeçmeden önce yapabildiğimiz kadar direndik. Art arda gelen inşaatçılar ve dekoratörler tiyatronun yan kapısını kullanmışlardı ama içeri giren herkes ya bir merdiven ya da bir boya fırçası taşıyordu.

Mary Alice son kalan jambona uzanırken, "*Açlıktan* ölüyorum," diye mırıldandı.

"Tek başına bir buçuk kilo domuz eti yedin," diye hatırlattım ona.

"Şarküteri kalori sayılmaz . Herkes bunu bilir." O jambon parçasını bir parça provolonun etrafına sardı ve iki ısırıkta yedi.

Gözlerimi kısa bir süreliğine tiyatro kapısından ayırdım. "Başka ne sayılmaz?" "yenen yiyecekler, kırk saniyeden uzun süren yiyecekler çiğnemek ve Super Bowl Pazar günü yenen her şey."

"Mary Alice, bu çok çılgınca-" Kapı açılınca sözümü yarıda kestim. Mary Alice arkasını dönmeyecek kadar iyi eğitilmişti. Onun yerine güneş gözlüklerimin yansımasını izledi.

"Taşıdığı bir kutu boya mı?" diye sordu. "Evet.

Sahne ekibinden başka bir şey yok."

Omuz silkti ve toplamaya geri döndü. Tabağa doğru başını sallayarak, "Sonuncusunu ister misin?" diye sordu. Birkaç parça peynir ve üzgün görünen bir zeytin vardı. Başımı salladım ve o da kendine yardım etti. Bitirdiğinde başıyla belli belirsiz Rialto Köprüsü'nü işaret etti. "Şu tarafta, camında küçük bir tabela olan bir eczane var, şu küçük kırmızı ampulleri olan programlanabilir şeylerden biri. Bir numara gösteriyor, sadece beş basamaklı. Numaranın ne olduğunu biliyor musun?"

"Yapmalı mıyım?"

"Bu şehrin şu anki nüfusu," dedi bana. "Üzerinde 1750 yılında Venedik'te yüz kırk bin kişinin yaşadığını gösteren bir not var."

"Şimdi kaç tane var?"

"Hem de çok daha az. O tabela turistik bir cazibe merkezi haline geldi. Neden biliyor musunuz? Çünkü insanlar gulyabani."

"korkunç olan ne?" Ben sordum.

"Sayı her zaman düşüyor," diye açıkladı. "Sadece şehir değil, nüfus da batıyor. Venedik ölüyor." Durakladı ve ters yönü işaret etti. "Lagünün dışında, Giudecca'yı geçtikten sonra ama Lido'ya varmadan önce Poveglia adında bir ada var. Neyiyle ünlü olduğunu biliyor musunuz?"

"İstiyor muyum?"

"Burası İtalya'daki en perili yer. Burada deliler üzerinde deneyler yapılan bir akıl hastanesi vardı ama ondan önce veba kurbanlarını sağlıklı insanlara bulaştırmaları diye tek başlarına ölüme gönderdikleri yerd." "

"Tanrım, Mary Alice. Bu çok korkunç."

Tekrar omuz silkti. "Adada bir de mezarlık var. Mezarlardan başka bir şey yok. Dediğim gibi, Venedik ölüyor. Sence Galina'nın burada yaşamayı seçmesi onun hakkında ne söylüyor?"

"Belki de hiçbir şey. Belki de erkek arkadaşı burada çalıştığı için burada yaşıyordur."

Başını yavaşça salladı. "Hiç sanmıyorum. Bence onda şu kasvetli Rus şeyi var."

"O sadece yarı Rus," diye hatırlattım ona. "Aynı zamanda yarı-Bulgar."

"Bulgarlar da kasvetlidir," dedi Mary Alice.

Buna itiraz edemezdim. Tekrar tiyatronun servis kapısına baktım. "Bir erkek kendi gaspı için gelme nezaketini göstermeli," dedim. "Sürpriz olsa bile."

"Bu öyle değil," dedi ve hesap için garsona eliyle işaret etti. Nakit ödedi ve campiello'dan dışarı çıktık.

Eve döndüğümüzde, o gün için yenilgiyi kabul etmeye hazırдық, Nat mutfaktan çıktı, saçları diken diken olmuştu, burnunda un vardı. Üzerinde buruşuk ve kan ya da şarap lekesi olabilecek bir önlük . Akiko hemen arkasındaydı, o da bir önlük giymişti ama çok daha derli toplu görünüyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Mary Alice Nat'e sordu. "Saçların insani yardım derneği reklamlarındaki barınak köpeklerinden birine aitmiş gibi görünüyor."

"Taverner dışarıda, ben de yemek yapıyordum ve buhar beni etkiledi," dedi Nat. "Hakaretlerini kendine sakla, çünkü yarın bize Wolfgang'ı kazandıracak parlak bir fikrim var."

Önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç dakika boyunca kaydırma yaptı, keçeli kalemle elinin arkasına notlar aldı. Sonra telefonu bana uzatmadan önce bir numara tuşladı. "La Fenice'nin personel ofisi. Wolfgang'ın kişisel cep numarasını al."

"Ne oluyor Natalie," diye başladım, ama tam o sırada telefon ani bir "Pronto" sesiyle açıldı.

İtalyanca'ya geçtim, Venedik lehçesini yumuşattım. "İyi akşamlar, sinyora. Ofisinden arıyorum-" Bir isme, herhangi bir isme uzandım ve ağzımdan "Dottorressa Lidia Maradona. Wolfgang Praetorius adında bir hastasına ulaşmamız gerekiyor ama elimizdeki telefon numarası yanlış. Lütfen bize doğru numarayı verin ki ona test sonuçlarını iletebilelim."

Tartışmasını bekleyerek bekledim. İtalyanlar sizi bürokrasiyle engellemekten daha çok sevdikleri bir şey yoktur ama konuştuğum kadın ya sıkılmıştı ya işinden nefret ediyordu ya da umurunda değildi çünkü bir dizi rakamı sıraladı.

"Grazie mille," diyerek aramayı sonlandırdım ve telefonu Natalie'ye geri verdim.

Akiko gözlerini kocaman açarak baktı. "İtalyanlarda HIPAA'nın eşdeğeri yok mu? Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

Omuz silktim. "Eğer hakkınızmış gibi davranırsanız insanların kişisel bilgilerini vermeye ne kadar istekli olduklarını bilerseniz şaşarsınız."

Nat ona verdiğim numaraları tuşlarken Helen içeri girdi ve onu hızlandırdık. Nat bekledi, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı, sonra bize bir kelime mırıldandı. "Sesli mesaj." Karşılama sona erdiğinde, doğal New York aksanına biraz daha genizden gelen bir şeyler ekleyerek bir mesaj bıraktı. "İyi akşamlar, New York'taki Metropolitan Operası'nın onursal yönetim kurulu başkanı Christine Fellowes adına arıyorum. Bayan Fellowes kısa bir süre için Venedik'te bulunuyor ve programında sizinle görüşmek ve gelecek sezon bizimle birlikte şarkı söylemeniz için olası bir fırsatı tartışmak için bir boşluk var. Lütfen en kısa zamanda bu numaradan kendisiyle görüşmek için uygun olduğunuzu teyit edin."

"Aramayı sonlandır" tuşuna bastı ve arkasına yaslandı.

"İmkânı yok," diye başladı Mary Alice. Ama sözünü bitiremeden telefon çaldı. Nat ekrana baktı ve sırtıttı.

"Bu o. Ne diyordun?"

Konuşma kısa sürdü. Ertesi sabah için bir randevu ayarladılar ve Nat ona sağduyunun önemini vurguladı. "Bayan Fellowes'un resmi olarak bir sözleşme teklif etme yetkisi yok," dediğini duyduk, "ama sizi beğenirse, yönetim kurulunun geri kalanı üzerinde büyük bir etkisi olur. Doğal olarak La Fenice'nin bundan haberdar olmasını istemeyiz," diye ekledi. "Gizlilik son derece önemlidir."

Wolfgang'ın ağzından hararetli bir güven tazeleme cümlesi döküldüğünü duyabiliyorduk. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ona. "Sana buluşma adresini mesaj atacağım.

Bayan Fellowes."

Adam konuşmaya devam ederken kadın aramayı sonlandırdı. "Onun adına utandım," dedi. "O kadar hevesliydi ki, Christine Fellowes'u araştırmaya bile zaman ayırmadı."

"Peki ya olsaydı?" Helen sordu.

Nat sırtıttı. "Metropolitan Operası'nın onursal yönetim kurulu üyesini bulmuş olmalı. Ben de aramadan önce bunu araştırıyordum."

Akiko başını salladı. "İmkânı yok. Bu kadar kolay olamaz. Kimse o kadar aptal değildir."

"Bu aptallık değil." Temel psikolojiyi açıkladım. "Bu iyimserlik. Diğer tüm dolandırıcılıklar gibi, biz de onun bir şeye duyduğu özleminden faydalanıyoruz.

Wolfgang Praetorius Met için şarkı söylemek istiyor. Bu olasılığı önüne attık ve o da yemi yuttu. Şüpheli her şeyi görmezden gelmeye istekli çünkü hırsı kendini koruma duygusundan daha ağır basıyor."

"Bu her zaman olur," dedi Helen Akiko'ya. "İnsanlar gözlerinin önünde dalgalanan kırmızı bayrakların ötesine bakarlar çünkü bir şeyi o kadar çaresizce isterler ki bunu tehlikeye atabilecek her şeyi açıklarlar."

Natalie, "Az önce benim iki evliliğimi tarif ettin," dedi.

"Herkes istediğini görür," dedi Mary Alice sessizce. Sonra ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Akiko onu takip etmedi ama hepimizle birlikte masada kaldı.

Nat ve Helen'a döndüm. "Wolfgang ile buluşma ayarlamamız gerekiyor. Fikirler?"

Nat başını kaldırdı. "Ona adresi çoktan gönderdim. Bar Foscarini." Accademia köprüsünün ayağında küçük bir açık hava restoranıydı, turistik ve pahalı bir yerdi, ama telafi olarak mandevilla dolu saksıları ve iyi bir roze şişesi vardı. Konumundan dolayı da bir aksilik çıkarsa günün her saatinde köprüyü dolduran kalabalığın arasına karışıp kaçmak kolay olacaktı.

"Kim gidiyor?" Helen sordu.

Natalie utanmış görünme nezaketini bile göstermedi. "Billie."

"Neden ben?" diye sordum. "Kura çektik de ben mi kaçırdım?"

Nat telefonuna biraz daha dokundu, sonra onu çevirdi. "Christine Fellowes."

Resimdeki kadın benim ikizim değildi ama çok yakındı. O da benim gibi altmış yaşının diğer tarafındaydı - çok uzakta değil, ama sarı saçlarındaki çizgilerin doğal grisi olduğunu düşündüğüm kadar uzakta. Ben yoga ve halterle vücudumu sıkı tutuyordum, ama o muhtemelen aynı etkiyi Pilates ve estetik cerrahın ofisine yaptığı tek bir ziyaretle elde ediyordu. Saç kesimlerimiz bile benzerdi.

"Lanet olsun," dedim özellikle kimseye.

Yemekten sonra ertesi gün için hazırlanmak üzere odama gittim. Nat buluşma saatini sabah on bir olarak belirlemişti, barın açık olması için yeterince geç bir saatti ama

Oynayacağımız sahneye çok fazla tanık olmaması için yeterince erken. Pahalı bir şekilde buruşturulmuş keten bir takım elbise ve Helen'den gönülsüzce ödünç aldığım, üzerinde tanınabilir bir logo bulunan bir çanta hazırladım. Kocaman bir çift koyu renk gözlük, Christine Fellowes'u Google'da aramaya zaman ayırmış olsa bile Wolfgang'ın çok yakından bakmasını engelleyecekti. Şehrin dört bir yanındaki yüzlerce güvenlik kamerasına karşı yapabileceğimiz bir şey yoktu ama müreffeh saygınlık her zaman iyi bir kılık değiştirmedir.

Çantamı Christine Fellowes'un taşıyabileceği şeylerle dolduruyordum - Venedik'in turistik haritası, katlanabilir bir yelpaze, bir makyaj çantası ve saç fırçası

-Taverner içeri girdiğinde, tütün ve deniz havası kokuyordu.

"Güzel bir akşam mıydı?" diye sordum.

"Çok," dedi bana, deri ceketini çıkarırken. "Bir bacari gezintisine çıktım." Venedik şarap barlarıyla meşhurdur, her biri iyi şarap, ağır mezeler ve isteyebileceğiniz kadar atmosferle ayakta hizmet veriyordu. Eğer çalışmıyor olsaydım tam da böyle bir akşamı paylaşacaktık. Yalnız gitmesine mi kızmıştım yoksa biz Wolfgang'ı kaçırma planları yaparken ayak altından çekildiği için rahatlamış mıydım emin değildim. Taverner her zaman iyi fikirler üretirdi ama onun bu işe karışmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Neden Venedik'te olduğumuz konusuna girmesini bekledim, ama dişlerini fırçalayıp yatağa girmeden önce duşta "American Pie" şarkısını mırıldanarak - tam sekiz dakika otuz dört saniye boyunca- yıkandı. Bir Zadie Smith kitabını yarılamaştı ve kaldığı yerden devam etti.

Sıcak bir gülümsemeyle başını kaldırıra kadar ona baktım. "İstediğin bir şey var mı aşkım?"

Ona dişlerimi gösterdim. "Hayır, sevgilim," dedim tatlı bir ses tonuyla. "Hiçbir şey."

Yanındaki yatağı okşadı, ben de kolunun altına girip sokuldum. Boşta kalan eli saçlarımı tembelce okşarken, kaşlarını çatmış, iki gözlüğünün üzerinden kitap okuyordu. Tamamen nazik, sınırlarıma saygılı davranıyor ve tam olarak ondan istediğim şeyi yapıyordu.

Bir dakika bile güvenmedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün saat on birden çok önce yerimdeydim ve köprüdeki yaya trafiğini izliyordum. Okul grupları, resmi turlar, hatta bekârlığa veda partileri bile Büyük Kanal'ın mükemmel görüntüsünü yakalamak için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Güneş suyun üzerinde parıldıyordu; bu benim için iyiydi, çünkü büyük güneş gözlüklerimden şüphelenilmiyordu. Hostes standına yakın bir masa seçmiştim ve ben geldikten birkaç dakika sonra Helen, Accademia'dan aldığı şişkin bir alışveriş çantası ve boynuna astığı büyük bir fotoğraf makinesiyle göründü. Suya yakın bir masa istemişti ve beni gizlice izleyebilmek için açısını ayarlamıştı. Garson ona bir pizza getirdi ve Rick Steves rehber kitabını karıştırırken küçük lokmalar koparıp yiyormuş gibi yaparak kendini oyaladı.

Mary Alice köprünün üzerinde selfie çekiyordu. Köprünün ayağında, Bar Foscari'nin karşı tarafında, Nat bir şövale kurmuş ve tembel tembel kanalı çiziyordu.

Bir fincan siyah çay sipariş ettim ve Nat'in telefonumda yer imlerine eklediği Wolfgang'ın fotoğrafını inceledim. Tam da bir Alman opera sanatçısından bekleyeceğiniz gibiydi; sarı sakallı, dolgun vücutlu. (Jonas Kaufmann bir istisnaydı elbette.) Wolfgang, *Ari Opera Aşıklarının Wagner Rehberi'nden fırlamış* gibi görünüyordu ve büyükannesi ile büyükbabasının İkinci Dünya Savaşı'nda neler yaptıklarını merak ettim. Telefonumdaki sekmeyi kapattım, tam o sırada geniş ve gergin bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Bayan Fellowes?"

"Ja," dedim, ayağa kalktım ve elimi uzattım. Onu akıcı bir Almanca ile selamladım, birkaç küçük gramer hatası eklemeye ve aksanımı düzeltirmeye özen gösterdim. İnsanlar sizden daha çok şey bildiklerini düşündüklerinde her zaman daha rahat olurlar. Şaşırtıcı bir şekilde beni düzeltmedi. Bunun yerine bana daha da büyük bir gülümseme verdi.

"Almanca konuşuyorsun!" diye haykırdı gerçek bir zevkle.

Gülümsedim. "Şaşırmamalısınız. Operayı seven bizler en azından Almanca, İtalyanca ve Fransızca'ya biraz aşina olmalıyız." Ona bir sandalye gösterdim ve garsona bir çay daha getirmesini işaret ettim. Omzunun üzerinden Helen'in, pizzasının bir kısmını kapmak için üzerine çullanan bir martıyla mücadele ettiğini görebiliyordum.

"Sıcak bir şeyler içmek istemeyen bir şarkıcı hiç tanımadım," dedim Wolfgang'a sıcak bir gülümsemeyle. "Biraz bal ister misiniz?"

"Hayır, hayır," dedi ve garson elinde küçük bir çaydanlıkla belirttiğinde dört paket şeker alarak kendine yardım etti. Wolfgang küçük bir fincan doldurdu ve dört paketi de karıştırdı. Derin bir yudum aldı ve küçük bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Davetiniz beni onurlandırdı, Fraulein," dedi elini kalbine götürerek. Belli ki bir cazibe saldırısının gerekli olduğuna karar vermişti ve benim stratejim de büyülenmiş gibi davranmaktı. Nasıl oynayacağıma karar vermek için bolca zamanım ve aramızdaki tek gerçek opera aşığı olan Helen'den bolca tavsiye almıştım. Resmi biyografisinde yaşı otuz üç olarak belirtilmişti ama Natalie'nin internet araştırması memleketi Erlangen'de birkaç erken yarışma olduğunu ortaya çıkarmıştı. Tarihleri incelediğimizde, profesyonel olmak için kendisine biraz daha zaman tanımak amacıyla birkaç yıl traşladığı anlaşıyordu. Otuz yedi yaşına yaklaşmıştı ve muhtemelen umutsuzluğa kapılıyordu. La Fenice'deki rol şimdiye kadarki en büyük rolüydü ve hâlâ bir başrol değildi. Büyük bir prodüksiyonda başrol oynamasını ima edersem buna asla inanmazdı, bu yüzden gösteriler ve bağış toplama etkinlikleri ve belki de *Der Rosenkavalier*'in yedeği olma şansı hakkında bazı belirsiz şeyler söyledim. Bir Alman besteciyi sahneye koyma önerisi onu heyecanlandırdı. Operanın temaları hakkında konuşmaya başladı, sadakatsizlik ve özveriden bahsederken el kol hareketleri yapıyordu.

İyice ısınıncaya kadar konuşmasına izin verdim. Sonra eline dokundum, hafif, hızlı bir dokunuş. Seksi olması amaçlanmamıştı. Sadece ondan hoşlandığımı hissettirmek ve birazdan yapacağım istek için onu rahatlatmak için küçük bir bağ kurma jestiydi. Telefonumu çıkardım ve ona kendini küçümseyen bir gülümseme verdim. "Umarım sakıncası yoktur," dedim utangaçça. "Ama sizinle bir selfie çektirmeyi çok isterim."

Sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve iri kolunu omuzlarıma doladı. Birkaç fotoğraf çektim, son anda başımı eğerek salarımin yanağına değmesini sağladım. Arkama yaslandım ve onları inceliyormuş gibi yaptım. Bunun yerine birkaç dokunuşla onları diğerlerine ilettim. Üç tane başparmakla onaylama emoji'si aldım, bu yüzden iletildiklerini biliyordum. Minka uluslararası veri planını hiç aksatmıyor, sağ olsun.

Tatmin olduğumda telefonu yüz üstü masanın üzerine koydum. Çektiğim en net fotoğrafı gösteriyordu. Wolfgang ve ben sırtıyor, en iyi arkadaşlar gibi görünüyorduk.

"Bunu bana gönderecek misin?" diye sordu umutla.

"Elbette." Numarasını kaydetmiştim, bu yüzden ona fotoğrafı göndermek sadece birkaç dokunuş daha gerektirdi. "Umarım bu kız arkadaşını kıskandırmaz," dedim o gelen mesaja bakarken.

Telefonu cebine koyarken hızla başını kaldırıp baktı. "Benim kız arkadaşım yok." Başımı eğdim ve ona komplocu bir bakış attım. "Senin yok mu? Bunu inkâr etme zahmetine girmene şaşırdım. Pop yıldızlarının ve aktörlerin bu tür bilgileri vermemesini anlarım ama B-listesi baritonları gerçekten de hayranlarının sevgilileri olduğu için üzülmekten endişe ediyor mu?"

New York'lu opera meraklısından sade dilli bir Teksaslıya dönüşürken kafası karışmış görünüyordu. "Pardon?"

"Galina Dashkova bunu görürse olacaksın," dedim ona, elindeki telefona doğru başımı sallayarak.

Gözleri büyüdü. "Galina'yı tanıyor musun?" Kafası karışmış görünüyordu ama şüpheli değildi. O kadar masum bir küçük kuzuydu ki, yapmak üzere olduğum şey için neredeyse kendimi kötü hissediyordum.

"Beni tanıyor diyelim," diye cevap verdim. "Ve benden pek hoşlanmıyor."

"Anlamıyorum-" diye başladı.

Elimi kaldırdım. "Senin için kısaltmama izin ver. Kız arkadaşın beni ve birkaç arkadaşımı öldürmek istiyor. Ama önce ben onu öldüreceğim."

Uzun bir dakika boyunca bana baktı, sesini tekrar bulana kadar ağızını birkaç kez açıp kapattı.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı. Alnını ovuşturdu. "Bu bir tür şaka mı? Bu kötü bir şaka."

"Hayır, benim espri anlayışım bundan daha iyidir, söz veriyorum. Bak Wolfie, sana Wolfie diyebilir miyim?" Sessizce başını salladı. "Güzel, bence bu konularda dostça davranmak daha iyi. Bana Billie diyebilirsin."

"Ama senin adın Christine," diye düzeltti.

"Hayır, Billie," dedim ona sabırla.

Gerçek gün ışığına çıkmaya başlamıştı. "Siz Frau Fellowes değil misiniz?" "Hayır, değilim."

"O zaman Met'ten değilsin?" Ezilmiş görünüyordu.

"Hayır, bunun için üzgünüm. Seni umutlandırmak istememiştim ama sohbet etmek için yalnız kalman gerekiyordu."

"Ama gelecek sezonki iş-" diye başladı.

"Wolfie, seni kurtarayım. Gelecek sezon iş yok. Met ile hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ilgim yok. Bildiğim tek opera Bugs Bunny'den öğrendiklerim."

"Bugs Bunny mi?" Şaşkınlığı düpedüz şaşkınlığa dönüştü.

Figaro'dan birkaç parça mırıldandım. "Bugs Bunny," diye tekrarladım. Cevap vermeden bana baktı. "Eve gittiğinde YouTube'dan bak. Hoşuna gidecektir. Ama bu arada yardımına ihtiyacım var."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ben de iç çektim.

"Çünkü bitirmeme izin vermiyorsun. Wolfie" -parmaklarımı şıklatım ve başını kaldırdı- "odaklan. Senden bilgi istiyorum. Eğer bana verirsen, serbest kalırsın. Reddedersen, o fotoğraf Galina'ya gider. Açıkladığım gibi, benden gerçekten nefret ediyor. Eğer benimle samimi olduğunu düşünüyorsa, senin yerinde olmak istemezdim." Tabii ki Galina'nın numarası bende yoktu, çünkü Paşa'nın günlüğünde bulduğum numaranın bağlantısını kesmişti ama Wolfie bunu bilemezdi.

"Senden neden nefret ediyor?" diye sordu. Onun yerinde olsaydım ilk sorum bu olmazdı ama merakını gidermekle yetindim.

"Çünkü babasını ben öldürdüm," dedim ona. "Arkadaşlarım yardım etti ama asıl yapan bendim. Oh, ve kardeşini de ben öldürdüm. Pasha.

Onunla hiç tanıştın mı?"

Kafasını temizlemek istercesine bir o yana bir bu yana salladı.

"Paşa ilginç biriydi," dedim ona. "Gittiği her yere büyük bir oyuncak ayı . Çok şık giyinirdi. Galina sana öldüğünü söylemedi mi?"

"Kalp krizi geçirdiğini söyledi." Sesi bir fısıltı gibiydi.

"Evet, kalbine saldıran bendim," dedim. "Onu küvette boğdum. Galina bir hafta içinde iki büyük kayıp yaşadı. Sana teyzesi Evgenia'dan bahsetti mi?"

Bu sefer başını bile sallamadı. Sadece bana baktı, göz bebekleri korkudan büyümüştü.

"Evgenia Teyze de öldü ama bunun sorumlusu ben değilim. Galina sorumlu.

Öz teyzesini öldürdü, Wolfie."

"Neden?" Sesi öylesine kısıktı ki, o gece şarkı söylemek zorunda kalmamasını umuyordum. Sesi Michigan J. Frog gibi çıkabilirdi.

"Çünkü Evgenia Teyze'nin kendisi hakkında bize bilgi verdiğini düşünüyordu," diye açıkladım. Cebindeki telefonu işaret ettim. "Ve şimdi senin de öyle yaptığını düşünecek. Bizimle çalışmadığın sürece güvende değilsin."

"Ne istiyorsun?" Dudaklarını yaladı ama daha ıslak görünmüyorlardı. Bu, dehşetten ağzının kuruduğu anlamına geliyordu ki bu benim için iyi haberdi.

"Bir toplantı ayarlamak için Galina ile temas kurmamız gerekiyor."

Tam detaylandırmak üzereydim ki kaçtı. Bir saniye önce oradaydı, sonra kalkıp gitti ve köprünün basamaklarını tırmandı. Helen martıyı pizzasından uzaklaştırmakla meşgul olduğu için onu kovalayamadı ve ben de yan masama makarna götüren garsona takıldım. Her şey Natalie ve Mary Alice'e kalmıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Ne demek onu kaybettin?" Bir saat sonra Campo Santa Margherita'daki evde tekrar buluştuğumuzda bunu talep ettim.

"Yani onu kaybettik demek istiyorum," dedi Mary Alice sınırcasına.

"O, İtalyanlarla dolu bir şehirde sarışın bir opera sanatçısı," diye hatırlattım.

Onu.

"Ne diyebilirim ki? Baryshnikov gibi hareket ediyor. Bunun yanında, ben bir

Altmış iki yaşında, dizleri kötü durumda olan bir kadın" diye karşılık verdi.

Natalie'ye baktım. "Senin bahanen ne?"

"Dur sayayım. Bir," dedi orta parmağını kaldırarak, "sen de onu kovalamayı kaçırdın Billie."

"Biliyor," dedi Helen yumuşak bir sesle. "Bu yüzden sinirli ve hıncını senden çıkarıyor."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma," dedim.

Omuz silkti ve Natalie'ye döndü. "Bunu kişisel olarak algılamıyorum, sen de algılamamalısın. Bunu atlatacaktır."

Sonra odama yöneldim ve giderken biraz tepinmiş olabilirim. Olgunca değildi ama kendimi çok iyi hissediyordum. Pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum, somurtarak ve sigara içerek kamptaki hayatı izledim. Marul ve soğan tezgâhlarıyla dolu bir pazar kurulmuştu. Pazarın küçük bir bölümü balıklara ayrılmıştı, taze gümüş rengindeydiler ve öğleden sonra ışığında kırılmış buz yataklarında pırıl pırıl parlıyorlardı. Muhtemelen o sabah yüzüyorlardı. Ev kadınlarının tezgâhtan tezgâha geçip en taze enginarları, en tombul rezene soğanlarını özenle seçmelerini izledim. İnsanların hayatlarına devam etmelerini izlemek tuhaf bir şekilde huzur vericiydi.

Birkaç dakika sonra Helen bana katıldı. Benimkinin yanındaki sandalyeye oturduğunda hiçbir şey söylemedi. Oturup pazarı izledi, Venediklilerin geliş gidişlerini takip etti. Balık satıcısı

bir adamla ahtapotun durumu hakkında güler yüzlü bir tartışma yapıyor ve tazeliğini belirtmek için küçük dokunaçlarını sallıyordu. Koridorun karşısında bir kadın parmağını işlemeli bir masa örtüsünün üzerinde gezdiriyordu.

"Bu masa örtüleri çok güzel renkte. Bir takım almalıyım," diye düşündü Helen. Kayıp Çocuklarımıza her zaman yardım eder, ocağı süpürür ve herkes için bir yer hazırlardı.

"Artık bir evin yok," diye hatırlattım ona. "Benim sayemde."

Omuz silkti. "Geçici konaklama yerlerinde bile yuva kurmayı severim," dedi ve eliyle güvenli evi işaret etti.

"Şeytan izin verse cehennemde perde ," diye cevap verdim.

Meraklı bir ifadeyle bana döndü. "Mutlu musun? Taverner ile Yunan adasında sessizce yaşıyorsunuz."

"Öyleydim," dedim ona. "Öyleyim."

"Zamanınızı nasıl geçiriyorsunuz?"

"Çoğunlukla görevler arasında her zaman yaptığım şeyleri yapıyorum. Çeviri işlerim var, yoga yapıyorum. Koşuyorum. Yelken açmayı öğreniyorum."

"Kulağa meşgulmüşsün gibi geliyor," dedi hafifçe.

"Özlüyorum. İşimi özlüyorum," diye itiraf ettim. "Ve hepinizi özledim." Asıl söylemek istediğim şeye başlamadan önce bir süre bekledim. "Helen, Benscombe hakkında-"

"Biliyorum." Bizim kadar uzun süredir arkadaşsanız, birçok şeyi kısa yoldan halledebilirsiniz. Bu birkaç kısa kelimeyle özür dilemiştim ve o da kabul etmişti. Kendimi asla tamamen affetmeyeceğimi biliyordu. "Yine de sana hâlâ kızgıyım," diye ekledi.

"Ben de isterdim. Güzel bir evdi."

Omuz silkti. "Termitler ve kuru çürüklerle dolu bir para çukuruydu. Ama çok severdim."

"Biliyorum," dedim. "Şimdi ne yapacaksın?"

Cevap vermeden önce bir dakika düşündü. "Yeniden inşa edebilirim, sanırım. Ama belki de yeni bir şeyin zamanı gelmiştir. Kenneth o evi benim için almıştı ve orada geçirdiğim bir dakika bile onu, Constance'ı düşünmediğim bir an olmadı. Oraya bayılıyordum ama o duvarların içinde bir sürü hayalet vardı."

"Sen nereye giderdin?" Ona sordum.

"Bilmiyorum. Bu yüzden sana hala kızgıyım. Benscombe'u kaybettiğim için değil, şimdi sırada ne olduğunu bulmak zorunda olduğum için. şeyi planlamıştım ve birdenbire yok oldu. Önümde uzanan koca bir boşluk var ve bunun korkutucu mu yoksa heyecan verici mi olduğundan emin değilim."

"Belki de her ikisidir," diye
önerdim. "Belki de her ikisidir,"
diye kabul etti.

Bir dakika sessiz kaldık, hala pazarı izliyorduk. Altımızda balık satıcısı ahtapotu paketliyor, müşteri banknot uzatırken dokunaçlarını nazikçe bir torbaya dolduruyordu.

Sonunda konuştuğunda, benimle yüzleşmek için gözlerini pazardan ayırmadı. Bazen bir gerçeği yanlamasına söylemek daha kolaydır. "Benoit'i aramak istiyorum ama bu adımı atmaya hazır mıyım bilmiyorum. Ya benimle bir gelecek istemiyorsa?"

"Burası 'Yaşa, Gül, Sev' plaketinden alıntı yapmamı istediğin yer mi? Denemeden asla bilemeyeceğinizi söylememi mi? 'I'm Every Woman' şarkısının birkaç mısrasını söylememi?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kırk yıldır arkadaşız diye sana zarar vermeyeceğimi sanma."

Gülümsedim. "Hayır demesinden korkmuyorsun Helen. Evet demesinden korkuyorsun. Çünkü o zaman onunla nasıl bir hayat kuracağını bulmak zorundasın. Bana yanıldığımı söyle."

"Değilsin. Ben bir korkağım. Hayatımda yaptığım şeyleri düşünüyorum - korkunç, harika şeyler - ve onları yaptığımı inanamıyorum bile. Ama yaptım, hem de çok iyi ve uzun bir süre yaptım. Ama bunu? Ne zaman birlikte yaşamayı teklif etmek için telefonu elime almayı düşünsem, kendi çantamın içinde hasta olmak istiyorum."

"Şey, yapma. Bu Hermès," diye hatırlattım ona.

Sigaramı almak için elini uzattı ve ben de ona verdim. Uzun bir nefes çekti, dumanı içinde tuttu ve sonra bir dua gibi dışarı verdi.

"Billie, bana doğruyu söyle. Seni korkutan bir şeyi ne sıklıkla yaparsın? Yani gerçekten, iliklerine kadar ürperdiğin?"

Sigaramı geri aldım ve bir duman halkası üfledim, o da pazarın üzerinde, balık satıcısının yanından geçip küçük bir hiçlik bulutuna karıştı. Ve birlikte yaşadığım, içimdeki her kırığı görebilen ve yine de onları sevmekte ısrar eden adamı düşündüm.

"Her lanet gün."

—

AKŞAM YEMEĞİ GERGİNDİ. TAVERNER kızarmış tavuğu fazla pişirmişti ve pilav da sertti. Mary Alice Natalie'ye sataştı, Natalie de karşılık verince Akiko karısını savunmak için araya girdi. Minka da sırf iyi bir kavgadan hoşlandığı için biraz sataştı. Bu Helen'i kızdırdı ve ben de Minka'nın yerine ona doğru patladım. Hiçbiri ciddi değildi, ama herkesin dişlerini gerdi.

Taverner ayağa kalktığında genel bir ağız dalaşına girmiştik.

"Doğru. Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Paltolarınızı alın."

Emirlere uyma konusunda iyi değildik ama aklında ne varsa oturup birbirimize hırlamaktan daha iyi olacağı kesindi. Yemek tabaklarını masaya bırakıp dışarı çıktık, şapkalarımızı öne eğdik ve dar sokaklarda neredeyse tek sıra halinde yürüdük. Taverner ve ben önden gidiyorduk, çünkü o nereye gittiğimizi biliyordu. Öğleden beri hava sıcaklığı düşmüştü ve Büyük Kanal'dan sert bir esinti geliyordu. Taverner, birkaç özel su taksisinin rölantide çalıştığı bir iskeleye varana kadar hızlı bir tempo tutturdu. Ücret fahişti ama Taverner şoföre tam olarak duyamadığım bir dizi talimat vererek ücreti ödedi. Büyük Kanal'a girdik, su akşam ışığında siyah ve yağlıydı. Birkaç dakika içinde kanalı geçtik ve şoför düklük sarayından sola dönerek Rio del Palazzo'nun dar uzunluğuna doğru ilerledi ve hızını kesti.

Birkaç dakika sonra Donà Palace'a varmıştık. Butik bir oteldi, küçük ve zarıftı ama biz odalar için orada değildik. Kanal kenarındaki otelin bir teras bahçesi vardı. Küçük ve تنها bir yerdi, yüksek tuğla duvarlarla çevriliydi, minik ışıklar ve mandevilla dolu geniş saksı kutularıyla sarmaş dolaş sarmaşıklar vardı. Her masanın üzerinde parlayan mumlar, peri masallarından fırlamış gibi görünen bir sahneyi aydınlatıyordu. Bu

Muhtemelen soğuktan dolayı teras terk edilmişti. Ancak barın arkasındaki garson geldi ve bizi bir masaya yönlendirmeden önce veranda ısıtıcılarını yaktı. Yedi kişi için dar bir masaydı ve garson otel misafirleri dışında yemek servisi yapmadıklarını, ancak şarap ve bar atıştırmalıkları getirmekten mutluluk duyacağını açıkladı. Masanın üzerinde duran şeyi gördüğümde neden geldiğimizi merak etmeye başlamıştım: su tabancaları.

Birini aldım ve Taverner'e sııttım. "Ciddi misin?"

Güvercinler Venedik'in baş belasıdır ve Venedikli garsonlar onlara karşı özel bir nefret besler. Kuşlar gagalar, pisler ve genellikle her terasta ve açık meydanda kendilerini sıkıntıya sokarlar. Onları sadece martılar avlar ve sorunla başa çıkabilecek kadar martı da yoktur. Bazı garsonlar çok yaklaştıklarında güvercinlere hortum tutuyor ve onları beslemeye çalışan çocukları azarlıyor. Ancak Donà Sarayı, güvercinlerin cesaretini kıran ve aynı zamanda turistleri eğlendiren bir çözüm bulmuştur.

"Ciddiyim," diye onayladı Taverner, herkese yetecek kadar tabanca toplayarak. Garson elinde birkaç şişe Valpolicella, küçük kavanozlar dolusu kuruyemiş ve tortilla cipsiyle yeniden ortaya çıktı. İlk şarap şişesini doldurdu ve çok geçmeden ilk güvercin ortaya çıktı.

Hızlı bir kura yarışmasına dönüştü ve kısa süre sonra kurallar, handikaplar ve Akiko'nun bir peçetenin arkasına çizdiği bir hesap tablosuyla bunu resmleştiriyorduk. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Helen açık ara liderdi - ne de olsa keskin nişancımızdı - ve Nat pençeleriyle ikinci sıraya yükseldi. Tam özellikle saldırgan bir güvercine nişan almıştım ki telefonum cebimde çaldı. Bu bana atışa mal oldu ama numarayı kontrol ettim ve cevap verirken diğerlerine sessiz olmalarını işaret ettim.

"Bu o," diye mırıldandım.

"Ben Wolfgang Praetorius," dedi diğer uçtaki ses. Sesi mutsuz geliyordu ki bunun bizim için iyi olduğunu düşündüm.

"İyi akşamlar Wolfgang. duyduğuma sevindim."

"Aradığım için memnun değilim," dedi. "Biri beni daireme kadar takip etti."

"Kim?"

"Galina'nın koruması. Tamara adında küçük bir kadın."

"O olduğuna emin misin?"

"Saçları çok siyah. Kısa bir bob şeklinde takıyor. Çok sert. Hata yapması zor."

Arka planda belli belirsiz restoran sesleri duyabiliyordum.

"Şimdi neredesin?" diye sordum. "Gelip seni alabiliriz."

"Yarın," dedi kısaca. "Daireme girmedim. Takip edildiğimi anlayınca bir su taksisine atladım ve beni takip edemedi. Kaçtım."

"İyi düşünmüşsün," dedim ona. "Ama Galina'nın adamları seni takip ediyorsa..." Parçaları birleştirmesini umarak sesimin kesilmesine izin verdim.

"Kendimi güvende hissetmiyorum," diye cevap verdi.

"Çünkü Galina yoldan çekilene kadar güvende değilsin," diye açıkladım. "Eğer seni takip ettirdiyse, benimle buluştuğunu çoktan öğrenmiş olabilir."

"Beni aramaya çalıştı ama cevap vermedim."

"Bu şekilde kalsın," diye talimat verdim. Wolfgang bize doğru yöneldiğine göre, ihtiyacımız olan son şey Galina'nın onunla konuşmasıydı. "Onu nerede bulabileceğimi söyle."

"Telefonda olmaz," dedi boğuk bir fısıltıyla. "O zeki biri. Belki şu anda bile telefonumu takip ediyordur ve seni aradığımı biliyordur."

Sesi paniklemiş gibiydi ve hasar kontrolü yapmam gerektiğini biliyordum.

"Telefonunu takip ediyor olsaydı, seni çoktan bulurdu ve birinin seni gözetlemesine ihtiyacı olmazdı," dedim. "Neredesin sen?" Tekrar sordum. "Seninle buluşabilirim."

"Yarın," diye hızla tekrarladı. "İstediğiniz bilgiyi getireceğim. Şu anda çok yorgunum." Bir yer ve zaman söyledi, ben de kabul ettim.

"Wolfgang, bu gece güvende olduğuna emin misin?" diye sordum. Galina'nın ona karşı oluşturduğu tehdidi uydurmuştuk ama eğer onu gözetim altında tutuyorsa, tahmin ettiğimizden daha büyük bir tehlike altındaydı. Ve Galina'nın uşağı peşinde dolaşırken onun bir gece boyunca başıboş dolaşması fikri hoşuma gitmedi.

"Bir arkadaşım la kalacağım, onun tanımadığı biriyle," dedi hemen. "Yarın görüşürüz. Sakın geç kalma."

Telefonu kapattı ve ben de diğerlerinin beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Bir güvercin masaya yaklaşmış, Helen'in düşürdüğu bir fıstığa gözünü dikmişti.

"Yarın sabah altıda," dedim diğerlerine. "Scala Contarini del Bovolo."

Palazzo Contarini del Bovolo, San Marco Meydanı'na bir taş atımı uzaklıkta küçük bir saraydı. Palazzo dikkat çekici değildi ama merdivenleri, yani scala, Venedik'in en ünlü merdiveniydi; film yapımcılarının, fotoğrafçıların ve selfie çekenlerin gözdesiydi. Buluşma için iyi bir seçimdi, halka açıktı ama çok halka açık değildi ve bir opera sanatçısına uyacak kadar teatraldı.

Mary Alice, Akiko'nun puan kartı olarak kullandığı peçeteyi aldı ve ters çevirdi, biz tartışırken planı kabataslak çizdi. Nat telefonundan skalayı çıkardı ve Minka bize her yönden incelememiz için uydu haritaları buldu. Sonunda bir plana karar vermeden önce bir sürü olasılık üzerinde durduk.

Taverner soğukkanlılıkla, "Bunun bir tuzak olduğunun farkındasın," dedi.

Güvercin geri dönmüş, tortilla cipsi parçalarını gagalıyordu. Elime bir su tabancası aldım ve tek bir hareketle kaldırıp ateş ettim, tam iki gözünün ortasından vurdum. Kızgın tüylerin ciyaklamasıyla uçup gitti. Su tabancasını yere bıraktım ve Taverner'e sııttım.

"Buna güveniyorum."

BÖLÜM YIRMI BİR

Buluşma noktamızda biraz keşif yapmak da dahil olmak üzere hazırlık yapmak için gece geç kadar ayaktaydık. Ancak birkaç saat uyumayı başardık ve şafaktan önce kalkarak scala'ya doğru yola çıktık. Güneş doğmadan çok önce yola çıkmıştık. Mary Alice ihtiyatlı olmak adına özel bir tekne kiralamıştı; hızlı bir motora ve alçak bir gövdeye sahip, dar ve küçük bir güzelliği olan bu tekneyi kendisi kullanıyordu. Beni almak üzere Rio de Ca' Foscari'ye doğru süzülürken tekneyi ustalıkla kullandı. Helen ve Nat çoktan yaya olarak yola çıkmış ve scala'nın yakınında yerlerini almışlardı.

Teknede Mary Alice motoru yavaşça çalıştırdı, bizi Büyük Kanal'a soktu ve sola döndü. Venedik'in ana su yolunda şimdiden bir trafik vardı; balık, buz ve sebze yüklü küçük tekneler, vinçli ağır bir mavna, hatta bir ambulans botu bile ışısız ve sirensiz yavaşça geçip gidiyordu. Sudan hafif bir sis yükseliyor, dalgaların alçak dalgaları arasında ilerlerken her teknenin etrafında dönüyordu. Kanallardaki su genellikle yeşil, bazen de kahverengidir. Ama şafaktan önceki saatte, ölmekte olan gecenin son saatinde, su siyah ve dipsizdir. Görünüşünden hoşlanmamıştım ve Mary Alice bizi Palazzo Contarini del Bovolo'ya en yakın kanal olan Rio di San Luca'ya yönlendirdiğinde mutlu olmuştum. Önceki gece yaptığımız keşif sırasında rotayı belirlemiş, işler kötüye giderse yarım düzine potansiyel kaçış planlamıştık. Mary Alice'i tekneyi emniyete alması ve pozisyonunu alması için bırakarak teknedен atladım. Bölge sessizdi, birbirine sıkıca kenetlenmiş uzun, dar evlerle doluydu. Palazzo turistik bir yerdi ama mütevazı bir yerdi; küçük bir avlusu ve kilidi açılıp aralık bırakılmış bir kapısı vardı. Wolfgang güvenlik görevlisine rüşvet vermiş olmalıydı, kapıdan geçerken fark ettim, bulduğum gibi bırakmıştım. Ön kapının hemen iç tarafında, birkaç heykel parçası ve bir çift ağaç ile posta pulu büyüklüğünde bir avlu bahçesi vardı.

Çiçek açmayı bile düşünmeyen gül ağaçları. Terk edilmişti ve sabah dokuz buçukta açıldığında çoktan gitmiş olmayı planlıyorduk.

Palazzo ilk bakışta, ön cephesi boyunca uzanan beş katlı kemerli galerileriyle özenli bir şehir evi gibi görünüyordu. Onu öne çıkaran şey ise en sondaki merdiven, yani sarayın tüm yüksekliğine kadar yükselen bir kulenin içindeki spiraldi. Dışarıya açıktı ve tepesinde şehrin panoramik manzarasını sunan küçük dairesel bir pavyon olan belvedere bulunuyordu. Merdiveni avludan ayıran tek şey bir kemerin üzerine tutturulmuş kadife bir ipti, ben de üzerinden atladım ve sessizliği dinleyerek bekledim. Erkenciydim ama kilitli olmayan kapı Wolfgang'ın muhtemelen çoktan yerinde olduğu anlamına geliyordu. Merdivenlere yöneldim ve tırmanmaya başladığımda sabahın ilk belirtilerini fark ettim; doğuda, San Marco'nun ötesinde, gece gökyüzündeki siyahlığın yumuşadığını gördüm. Venedik'sabah yavaşça gelir; gökyüzünün tavanı, güneş kendini göstermeden çok önce, ressamalara ve şairlere ilham veren türden bir ışıkla, açık gri, sonra mavi, sonra mor bir suluboya paletinde değişir. Bir gölge gibi merdivenlerden yukarı çıktım, ışığın benimle birlikte hareket edişini izledim.

Merdivenlerin tepesinde sürgüsüz bırakılmış küçük bir ahşap kapı vardı. Her seferinde birkaç temkinli santim atarak kapıyı açtım ve geçip kemere açılan kısa, açık galeriye girdim. Beklediğim gibi Wolfgang beni bekliyordu, kemerin ortasında duruyordu ve belirgin bir şekilde mutsuz görünüyordu. Yaklaşık bir metre arkamdaki kapıya baktı.

"Wolfgang, eğer o merdivenlerden aşağı kaçarsa ve beni peşinden hiç mutlu olmam," diye uyardım onu.

Başını iki yana salladı. "Mesele o değil. Mesele" -belirsiz bir şekilde kemerli açıklıkları işaret etti- "yükseklikler. Onları sevmiyorum." Kemerlerin arasından yakındaki çatıların karmakarışıklığını görebiliyordum, kiremitler çanak antenler ve bacalarla çivilenmişti, bazıları çamaşır ipleriyle dizilmişti, çamaşırlar sabah esintisinde gevşekçe dalgalanıyordu.

"O zaman aşağıya bakma," dedim ona. Belvedere'nin etrafını çevreleyen, yaklaşık bel yüksekliğinde taş bir korkuluk, dokuz kat aşağıdaki zeminle aramızdaki tek şeydi. Ona ve irkildi. Solgundu.

ve titriyordu ve neredeyse onun için üzüliyordum. " değil," dedim ona. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim," dedi bariz bir kabadayılık çabasıyla.

"Kahretsin Wolfgang," dedim göğsümde, kalbimin hemen üzerinde kırmızı bir lazer noktasının yerleştiğini gördüğümde.

Aynı anda birkaç şey oldu. Çömeldim, bir el silah sesi duyuldu ve Wolfgang bir çığlık attı, bir el kulağına gitti.

Korkuluklara doğru süründüm ve üzerinden baktım. Doksan metre aşağıda, küçük bir grup adam toplanmıştı; aynı tip teçhizatları ve aptal, uyumlu saç kesimleriyle özel paralı asker tipleri. Silahlarını çekmiş, belvedere'den aşağı ya da yukarı giden tek yol olan scala merdivenlerinden yukarı çıkmaya başlamışlardı. Çıkışımız tamamen kapatılmıştı.

Hemen arkalarında koyu renk gözlüklü iki kadın duruyordu. Kısa boylu olanın saçları siyahtı ve Galina'nın koruması olduğunu tahmin ettiğim Tamara'ydı. Silahı dışarıdaydı ve yüzündeki sırtıştan Wolfgang'ı vuran kişinin o olduğu belliydi. Diğer kadın Galina Lazarov'un ta kendisi olmalıydı. Onu sadece profilden görmüştüm ama yine de tanıdım. Benimle göz teması kurmak için gözlüklerini kaldırdı, sonra işaret parmağını evrensel bir sembol olan "Boku yedin" anlamında boğazına götürdü. Sonra Tamara'nın arkasından içeri yöneldi, adamlar arkasını koruyordu. Galina öldürmek için içeride olmak istiyordu.

Hâlâ çömelmiş vaziyette, olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerledim, kapıyı çarparak kapattım ve asma kilidin mandalını sıkıştırdım. Bu bize birkaç saniyeden fazlasını kazandırmayacaktı ama bu gecikme yaşamakla ölmek arasındaki fark olabilirdi.

Yanına döndüğümde Wolfgang hâlâ çığlık atıyordu, parmaklarından kan akıyor ve gömleğinden aşağı süzülüyordu. Arkasındaki duvara ikinci bir kurşun isabet etmişti ve onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı, anlaşılan öldürülmek üzere olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Zamanım olsaydı çok sinirlenirdim. Bazı insanlarda kendini koruma duygusu yok.

Çevresel görüşümden, belvedere'nin her iki yanında halatların indiğini görebiliyordum, bu da daha fazla fedainin çatıdan aşağı inmeye hazırlandığı anlamına geliyordu. Kapana kısılmıştık.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Wolfgang Almanca, "Öleceğiz," diye inledi.

"Edna Mode'a benzeyen biri tarafından öldürülmemin imkanı yok," dedim ona. Hızlı bir değerlendirme yaptım. Bu durumda bir duruş sergilemek imkânsızdı, bu yüzden bu şartlar altında yapabileceğim tek şeyi yaptım. Topuğumun üzerinde döndüm ve eğildim, omzumu Wolfgang'ın orta kısmına sürdüm ve onu düzgün bir şekilde korkulukların üzerine savurdum. Ben onu takip ederken silah sesleri geliyordu, tam Galina'nın uşaklarından ilki çatıdan aşağı inerken atladım.

Wolfgang yine çılgılık attı ve onu suçlayamazdım. Bir an dimdik ayaktaydı ve kan kaybından öleceğine açıkça inanmıştı, bir an sonra ise havada uçuyordu, kıcı çaydanlığın üzerindeydi. Yandaki çatıya sert bir iniş yaptı, yaklaşık on iki metrelik bir düşüş. Ben de hemen arkasından korkuluktan atladım. Wolfgang tam indiği yerdeydi, bir havalandırma bacasına tutunmuş korku içinde gevezelik ediyordu. Yanına düştüm ve o daha ölmediğini fark edemedi ayağa kalktım. Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalmasına biraz şaşırmıştım ama onu nasıl olsa öldüreceklerini düşünmüştüm, bu yüzden en azından onu kurtarmayı deneyebilirdim. Etrafımıza mermiler yağarken onu yakasından tutup ileri doğru ittim. Kenara vardığımızda durdu ve biraz hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Bunun için vaktimiz yok," dedim ona, bir dizi silah sesi fayansları sarsarak ayaklarımıza doğru yönelirken. Kürek kemiklerinin arasından ittim. İkinci dalışını yaparken kollarını savurarak çırpındı, ama bu seferki daha kısa mesafedeydi, belki altı fit. Komşunun terasına indik, yuvarlandım ve ayaklarımın üzerinde durdum, Wolfgang katlanabilir bir şezlongu düzleştirdi. Helen saksılı bir palmiyenin arkasından çıkıp ateş açtığında o hâlâ kendini kurtarmaya çalışıyordu, ben Wolfgang'ı kaldırıp terastan geçirip kapıdan içeri sokana kadar bizi korudu. Formundaydı ve Galina'nın adamlarından ikisini bir çift hızlı atışla yere serdi. Adamlardan biri hâlâ atlama kayışına bağlıydı ve orada bir jambon gibi nazikçe sallanıyordu.

bir kasap dükkanının vitrininde. Helen bizi kapıya kadar takip etti ve üçümüz merdivenlerden aşağı, sokak seviyesine doğru indik.

Tekneye kadar bir ayak yarışı olacaktı ama en azından Wolfgang sonunda en iyi şansının bizimle olduğunu anlamıştı. Hâlâ biraz çılglık atıyordu ve zamanım olsaydı, onu tokatlamak için dururdum.

Natalie köşede görevlendirilmişti ve ara sokaktan çıkarak biz koşarken bizi korudu. Mary Alice işler giderse diye teknenin yanında kalmıştı. Olayların yükünü çekecek pozisyonda olduğum için kısa çöpü benim çektiğimi düşünebilirsiniz ama yanılırsınız, en uzun çöpü ben çekmiştim. Ne olursa olsun, hepimiz keskin uçta olmak istiyorduk ve Mary Alice bunu kaçıracığı için kırk çeşit kızgındı, ama dördümüz mermiler uçuşarak hücum ederken, kurtarmadan o sorumluydu.

Koşarken scala'ya baktım ve Galina'nın yarı yolda olduğunu ve bariz bir öfkeyle kurduğu pusudaki katliama baktığını gördüm. Silahını kaldırdı ve doğrudan bana nişan aldı. Ateş edebilseydi ne olurdu bilmiyorum ama önce Helen ateş etti ve Galina'nın silahının namlusuna çarparak elinden fırlamasına neden oldu. Galina bağırdı ve elinden geriye kalanları tuttu. Muhtemelen bir ya da iki kemiği kırılmıştı ama en önemlisi tekneye ulaşmamız için bize birkaç saniye kazandırmış olmasıydı. Arkamızdan ağır ayak sesleri geliyordu ve Natalie'nin temizlik yaparken birini gözden kaçırdığını fark ettim. Dönüş yolunu kendisinin bulmasını ayarlamıştık ve yan tarafımızı açıkta bırakmak için ayrılırken yanlış hesap yapmış olmalıydı. Mary Alice'in bakışları arasında tekneye doğru ilerledik ve birlikte tekneye yuvarlandık. "Ne oldu böyle?"

Mary Alice biz çözülürken sordu kendimizi.

"Kapa çeneni ve *git*," diye bağırdı Helen. O ve Wolfgang kabine yöneldi, ben arkadan gelirken siper aldılar. Mary Alice motoru çalıştırdı ve bizi oradan çıkarmak için gazı açtı. Tam demirleme yerinden uzaklaştığımız sırada Galina'nın fedailerinden biri sıçradı ve koşar adımlarla bir metreyi aştı.

Dönmememe fırsat vermeden üzerime çullandı, omuzlarımdan tutarak tüm ağırlığıyla beni güverteye indirdi. Böyle durumlarda içgüdüsel olarak hemen karşılık vermek gerekir ama bu neredeyse her zaman daha iyidir.

Kendini konumlandırmak için düşüşü kullanarak gevşemek. Bu durumda, düşerken döndüm ve aşıklar gibi yere indik, vücudu benimkini kaplıyordu, elleri hala omuzlarımdaydı. Göğsü üzerime bastırırken onun ağırlığı neredeyse beni eziyordu. Parmakları boğazıma gitti, sıktı. Teknenin ön tarafındaki Mary Alice neler olduğunu fark edemeyecek kadar araba kullanmakla meşguldü ve Helen'in Wolfgang'la ilgilenmekle ve daha fazla kurşun deliği olmadığından emin olmakla meşgul olduğunu varsaydım. Bu sefer tek başımaydım ve fazla zamanım yoktu. Görüş alanımda siyah noktalar dans etmeye başlamıştı. Bilincimi tamamen kaybetmeden önce yarım dakikadan daha az zamanım olduğunu fark ettim.

Görüş alanımın kenarında bir şey titreşiyordu: Ponte de la Cortesia.

-Ve nerede olduğumuzu fark ettim. Gözlerimi kapadım ve zihnimdeki Venedik haritasında bir yol çizdim. Mary Alice tüm hız sınırlarını aşıyor, suyun içinden geçerken gazı açık tutuyordu. Serseri hâlâ üstümdeydi, beni sıkıştırıyordu ve tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Ponte de la Cortesia'nın hemen ilerisinde Ponte de San Paterniàn yer almaktadır. Dikkate değer bir köprü değil; özellikle güzel değil ve çok yüksek değil. son gerçek buydu. Aşağı uzandım ve cinsel organını sertçe kavrayıp büküm. Tepkisi, leğen kemiğini geri çekip bana ihtiyacım olan açıklığı verirken beni öldürmeyi bir anlığına bırakmak oldu.

Dizlerimi göğsüne doğru çektim ve Ponte de San Paterniàn'ın altından geçerken, bacaklarımı olabildiğince sert bir şekilde dışarı attım, yukarı doğru ittim ve kafasını doğrudan taş köprüye ittim. Bir darbe bekliyordum, ama donuk çıtırtı biraz sürpriz oldu - bir marul başını ikiye ayırmanın sesi gibi. Mary Alice'in motordan duyabileceği kadar gürültülüydü. Etrafında dönerek durumu bir bakışta kavradı.

"Kahretsin!"

"Hallediyorum," dedim ona. Vücudunu yan tarafa doğru kaldırdım. Kafasından geriye kalanlar da onu takip etti.

"Tekrar yüzeye çıkacak," diye seslendi Mary Alice. "Güzel," diye bağırdım. "Belki bu diğerleri için bir uyarı olur."

Mary Alice dümene geri dönerken sırtıttı. Güneş tam şehrin üzerine doğarken bizi küçük kanaldan çıkardı ve suyu

Büyük Kanal'ı erimiş altına çevirdi. Helen kabinden çıktı. "Wolfgang iyi. Kurşun kulağını sıyırmış, hepsi bu" dedi. "Wolfgang iyi. daha az lezzetli birkaç parçayla birlikte kanın biriktiği güverteye baktı. "Sorun mu var?"

"Ben hallettim," dedim ona.

Telefonumu çıkardım ve Minka'nın bir izleyici ile güncellediği Menopaws uygulamasını açtım. Natalie'yi temsil eden küçük noktanın hızla eve doğru ilerleyişini izledim. Galina'nın tüm çabalarına rağmen dördümüz de hayatta kalmıştık. Yüzümü doğan güneşe döndüm ve gülümsedim. Silahlı çatışmadan canlı çıkmıştık, Wolfie'nin ölmesini engellemiştik ve şimdilik adrenalin tüm ağrı ve sızıları uzak tutuyordu. Hayatta olmak için güzel bir sabahtı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

NEWYORK, 1994

" Bayanlar, bu kadar hızlı olduğunuz için teşekkür ederim. Ben Marilyn Carstairs, Provenance." Konuşmacı su içmek için durur ve bardağı yere bırakırken biraz döker. Cebinden çıkardığı bir mendille küçük su birikintisini siler ve boğazını temizler.

Helen ona nazikçe, "olmana gerek yok," der.

Marilyn bakışlarını masanın etrafında toplantı için bir araya gelen dörtlünün üzerinde gezdiriyor. "Daha önce Sergilerden hiç kimseyle tanışmamıştım. Aslında ilk kez yüz yüze bir brifing veriyorum. Genellikle dosyaları kuryeyle göndeririz" diye itiraf ediyor. Dört katilin bulunduğu bir odada gergin olduğunu söylemek istemiyor ama buna gerek de yok. Tüm yırtıcılar gibi onlar da korkunun kokusunu alabiliyor.

"Biz ısırmayız," diyor Natalie. "." Provenance'tan gelen talihsiz kadına dişlerini göstererek sırtıyor.

"Kes şunu Nat," diyor Billie, ama hiç ateşli değil. "Marilyn? Neden bize neden burada olduğumuzu söylemiyorsun?" Cesaretlendirici olmaya çalışıyor ama sesinde başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söyleyen bir ton var. Müze için yüz yüze brifingler nadirdir, son derece yüksek profilli veya karmaşık olaylara ayrılmıştır. Ve diğerleriyle birlikte çalışmayalı yıllar olmuştu. Onlara dünyanın dört bir yanında görevler verilmişti, genellikle tek başlarına, bazen grup halinde, ama hep birlikte değillerdi ve Billie toplantıya vardığında diğerlerini çoktan hazır bulduğuna şaşırmıştı.

Bir buluşmaya dair hiçbir ipucu yoktu, sadece Empire State Binası'nın bir kartpostalı vardı. Kurşun kalemle karalanmış şifreli bir mesaj tam adresi ve saati veriyor, ancak başka bilgi vermiyordu. Uçak bileti havaalanında bekliyordu.

Havaalanı gişesinden çıktıktan sonra bir araba onu diğer uçtan almıştı. Direksiyondaki Satın Alma ajanı onu doğruca Kaşifler Kulübü'nden bir blok ötede, 70. Cadde'deki buluşma yerine götürmüştü. Kahverengi taş ev, kapsamlı olduğu kadar ihtiyatlı da olan güvenlik sistemi dışında dikkat çekici değildir. Billie kapıyı çalamadan kapı açılır ve başka bir Satın Alma ajanı ona toplantı odasını gösterir. Billie yolda birkaç kapalı kapı görüyor ve hepsinin ardında gizli bir gücün sessiz mırıltısı var. Hava balmumu, odun ateşi ve yanmış kahve gibi kokuyor.

Dörtlünün en son geleni olarak içeri giriyor ve selamlaşmanın ardından klasörlerle dolu bir masaya oturuyorlar. Dosyalar koyu mavidir, her birinin üzerinde altın bir mühür vardır, düşen yıldızlar zarif harflerle yazılmış bir cümleyle çevrelenmiştir. *Fiat justitia ruat caelum*, Müze'nin sloganı. *Gökler yıkılsa da adalet yerini bulsun*. Masanın uzak tarafında bej rengi bir kadın oturuyor. Sadece kıyafetleri değil. Teni, saçları, tüm aurası bej. Yakasındaki bir uğur böceği iğnesi, görünüşündeki tek kişilik belirtisi. Ama kendini tanıtırken suyu döktüğünde Billie onun odadaki katillerden korktuğunu anlıyor. Provenance ajanları bilgi insanlarıdır, dünyanın dört bir yanındaki kaynaklardan bilgi toplar, veri toplar ve stoklar, kalıplar ortaya çıkana kadar dikkatlice sıralar ve düzenlerler. Bu kalıplardan yola çıkılarak ya adam toplamak ya da suikast düzenlemek için hedefler belirlenir. Marilyn Carstairs bunu bilmiyor, ama onu da en az onun kendilerini bulduğu kadar endişe verici buluyorlar.

Boğazını tekrar temizliyor ve sesi biraz daha sertleşerek baştan başlıyor.

"Bir sonraki göreviniz hakkında sizi bilgilendirmek için buradayım. Her biriniz için bir dizi dosya hazırladım," diye ekliyor ve önlerindeki klasör yığınının doğru başıyla işaret ediyor. Her yığının en üstündeki dosyaya uzanıyorlar. İçinde kırklı yaşlarında, yakışıklı ama gösterişli olmayan bir adamın fotoğrafı var. Neredeyse kameraya gülümsüyor, ağzının bir tarafı orantısız bir sırıtma girişimiyle yukarı kıvrılmış. Haki renkte giyinmiş ve elinde küçük bir Mısır heykelciği tutuyor. Heykelcik kaymaktaşıdan yapılmış ve adamın nazikçe alay ediyor gibi görüldüğü ciddi bir ifade takınıyor.

Onlar dosyaları incelerken, Marilyn beyaz bir perdeyi indirir ve bir slayt projektörünü açar. Ekranı bir görüntü gelene kadar uzaktan kumandayı kurcalar, haki renkli adamın aynı fotoğrafı.

"Bu Fermín Bosque," diyor Marilyn onlara.

İsim onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Bosque ünlü ya da kötü şöhretli biri değil. O sadece elli yıl öncesine uzanan bir zincirin son halkası, kırılması gereken bir halka.

Natalie onun elindeki objeye odaklanır. "Bu bir mezar figürü mü?"

Geleneksel olarak Mısır kraliyet mezarları bu küçük heykellerle doludur. Öbür dünyada efendilerine hizmet edecek, her türlü konforu sağlayacak, tüm ihtiyaçları karşılanacak kişileri temsil ederler. İyi durumdaki orijinalleri nadir ve pahalıdır; ucuz reproduksiyonları turist pazarını doldurur. Kullanışlı hediyelik eşyalara dönüşüyorlar - onlarca yıl boyunca banliyö kitap raflarında tozlanmaya devam edecek küçük, geniş gözlü figürler.

"Ushabti, aslında," diyor Marilyn gözlüklerini burnuna doğru iterek. "Geç Yirmi Birinci Hanedan. Ve gerçek, her ne kadar söz konusu beyefendi aksini iddia etmek için büyük çaba sarf etmiş olsa da."

"Bekle," diyor Mary Alice, elini kaldırarak. "Bu adam insanların orijinal bir eserin sahte olduğunu düşünmelerini mi istedi? Genelde tam olmaz mı?"

"Bu durumda değil," diyor Marilyn. "Mısır'ın otantik eserlerin ihracatı konusunda katı yasaları var. Bu yüzden bu beyefendi gerçek eserleri gümrükten geçirebilmek için ucuz reproduksiyonlar olarak gizliyor. Yetkililere eserleri yasadışı yollardan ülke dışına çıkardığını ihbar etmemek için eserlerin kaynağını gösteren evraklar her zaman ayrı olarak gönderiliyor."

"Onları nasıl gizliyor?" Billie soruyor.

Marilyn daha hızlı konuşarak ve dinleyicileriyle daha rahat iletişim kurdukça sesinde daha fazla canlılık hissederek açıklıyor. "Eşyalara bağlı olarak çeşitli şekillerde. Üzerleri boyanabilir, plastiğe batırılabilir, paris sıvasıyla kaplanabilir. Onları güvenli bir şekilde İngiltere'deki atölyesine geri götürdüğünde, kılıklarını çıkarıyor ve orijinal hallerine geri getiriyor."

"Bu büyük bir risk," diyor Natalie. "Mısır antikaları pek de sağlam şeyler değildir. Değerli bir parçayı kolayca mahvedebilir."

Marilyn, "Bu, görünüşe göre almaya istekli olduğu bir risk," diye yanıtlıyor. "Restorasyondan sonra parçalar koleksiyonculara, Mısır'a ait orijinal kaynaklarıyla birlikte satılıyor. Ve eğer herhangi bir nedenden ötürü gerçek bir kaynak gösteremezse, sahte bir kaynak göstermekten de çekinmiyor." Sonraki birkaç slaytın üzerinden geçiyor. Daha fazla fotoğraf var, birkaç tanesi darmadağın bir atölye, bir tanesi de yeni aldığı mumya maskesiyle poz veren mutlu bir koleksiyoncu.

Bir süre resmi inceledikten sonra Marilyn yeni bir slayta geçer, bu slaytta hedefin adı da dahil olmak üzere biyografik veriler yer almaktadır.

"Atölyesinin İngiltere'de olduğunu söylemişsiniz. Fermín Bosque'nin sesi İngiliz gibi gelmiyor," diyor Billie.

Marilyn, "Arjantin üzerinden Almanya," diye açıklıyor. Mary Alice sırtarak bakıyor. "Bir Nazi kokusu alıyorum."

"İçgüdüleriniz doğru Bayan Tuttle. Fermín Bosque, Albrecht Danner'in torunu." Bir sonraki slayt siyah-beyaz, bir tür parti etkinliğinde çekilmiş. Arka planda gamalı haç geniş pankartlar asılı. Pankartların önünde küçük bir grup ve bu grubun ortasında dar diş fırçası bıyıklı ve dağınık saçlı tanıdık bir figür var. "Danner, Hitler'in sağında duruyor," diye açıklıyor, uzun boylu, ince yapılı ve aynı bıyıklı adamı göstererek. Führer'in diğer tarafında ise Hermann Göring'in belirgin cüssesi yer alıyor. Fotoğrafın kenarında, her birinde ağır yaldızlı bir çerçeve içinde bir resim bulunan şövaleler yer alıyor.

"Albrecht Danner hakkında ne biliyoruz?" Mary Alice soruyor.

"Mainz'lı zengin bir sanayiciydi. Parasını köpek mamasından kazanıyordu. Ancak Danner kökenlerini küçümsemeye ve bir sanat koleksiyoncusu ve amatör arkeolog olarak rolünü tanıtmaya hevesliydi. Führermuseum için Hitler'e birkaç parça bağışladı."

Marilyn başka bir slayta tıklıyor, bu slaytta devasa, yayılan bir kompleksin modeli gösteriliyor, bina bina hayalet gibi beyaz renkte işlenmiş. "Führermuseum Hitler'in gözde projesiydi, Linz'de bir tür Alman ulusal müzesi kurma planıydı. Tüm Batı Avrupa'nın en büyük sanat eserlerini - resimler, heykeller, silahlar, mücevherler- barındırması bekleniyordu."

Bir önceki slayttaki grup fotoğrafına geri dönüyor ve Hitler'in yanında duran güçlü figürü işaret ediyor. "Bu amaçla, Hermann Göring adındaki bu adamı, içini dolduracak sanat eserlerini satın almakla görevlendirdi. Göring sanatı çeşitli kaynaklardan bir araya getirdi. Bazıları diğer müzelerden, işgal sırasında Almanlar tarafından ele geçirilen ulusal koleksiyonlardan alınmıştı. Bazıları ise Almanların geçtikleri kasabalardaki ilgi çekici eserlerden yağmalanmıştı. Ghent Altarpiece'i bu şekilde aldılar" diye ekliyor kaşlarını çatarak. "Bazıları da kaçarken ya da kamplara gönderilirken eşyalarını terk etmek zorunda kalan Yahudi ailelerden alınmış."

Resimler, giysiler, yataklar, hatta ayakkabılarla dolu devasa bir depoyu gösteren bir slayta geçer. Bu görüntü karşısında herkes sessiz kalıyor ama Natalie'nin sessizliği diğerlerinden daha ağır. Her biri yerinden edilmiş yüzlerce, binlerce insanı temsil eden ev eşyası yığınlarına bakıyor. Yok edilmiş.

Helen, Marilyn'e nazikçe, " edelim," der.

Marilyn'in kafası bir an için karışır, ta her birinin dosyasından bu katiller hakkında öğrendiklerini hatırlayınca kadar. Natalie'nin büyükannesi. Hollanda Direnişi. Savaşta kaybolmuş.

"Özür dilerim Bayan Schuyler," diye kekeliyor.

Natalie yanıt vermez ve Helen kendini tekrarlar. "Devam edelim." Sesi bu kez biraz daha serttir ve Marilyn uzaktan kumandanın düğmesine basar.

Albrecht Danner'in bir stüdyo portresi. Fotoğrafı çeken fotoğrafçı, halinden memnun görünen müreffeh bir adamın görüntüsünü yakalamış. "Sanata duydukları ortak ilgi ve Danner'in planlanan müzeye bağışladığı tablolar konusundaki cömertliği nedeniyle Hitler ile dost olmuşlardı. Danner, resim koleksiyonculuğunun yanı sıra Mısır'da yoğun bir şekilde seyahat etmiş ve çoğu başarısızlıkla sonuçlanan çok sayıda arkeolojik keşif gezisini finanse etmişti. Hitler'in 1941'de Mısır'a gönderecek sağduyulu bir elçiye ihtiyacı olduğunda, Danner açık bir seçimdi."

"Hitler neden Mısır'a bir elçi gönderme ihtiyacı duydu?" Billie soruyor.

"Kral Faruk ile gizli görüşmelerin başlatılmasını istedi. O sırada Mısır İngilizlerin kontrolü altındaydı ama Hitler İngilizlerin eninde sonunda kovulacağına inanıyordu. Bu gerçekleştiğinde, Almanya'nın Mısır'la bir ittifak kurmak için devreye girmesini istiyordu. Amaç eninde sonunda Süveyş Kanalı'nı kontrol etmektir."

"Farouk'la işler nasıl gitti?" Mary Alice soruyor.

Marilyn "Yavaşça," diye yanıtlıyor. "Görüşmeler çok gizliydi elbette. Faruk, İngilizler hâlâ yönetimde olduğu için onları küstürmeyi göze alamadı ve hiçbir resmi söz vermedi. Sonunda Almanya'ya savaş ilan etmek zorunda kaldı, ama ancak savaşın son dakikalarında, tam olarak 1945'te."

Mary Alice, "Partiye geç kalmak hiç dans edememekten iyidir herhalde," diyor.

"Bu, resmi zevahiri kurtarmanın bir yolundan başka bir şey değildi ama Danner'in Mısır'a kolayca dönemeyeceği anlamına geliyordu. Aslında, Müttefiklerin işgalinden önce Almanya'dan kaçmak zorunda kaldı. Arjantin'e indi ve orada Bosque adını aldı."

"Sanırım bunun zekice olduğunu düşündü," diye araya girdi Billie. "Neden?" Helen sorar.

Billie, "Danner ve Bosque kelimelerinin ikisi de ağaçlarla ilgili," diye açıklıyor. Marilyn'e geri döner. "Peki bu küçük Nazi neden Mısır'a geri dönmek istesin ki?"

"Çünkü arkasında bir şey bıraktı." Marilyn kumandayı bırakıyor ve önlerindeki dosyaları işaret ediyor. "Bu klasörlerin her biri Albrecht Danner'in 1941 yılında Mısır'da sakladığı sanat eserlerine ilişkin fotoğraf ve notlarla dolu. Hitler için diplomatik bir görevde olabilir ama aynı zamanda bu seyahati Mısır'dan muazzam miktarda eski eser satın almak için de kullanmış.

-Hepsi inanılmaz derecede ucuzdu çünkü ne de olsa bir savaş vardı. Papirüsler, mücevherler, heykeller, mezar eşyaları, lahitler. Hepsini satın aldı ve savaş bittiğinde toplanmak üzere Mısır'da bıraktı. Bir Alman zaferini bekliyordu ve onları geri almanın güvenli olacağını varsayıyordu."

"Ancak Almanya kazanamıyor ve geri alamayacağı bir sürü Mısır antikasıyla baş başa kalıyor," diye ekliyor Billie. "Ama birkaç yıl sonra, sıcaklık

ölmüş olurdu. Ülkeye geri dönebilirdi. Neden yapmadı?"

"1950'de Albrecht Danner ölmüştü. Mide kanseri."

"Olamaz. Çok üzücü," diyor Mary Alice donuk bir sesle.

"Geride bir aile bıraktı," diye ediyor Marilyn. "Almanya'dan ayrıldıklarında yedi yaşında olan ve adı Maximiliano olarak değiştirilen bir oğul, Maximilian. Araştırmalarımıza göre bu oğul Mısır'la ilgilenmemiş. Arjantin'den hiç ayrılmamış. Sessiz sedasız yaşadı ve babasının siyasi eğilimlerini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Buenos Aires'teki bir üniversitede matematik öğretmenliği yapmış ve iki yıl önce ölmüş. Bu da bizi oğlu, Albrecht Danner'in torunu ve sizin hedefiniz olan Fermín Bosque'ye getiriyor."

Ushabti ile gülümseyen adamın slaytına geri döner. "Fermín, büyükbabasının eski eserlere olan ilgisini miras almış gibi görünüyor ve Mısır'a birçok seyahat yapmış. Tarihi eser satışı yapan küçük bir işyeri işletiyor. Görünüşe göre yasal bir iş yapıyor. Ancak gerçek parçaları Mısır'dan kaçırdıktan sonra sattığını ve gerektiğinde sahte kanıtlar sunduğunu biliyoruz."

"Müze ne zamandan beri küçük bir kaçakçılığı önemsiyor?" Billie soruyor.

"Büyükbabasının Mısır'da başka neler sakladığını keşfettiğimizden beri." Marilyn klasörleri işaret ediyor. "Daha fazla sanat eseri, ama bu parçalar Mısır'dan değil. Bunlar Avrupalı -savaşın başında Avusturya ve Almanya'daki Yahudi ailelerden yağmalanan resimler."

Her biri bir düzine resim içeren sonraki slaytlara göz gezdiriyor. Her biri bir öncekinden daha zarif, olağanüstü eserlerden oluşan bir atlıkarınca gibi geçip gidiyorlar.

"Danner, önde gelen Yahudi koleksiyonculardan ele geçirilen çeşitli koleksiyonları değerlendirmekle görevlendirildi. En ünlü tablolar -Göring'in kişisel alışveriş listesinde yer alanlar- hemen alınıp Carinhall'daki kır evine asılması için Göring'e gönderildi. Diğerleri ise sandığa konularak Almanya ve Avusturya'daki çeşitli depolama tesislerine teslim edildi. Araştırmalarımız sırasında Danner'in iki kitap seti tuttuğunu keşfettik.

Bir tanesi az önce anlattığım işlemlerin titiz bir kaydıydı - Üçüncü Reich üyeleri için tedarik edilen sanat eserleri."

"Peki ya diğeri?" Mary Alice sorar.

"Danner'ın kendisi için sakladığı parçaların bir envanteri - 1941'de Mısır'a beraberinde getirdiği parçalar."

"İçeriye parça mı kaçırdı?" Helen hâlâ değişmekte olan slaytlardaki görüntülere bakıyor. "Ama nasıl?"

"Onları mobilya ve ev eşyası olarak etiketledi. Ve kimse Mısır'a ne girdiğiyle pek ilgilenmez, sadece ne çıktığıyla ilgilenir," diye anlatıyor Marilyn. "Sevkiyatlar ulaştığında, Kahire'deki bir depolama tesisine götürüldüler. Oradan sonra izler kayboldu ve her parçanın kaybolduğu varsayıldı. Ta ki şimdiye kadar."

Slaytları Fermín Bosque'nin resmine döndürüyor. "Fermín küçük çaplı bir oyuncuydu, Mısırbilimsel eserlerin gri kenarlarında iş yapıyordu." Billie'ye bakar. "Sizin de belirttiğiniz gibi Bayan Webster, bunlar normalde dikkatimizi çekecek türden faaliyetler değil. Ama birkaç ay önce bu tablo" -duraklıyor ve çerçevesi ağır bir şekilde oyulmuş bir tablonun yer aldığı siyah beyaz bir slayt gösteriyor- "İsveç'te küçük bir evde açık artırmaya çıkarıldı. Daha geçen yıl Fermín Bosque'den özel olarak satın alınmıştı. Araştırmalarımız bunun büyükbabasının Stuttgart'taki bir aileden yağmaladığı tablolardan biri olduğunu doğruladı. Rubens'in *Atalanta'ya Tecavüz* tablosu, kadın kahraman Atalanta'nın centaur Hylaeus tarafından kaçırılma girişimini tasvir ediyor."

"Bunun gerçek olduğuna emin misin?" Mary Alice soruyor, ses tonu açıkçası şüpheli.

"Olabildiğince emin olduk. Her şey en güncel yöntemlerle -kanvas, ahşap sandalyeler, pigmentler- test edildi ve hepsi de doğru çıktı."

"Örnekleri nasıl ele geçirdik?" Billie soruyor.

Marilyn tereddüt ediyor. "Provenance'da nasıl çalıştığımıza dair ayrıntıları açıklamak istemiyoruz, ancak müzayedede eseri satın alan kişinin sigorta amacıyla kimlik doğrulaması yaptırmak istediğini söyleyebilirim. İlişkimiz olan bir firmayı kullandı."

Billie gülümsüyor. "Bir ilişki mi? Yoksa yasal bir firma gibi görünen Provenance departmanının bir kolu mu demek istiyorsunuz?"

Marilyn gözle görülür bir şekilde geriliyor ve cevap verirken ağzını sınıksıkı kapatıyor. "Sanat dünyasında olup bitenlerin nabzını tutmak Müze'nin yararınadır. Naziler tarafından yağmalanan bir sanat eserini ele geçirmeyeli uzun zaman oldu."

"Tam olarak on üç yıl," diye karşılık veriyor Billie. "Biliyorum çünkü oradaydım. Hepimiz oradaydık."

"Elbette," diye yanıtıyor Marilyn, ağzı gevşeyerek. "Zanzibar işi. Bu bizim için son derece önemli bir kazanımdı. Bu iş için seçilmenizin nedeni de bu."

Slaytlarına geri dönüyor ve yeni bir tane koyuyor, o kadar ıssız bir manzara ki ay gibi görünüyor. "Krallar Vadisi. Albrecht Danner'in en sevdiği oyun alanı ve Kahire'den ayrıldıktan sonra Mısır'a kaçırdığı sanat eserlerini sakladığına inandığımız yer. Sanat eserlerini saklamaya uygunluğunun yanı sıra uzaklığı nedeniyle seçildiğini varsayıyoruz. Düşük nem oranı ve karanlık, Nazi ganimetlerinin büyük kısmının saklandığı Avrupa'daki tuz madenlerini andırıyor."

"Sizce sanat eserleri neden Krallar Vadisi'nde saklanıyordu?" Nat soruyor.

"*Atalanta*'nın durumu. Elli yıl boyunca bir depoda saklanan bir eserin nerede olduğuna dair izler göstermesini beklerdik. Biraz aşınma ve yıpranma vardı ama her şey göz önüne alındığında tablo oldukça iyi durumdaydı. Bu da düşük nem koşullarında saklandığını gösteriyordu. Danner'ın faaliyetleri ve seyahatleri hakkında bildiklerimizle birlikte, tablonun Mısır'a götürüldüğü ve bir süre orada bırakıldığı hipotezini oluşturduk. Bu düşünceyle, teorimizi doğrulayacak ya da çürütecek herhangi bir şey aramaya başladık. Bunu kanıtlayan küçük bir ot parçasıydı" diye ekliyor gülümseyerek. "Onu, dış sargının bir parçasına sıkışmış, ancak bir iplikten daha kalın bulduk; yalnızca Nil kıyılarında yetişen bir saz türü. Firavunlar zamanında papirüs yapmak için kurutulmuş. Bizim için bu, söz konusu tablonun Mısır'da bulunduğunu kanıtlıyordu."

"Kahretsin Carstairs, tam bir Agatha Christie'sin," diyor Nat.

Marilyn tekrar pembeleşir ve gözlüklerini burnuna doğru iter. "Onu bunu bilmem ama dava için *çok* tatmin edici bir sonuç oldu."

"Büyükbabasının zulasını almak için neden bu kadar bekledi?" Mary Alice soruyor.

"Babası iki yıl önce öldüğünde bunu öğrendiğini düşünüyoruz. Fermín'e büyükbabasının belgeleri miras kalmış ve kısa bir süre sonra arşiv araştırması yapmak için Paris ve Koblenz'e birkaç gezi yapmış. Bunu takiben Krallar Vadisi'ne uğrayarak Kahire'ye iki gezi yaptı. Şimdiye kadar sadece sınırlı sayıda eser ve resim getirdiğini ve bunları, tabiri caizse, tüm zulayı geri almak için suları test etmek amacıyla kullandığını düşünüyoruz. Eğer haklıysak -ki haklı olmadığımızı düşünmek için hiçbir neden *yok-talanta* onun ilk büyük satışıydı. Çok ama çok dikkatli davranmış."

Helen düşünceli bir ifadeyle, "Krallar Vadisi pek de alışılmışın dışında sayılmaz," diyor. "Danner'ın zamanında ücra bir yer olabilirdi ama şimdi turistik bir yer. Bir şeyleri ortaya çıkarmak onun için zor olmalı."

Marilyn de bu görüşe katılıyor: "Popüler turistik yerlere yönelik son terör saldırılarından sonra daha da arttı." "Mısırlı yetkililer, oldukları turizm sektörünü korumak için güvenliği muazzam ölçüde artırdı. Güvenlik güçlerinden kaçmak Fermín Bosque için en az teröristlerden kaçmak kadar zor olacaktır. Ve eğer yakalanırsa kendisi için daha da tehlikeli olacaktır."

Billie, Bosque'un zulasında olduğuna inanılan her eser için bir giriş olan Provenance'ın derlediği kataloğu karıştırıyor. Sayfalar dolusu Mısır eserinin yanı sıra, çoğu geleneksel Eski Ustalar'a ait düzinelerce Avrupa tablosu var; bunlar sadece güzellikleri için değil, değerlerini koruyabilmeleri için de seçilmiş. Çoğu küçük, boyutları onları hem Almanya'dan çıkarmayı hem de Mısır'da saklamayı kolaylaştırıyor. Leonardo ve Dürer'in eskizlerinin, narin bir Van Eyck'in, bir Botticelli gravürünün röprodüksiyonlarını inceliyor.

Diğerleri aynı şeyi yapıyor, her biri farklı bir sayfada duraklıyor.

"Aman Tanrım. Çaldıkları koca bir müzeyi doldurur," diyor Helen, kalan dosyalara doğru eliyle işaret ederek. Önündeki masanın üzerinde her biri fotoğraf ve notlarla dolu iki düzine klasör duruyor.

"Bu adam değil," hatırlatıyor Mary Alice. "Büyükbabası."

"Büyükbabası çalmış olabilir ama Bosque sakladı," diye cevaplıyor Helen. "Bu da onu aynı derecede hırsız yapar."

"Ve onu satmayı planlayan da o," diyor Billie. Daha fazlasını söylemek üzereyken bir sonraki sayfayı çeviriyor ve kelimeler boğazında düğümleniyor. Daha önce hiç görmediği ama her zaman bildiğini hissettiği bir görüntüye bakmaktadır. Ortam, zeytin ağaçları ve ön planda, kırmızı tohumlarını çimlere döken olgun meyvelerle dolu bir nar ile yemyeşil bir bahçedir. Nar ağacının yanında yüzü tanıdık gelen bir kadın vardır ve Billie'nin onu tanınması bir dakika sürer. Ingres'in *La Grande Odalisque* tablosundaki pürüzsüz siyah saçlara, aynı parlak tene ve soğuk bakışlara sahip. Ama bakışlarında daha fazlası var, izleyiciye meydan okuyan bir şey, yanaklarında yükselen kızarıklığın hem utanç verici hem de karşı konulmaz bir şeyden kaynaklandığı hissi. Kadının yanında bir kuğu, karlı kanatlarını onu kucaklamak için açmış, bir tüyü çıplak ipekli kalçasında gezinen devasa bir hayvan. Ayaklarının dibinde, garip çiftleşmelerinin sonucu olan dört yumurtadan oluşan bir yuva vardır.

"*Leda ve Kuğu*," diye mırıldanıyor Billie notlara göz gezdirirken. "Sen neye bakıyorsun?" Mary Alice boş boş soruyor.

"Bayan Webster Bosque'un koleksiyonundaki en önemli parçayı tespit etti," diyor Marilyn, ilgili slaytı göstererek. "Raphael'in *Leda ve Kuğu* tablosu."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Nat, slaytla karşılaştırmak için sayfaya uzanıyor. "İşte buradaymış."

"Bunda büyütülecek ne var?" Mary Alice gözlerini kısarak resme bakıyor. "Herkes ve kedileri bunun bir versiyonunu çizmiş."

"Ve en önemlileri kayıp," diyor Billie ona. "Raphael, Leonardo ve Michelangelo ile birlikte Rönesans'ın üç büyüklerinden biriydi. Bu ikisi de *Leda*'nın versiyonlarını yaptılar ama onlarınki çoktan yok oldu. Raphael'inki hayatta kalan tek eserdi - ta ki yok olana kadar."

"Şimdiye kadar," diye düzeltiyor Marilyn yumuşak bir sesle. Anlatısının Billie tarafından bölünmesine biraz bozulmuş gibi görünüyor ve boşlukları doldurmak için acele ediyor. "Raphael, Michaelangelo ile aynı dönemde Vatikan'da çalıştı. Her ikisi de papalık odalarını resmetmekle görevlendirilmişti, ama onlara başka işler de verildi.

Papa adına yürütmek üzere görevlendirildi. Bu *Leda*, Papa Hazretleri tarafından Fransa Kralı I. Francis için bir hediye olarak sipariş edilmiştir. Kralın yaşamı boyunca Fontainebleau'daki sarayında asılı kalmıştır. Kralın ölümünden sonra tablo kraliyet ailesinin koleksiyonundan çıkarılarak özel bir şahsa satılmış ve birkaç kez daha el değiştirmiştir. İngiltere'deki büyük evlerde açık arttırmaya çıktı-Sotheby's, Christie's. Hatta Tollemache's. Her satıldığında, bir önceki sefer aldığı fiyatı en az ikiye ya da üçe katladı. Son satışını Salzburg'da Yahudi bir koleksiyoncuya yaptı. Sonra ortadan kayboldu."

Billie, "Böylece Danner, Göring onu ele geçirmeden önce onu kaptı," diyor.

"Öyle yaptı," diye onaylıyor Marilyn. "Tabloyu nereden ve ne zaman aldığına dair tuttuğu kayıtlar elimizde ve Göring'e ondan hiçbir iz bırakmamaya çok dikkat etti."

Mary Alice, "Bu yüzden onu ele geçirmek için onca zahmete katlandı ve sonra onu Mısır'a getirip elli yıl boyunca bir mağarada oturttu," diyor.

Helen makul bir şekilde, "Bunu bilemezdi," diyor. "Ne de Üçüncü Reich'ın zafere ulaşacağına inanıyordu. Almanya'nın Mısır'ın kontrolünü ele geçireceğini ve o zaman koleksiyonuyla istediği gibi davranmakta özgür olacağını düşünüyordu."

"Ve eğer başarısız olurlarsa, kaçışını finanse edecek araçlara sahipti," diye ekliyor Marilyn. "Ancak Mısır'a asla geri dönemedi ve koleksiyon onlarca yıl boyunca orada çürümeye terk edildi."

"Sence Maximiliano babasının bir altın madeni üzerinde oturduğunu biliyor muydu?" Billie soruyor.

Marilyn bir an düşünür, sonra başını sallar. "Hayır. Ailesinin geçmişiyle ilgili her türlü bilgiyi gizlemeye özen gösterirdi. Arjantin'de hiç kimse Bosques'in nereden geldiğini bilmiyordu. Maximiliano'nun babasının belgelerine hiç bakmadığından şüpheleniyoruz, baksaydı bile - oldukça mantıklı bir şekilde - koleksiyona savaştan sonra el konulduğunu varsayabilirdi."

Billie, "Sonra Fermín büyükbabasının evraklarını miras alıyor ve çılgınca bir maceraya atılıyor," diyor.

Nat, boyalı kuğuya doğru başını sallayarak, "Sadece sonunda gerçek bir yaban kazı bulmak için," diyor. Tabloyu incelerken başını eğiyor. "Değeri ne kadar?"

Marilyn soğukkanlılıkla, "Diğerlerinin toplamından daha fazla," diye cevap verir. "Kayıp bir Raphael daha var. Savaşın başında Polonyalı soylu bir aileden ele geçirilen *Genç Bir Adamın Portresi*. Anıt Adamlar tüm çabalarına rağmen daha sonra yaptıkları temizlik sırasında onu asla bulamadılar. Polonya'dan hiç ayrılmadığına dair şüpheler olsa da şu anda nerede olduğu hala bilinmiyor." Nat ona dar bir bakış attı ve Marilyn iç geçirdi. "Tahmini değeri yüz milyon ABD dolarını aşıyor. *Leda*'nın değeri muhtemelen daha fazla olurdu. Raphael birkaç portre çizmiş ama Yunan mitolojisi temalı sadece iki portresi var. Bu da onu son derece nadir kılıyor. Yüz yirmi milyonun mantıksız olmayacağını söyleyebilirim. Belki daha da yüksek."

"Bir. Yüz. Ve. Yirmi. Milyon. Dolar," diyor Nat kesin bir ifadeyle. "ABD," diyor Marilyn.

"Sence Bosque bunu biliyor mudur?" Mary Alice sorar.

Billie, "Eğer yaparsa, onu hızlı bir şekilde taşıyacaktır," diyor. "Sanatı ülke dışına taşıma yöntemlerini test etmek için diğer eserleri kullanmış olacak. Başarılı olduklarına göre, Raphael'i daha çabuk taşıyacaktır. Onu en sona bırakmasına imkân yok." Grubun etrafına bakınır. "Bosque'u öldürmenin bir yolunu ne kadar hızlı bulabiliriz?"

Lutèce'de onlar için akşam yemeği rezervasyonları yapılmıştır, ancak masalarını kaçırlar ve onun yerine dışarıdan sandviç yerler. Ertesi sabah şafak sökene kadar toplantı odasından ayrılmazlar. Üzerinde çalışılması gereken ayrıntılar vardır ama ana hatlar tamamlanmıştır. Zamanlamaya, cesarete ve biraz da şansa dayanan cesur bir plandır bu.

1994 yılının 6 Mayıs'ı. Fermín Bosque'nin üç günlük kalmıştır.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BİZE KALSAYDI, Wolfgang'ı eve getirmenin akıllıca olup olmadığını tartışırdık ama sokaklardan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi olur diye düşündüm. Bizim işimizde isteyeceğiniz son şey unutulmaz olmaktır. Venedik yavaşça uyanan bir şehir ve gerçek bir iş çıkış saati olmadığı için saklanacak pek fazla yer yok. Bunun yanı sıra, Wolfgang hâlâ tişörtüne kan damlatarak ve bozuk Almancasıyla hüngür ağlayarak kendini göstermeye devam ediyordu. Galina'nın onu takip etme ihtimaline karşı telefonunu cebinden çıkarıp bir kanala attım. Ağlamakla o kadar meşguldü ki fark etmedi bile.

Mary Alice bizi eve olabildiğince yaklaştırdı ve tekneyi campo'nun arkasındaki dar bir kanala soktu. Oradan eve girmek için iki dakikalık hızlı bir yürüyüş gerekiyordu ve polis karakolunun ters yönünden gelmeye özen gösterdik.

Akiko kapıda bekliyordu, Wolfgang'ı kanlar içinde görene kadar yüzü endişe kırılganlıkları içindeydi. O anda sallanmaya başladı ve oturmak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu, başı ellerinin arasında olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

"Çatışma," dedi Helen kısa ve öz bir şekilde. Akiko kısık bir inilti çıkardı.

"Ben iyiyim tatlım, hepimiz iyiyiz," diye güvence verdi Mary Alice. Akiko'nun yanında yere diz çöktü ve bir koluyla karısının etrafını sardı.

"Ben iyi değilim!" Wolfgang uludu.

Onu banyoya doğru ittim. "Hadi seni ." Helen bana baktı. "Emin misin? Bu hiç hoş olmayacak."

Aramızdaki evli çiftte doğru başımı sallayarak, "Bundan olacaklara tanık olmaktansa onu tekrar bir araya getirmeyi tercih ederim," dedim. Sadece

Benim ilişki sorunlarımdan daha az ilginç olan şey başkalarınıninki.

Tam o sırada Taverner ellerini bulaşık havlusuna silerek mutfaktan çıktı. Olay yerine şöyle bir baktı ve durumu değerlendirdi. Serbestçe akan kanın bana ait olmadığını anlayacak kadar uzun süre bana baktı ve sonra mutfığa geri döndü. Bir parçası olmak istemediğim bir konuşma olacağını biliyordum ama bu daha sonraki bir sorundu. İlk önceliğim Wolfgang'ı temizlemek ve şoka girmesini önlemektir.

Wolfgang beni banyoya kadar takip etti ve ben de onu klozetin kapağına oturtup işe koyuldum. Yarayı temizlemek en kötü kısmıydı. Kurşun lobun alt kısmını kesmiş ve bir kısmını koparmıştı. Eğer parça elimizde olsaydı, tekrar dikebilirdik. Bu durumda, kenarları elimden geldiğince düzgün bir şekilde birbirine tutturmak ve küçük dikişlerle sabitlemekle yetinmek zorunda kaldım. İşim bittiğinde antiseptik sıktım ve bandajladım, ardından her zaman yanımda taşıdığım sağlık çantasından birkaç ağrı kesici ve bir antibiyotik iğnesi yaptım. Basitti, sadece somunlar ve cıvatalar vardı ama pek çok küçük işin üstesinden gelebilirdi. Neyse ki bizim işimizde kulak memesinin bir parçasının kopması küçük bir iş sayılıyordu.

"Bu işte pek iyi değilimdir ama işimi görür," dedim ona. "Helen'den bunu dikmesini istemeliydim. En azından o iğne oyası yapıyor."

Omuz silkti ve ellerine baktı. Gömleği pıhtılaşmış kanla yapış yapış olmuştu, gömleğini çıkarmasına yardım ettim ve temizlemesi için ona sıcak bir bez uzattım. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yapılıydı, solgun ve göbeği eğikti. Ona Taverner'in çok küçük bir henley'ini getirdim, ama onu karnının kıvrımına doğru uzattı. Gömleğini elimden geldiğince durularken, su önce pembe sonra berrak akana kadar ıslatıp sıkarken başını kaldırıp baktı. . Lekeler asla tam olarak çıkmayacaktı ama en azından ona uyuyordu ve temiz olacaktı.

"Beni vurdu, değil mi?"

Elleri hafifçe titriyordu; şoka girmesi gecikmişti. Tırnaklarının beyaz kısımlarında küçük kan lekeleri kurumuştu.

"Evet. Özür dilerim." Galina tetiği çekmemiş olabilirdi ama ikimiz de emri onun verdiğini biliyorduk.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kısık bir sesle.

El bezini aldım ve yanağında gözden kaçırdığı kanı sildim. "Şimdi ne olacak, yemek yiyeceğiz."

—

Wolfgang ve ben gruba katıldığımızda NATALIE de gelmişti. Biraz yıpranmış görünüyordu ama kanın çoğu başkalarına aitti ve diğerlerine Galina'nın iki kiralık serserisini nasıl hakladığını anlatırken gözleri parlıyordu.

"Yani, filmlerde iki erkeğin kafasını birbirine vuran insanlar görmüştüm ama bunu kendim deneme şansım hiç olmamıştı," diyordu. "Eğlenceli küçük bir çatlak yapıyor. Hindistan cevizi gibi."

Durdu ve şaşkınlıkla Wolfgang'a baktı. "Ne oldu sana böyle?"

"Beni vurdular," dedi asık suratla.

"Yazık. İlk sefer her zaman kötüdür," dedi ona. "Yiyecek bir şeyler al. Daha iyi hissedeceksin."

Sonraki birkaç dakika tabaklarımızı doldurmakla geçti. Bir kavgadan sonra adrenalin azaldığında, yapmak istediğiniz tek şey yemek yemek ve seks yapmaktır ve o sabah masada seks yoktu. Taverner'in ikramı olan Benedict usulü yumurta ve ekşi mayalı kakuleli tarçınlı çöreklerle karnımızı doyurduk ve tabaklarımız nihayet boşaldığında onları bir kenara itip birbirimize .

"Postmortem mi?" Helen sordu. Geri kalanımız başını salladı ve o da başladı. "Sanırım bunun daha iyi olabileceğini söylemek yanlış olmaz."

Natalie, "Wolfgang'ı öldürmeye çalışacağını gerçekten tahmin edemezdik," diye belirtti.

"Buna inanamıyorum," dedi, hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Wolfie, onu dışarı çıkarana kadar güvende olmadığının ," dedim.

Sefilce başını salladı. "O bir canavar."

"Bunu kişisel algılama. Ne de olsa kendi teyzesini öldürdü," diye Natalie ona yatıştırıcı bir şekilde hatırlattı.

Almanca birkaç şey söyledi -çoğunlukla kederli ifadeler- ve elleriyle yüzünü kapatarak sessizliğe gömüldü. Mary Alice başını ona doğru sallayarak bana bir bakış attı. İçimi çektim ve beceriksizce omzunu sıvazladım.

"Sorun yok Wolfgang. Seni koruyacağız," diye söz verdim ona. "Ve onu ne kadar çabuk bulursak, bu işi o kadar çabuk hallederiz ve sen de o yüksek Do'lara geri dönebilirsin."

Alt dudağını dışarı itti. "Bende yüksek Do yok. O tenorlar içindir."

"Her neyse. Galina dışarıda olduğu sürece güvende değilsin. Eve gidemezsin, çalışamazsın. Bize yardım et, Wolfie."

Parmakları meşguldü, ellerindeki birkaç damla kurumuş kanı karıştırıyordu. "Beni öldürmeye çalıştı," dedi, belki de bizden çok kendine.

"Öyle yaptı," dedim nazikçe. "Belki bir dahaki sefere Galina kendisi dener ya da Tamara'nın sana bir kez daha vurmasına izin verir. Ve belki de hedefi tam on ikiden vurur." Bir parmak ucumu alnının ortasına bastırdım ve ürperdi.

Devam ettim. "Wolfie, dün buluştuğumuzda bize hiçbir şey söylemedin. Galina'ya ihanet etmedin. Seni öldürme emrini vermesi için hiçbir neden yoktu - sadist bir kaltak olması dışında. Ve ölene kadar da durmayacak. Ya da sen ölene kadar."

Sanırım o zaman pes edecekti ama o daha konuşmadan Taverner kakuleli krem peynir kremasına bulanmış bir tepsi tarçınlı çörek daha getirdi. Wolfie başını kaldırdı, bir köpek gibi havayı kokluyordu. Taverner ona tüm tepsiyi ve bir çatalı uzattı ve Wolfie ona taparcasına bir bakış attı. Wolfie birkaç dakika boyunca kendini oyaladı ve tam tekrar deneyecekken, krem peynir ağzını kaplamış bir şekilde başını kaldırdı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Gülümsedim. "Her şey, Wolfie. Her şey."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

WOLFIE bizimle çalışmaya karar verdikten sonra kanarya gibi ötmeye başladı. Galina'nın iş hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama birlikte geçirdikleri birkaç ay boyunca öğrendiği her şeyi bize anlattı. Taverner ona kremayla koyulaştırılmış kahve ve tabak tabak yemek veriyordu ve Wolfie yemek yediği sürece konuşuyordu. Mortadella ve provolone sandviçleri, elmalı cipsler, vişne kompostolu bir kase Yunan yoğurdu ve armutlu tartı mideye indirdi.

"İş arkadaşlarıyla başlayalım," diye önerdim. "Kimlerle görüşüyor? Etrafında kimler dolaşıyor?"

"Tamara," dedi ürpererek. "O bir koruma. Çok küçük, çok kaba. Ama onu sadece bir ya da iki kez görüyorum. Galina beni görmeye geldiğinde dışarıda kalıyor."

"Başka kimse var mı?"

Bu fikri elinin tersiyle itti. "Hiç kimse. Galina özel biri. Ailemle ya da arkadaşlarımla asla görüşmem."

"Onun işi hakkında ne biliyorsun? Kardeşinin, Pasha'nın işi hakkında?"

Çiğnerken bir an düşündü. "Galina'nın bir keresinde telefonda ona çok tembel olduğu, yeterince çalışmadığı konusunda bağırdığını duydum. Ona çok fazla şey kalmıştı. Para kazanmak için para harcamaları gerektiğini söylüyordu ama Pasha çok iyi yaşıyordu, işe yatırmak istediği kârı kendine saklıyordu."

"Ama ne tür bir iş olduğunu bilmiyorsun?" Bastırdım.

"Hayır, ama bazen haber vermeden telefon numaralarını ya da otellerini değiştiriyor. Bu yasal iş yapan birinin işareti değil. Galina pek çok sırrı olan bir kadın."

"Siz sevgili misiniz?" diye sordum.

Başını öylesine şiddetle salladı ki, küçük pasta kırıntıları uçtu. "Hayır, hayır! La Fenice'deki rolümü hak ettim," dedi sertçe.

Helen ona yatıştırıcı bir tonda "Elbette yaptın," dedi. Bana bir bakış fırlattı ve ben de omuz silktim. Görevi devralabilirdi.

"Senin gibi diğer çıraklara da yardım etti mi?" Helen sordu.

Omuz silkti. "Bazıları. Ama hiçbirinin sesi benim kadar güzel değil." Vurgu yapmak için göğsünü yumrukladı.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Helen.

"Nürnberg'de bir müzik festivalinde şarkı söylüyordum," diye cevap verdi bir ağız dolusu mortadella'nın arasından. "Keşfedilmemiş yetenekleri bulmak için böyle yerlere, küçük festivallere çok seyahat ettiğini söylüyor." Gözleri doldu ve çiğnemeyi bıraktı. "Benim hayatımın keşfi olduğumu söylüyor." Ellerini kucağında kavuşturdu ve yüz ifadesi trajikti. "Çok özel biri, küçük sırlarına çok dikkat ediyor. Nereye seyahat ettiğini bana asla söylemez ama genellikle birkaç günlük, bazen de bir haftalık kısa seyahatlere çıkar. O kadar ketum ki, bahçede gömülü cesetler hakkında onunla dalga geçiyorum." Bir ürperti ile sözünü kesti. "Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

Akiko alçak sesle Mary Alice ile konuşmadan önce birkaç dakika burnunu çekmesine izin verdik. "Neden ona nerede yaşadığını sormuyorsun? Burada bir evi ya da gözde bir oteli olmalı."

"Çünkü oraya geri dönmeyecektir," diye araya girdi Natalie. "Wolfie'yi biliyor, yüzden onun bildiği herhangi bir yerle bağlantısını yakacaktır. Artık kaçıyor olacak. Aslında onu öldürmesi için bir neden daha var. Ne kadar çabuk ölürse, hayatını o kadar çabuk normale döndürebilir."

Wolfie inledi ve ellerini bıraktı. Yüzü gözyaşları, sümük ve gözden kaçırdığım birkaç kurumuş kan iziyle doluydu.

Taverner cebinden bir mendil çıkardı. Her zaman bir mendil taşırdı, geçici turnike veya bandajlar için kullanışlıydı - hatta beyaz bir teslim bayrağı bile olabilirdi, ancak Taverner hayatında hiçbir şeyden vazgeçmemişti. Kimliklerimizi gizlemek için genellikle kendi adımızın baş harflerini kullanırdık, bu yüzden mendillerine monogram yaptırabilirdi, ama onunkinin bir köşesine küçük bir meşe yaprağı dikilmişti.

Taverner mendili uzattı ve Wolfie yüzünü sildi. Başını kaldırdığında biraz daha sakin ve yaklaşık bin yıl daha yaşlı görünüyordu.

"Mutfağa gel," diye ısrar etti Taverner. "Taze bir fincan kahve koyacağım. Ve sanırım biraz daha tarçınlı çörek var."

Wolfie, Taverner'ı mutfağa kadar takip ederken ayakları yere basmıyordu, bir kuzu gibi uysaldı. Adrenalin bazı insanları böyle alır. Büyük bir doz almıştı ve sonra daha da büyük bir çöküş yaşadı. Muhtemelen birkaç saat kendine gelemeyecekti ki bu benim için sorun değildi. Wolfie Galina'nın listesindeki bir başka hedef haline gelmiş olabilirdi, bu da onu doğal müttefikimiz yapmalıydı ama bu ona tamamen güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Tüm bunlar olurken ekrana dokunarak dikkat çekici bir sessizlik sergileyen Minka bana dar bir bakış attı. "Ona ateş etmen gerçek miydi? Galina seni takip edip pusuya düşürebilsin diye onu buraya getirmek için bir oyun değil miydi?"

Başımı iki yana salladım, ağlamasını, titremesini ve gözlerindeki inançsızlık ifadesini hatırladım. "Hayır. O kadar iyi bir aktör değil."

"Ve bu bir kaza değil miydi?" Natalie ekledi.

"Hayır. Yanında bir grup paralı asker getirmişti ve tetikçinin net bir çizgisi vardı. Wolfgang'ın peşindeydiler ve konuşmasın diye önce onu öldürmek istediler."

"Mükemmel," dedi Mary Alice hızlıca. "Demek ki anlatmaya değer bir şeyler biliyor."

"Kesinlikle," diye cevap verdim, eski bir fincanın tortusundan bir fincan kahve doldururken pot.

Akiko, "Ama az önce yapmadığını söyledi," diye belirtti.

Helen ona nazik bir bakış attı. "Hayır, canım. Öyle olduğunu *düşünmüyor*. Ve

Bu tamamen farklı bir şey." "Peki şimdi ne olacak?" Akiko sordu.

Cevap veren Natalie oldu. "Şimdi sorgulama becerilerimizi geliştireceğiz." Ve bu ihtimalden biraz fazla memnun görünüyordu.

"İşkence setiyle mi seyahat ediyorsunuz?" Mary Alice hoş bir şekilde sordu.

"Hayır, ama etrafta rastgele duran şeylerden bir tane yapmak yeterince kolay olurdu. Mutfak kullanışlı aletlerle dolu."

"Ne gibi?" Akiko talep etti. Mary Alice'in iyiliği için not almadığını umuyordum.

Natalie omuz silkti. "Aklıma gelenler? Et tokmağı, tirbuşon, peynir teli. Aklıma gelmişken, bir kavun ezici ile oldukça berbat şeyler yapabilirsin."

"Natalie," diye araya girdi Mary Alice sertçe. "Bilgi almak için masum bir adama işkence yapmayacağız."

Nat gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Biz sadece onu *düşündüreceğiz* biziz."

"Psikolojik operasyonları ertele," dedim ona. "Bence bu bir sinek ve bal durumu. Vurulduğu için hâlâ şokta. Biraz daha baskı yaparsak tamamen çökebilir."

Tam o sırada Taverner mutfaktan çıktı.

"Misafirimiz nasıl?" Ona sordum.

"Şimdi çok daha sakin. Aslında Galina'nın ona Karadağ'la ilgili çok önemli bir anlaşmada kardeşinin yerine geçeceğini söylediğini hatırladı. Seyahate çıkmaya hazırlanıyordu."

Grigory'nin Karadağlılara güvenmemekle ilgili sarhoşça söylediği sözleri hatırladım. "Başka bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre başından beri anlaşmanın içindeymiş. Biriyle bir sürü toplantı ve telefon görüşmesi yapmış. Bunun Pasha'nın bebeği olduğunu ama onun ölümünden sonra işi bitirmesi gerektiğini söyledi. Galina Wolfie'ye ayrıntıları hiç anlatmadı ama 'al' ifadesini kullandı, yani bir şeyler el değiştiriyor olmalı."

"Kişisel olarak mı topluyor?" Helen sordu.

Taverner başını salladı. "Wolfie'ye, kardeşinin ölümünden çok Balkanlar'a tekrar gideceği için üzgün olduğu izlenimini verdi. Bu konuda gergin görüldüğünü söyledi."

"Galina bu kadar ketumsa, Wolfie anlaşma hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor?" Mary Alice sordu.

"Operaya biletleri vardı -Paris'teki Don Giovanni- ama kadın iptal etmek zorunda kaldı. Satır aralarını okuyunca, adam biraz sinirlenmiş ve kadın da uzakta olmasının neden gerekli olduğunu açıklamak zorunda kalmış."

Ona hayali bir şapka çıkardım. "Ondan bu kadarını almakla iyi iş çıkardın."

"Bir şey yok," dedi. "Konuşmaya meyilli görünüyordu. Bir sorum var. 'Sert brunch babası' nedir?"

Natalie kısa bir kahkaha attı ve Taverner şaşkınlıkla bana baktı.

"Galina'yla neden sevgili olmadıklarını biliyorum demek oluyor bu," dedim sırtarak.

Altmışını geçmiş ve bahçede çıplak tai chi yapan bir suikastçi olabilirdi ama kırk ton kırmızı kızardı. "Takdir edilmek güzel," diye mırıldandı. Mutfağa geri dönmek için döndü ama önlüğünün cebini karıştırırken durdu. "Ah, neredeyse unutuyordum. Galina'nın e-posta adresini ve diğer birkaç detayı not almasını istedim. Umarım yardımcı olur."

Kağıdı kucağıma bıraktı. "Teşekkürler."

Hâlâ ayakta durduğu yere doğru baktım. "Suçlu yüzünü takınmışsın. Ne yaptın sen?"

"Size bir şey söyleyeceğim ve kızmak isteyeceksiniz.

Bunun yerine tek duymak istediğim 'Teşekkürler Taverner'.

Anlaşıldı mı?" "Meşhur kristal gibi. Dökül bakalım."

"Bu sabah Galina'yı scala'dan beri takip ediyorum."

"Lanet olsun," diye başladım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi.

Ağzımı kapattım. "Devam et," dedim gergin dudaklarımın arasından.

"Tren istasyonuna gitti. Sadece o ve başka bir kadın. Kısa boylu, siyah saçlı. Venedik'ten ayrıldılar."

"Gittiler mi?" Mary Alice inanamıyordu.

"Gittiler," diye onayladı Taverner.

"Belki de bir kördü," diye önerdi Nat. "Belki de takip edildiklerini biliyorlardı ve yanlış bir iz bırakmak için tren istasyonuna gittiler."

"Pek olası değil," dedim açıkça. Kızgın olabilirdim ama yine de Taverner'ın tanıdığım en iyi iz sürücü olduğunu kabul edebilirdim. Onun eğlenceli bir gün anlayışı

Rastgele birini seçip fark edilmeden saatlerce takip etmekte. O bir hayaletti.

Helen başını salladı. "Anlamıyorum. Neden işi bitirmeden çekip gitsinler ki? Burada olduğumuzu biliyorlar ve Venedik küçük bir şehir. Uygun kaynaklarla bizi bulabilirler."

64.000 dolarlık soru. Galina neden babasını ve erkek kardeşini öldüren kadınlarla kan davasını çözme şansından vazgeçsin ki? Hiç mantıklı değildi. Unless-

"Gitmek zorundaydı," dedim aniden. "Gitmesinin tek nedeni başka seçeneği olmamasıydı. Balkan anlaşması." Taverner'e döndüm. "Hangi trene bindiğini gördün mü?"

"Trieste'ye giden yavaş tren," dedi. Durakladı ve bana beklenti dolu bir bakış attı.

"Teşekkür ederim Taverner," dedim abartılı bir tatlılıkla. Sırıttı ve mutfağa geri döndü. Kâğıt hâlâ kucagımda duruyordu. Minka'ya vermeden önce göz gezdirdim. "Bununla bir şey yapabilir misin?"

Bana acıyan bir bakış attı. "Lütfen. Ben rodeonun kraliçesiyim."

Mary Alice başını eğdi. "Rodeo kraliçesi mi?"

"İlk rodeom değil" cümlesini duydu ve yeterince uzun süredir buralarda olduğuna ve o kadar çok şey bildiğine karar verdi ki kraliçe olmalı," diye açıkladım. Minka'ya döndüm. "Bize onun e-postalarını getir lütfen."

"Benim sirkim değil, benim maymunlarım değil,"

dedi havalı bir şekilde. "Onu öyle kullanmıyorsun,"

hatırlattım. Omuz silkti. "Her neyse."

Diğerlerine döndüm. "Galina'ya ulaşmak için başka hangi ipleri çekebiliriz?"

"Ben hâlâ ona işkence edebilirim diyorum. Nazikçe,"

diye önerdi Nat. Helen ona, "Buna B Planı diyelim

canım," dedi.

"İlgileniyorum," dedim iç çekerek. Naomi'nin numarasını tuşladım, son seferinde telefonu yüzüne nasıl kapattığımı düşününce biraz karga yemeye hazırdım. Telefonu açmasını ve bağlantıyı hemen kesmesini beklemiyordum. Tekrar aradım ve sesi telaşlı bir şekilde cevap verdi.

"Naomi, sesini duymak ne güzel. Umarım kin gütmüyorsundur ve bu yüzden telefonu yüzüme kapatmışsındır," dedim Teksas ağzımı yavaşlatarak.

Hattan aşağıya doğru bir iç çekiş duydum. "Bunun için üzgünüm. Ofisteyim, üç telefonla hokkabazlık yapıyorum ve bir şekilde takvimimi okuyamadığım Arapça'ya çevirmeyi başardım, bu yüzden nasıl geri çevireceğimi bulmakta zorlanıyorum."

"Lyndsay nerede?" Hiçbir kadın her şeye sahip olamazdı ama Naomi, kocasının evdeki ve Lyndsay'ın ofisteki çabaları sayesinde buna çok yaklaşmıştı. Biri bebeğin poposunu siliyor ve saçını örüyor, diğeri ise dikte ediyor ve takvimini düzenli tutuyordu. Umarım hiç karışmamışlardır.

"Tatil," dedi kısaca. "Kız kardeşi evleniyor ve o da baş nedime. Deniz köpüğü yeşili tafta," diye ekledi ben sormadan.

"Bir nedime elbisesi için mi? Bu bir nefret suçu. Sizi tutmayacağım ama Lazarov dosyası dışında erişilen diğer bilgileri de bilmem gerekiyor. İş neydi?"

Bana anlattı, ben de dinledim ve ardından bir iki soru daha sordum. Ona teşekkür ettim ve telefonu kapatmadan hemen önce bir soru daha sordum. "Lyndsay'ın senin köstebeğin olma ihtimali olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

gergin bir sessizlik vardı. "Bu sorudan hoşlanmadım."

"Bunu sormak hoşuma gitmiyor ama en azından bu ihtimali göz önünde bulundurmalısın." "Güle güle, Billie." Telefon kapandı.

Diğerlerine döndüm. "Naomi'nin araştırdığı Provenance'daki güvenlik ihlali - bunu her kim yaptıysa Lazarov dosyasına ve bir diğerine erişmiş. İki ay önce gerçekleşen bir suikast."

Mary Alice tetikte görünüyordu. "Kimin?"

"Jovan Murić adında bir sanat koleksiyoncusu olduğunu söyledi."

Helen kaşlarını kaldırdı. "O biz miydik?"

Başımı salladım. Gazetelerde ölümle ilgili kısa bir haber görmüştüm. Murić'in arabası bir dağın yamacından aşağı yuvarlanmış ve bir alev topuna dönüşmüştü.

Cinayetle ilgili herhangi bir ipucu yoktu, bu da katilin iyi olduğu anlamına geliyordu - eğer bizden biriye gerçekten iyiydi.

"O bizdik. Ama bunun vurulma olayıyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Pasha Karadađ'da bir anlaşma üzerinde çalışıyordu - Galina'nın şimdi bitirmesi gereken bir anlaşma. Jovan Murić de Karadağlıydı."

"şiiiiiiit," dedi Nat nefesinin altından. Helen yavaşça başını sallarken Mary Alice suratsız suratsız bakıyordu.

Akiko etrafına bakındı. "Az önce neyi kaçırdım? Müze neden bir sanat koleksiyoncusunu öldürsün ki?"

Ona döndüm. "ünkü o sadece bir sanat koleksiyoncusu değildi. Bu, silah tüccarı olarak yaptığı gerçek iřin paravanıydı. Murić ayrım gözetmezdi. En yüksek teklifi verene tabancadan roketatara kadar her řeyi satardı."

Mary Alice konuyu ele aldı. "Müze'de bir yerlerde bir köstebek olduğu ve bakmamaları gereken güvenli dosyalardan bilgilere eriştiği ima ediliyor. Görünüşe göre Müze'deki bu kaynak Lazarovs'a bilgi satmış - babalarını öldüren görevle ilgili bilgi, böylece biraz intikam alabilecekler."

"Lilian Flanders'dan başlayarak," diye araya girdi Nat. Mary Alice, "Lilian Flanders ile başlıyoruz," diye onayladı.

"Lazarovlar neden Murić hakkında da bilgi satın alsınlar ki? Onun intikamını da alabilmek için mi?" Akiko sordu.

Başımı salladım. "Ben öyle düşünmüyorum. Provenance'ın söyleyebildiği kadarıyla, Lazarovlar ve Murić arasında daha önce bir bağlantı yok, onun hesabına herhangi bir hesaplaşmaya girmeleri için bir neden yok." Durdum, düşündüm. "Murić'in sanat ticareti yapmasının amacı, tabloları gereksiz yere dikkat çekmeden dolaştırmak için bir kılıf sağlamasıydı."

"Bu neden önemli?"

"Yeraltı dünyasında çok para el değiştirir ama bu her zaman nakit para şeklinde olmaz. Bir anlaşmayı uyuşturucu, silah, mücevher ile güçlendirebilirsiniz. Ve sanatla. Gerçek değer olan her şeyle. Ve bir tabloyu teminat olarak kabul etmenin eroin veya tabanca sevkiyatına göre büyük bir avantajı vardır - suç değildir. İstersen duvarına asabilirsin. Eğer bunun için çok sıcaksa,

çok iyi biliniyorsa, onu sarar ve bir dolaba ya da yatağın altına koyarsınız. Kimse bunun hakkında iki kere düşünmez."

"Bundan daha fazla avantajı var," diye araya girdi Helen. "Sanat hırsızlığı son derece az araştırılan bir suç. Sigorta şirketleri dışında kimse bu konuyla ilgilenmiyor. FBI'nın 2004 yılına kadar bu işe adanmış bir ekibi bile yoktu. Interpol kaybedilen zamanı telafi etmeye çalışıyor, ancak çeşitli savaşlar ve hırsızlıklar nedeniyle kaybolan ve geri getirilme umudu çok az olan ya da hiç olmayan binlerce ve binlerce parça var."

"Interpol'ün artık bir uygulaması var," diye ekledi Minka. "Sana daha sonra gösterebilirim." Akiko bana baktı. "Sence neler oluyor?"

"Sanırım," dedim yavaşça, "o dosyada Lazarov'ların istediği bir şey vardı - yeraltı dünyasında yükselmelerine yardımcı olacak bilgiler. Briefing materyallerimizde, çoğunlukla kulüp uyuşturucusu sattıkları yazıyordu. Büyük oyuncular değiller. Paraları var ama oligark değil. Ve eğer Paşa birkaç Rus gangsterini Mayfair'deki pencerelerinden attıysa, oradaki köprüleri yakmış olabilir. Wolfie'nin bize anlattığına göre Galina hırslıymış ve Paşa'yı daha fazlasını yapmaya zorluyormuş. Muriç'e ait bir şeyi ele geçirmek ve doğru alıcıya satmak onları bu kategoriye sokabilir. Galina bu yüzden Trieste'ye giden bir trende. Karadağ yolunda."

Diğerleri bunun ne kadar olası olduğu konusunda tartışmaya başladılar; Mary Alice benim tarafımı tutarken Helen ve Nat aksini düşünüyordu. Akiko bir tenis topu gibi bir ileri bir geri gidip geliyor, kim konuşuyorsa ona, genellikle de karısına hak veriyordu. Minka dizüstü bilgisayarının arkasından bir zafer çılgılığı attı.

"Ne yapıyorsun, Minka?"

"En iyi araştırmacı olmak ve bu davayı sonuna kadar açmak," dedi tıklarken.

"Minka, yine Humphrey Bogart filmleri mi izliyorsun?" "William Powell," diye düzeltti. "*Zayıf Adam*. Myrna Loy'un giysiler."

Birkaç kez daha dokundu ve ekranını televizyonla paylaştı.

"Neye biz? Bunun hangi dilde olduğunu bile bilmiyorum." Helen çift gözülüğünün üzerinden Minka'nın açtığı web sitesine baktı.

"Sırp-Hırvatça'nın bir varyasyonu," dedim ona. "Özellikle de Karadağca sanırım."

Minka başıyla onayladı. "Karadağ ulusal demiryolu sitesi. Galina'nın e-postasına girdim ve Paşa'dan gelen bir onay vardı, yarından sonraki gün için Podgorica'dan Belgrad ve Selanik üzerinden Atina'ya bir bilet ayırttığını doğruluyordu." Güzergâhın vurgulandığı bir harita çıkardı. Karadağ küçüktü, Adriyatik kıyısı boyunca kuzeyde Bosna Hersek ve güneyde Arnavutluk arasında sıkışmıştı. Podgorica güneyde yer alıyordu, onu Arnavutluk sınırından ayıran sadece biraz kırsal alan ve İşkodra Gölü vardı. Kuzeydoğudan Belgrad'a dönmek yerine Arnavutluk üzerinden güneye inip Yunanistan'a ulaşmak daha doğrudan olabilirdi, ancak yolcu rotalarını gösteren küçük kırmızı çizgi Arnavutluk'un ortasında duruyordu.

"Tiran, Arnavutluk ve Yunanistan arasında yolcu treni yok," dedi Minka sorduğumda. "Bu en direkt rota."

"Peki Atina'ya kadar rezervasyonu var mıydı?" Mary Alice sordu. "Öyleydi."

"Yolculuğun başlangıcını görebiliyor musun?" Ben sordum. "Podgorica'da ne kadar kalması gerekiyordu?" Başkentte geçirmeyi planladığı süre, taşınması gereken şeyi almak için istasyondan ne kadar uzağa gitmesi gerektiği konusunda bize bir ipucu verebilirdi.

Minka etrafına bakındı. "On dakika. Tren Podgorica'da bu kadar süre duruyor. Gecikme olmaksızın doğrudan trene bindi."

"*On dakika mı?*" Nat itiraz etti. "Bu imkânsız. Bir şey almak için trenden inemezdi."

"Tabii trende almaya niyetlenmediyse," dedim. "Kimdeyse onunla planlı bir buluşma olabilir."

"Ya da kargo olabilir," diye önerdi Mary Alice. "Belki de Podgorica'da yükleniyordur ve Atina'ya taşınmasına nezaret etmesi gerekiyordu."

"O hatta kargo var," dedi Minka. "Bu mümkün."

"Belki," dedim omuz silkerek. "Sorun şu ki, ne olduğunu bilmiyoruz. Bir mikro nokta kadar küçük ya da bir füze kadar büyük olabilir."

"Ve her ne ise, Galina'nın Atina'da bir alıcı bulduğu kesin," diye bitirdi Helen.

"Tabii önce biz ona ulaşmazsak." Minka'ya döndüm. "Trenin Karadağ'a varmasına ne kadar var?"

Tren tarifesini çıkardı. "Otuz altı saat." Diğerlerine baktım. "Eee?"

Helen, "Galina şu anda peşimizde değil," diye .

"Öyle olacak," diye karşı çıktı Nat. "Muhtemelen sadece Pasha'nın bu anlaşmayı bitirmek için bizi kovalamaya ara verdi. Bu iş bittiğinde ne olacağını sanıyorsun? Hemen bize geri dönecektir."

"Daha fazla kaynakla," dedi Mary Alice sessizce. "Sattığı her neyse, Jovan Murić'e ait olduğuna ve Paşa da istediğine göre çok değerli olmalı."

"Ve bizi bitirmek yerine onun peşinden razı olduğuna göre çok değerli olmalı," diye ekledim.

Helen gülümsedi. "Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Elbette gidiyoruz.

Minka, biletleri ayırt. Yetişmemiz gereken bir tren var."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

EGYPT, 1994

Billie trenden inerken LUXOR'un üzerinde şafak sökmektedir. Kahire'den ayrılalı on bir saat olmuştur ve uykusuzluktan başı dönmektedir. Gece boyunca tren her kilometrede sarsıldı ve sarsıldı, ama onu uyanık tutan, vücudunda köpüren kanın beklentisiydi. Bugün Fermín Bosque'nin öleceği gün.

Dörtlü önceki öğleden sonra Kahire'deki otelinden onu gözetlemiş, yön değiştirirken birbirlerine haber vermişler. Otelinden çıkarken temkinli, hatta ihtiyatlı, sade gri bir cübbe giymişti. Etrafına bakmadan Han el-Halili'nin kalabalık ara sokaklarından geçiyor. Çarşıdaki satıcıların kendisine deri eşyalar ve baharatlar satmak için yaptıkları çağrıları duymazdan geliyor ve onları kaba bir el hareketiyle başından savıyor. Dar ve kıvrımlı geçitleri takip ederek çarşının öbür ucuna ulaşıyor. Şehrin telaşlı sokaklarına dalarak Windsor Otel'i'ne doğru yaya olarak ilerler. İçeri girmez. Bunun yerine, dışarıda turistleri bekleyen çok sayıdaki tuk-tuk'tan birine biner. Tahrir Meydanı yakınlarındaki bir seyahat acentesine giderek bir uçak bileti alıyor ve dışarıda bir an durarak bileti cebine koyuyor. Sonra hızlı adımlarla Mısır Müzesi'ne doğru yürüyor. Tutankamon'un mezar eşyalarını inceleyerek sergileri yavaşça dolaşırken iki saat onu takip ediyorlar.

Serginin sonuna geldiğinde saatini kontrol eder ve erkekler tuvaletinde kaybolur, bir süre sonra çöl haki rengine sıradan bir pantolon ve ona uygun bir gömlek giyerek çıkar. Bir şapka gözlerini koruyor ve dışarı çıkıp bir taksi çağırırken başını öne eğiyor.

onu oteline geri götürür. Resepsiyonda durur ve birkaç dakika boyunca resepsiyon görevlisiyle sohbet eder. Tartışmadan pek bir şey duymazlar ama resepsiyon görevlisi araba şeklinde bir kartvizit uzatır. Bosque gülümseyerek kartı alır ve odasına gider. Dört suikastçı, ayakları yorgun ve sinirli, caddenin karşısındaki bir kafede toplanır ve ana kapıyı izlerler. Kahve ve hamur işleri sipariş eder ve sonraki adımlarını planlarlar.

Helen kahvesine şeker karıştırırken, "Dikkatli biri, hakkını vermek lazım," diyor. Telvesi yoğun ve süzmek için dişlerin arasından emilmesi gerekiyor.

"Gerçekten seni yakalamak istiyorlarsa bu paranoya mı?" Mary Alice sırtarak soruyor.

"Bunu nasıl yapıyoruz?" Nat bir pastaya uzanırken soruyor. "Krallar Vadisi'ne gittiğini ve oraya ulaşmak için Luxor'dan geçmesi gerektiğini biliyoruz. Bir uçak bileti var ama bu bir tuzak olabilir." Diğerleri başlarıyla onaylar ve Nat devam eder. "Resepsiyon görevlisinin ona verdiği kartı gördünüz. Bir araba kiralanıyor olabilir. Ya da onu Luxor'a götürmesi için özel bir şoför tutuyordur."

"En az üç yüz elli mil," diye belirtiyor Mary Alice. "Gerçekten çok kötü yollardan."

"Bazı otoyolları kapatmışlarsa bundan daha fazlası da olabilir," diyor Helen aynı fikirde olarak. "Yolları sürekli değiştiriyorlar, saptırıyorlar ve barikatlar kuruyorlar. Adamımızın resmi kanallarla ve yüksek güvenlikle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Mary Alice kaşlarını çatıyor. "Biz geldiğimizde havaalanındaki polisleri gördünüz mü? Her biri yarı otomatik silah taşıyordu."

"Onları suçlayabilir misiniz? İnsanlar gergin," diyor Nat omuz silkerek.

Turistlerin uğrak noktalarındaki terör saldırıları, ziyaretçilerden kolluk kuvvetlerine kadar herkesi bir sonraki patlamayı ya da şiddet olayını bekler hale getirdi. Piramitlerde ve tapınak komplekslerinde devriye gezen silahlı muhafızlar, turistler için hem tehdit edici hem de güven verici bir görüntü oluşturuyor.

"Nil gezisine ne dersiniz?" Mary Alice soruyor. "Luksor'a kadar yelken açamaz mı?"

Billie ona, "Çoğu gemi yolculuğu, tüm önemli noktaları birkaç güne sığdırmak için Luksor'dan kalkıyor," diyor. "Kahire'den özel bir tekne kiralayabilir ama Luksor'a gitmek bir hafta sürebilir. Taşınacak ganimetleriniz varken bu çok fazla boşa harcanmış gün demek."

Mary Alice konuşur. "Uçak gitmek için en hızlı yol. İnişten kalkışa bir saat. Bu yolu seçmesi ihtimaline karşı akşam uçağına bilet ayırtacağım. Yelken açmayı seçerse de, geldiğinde orada bekliyor olacağız. Önemli olan bizden önce vadiye ulaşmasına izin vermememiz, yoksa küçük zulasını asla bulamayız."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Helen. "Onu takip etmek için ikimiz gerekebiliriz."

Mary Alice Billie'ye döner. "Yüzünde dalgın bir ifade var. Ne düşünüyorsun?"

Billie yavaşça, "Bu adam her şeyi biliyor," dedi. "Neden otelinden yarım yamalak bir kılıkla çıkıp, sahte bir uçak bileti almak için çarşıda dolanıyor ve sonra açıkça kiralamak için bir araba soruyor? Bence bizi ya da onu izliyor olabilecek herhangi birini yanıltmayı umuyor."

Nat, Mary Alice ve Helen'e, "Araba için etrafa soracağım," dedi. "Sonra da geç kalkan bir uçakla Luxor'da sizinle buluşmaya geleceğim. En geç yarın sabah. Bana Kışlık Saray'da bir oda ayırtın."

Anlaşırlar ve Helen Billie'ye döner. "Nerede olacaksın?"

Başını iki yana sallar. "Henüz bilmiyorum. Sigaraya ihtiyacım var." Mary Alice caddenin karşısındaki oteli işaret ederken ayağa kalkıyor.

"Hediyelik eşya dükkanında biraz gördüm," diye . Billie ona başının üzerinden bir el sallıyor ve caddeyi geçiyor, turistler için bir kreş çizen bir atın burnunun altından geçiyor. Eves satmıyorlar ama Billie bir paket Marlboro ve firavun temalı bir dizi ıvır zıvır buluyor. Helen'e şaka olsun diye bir Tutankhamun çakısı ile bir yığın kartpostal alır ve göz ucuyla bir şey yakaladığında satın aldıkları için nakit ödeme yapar.

Fermín Bosque hareket halinde. Yine gri djellaba giymiş ama bu kez gözlerini koyu renk gözlüklerle gölgelemiş. Elinde küçük deri bir çanta var ve lobide ilerlerken kadın onu görüyor

adımlarını bozmadan oda anahtarını ön masadaki kutuya atar. Düzgün adımlarla ön kapıdan çıkar ve bekleyen bir taksiye biner.

Diğerlerine işaret edecek zaman yoktur. Onu otelden dışarı kadar takip eder ve bulabildiği ilk taksiye atlar. Trafik yoğundur ve Billie'nin taksisi her zaman aralarında birkaç araba olmasına rağmen onunkine ayak uydurabilmektedir. Doğuya, Ramses Tren İstasyonu'na doğru giderler ve Billie onu iki kez gözden kaybeder, sonunda bilet gişesinde bulur. Boynunda birkaç çocuk asılı olan sakın görünümlü bir kadının önünde sıraya giriyor.

"Hadha hu zawji," diyor kadına özür dileyen bir omuz silkmeye. Kadın kocaları anladığını söylemek istercesine başını sallıyor. Billie tezgâhtara para uzatır.

"Aynı trene bir bilet lütfen," diyor, Bosque'nin giden arkasına başını sallayarak ve trenin kalkmak üzere olmadığına dair parmaklarını çaprazlayarak. Uykulu memur ona bir bilet ve çok az bozuk para uzatıyor, ama o saymak için durmuyor.

Kadın aceleyle Bosque'nin peşinden gider, ancak Bosque peronlara doğru hareket etmez. Bunun yerine, doğrudan taksi durağına gider ve trafiğe giren boş bir taksiye biner.

"Oh, bu saçmalık," diye mırıldanıyor kendi kendine. Sıradaki taksiye binmek için sinirli bir iş adamının önüne atlıyor ve onun kendisine ve tüm soyuna ettiği küfürleri dinliyor ama yine de peşinden gidiyor. Bir kez daha ölümcül Kahire trafiğine dalarlar ve Nil'e doğru sürünerek ilerlerler. Nehri geçip Büyük Keops Piramidi görünene kadar kadın adamın nereye gittiğini fark etmez.

"Giza tren istasyonu lütfen," diyor şoförüne. "Olabildiğince çabuk."

Onu kaldırıma bırakana kadar arabaların arasına girip çıkıyor. Bosque'nin taksisi gelmeden önce kalabalığın arasına karışarak atlarken cömertçe bahşiş verir. Doğruca akşam sekiz yataklı vagonunun geldiği perona gider.

Trene yaklaştığında Bosque'nin taktiklerinin ne kadar zekice olduğunu anlar. Mısırlılar güvenlikten geçmek için beklemek zorundayken, turistler el sallayarak uçağa binebiliyor. Elllerinde tuttıkları biletler

Ramses istasyonu yerine Giza'dan binerek Bosque başkentteki sıkı güvenliği atlattığından emin olur. Kendini yataklı kompartımanına kilitler ve ışığı söndürür, pencere gölgesindeki bir boşluğun arkasından peronu izler. Son anda, Bosque penceresinin önünden geçer ve sola dönerek gemiye tırmanır. Rahatlamak için istasyondan ayrılmalarını bekler. Luksor'a doğru yola çıkmışlardır ve Bosque trendedir. Diğerleriyle iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktur ve pasaportu, bir diş fırçası ve altın pahlavilerden oluşan acil durum kemerinden başka hiçbir eşyası yoktur. Ama Fermín Bosque'yi gözüne kestirmiştir.

Ertesi sabah şafak sökmeden kalkar, karanlıkta Luxor istasyonuna yaklaşırlarken sert kahvesini yudumlar. Vardıklarında saat sabahın altısı bile değildir. Bosque'nin trenden indiğinden emin olmak için geride bekler ve onu gördüğünde rahat bir nefes alır. Bu kez haki pantolonunu giymiş, diğer arkeolojik alanlardaki Indiana Jones özentilerinin yarısı gibi fötr şapka takmıştır. Deri çantasını göğsünün üzerinde tutuyor ve şapkasını aşağıya doğru çekiyor. Onun arkasında Billie, kılık değiştirmeye en yakın şey olan haki ceketini ve koyu renk gözlüklerini çekiştiriyor. Adamın Kahire'de görmüş olabileceği kadından farklı biri gibi görünmek için vücut dilinden ve kendini nasıl taşıdığından başka bir şeye güvenmek zorunda değil.

Çanta taşıyıcıları istasyonun dışında gelen yolcuların üzerine üşüşür ama Bosque ve Billie'nin onlara verecek bir şeyi yoktur. Kalabalığın arasından geçerek Nil'e bakan palmyelerle kaplı zarif kaldırım olan kornişe doğru yol alırlar. Başka bir zaman olsa Billie'nin dikkati nehre bakan restoranlar ve mağazalar tarafından dağıtılabilirdi ama Bosque'yi feribot iskelesine kadar takip ederken tek bir şeye durumda. Turistleri nehir boyunca Krallar Vadisi'ne taşıyan parlak boyalı düzinelerce tekne var ama Bosque yerel feribotu tercih etmiş, işe giden insanlarla birlikte gidiyor. Feribot, küçük turist teknelerine kıyasla çok büyüktür ve Billie, Bosque'den uzakta bir yere oturarak ondan önce inmek için pozisyon alır. Onlar karşıya geçerken yükselen güneş nehir boyunca yayılıyor ve mezarları çevreleyen kayalıkların üzerine uzun ışık huzmeleri gönderiyor. Billie tekneden ayrıldıktan sonra o yöne doğru gider ve mezarlar için bir bilet satın alacak kadar uzun süre durur. Oradan bir tramvaya yönlendirilir,

Tutankamon'un başlığına benzemek için cafcıflı bir şekilde boyanmış. Tramvayın vadinin girişine kadar olan mesafeyi kat etmesi üç dakika sürüyor. Bölgede devriye gezen silahlı muhafızlar, burada yaşanan şiddeti hatırlatıyor. Ancak hiçbirini, elinde rehber kitap ve haritayla ilk mezarı ararken yanlarından geçen Amerikalı kadına iki kez bakmıyor.

Henüz erken ama tur grupları toplanmaya başladı bile. Avustralya'dan bir grup geçiyor, liderleri bir sopaya bağılı doldurulmuş bir kanguruyu havada tutarak vadi hakkında bilgiler veriyor. "Burası dünyanın en önemli ve kapsamlı arkeolojik alanlarından biri. Yeni Krallığın Onsekizinci, Ondokuzuncu ve Yirminci Hanedanlarından firavunların dinlenme yeridir. Mezarlar MÖ 1539 ile 1075 yılları arasında kazılmıştır. Şimdi, tam karşınıza bakarsanız, neredeyse piramit şeklinde bir tepe göreceksiniz. Vadinin en yüksek noktası olan bu dağın adı Al- Qurn. Merak etmeyin millet, oraya yürümeyeceğiz! Ama bu taraftan giderseniz, ilk olarak V. Ramses'in mezarına gideceğiz. Flaşlı fotoğrafçılıkla ilgili küçük bir hatırlatma-"

Billie, rehber kitabını inceliyormuş gibi yaparak ana yoldan ayrılırken grubu bir kalkan olarak kullanır. Diğer gezginler yanından geçiyor ve tam onu bir şekilde kaybedip kaybetmediğini düşünürken Fermín Bosque görüş alanına giriyor. Yüzünü kitabından ayırmıyor, o geçerken hafifçe arkasını dönüyor. Sabah ılıktır ve gömleğinin arkasında nemli lekeler oluşmaya başlamıştır bile. Hızlı ama acele etmeden ilerliyor, adımlarını batıya, Amenhotep II ve Seti II'nin mezarlarının yanından geçiriyor. Billie otuz metre kadar arkasında, ona ayak uyduruyor. Etraflarında vadinin duvarları keskin bir şekilde yükseliyor, uçurumların çorak kahverengisi yükselen güneşin altın sarısı rengiyle hafifçe yumuşuyor.

Girişten en uzaktaki mezar Thutmose III'e ait. Bu kadar erken saatte başka kimse buraya kadar gelmemiştir ve bölge sessizdir. Billie sadece kendi nabzının kulaklarında düzenli olarak attığını ve ayakkabılarının taşlar üzerindeki yumuşak sürtünmesini duyabiliyor. Mezara yaklaştıkça vadinin duvarları birbirine yaklaşıyor, o kadar daralıyor ki sabah ışığını kapatmaya başlıyor. Girişin üzerine uzun gölgeler düşüyor. Alçak bir taş duvar, daha kayalık olan

Mezarın girişine çıkan dik bir merdivene giden patikadan zemine iniliyor.

En alt basamağa ulaşmadan hemen önce Bosque alçak duvarın üzerinden usulca adım atar ve gözden kaybolur. Bu bir hokkabazlık numarası kadar hızlıdır ve Billie kısa bir süre durur, Bosque'nin bir saniye önce durduğu boşluğa bakar. Kendisi de duvarın üzerinden adım atar ve bir an duraklayarak ayaklarının dibindeki çakıl taşlarından üçünü toplamak için uzanır. Onları duvarın üzerine koyuyor ve sonra tekrar üzerinde yükselen dik uçuruma dönüyor. Yoğun bir gölge var ve vadinin yüksek duvarını ikiye bölen bir yarık olan dar boşluğu gizleyen de bu gölgeler. Bu, Mısır'ın bu bölgesinin manzarasını oluşturan ve her biri yağmur mevsiminin acımasız selleri tarafından kesilen uçurumların en küçüğü.

Kayadaki yarık bir keçinin sığabileceği kadar büyük değil ve Billie geçide doğru ilerlerken omuzları yanlara sürtünüyor. Duvarlar etrafını o kadar sıkı sarıyor ki ilerlemekten başka çaresi yok. Bir ya da iki kez yolu neredeyse taş yığınları tarafından kesiliyor ama Bosque geri dönmediği için onun önünde olması gerektiğini biliyor. Vadi biraz genişleyip belki bir metre genişliğinde bir alana açılana kadar yığınların üzerinden tırmanarak ve çıkıntıların altından eğilerek ilerliyor. Bosque'dan iz yok. Bir iz bulana kadar zemini inceliyor, bir uçurumun dibinde taze bir taban çizdiği ve uçurumun yüzü boyunca yukarı doğru kıvrılan, belki sekiz inç genişliğinde dar bir yol olduğunu fark ediyor. Çantasını sırtına asar ve ayaklarını kayalık duvara doğru uzatır. Küçük tutamaklar var, dengesine yardımcı olması için parmak ucunu koyabileceği taştaki küçük boşluklardan başka bir şey değil. Aşağıya bakmayacak kadar akıllıdır. Kayaların bir kısmı çürümüş, o hareket ettikçe ayaklarının altında ufalanıyor. Yerden on ya da on iki metre yukarı çıkana kadar uçurum boyunca ilerliyor. Yol durmuş, hiçliğe doğru düşüyor gibi görünüyor ve Billie tüneyerek nefesinin yavaşlamasını istiyor. Tutunduğu yer yeterince sağlamdır ama kaya duvarı keskin bir şekilde sola döner ve yol onu takip etmez. Yaklaşık bir ayak yukarıda ve iki ayak dışarıda küçük bir çıkıntı var. Bunun için atlaması gerekecek. Kaçmak bir seçenek değil.

Yavaşça bir nefes alıyor, dizlerini gevşetirken omuzlarını aşağı ve geriye doğru yuvarlıyor. Sonra patlarcasına yukarı doğru iter, kendini boşluktan atlar ve çıkıntıya çıkar. Özensiz bir şekilde yere iniyor ama güvende ve sonunda düzgün bir patikada olduğunu görmenin mutluluğuyla ayağa kalkmak için çabalıyor

-Üç metre genişliğinde ve sarkan bir kaya parçasıyla korunaklı. Patika uçurumun yüzünün etrafından dolanarak vadiyi takip ediyor ve Billie hızlı hareket ediyor. Kirlidir, toz ve terle kirlenmiştir, elleri çeşitli kayma ve sıyrıklardan dolayı kanlıdır ama yine de eğlenmektedir.

Hatta bir virajı döndüğünde Bosque'yi yolun ortasında, tabancasını kalbinin hizasına kaldırmış halde bulduğunda bile eğlenir.

Onun tam olarak kim olduğunu ve neden burada olduğunu bilmiyormuş gibi davranması için hiçbir neden yok. Sıradan bir turist Krallar Vadisi'nde kaybolmuş olabilir ama az önce yaptığı kaya tırmanışının sıradan bir yanı yok.

"Buenos días, señor Bosque."

"Aksanın güzel ama ben İngilizceyi tercih ederim," diyor ona. Kendi aksanı saf Oxbridge aksanıdır. "Sanırım Kahire'den beri beni takip ediyorsun?"

"Evet. Trenle güzel bir numara yaptın. Neredeyse seni kaçırıyordum."

Omuz silkiyor ama silahı sallanmıyor. "Adamlarının eninde sonunda peşime düşeceğini biliyordum. Birkaç önlem almaya değer diye düşündüm."

"Halkım mı?"

Sırtışı esprisiz ve nahoş. "Interpol." "Ah. Evet.

Interpol," diyor ciddi bir şekilde başını sallayarak.

Ağzı inceliyor ve kadın küstahlığının onu kızdırdığını fark ediyor. "Interpol'den değilmişsin gibi davranmaya çalışma."

"Tamam, ama aslında değilim. İnsanların Interpol hakkında gerçekten tuhaf fikirleri var. Onlar tutuklama yapmazlar, bilirsiniz. Neredeyse sadece ofiste takılıyorlar. Silahları olduğunu bile sanmıyorum."

"O zaman sen kimsin?"

"Tamamen farklı bir kuruluştaki çalışıyorum." Üç parmağını kaldırıyor. "Scout'un onuru."

"Bu işi çabucak halletmeyi umuyordum ama beni tam olarak kimin takip ettiğini bilmek faydalı olabilir. Bu yüzden, üzülerek söylüyorum ki, bundan sonraki kısımdan pek hoşlanmayacaksınız." Silahı salladı. "İçeri."

O zaman uçurum duvarındaki dar bir boşluğun dışında durduklarını fark eder, bu boşluk bir mağaraya açılmaktadır. Mağaranın ilk birkaç metresi dar, ama dönüp genişleyerek tam bir odaya dönüşüyor, tahminine göre yirmiye on, tavanı sekiz ya da dokuz fit yüksekliğinde. Çok büyük değil ama Bosque'un amaçları için yeterince büyük. Geçitteki dönüş sabah ışığını kesmiş ama Bosque bir fener yakmış. Işık pille çalışıyor, soğuk ve düz ve oda daha iyisini hak ediyor. Burası bir hazine, içi resimlerle dolu olduğunu bildiği ince ahşap kutularla dolu. Ve bunlardan biri de bunca yıldır eve dönmeyi bekleyen *Leda* olmalı. Büyük, yassı kutuların yanında, büyükbabasının topladığı Mısır'la ilgili ganimetleri, ushabti ve papirüsleri ve bir firavunun kraliçesi için mücevherleri barındırıyor olması gereken küçük sandıklar var.

"Buraya yaptıklarını beğendim," diyor neşeyle. "Ev gibi olmuş."

"Kapa çeneni." Ses tonu sert ama terlediğini görebiliyor. Onun için her ne planlıyorsa, bundan zevk alacak kadar sertleşmiş değil. Çaresizlik kokuyor ve çaresizlik öngörülemmez, tehlikelidir. Billie durumu kontrol altına alması gerektiğini biliyor. Etrafına bakmıyor ama olası silahları taramak için çevresel görüşünü kullanıyor. İçinde tablolardan biri olması gereken tahta bir kutu dışında kol mesafesinde hiçbir şey yoktur ve içindeki sanata zarar verme korkusuyla onu kullanmaya cesaret edemez. Karşı duvara ince bir levye dayanmış, ama onunla bar arasında Bosque var, hâlâ silahını tutuyor; ateş etmesini engellemesi gereken bir silah. Başka bir şey olmasa, gürültü ikisini de sağır edecekti, ama geçtiği çürük kayayı düşünüyor ve mağaranın ne kadar güvenli olduğunu merak ediyor.

"Büyükbaban burayı bulmak için çok uğraşmış olmalı," diyor.

Şaşkınlığını gizleme zahmetine girmiyor. "Ev ödevinizi yapmışsınız."

"Şahsen ben değilim," diyor. "Bütün bir departmanımız var bunun için. Ama evet. Büyükbaba Albrecht hakkında her şeyi biliyoruz. Söyleyin bana, bu

Ailede bir Nazi olmasından rahatsız mısınız? Çünkü bu konuda gerçekten çok üzüldüm."

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim," diyor ve ona vuracaktı gibi hareket ediyor.

"Senin yerinde olsam yapmazdım," diyor farklı bir sesle, yumuşak ve ölümcül. "Sanırım silahın kimde olduğunu unutuyorsun," der ona. Kadın unutmuyor.

kabadayılığa inanmıyor. Zorlama gibi geliyor ve ona silah tutmasına izin verdiği her dakikanın, ateş etmesi için bir şans daha olduğunu biliyor.

Eliyle silahı işaret ediyor. "Söylememin sakıncası yoksa, onunla pek rahat görünmüyorsun. İstersen onu yere bırakabilirsin. Onu almayacağım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Gülüyor ve silah biraz sallanıyor. "Hiç sanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Denemeye değerdi." Mağaranın etrafına bakıyor. "Peki, benimle ne yapacaksın? Beni vurup burada mı bırakacaksın? Riskli. Bu tepelerde çakallar var. Çürüyen etin kokusunu alırlar ve atıştırmak için gelirler. Bu dikkat çekebilir. Ve silahla ateş etmek en başta riskli. Dışarıdaki çürümüş kaya parçasını gördün mü? Bu vadi yaklaşık sekiz bin yıldır parçalanıyor. Bir kaya düşmesine yakalanıp yaralanabilir ya da ölebilirsin. Ve yine, çakallar kanın kokusunu alır ve bu hiç hoş olmaz. Temel olarak, her zaman çakallara geri döner."

"Ölme olasılığı konusunda gerçekten rahat görünüyorsun," diyor ona.

"Budistler her gün son gününüzmüş gibi davranmanız gerektiğine inanır." cevap verir. "Çünkü günün birinde haklı çıkacaksın." Adamın buna verecek bir cevabı yok ve kadın devam ediyor. "Ölmeyi düşünüyor musun, Fermín?" Üst üste yığılmış kutuları işaret ediyor. "Sen öldüğünde bunların hiçbirisi bir şey ifade etmeyecek. Bu tablolar büyükbaban tekmeledikten sonra onun için hiçbir şey ifade etmedi. Ya da onları çaldığı insanlar için. Öldüklerini biliyorsun, değil mi? Büyükbaban gibi insanlar leşleri toplarken kamplara gönderildiler. O bir Nazi akbabasıydı. Çok gurur duyuyor olmalısın. Partilerde insanlara ondan bahsediyor musun?"

Bir hedefi kışkırtmak tehlikelidir ama bir amatörün hedef tahtasında durmak kadar tehlikeli değildir. Bosque'un ağzı tekrar inceler ve ileri doğru hareket eder. Billie tetiği çekerken yana ve öne doğru hamle yapar, atış gider. Çıkan ses mağaranın içinde patlayan bir bomba gibi,

acı verici bir şekilde yankılanıyor. Adam tetiğe tekrar basamadan, kadın onun üzerine gelir. Bir elini onunkinin üzerine dolayarak parmağını tetiğin üzerine hapsediyor ve sertçe döndürerek parmağını kırıyor. Aynı anda diğer dirseği de sertçe kalkarak onu çenesinin hemen altından yakalıyor. Adam silahı yere düşürür ve kadın silahı kenara fırlatır. Adam yaralı elini tutup inerken, kadın onu boğazından yakalayıp geriye, mağara duvarına doğru itiyor. Duvara çarparak nefesini ciğerlerinden dışarı atıyor. O anda bunun ölümüne bir dövüş olduğunu fark eder ve içindeki yaralı hayvan kontrolü ele alır.

Kırılan parmağını, başının arkasından damlayan kanı unuttur. Yumruğunu kadının kollarının altından geçirip yukarı kaldırıyor ve çenesine kafasını geriye savuran vahşi bir yumruk indiriyor. Anlık bir sersemlemeyle yere düşüyor ve görüş alanında dans eden yıldızları göz kırparak uzaklaştırıyor. Orada, adamın ayaklarının dibinde çömelmiş halde kalıyor. Adam uzanıp onu yakasından tuttuğunda tepki vermiyor. Onu ayaklarından kaldırıp yüzünü kendi yüzüne yaklaştırıyor.

"Bunu yaptığına pişman olacaksın," diye söz veriyor.

Ama adam başka bir şey yapamadan, kadın elini bir kez hareket ettirir. Bıçaklandığını fark etmesi bir anını alır. Acı yok, sadece donuk bir basınç var.

Ta ki bıçağı çıkarana kadar. Tutankamon'un mezar maskesinin fotoğraflarıyla kaplı bir insanı öldürmek için aptalca bir şey. Ama Fermín Bosque'yi ucuz bir turistik hatıra ile öldürmenin tatmin edici bir yanı var. Bıçak uzun değil ama uyluk atardamarına nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyor. Bir an için arkasında kana karşı bir bariyer görevi görüyor ama bıçağı çeker çekmez kan fişkırıyor, Bosque'nin ayakkabılarının üzerinden bir sel gibi akıyor ve mağaranın zeminine sıcıyor.

Şok içinde yayılan havuza bakar.

"Femoral arter," diyor ona. "Başaramayacaksın, Fermín." Adam fişkırarak yaraya kompresyon uygulamak için çabalıyor ama kadın başını sallıyor. "Bunun bir faydası olmaz. Yani, planın ne? Kanamayı yavaşlatıyorsun ama ne için? Senin için 911'i arayacak değilim ya. Ve buradan yürüyüp çünkü efor sarf etmek daha fazla kanamana neden olur." Başını eğerek biriken kanı değerlendiriyor. "bakılırsa, sanırım

On dakikan var. Belki daha az. Tanrı'yla barışmak için yeterli bir süre."

Boğuk bir kükremeyele ona doğru hamle yapar, kanlı ellerini boğazına doğru kaldırır. Yırtık bacağı onu engelliyor ve kadın sadece geri çekilip onun yere yığılmasını izliyor.

Ama daha bitirmedi. Tekrar ayağa kalkıyor, kendini itiyor. "Eğer ölüyorsam, seni de yanımda götüreceğim," diyor. Son bir insanüstü çabayla, silahın düştüğü yere doğru sendeleyerek ilerliyor. Billie levyeye uzanıyor. Onun bir şansı olduğunu düşünmesine izin vermenin daha nazik bir davranış olup olmadığını bilmesi de, acısına son vermenin daha iyi olacağına karar verir.

Levyeyi kaldırır ve dikkatlice nişan alır. Sert bir darbe bile değil, sadece kulağın hemen arkasındaki kafatasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir dokunuş. Adam anında bilinçsizce yere yığılır. İkinci bir vuruşla işi biter ve mağaranın girişinde bir ses duyduğunda nabzını kontrol etmektedir. Yukarı bakar.

Natalie ve Helen içeri girerken sırtarak, "Tam zamanında," diyor. "Mary Alice nerede?"

Nat ona, "Hâlâ o lanet uçurumun kenarında asılı duruyor, atlayıp atlamayacağına karar vermeye çalışıyor," der. Kanlı cesede ve yayılan kan gölüne bakıyor. "Oooh, dağınık bir tane."

Helen mağarayı incelerken, "Sanat eserleri zarar görmediği sürece sorun yok," diyor. "Danner'ın istifinin çoğu bu olmalı. Mary Alice'e atlamasına gerek olmadığını söyleyeceğim. Geri dönüp Satın Alma ekibine içeri girmelerinin uygun olduğunu bildirebilir."

Kadın ortadan kaybolur ve Billie ile Natalie kasaların üzerindeki kodlara göz atarak istifin içini hızla incelemeye koyulurlar.

"Aman Tanrım, Dürer burada!" Natalie ciyaklıyor. "Ve Botticelli. Ve şu Mısır'la ilgili şeylere bakın - papiriler, mücevherler. Marilyn'in bize götürdüğünü söylediği her şey. Hepsi burada."

"Hepsi değil," diyor Billie, ağzı aniden kuruyarak. "Onu bulamıyorum."

"Kimi?" Nat kafasını kaldırmadan bağırarak bir sandığa uzandı. sevinçten. "Aman Tanrım, bu Leonardo!"

"Raphael nerede?" Billie soruyor. "*Leda ve Kuğu*?"

Nat duraklar ve etrafına bakınır. "Onu hiç görmedim."

"Çünkü burada değil," diyor Billie kesin bir ifadeyle.

Nat, "Bosque, Rubens'i aldığıında onun yerini değiştirmiş olmalı," diye yanıtıyor.

Önbelleğe geri döner.

Billie birden kendini sönmüş hisseder. Hedefi takip etmiş, görevi yerine getirmiş ve sahiplerine iade edilmek üzere Nazi yağması bir sanat eserini ele geçirmiştir. Bu iş Müze tarafından kutlanacak ve Billie takdirnemenin yanı sıra hatırı sayılır bir ikramiye de alacaktır. Bu bir başarıdır.

Ellerini dikkatlice silerken ve mağaradan çıkıp güneş ışığına geri dönerken kendine bunu hatırlatıyor.

Satın Alma ekibi gelmeden önce sadece birkaç dakikaları var. Ekip, Bosque'nin bulduğu eserin her izini ortadan kaldıracak ve Mısır hükümetinin koruması altında dışarı çıkaracaktır. Eski eserlerin iadesi karşılığında, yetkililer tablolar Avrupa'ya geri gönderilirken başka bir şekilde bakacaklardır. Ve mağaradaki ölü adam hakkında hiçbir şey söylemeyecekler. Onu çakallara bırakacaklar, sonra da böcekler gelecek. Ve geriye ne kaldıysa, sadece çöl bilecek.

BÖLÜM YIRMI ALTI

SONUNDA, olmamız gereken yere varmak için bir trenden çok daha fazlası gerekti. Öncelikle Podgorica'ya aceleyle ulaşmamız gerekiyordu ki bu da uçak anlamına geliyordu ve bu da iki aktarmayla sekiz saatlik bir yolculuk . "Buradan oraya gidemezsin" deyimi Podgorica için icat edilmişti. Başkentlere göre burası küçük, kaba bir mücevher. Ülkeye adını veren dağların eteklerinde bir vadinin içine sıkışmış durumda. Küçük pembe bir sarayı ve minyatür bir Niagara Şelalesi var ama aynı zamanda modern bir milenyum köprüsü ve çağdaş bir sanat merkezi de var. Eskiyle yeniyi harmanlayan bir yeri sevmek zorundasınız ve Karadağ bunu başarıyor - en azından Podgorica'da. Kotor körfezindeki liman süper yatlara ve yüzde 1'e hitap eden gece kulüplerine ev sahipliği yapıyordu, ancak kırsal kesim tam olarak "Balkan" kelimesini duyduğunuzda aklınıza gelen şeydi. Dağlar, tepeler, yamaçlar, burunlar ve eşanlımlılar sözlüğünüzün "dağ" için önerdiği diğer her şey. Ve siz bakmıyorken? Sırf eğlence olsun diye birkaç dağ daha eklemişler. Köyler, her biri dik taş sokaklarla döşeli yamaçları aşağı yukarı süslüyordu, ancak bunun ötesinde yüzyıllardır dokunulmamış gibi görünen kırsal alanlar vardı. Arada sırada bir çiftlik evi ya da kulübe, çam ormanlarının üzerinden yükselen dumanla varlığını belli ediyordu ama çoğunlukla sadece ağaçlar vardı ve demiryolu hattına o kadar yakınlardı ki dalları pencerelere sürtünüyor, camlarda çam reçinesinden küçük izler bırakıyordu.

Podgorica'daki tren istasyonu tam da eski Yugoslavya'dan bekleyeceğiniz gibi. Uzun ve alçaktır ve Brütalist olacak kadar kesin bir tarzı bile yoktur. Hizmete elverişli ve o kadar sıradan ki, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra herhangi bir kasabada inşa edilmiş herhangi bir yapı olabilir. Ancak küçük bir barda hayatımda yediğim en lezzetli ızgara sosisler servis ediliyordu ve bizi kalabalıkta tutacak kadar yoğundu.

Galina ve küçük uşğı Tamara her yerde, her kılıkta olabilirlerdi. Elimizde Evgenia Teyze'den çaldığım fotoğraf ve ikisini Scala Contarini del Bovolo'da gördüğüm kısa bir an vardı ama daha fazlası yoktu. Minka, Galina'nın bulanık bir arka plan figürü olduğu opera etkinliklerinden grenli çekimlerden oluşan iki fotoğraf daha bulabilmişti ama Tamara hakkında elimizde hiçbir şey yoktu. Taverner, Wolfie'yi ayrıntılar için sıkıştırmıştı ama elde ettiği işe yarar bilgiler bir kartpostala bile yazılabilirdi. Venedik ve Viyana arasında bir yerde havadayken, Menopaws uygulamasına Galina'nın mavi gözlü, 1.80 boyunda ve ince yapılı olduğunu anlatan bir mesaj bıraktı. Saçları kahverengiydi ve en sevdiği atıştırmalık mantar ve ekşi kremalı patates cipsiydi.

"Sırf bu yüzden bile öldürülmeli," diye mırıldandım uygulamadan çıkarken. Saç ve göz rengi işe yaramazdı, değiştirilmeleri çok kolaydı. Boyu gizlemek daha zordu ama yapılabilirdi. Asansörler, koltuk değnekleri, tekerlekli sandalyeler, platform ayakkabılar; bunlardan herhangi biri birkaç santim kazanılmış ya da kaybedilmiş izlenimi verebilirdi. Tamara kırk yaşındaydı, kahverengi gözleri, siyah saçları vardı ve 1.80 boyundaydı, bu da beni çok korkutuyordu. Yıllar içinde zor yoldan öğrenmişim; köpek ne kadar küçükse, ısırığı da o kadar büyük olurdu.

Telefonu çantamın en altına ittim ve tren için gerekli eşyaların altına sakladım. Minka evrak işlerimizi halletmiş, Stockholm'deki adamından yeni bir set ve Viyana havaalanında bizimle buluşup çok büyük bir miktar para almıştı. Yolculuk eşyalarımız çok azdı, sadece temel ihtiyaçlarımızı içeren küçük bir günlük çantamız vardı. Sadece el bagajıyla seyahat ettiğimiz için yanımıza İsviçre çakısı bile alamadık, bu yüzden Podgorica'ya indiğimizde hem alışverişimizi bitirmek hem de olası kuyruklardan kaçmak için ayrıldık. Galina'nın hâlâ bizi izlediğini düşünmüyorduk - trende her ne oluyorsa onunla ilgilenmek için ayrılmıştı - ama gardımızı tamamen düşürmeyecek kadar iyi eğitilmiştik. Ertesi akşam trende buluşmayı, ayrı ayrı seyahat etmeyi ve gelebilecek her şeye hazır olmayı planladık.

Çantamı hazırladıktan sonra otel odasının etrafına bakındım, istasyonun yakınındaki küçük bir otelde ucuz bir tek kişilik oda, dikkat çekmeyecek kadar yoğun, gözden kaçacak kadar berbat. Bir vuruştan önce, her zaman o an vardır. Kaldığım yer ister sıcak-soğuk akan beş yıldızlı bir otel olsun

uşaklar ya da ortak tuvaletleri ve ucuz ot kokusu olan bir gençlik yurdu, her zaman toparlandığınız ama kapıdan dışarı adım atmadığınız bir an vardır. İşte o zaman aklınıza bir düşünce gelir. Aslında bir düşünce değil, sadece bir dürtünün en kısa titreşimi: *kal*. Evraklarınız var - iyi olanlar, en gayretli sınır muhafızlarının incelemesinden geçecek *kusursuz* olanlar. Biraz paran var. Kimse peşinize düşmez. Orada kalabilir, bir salyangoz kabuğu gibi büründüğünüz kişiliğin içinde yaşayabilirsiniz. Resimler asabilir ve kök salabilirsiniz. Bu sonsuz hayal döngüsü, bu gizli hikâyeler ve gizli görevler atlıkarıncası yerine gerçek bir iş bulabilirsiniz.

Ama yapmazsın. Çünkü öldürmeniz gereken kişi iyi bir sebepten dolayı seçilmiştir. İnsanlar arasında nasıl bir sözleşme varsa, terbiye ve ortak insanlık sözleşmesi, onu bozmuşlardır. Eğer hayat bir satranç tahtasıysa, onlar haydutluk yapan oyunculardır; tahtada çaprazlama ilerleyen, yoluna çıkan her şeyi parçalayan at, bir yerde durmayı reddeden şah. Dünyanın geri kalanı için geçerli olan temel kurallar -başlangıç olarak *öldürmeyeceksin*- onlar için önemli değil. İstediklerini yapıyorlar ve arkalarında bıraktıkları katliamı umursamıyorlar. Birinin satranç tahtasını düzeltmesi, parçalanmış taşları toplaması ve tekrar başa döndürmesi gerekir. Siz de çantanızı alırsınız ve kapıyı arkanızdan kapatırsınız, tıpkı diğer yüzlerce kapıyı kapattığınız gibi. Ve bunu her yaptığınızda, bir parçanızı daha geride bıraktığınızı bilirsiniz.

-

Trene binene kadar diğerleriyle buluşmadım, her birimiz tek başımıza Minka'nın bizim için ayırdığı kompartımana doğru ilerliyorduk. Eğer vagonlar oyuncak olsaydı, tam olarak "kutu içinde nane" sayılmazdı - daha çok "çok oynanmış ve garaj satışında bir çeyreğe satılmış" türden bir tren. Kompartımanımız dar ve faydacıydı, Spartalıların çok lüks olduğu için geri çevirdiği türden bir konaklama yeri ydi, ama sadece birazcık. Arabalar açıkça eski günlerden, Yugoslavya'nın hala Tito'nun demir pençesinde Moskova'ya burun kıvıran bir ülke olduğu zamanlardan kalmaydı. Kompartımanımız üç katlı yataklı bir kompartımandı.

yüksek. Üst rıhtımlar, benim "Nouveau Fascist" adını verdiğim tarzda yapılmış, stilize ağaçlar ve kare çeneli erkeklerle tepelerde yürüyen başörtülü eşit derecede kare çeneli kadınlardan oluşan, gerçekten sorgulanabilir bazı sanat manzaralarını göstermek için geriye katlanmıştı. Alt ranzalar, dar bir masa üzerinde karşılıklı duran banketler olarak hizmet veriyordu. Geniş bir pencere buradaki en temiz şeydi. Tuvaletler koridorun sonundaydı ve kendi tuvalet kâğıdımızı getirmemiz konusunda uyarılmıştık. Basit ve gösterişsizdi.

İlk ben geldim, dikkat çekici hiçbir etiket ya da aksesuar olmadan düzgünce giyinmiştim. Chico's'un Doğu Avrupa versiyonu her neyse, onu giyiyordum. Elastik ve unutulabilir, ki ben de tam olarak bunu amaçlamıştım.

Helen daha sonra Ortodoks rahibe kıyafeti giyerek ve belirgin bir şekilde tombul görünerek geldi.

"Alışkanlıklarını yerine getirdin mi?" Hafta sonu çantamı gözden uzaklaştırırken sordum.

"Balkan trenlerinin ya kaynar derecede sıcak ya da dondurucu derecede soğuk olduğunu iyi biliyorum. Ben ikincisi üzerine kumar oynuyorum ve hazırlıklı geldim. Kıyafetimin altına iki kat giydim," dedi bana, yün tozluklarını göstermek için etek kısmını kaldırarak.

"Bunu nerede okudunuz? Müze brifing rehberinden mi?" Müze'nin Provenance departmanının en hafif görevlerinden biri, akla gelebilecek her yer için rehberler derlemektir. Boş zamanlarında güncellemeler ekliyorlardı, ancak bazı yerler fazla dikkat çekmeyecek kadar alışılmışın dışındaydı. Arşive en son girdiğimde, sırf eğlence olsun diye Arjantin bölümünü karıştırmıştım. Üç ay boyunca tutulduğum Pampas hapishanesi hâlâ açık olarak görünüyordu ama oradan ayrılırken orayı yakmıştım. Naomi'ye not almasını söylemem gerekecekti.

Helen başını salladı. "Lonely Planet. Dünyanın en yaşlı zeytin ağacının burada, Karadağ'da olduğunu biliyor muydunuz? İki bin yıllık."

"Belki işimiz bittiğinde görürüz," dedim ona. Ama gerçekten göreceğimizi sanmıyordum. Bu iş gezmeye pek vakit bırakmıyordu.

Ardından, üzerinde tatil İncil okulu sloganlarıyla süslenmiş bir sweatshirt giyen Mary Alice geldi. Saçında bir toka ve SAS ayakkabılarıyla çorap giymişti.

"Tek kelime bile etmedi," dedi çantasını saklama bölmesine iterken.

Sırıttım. "Bana İsa ile olan yakın ve kişisel ilişkinizden bahsetmek ister misiniz?"

Bana ters ters . "Bu trende biletleri kontrol etmediklerini biliyor muydun? İkinci sınıf yolcular birinci sınıfta yer kapıyor ve kimse umursamıyor. Bunun demokratik mi yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar veremiyorum. Ayrıca bu tek yataklı vagon. Diğerleri Sırpların oturduğu vagonlar."

"Bu ne anlama geliyor?" Helen sordu.

"Koltuklar Amtrak gibi düzenlenmiş," dedi Mary Alice. "Bu zavallı piçler önümüzdeki on iki saat boyunca oturacaklar. Ve atıştırmalıklar getirdim," diye ekledi bir çanta tutarak. Plana göre Belgrad'daki son varış noktasından çok önce trenden inmiş olacaktık -aslında tren Sırbistan sınırını geçmeden çok önce gitmiş olacaktık. Karadağ sınır devriyesi evrakları kontrol etmek için trene binmeden önce bir yerde inecek ve Podgorica'ya dönüş için ulaşım ayarlamak ve oradan Venedik'e dönüş uçağını yakalamak üzere en yakın kasabaya yürüyerek gidecektik. Şansımız yaver giderse, Sırp polisi soruşturmaya değer bir şeyler olduğunu anlamadan önce İtalya'ya sağ salim dönmüş olacaktık.

"Ne tür atıştırmalıklar?" Tam Natalie geldiğinde sordum. Mary Alice ne söyleyecekse Natalie'yi görünce dudakları uçukladı. Nat, kat kat köylü etekleri, üç ayrı hırkası ve başörtüsüyle tam bir Karadağlı büyükanne gibi giyinmişti. Ama benim için asıl önemli olan kolunun altındaki canlı tavuktu.

"Natalie, ne oluyor *lan*?" Mary Alice tısladı. "Bu trene canlı bir tavuk getiremezsin."

"Elbette yapabilirim," dedi Nat sakince. "O çok uysaldır. Adı Nula."

"Bu sadece 'sıfır anlamına geliyor," dedim ona.

Nat tavuğuna daha sıkı sarıldı. "Biliyorum. Deyim kitabında bulduğum ilk numara. Çok sevimli bir tavuksun, değil mi Nula?"

Mary Alice banketlerden birine uzanırken, "Ateşli bir rüya görüyorum," dedi. "Bunun tek olası açıklaması bu."

"Oh, külotunu çıkarma," diye cevap verdi Nat. "Podgorica'da benim gibi giyinmiş yüzlerce kadın g rm ş umd r ve her birinin lanet olası bir tavuğu vardı."

"Yüz m ?" Helen nazikçe bastırdı.

"Tamam, belki bir tane. Ama köylü bir büyükanne olarak gerçekten inandırıcı görünüyordu," dedi Natalie.

"Köylü bir büyükanne *olduğu* için inandırıcı görünüyordu." Mary Alice'in dişleri öyle sıkılmıştı ki, kömür  iğneseydi elmas t k r rd .

"Sanırım 'köylü' demememiz gerekiyor," diye ekledi Helen kibarca. " z r dilerim," dedi Mary Alice samimi bir bıçakla pişmanlıkla.

"Ekonomik olarak dezavantajlı Karadağlı."

"Natalie," diye sordum kibarca, "o tavuğun nereye sı acağını düşündün m ?"

Nat uzun bir dakika boyunca tavuğa baktı. "Hayır," dedi kısık bir sesle.

Mary Alice inledi ve Natalie ona döndü. "Kapağıma biraz gerçekçilik katmaya çalıştığım için kusura bakma Mary Alice. Iowa'dan gelen bir misyoner gibi davranmak sana yargılayıcı sürtük kartını oynamak için her fırsatı verecektir. Eminim şimdiye kadar eviniz dolmuştur."

Mary Alice onu azarlamak için döndü ve ben elimi kaldırdım. "şimdi olmaz. Birbirimize yabancı olmamız gerekiyor, unuttun mu? Kavgaya etmek birbirini tanıyan insanlar içindir."

Helen ve Nat mırıldandılar, ben de bunu bir anlaşma olarak kabul etmeye karar verdim.

Mary Alice bana asık suratlı bir bakış attı. "Idaho," diye homurdandı

Natalie'ye. "Pardon?" Nat abartılı bir nezaketle sordu.

"Burası Iowa değil. Idaho."

"Ve patateslerini nereye sokabileceğini biliyorum, Mary Alice." Nat kendini toparlayamadan tavuk yumuşak gıdak sesleri çıkarmaya başladı. "Umarım mutlusundur. Tavuğumu  zd n."

Mary Alice ona, "Bu yolculuk bitmeden o tavuk çorba olacak," diye söz verdi.

"Yeter," dedim sesimde onları ayağa kaldıracak kadar keskin bir tonla. Helen ve Nat'e "Siz ikiniz için artık İngilizce yok," dedim. "Göze batmamanız gerekiyor - en azından becerebildiğiniz kadar göze batmamanız." Mary Alice'e bir deyim kitabı uzattım. "Ve öğreniyor olman gerekiyor. İnsanlara ruhlarının durumunu ve kilisenize para gönderip göndermeyeceklerini nasıl soracağınızı araştırın."

" 'Da li pričate Engleski?' " diye okudu, telaffuzunu bozarak. O bunu yaparken, Helen ve ben, pencerenin yanında, ilginç bir şey olup olmadığını dikkatle izliyorduk. Helen'in bakışları yüzünün önünde tuttuğu gazetenin hemen üzerindeydi. Hâlâ uçağa binmekte olan yolcuları incelerken ben de bir seyahat rehberini inceliyormuş gibi yaptım. Çok fazla yolcu yoktu. Eskiden trenler bu yolu yedi saatte alırdı ve her zaman tıklım tıklım olurdu. Ama demiryolu araçlarının azalmasıyla yolculuk uzamıştı. On iki saat olarak planlanmıştı ama çoğu zaman on dört saatten fazla sürüyordu. Kendi arabalarını alabilen Karadağlılar, hatchback ve minivanlar için treni terk ederek onları kullandılar. Artık trenle yolculuk yapanlar çoğunlukla daha az varlıklı yerli halk ve bazı gevrek granola sırt çantalı gezgin tiplerdi ve vagonlar asla kalabalık değildi. Kondüktörler nerede oturduğunuzu pek umursamıyordu ve yemekli vagonlar uzak bir hatıraydı. Bunun yerine Podgorica'da her biri bir Euro'ya sattığı biralarla dolu bir soğutucuyla binip tekrar inen bir adam vardı. Oldukça iyi bir koşuşturma olduğunu düşündüm, ancak bir kutu dolusu taco ile birini görmek beni daha mutlu ederdi.

Bira satıcısına el sallayarak peronda birbirine karışan insanlara odaklandık. Galina ve Tamara Venedik'ten trenle ayrılmışlardı ve Minka bize birkaç kez yer değiştirdiklerini ama Paşa'nın orijinal güzergâhını izleyerek Podgorica'ya doğru yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlediklerini doğruladı. Ama eğer trende bulunma nedenleri konusunda haklıysak, buluşacakları her kimse burada biniyor olmalıydı.

İnsanları izlemek her zaman büyüleyicidir ve hiçbir zaman bir kalabalığı potansiyel bir hedef için değerlendirdiğiniz zamanki kadar büyüleyici değildir. Öldürdüğümüz insanların çoğu pek de iyi insanlar değildir; kendilerini ölü görmek isteyen insanlar olduğunun farkındadırlar, bu yüzden önlem alırlar. Bir baş belası olan ama asla aşılamaz olmayan bir koruma sürüsüyle seyahat edebilirler. Aslında, sahip olmak

Korumalar genellikle insanların dikkatlerini *azaltmaları* anlamına gelir çünkü tehditleri koklamak için başka birine para ödüyorlar. (Bkz: Lazarov, Pasha.) Ya da inzivaya çekilebilirler - bu tam bir baş belasıdır çünkü onları öldürecek kadar yaklaşmak için aylarca içinde yaşamamız gereken bir gizli kimlik oluşturmak anlamına gelir. Ya da kılık değiştirmeyi tercih edebilirler - bu seçeneği beklediğinizden daha sık seçerler, bence bunun nedeni çoğunlukla eğlenceli olmasıdır. İnsanlar maske takmak için bir bahaneden her zaman hoşlanmışlardır-Karnevale, Cadılar Bayramı, kostüm partileri. Giyinmeyi ve yeni bir yüz denemeyi severler. Sorun şu ki, çoğu insan yeni bir kişiliği test etme konusunda sandıkları kadar iyi değildir. Kimlik sadece yüz hatlarınızdan ve sırtınızdaki kıyafetlerden ibaret değildir. Kendinizi nasıl tuttuğunuz, nasıl iletişim kurduğunuz ve dünyada nasıl hareket ettiğinizdir. Davranışlarımıza öylesine yerleşmiş binlerce küçük ayrıntıdır ki, katedral taşına kazınmış olabilirler. Yeni bir tene gerçekten bürünebilmek için yıllar süren bir eğitim ve dikkatli bir çalışma gerekir ve eğer işaretinizi yeterince iyi tanırıyorsanız, onu her kılıkta fark edebilirsiniz.

Galina söz konusu olduğunda elimizde neredeyse hiçbir şey yoktu; ne bir Provenance dosyası, ne de bir sosyal medya profili. Bir gölgeden daha azdı; beyaz bir ekrana yansıtılmış bir siluetti, ayrıntılar tamamen gizlenmişti. Bu şaşırtıcı değildi. Hedeflerimizin çoğu dikkat çekmezdi ve uyuşturucu operasyonu yürüten biri yanlış türden bir dikkat çekmek istemezdi - kolluk kuvvetlerinden ya da işinden bir ısırik almaya karar verebilecek besin zincirinin daha üstündeki suçlulardan. Ya da babasının öldürülmesinden ve annesinin ölümünden o kadar zarar görmüş olabilir kendini uzak tutmuş, mahremiyetine bir güvenlik battaniyesi gibi sarılmış olabilir. Ben kimim ki birilerini psikanalize tabi tutayım?

Son bir telaş yaşandı ve tren hareket etmeye başladı, ancak bana her zaman platform trenden uzaklaşıyormuş gibi geliyor, tam tersi değil. İstasyondan çıktık ve birkaç dakika içinde Podgorica'nın dışına çıkıp yolumuza devam ettik. Podgorica kıyıda sadece bir saat uzaklıkta, dağların eteklerindeydi. Doğuya doğru izlediğimiz rota Dinarik Alpleri'ne tırmanıyordu; manzara kanyonlardan ormanlara, nehir geçitlerine ve aradaki her şeye kadar değişiyordu. Engebeliydi

Otoyol sistemi olmayan bir ülke, sadece Romalı y zbaşıların ayaklarının altında kağını yolu olan aynı dar geçitler. Bu yollar o zamandan beri pek çok millet tarafından kullanılmış -Yunanlılar, İliiryalılar, Osmanlılar, Avusturya-Macarlar. Dünyanın o bölgesinde imparatorluğu olan herkes bir noktada Karadağ'dan geçmişti.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Nat sordu. Tavuk kibarca ayaklarının dibine yerleşmişti ama ben yine de ona güvenmiyordum. Tavukların sürüngen gözleri vardır ve benim prensibim asla bir tavuğa sırtımı d nmemektir.

"Ne olduğunu düşünüyoruz?" Helen sordu.

"  ey Galina peşinde . Şemalar için yeni bir süper silah ? Paha biçilmez bir heykel mi? Bir narkotik kolektifinin liderinin tek çocuğu mu?"

"Bir  ocuk mu?" Mary Alice bakakaldı. "Onun bir  ocuk çaldığını mı düşünüyorsun?"

Natalie omuz silkti. "Fidye için. Gerçekleşene kadar kimse bunun olacağını düşünmez."

"Narko-kolektif nedir ki? Bunu sen mi ?" "Tabii ki hayır.

Hakkında bir şeyler okudum-"

İşte bu noktada kendimi kapattım. Natalie ve Mary Alice günlerce tartışabilirdi ve kan dökülmediği sürece buna bir son vermeyecektim. Hepimiz kendimizi keyifsiz hissediyorduk ve belki biraz dostça atışmak gerginliğimizi alırdı.

Bunun yerine Nat'in az önce sorduğu soruyu düşünerek kendi düşünce zincirimi takip ettim. Olası cevaplar sayılamayacak kadar çoktu. Galina hemen hemen her şeyin peşinde olabilirdi. Batıdaki pek çok insan Karadağ'ın NATO'ya katıldığından beri bizden biri olduğunu düşünüyor. Ama Balkanlar'daki çoğu yer gibi bu da o kadar basit değil. Ruslar Adriyatik kıyısındaki sıcak su limanlarını h l  kartal gözüyle izliyordu ve Karadağ bir demokrasi olsa da kusurlu bir demokrasiydi. Bu değerlendirme kulağa sert geliyorsa, bana ait değil. *The Economist* Intelligence Unit'i su layın. Onlara, başkalarının paralarını nereye yatıracaklarına karar verebilmeleri için çeşitli ülkelerin reelpolitliğini değerlendirmeleri için para ödeniyor. İstikrarlı h k metler iyi yatırımlar yapar, ancak sallantılı olanlarda para kazanılabilir. Karadağ'ın en önde gelen politikacıları, dönem sınırlamalarını aşmak için farklı makamlar arasında dolaşarak güçlerini korudular. Özel hayata geri dönmek, eğer Karadağ'da yaşıyorsanız karşılayamayacağınız bir l kst r.

Küçük bir yolsuzluktan ya da bir iki darbe girişiminden dolayı yargılanmaktan korkuyorlar. Son darbe girişimi -iddiaya göre- Rusların emriyle yapılmıştı ve düşündüğünüz kadar geçmişte kalmamıştı. Ve Rusların etrafı koklaması Çin'in ilgisini garantilemişti. Pekin, modern İpek Yolu projesinin bir parçası olarak Karadağ'da bir otoyol sistemi inşa etmek için bir miktar para harcamak istediğini yüksek sesle ve gururla dile getirmişti. Çok daha büyük iki ülke tarafından karışılmak Karadağlıları yeterince bölerdi, ancak her zaman Sırp vs. Hırvat vs. Arnavut vs. Yunan gibi olağan tarihi Balkan sorunları vardır - resmi anladınız. Bir de Tito'nun resminin önünde eski günlerin özlemiyle yanan bir mum tutanlar vardı. Evet, Tito bir diktatör olabilirdi ve çok sık oy kullanamıyorlardı ama suç oranları düşüktü, istihdam yüksekti ve Josip baştayken her tencerede bir tavuk olurdu, diye anlatırlardı.

Peki bunların Galina'ya bıraktığı güzel kırıntılar nelerdi? Kulüp uyuşturucuları kazançlıydı, ama suç oldukça küçük patateslerdi. Yeraltı dünyasında seviye atlamak istemesi mantıklı, belki de gerçekten cazip bir şeylere dalmak istiyordu. Karadağlı bir politikacı hakkında şantaj malzemesi mi? Kendi darbesini tasarlamasına yardımcı olabilecek bir şey mi? Gizli bir askeri üs için planlar mı? Bunların hiçbirisi olası görünmüyordu ve öyle olsa bile, ne olmuş yani? Bu işimizi değiştirmezdi. Bizi öldürmek için dışarıdaydı, bu yüzden tek seçeneğimiz oraya önce varmaktı.

Her yolculukta trenin hızlandığı ve herkesin seyahat etmeye alıştığı bir an vardır. Podgorica'nın hemen dışında o noktaya ulaştık. Gürültü önemli ölçüde azaldı. Bir kondüktör vagonlar arasında dolaşıyor, biletleri kontrol ediyordu, ancak daha kaygan trenlerde bulabileceğiniz aciliyetten hiçbirisi yoktu. Biletlerimize üstünkörü bir bakış attı ve tavuğa kaşını bile kaldırmadı.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Nat giderken. Onun bir sonraki arabaya geçişini izlemek için kompartımandan dışarı çıktı. "O gitti. Vakit geldi."

Ne yapacağımızı bilecek kadar planın üzerinden geçmiştik. Tüm treni kontrol etmek için ikiye bölünmüşlerdik; Nat ve Helen ileriye, Mary Alice ve ben arkaya gidiyorduk. Galina ya da Tamara'yı arıyorduk ama

Bu da yetmezmiş gibi, sıra dışı herhangi bir şey. Ayrıldığımızda tek iletişim aracımız olan Menopaws uygulamasında bildirimlerimizi anlık olarak ayarlamıştık. Nat, biz ayrılırken kendi kendine usulca gıdaklayan tavuğa veda etti. Bu konuda kıymetli olmamaya karar vermiştik. Galina'yı kim bulursa onu öldürecekti, bu kadar basitti. Bunun için tam bir ekip oluşturarak zaman kaybetmeyecektik.

Son bir bakışla ayrıldık. Nat ve Helen koridorda ilerlerken Mary Alice ve ben ters yöne döndük. İlerlerken her kompartımana göz attık, birkaç kişiyi şaşırttık ama çoğu bize meraklı bakışlar atıp yaptıkları işe geri döndü. Aralarında tavukları olmayan büyükanneler ve Bar'dan Belgrad'a yolculuk yapan kirli görünümlü sırt çantalılar vardı. Küçük bir izci grubu birkaç kompartımanı kaplamış, birbirlerine tükürük topu atıyor, oymak liderleri sandviçleri dağıtıyor ve suçluların kafalarına hafifçe vuruyordu. Bunun ötesinde, düşünmeye bile değmeyen tuvalet vardı, bu yüzden düşünmeyeceğim.

Mary Alice ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Eğer izci kılığına girmediyse, sanırım bu araba temiz."

"Bunu ona hiç yakıştıramadım," dedim. Kapıyı açtım ve vagonlar arasındaki dar, kimsenin olmadığı alana girdik. Bir sonraki vagon da aynı şekilde olaysızdı, aynı büyükanneler, aynı sırt çantalılar, ta ki son kompartımana gelene kadar. Pencereleden ya da açık kapılardan bakıyorduk ama bu kompartımanın kapısı sıkışmış, camları çekilmişti.

Mary Alice'e kaşlarımı kaldırarak baktım. Omuz silkti. " olabilir. Ya da seks yapmak."

"Ya da başka bir şey," dedim. "Umarım Karadağ dilinde 'böldüğüm için özür dilerim' demeyi biliyorsundur çünkü içeri giriyorum."

Sürgülü kapının kolunu tuttum ve çektim. Kapı açılana kadar üç deneme yaptım ve bunun kapının sıkışmasından kaynaklanmadığını fark ettim. Sürgünün gitmesi gereken yerde bir şey yolu kapatıyordu. Daha doğrusu *biri*. Bir gövde kapıya doğru düşmüştü ve ben onu sürgü rayından kurtarmak için yeterli basıncı uygulayana kadar kapıyı sıkıştırmıştı. Gevşediğinde, cesedi kolayca kenara çekebildim.

Ama bunun sebebi muhtemelen kandı. Pıhtılaşp yapışkan bir hal almadan önce kan kaygandır, özellikle de çok fazla kan varsa.

Mary Alice ve ben içeri daldık ve kapıyı tekrar kapattık, manzarayı incelerken sırtımızı kapıya dayadık.

"Bu da ne?" diye nefes aldı. Havada taze kasaplığın metalik kokusu vardı ve hızlıca profesyonel bir değerlendirme yaptım. Cesedin üzerinde siyah ve kaliteli bir iş kıyafeti vardı. Özel yapım değildi ama ucuz bir raftan da alınmamıştı. Ayakkabıları İtalyan'dı ve kolundaki saat düşük kaliteli ama gayet iyi bir Rolex'ti. Tırnakları parlatılmıştı. Bu sıradan bir kurye ya da kiralık katil değildi. Birinin iki ya da belki de üç numaralı adamıydı, suç makinesinin bir dişlisi olarak iyi iş gören türden bir adamdı çünkü kolaylıkla saygınlık izlenimi veriyordu. Büyük kararları o vermezdi ama veren kişinin kulağı ondaydı. Vücudu inceydi, infazcıların abartılı kasları yoktu ve elleri oldukça genç görünüyordu - tahminimce otuzlu yaşların başındaydı.

Neden sadece yüzüne bakmadığımı merak ediyorsanız, çünkü bir yüzü yoktu. Vücudundaki tek şiddet belirtisi kafasının olmamasıydı ve alt rıhtımın altına yuvarlandığını fark etmem bir dakikamı aldı.

Mary Alice kesin bir ifadeyle, "Onu almayacağım," dedi.

"Buna gerek yok," dedim ve cüzdanını bulmak için üstünü aradım. Cüzdanı kalça cebinde buldum, bu da cesetle istediğimden biraz daha samimi olmak anlamına geliyordu. Telefon yoktu, bu da katilin muhtemelen telefonu aldığı anlamına geliyordu.

Cüzdanı çevirip açtım ve içindekileri kontrol ettim. Bıraktığım bir miktar Karadağ parası, birkaç aile fotoğrafı -onu çok özlemeyeceklerini umduğum sevimli çocuklar- ve Aziz Harlampy'ye adanmış küçük bir tılsımı olan bir dua kartı. Kendisi, inananları beklenmedik ölümlerden koruması beklenen bir Karadağ şehididir. Ehliyete dönmeden önce ikona, "Bunu bir zafer olarak saymazdım," dedim.

İsim Karadağcaydı ve bana hiçbir şey ifade etmiyordu, ama son jöleli çöreğime bahse girerim ki Jovan Murić'in bilinen ortaklarının listesinde bir eşleşme bulacaktı.

"Galina almaya geldiği şeyi çoktan almış gibi görünüyor," dedi Mary Alice.

"Tamara'nın yardımıyla, bahse girerim, çünkü Galina ellerini kirletmekten hoşlanıyorsa şaşıırım," diye cevap verdim. Kafa, yeni bilenmiş iyi bir bıçakla düzgünce kesilmişti. Avuç içlerinde ve parmaklarda birkaç derin, temiz kesik vardı, savunma yaraları. Bunlar önemli değildi, çünkü muhtemelen üzerine atlanmasını beklemiyordu, özellikle de Disneyland'daki BU BİNECEĞE BİNMEK İÇİN ŞU KADAR YÜKSEK OLMALISINIZ tabelasını geçemeyecek bir kadın tarafından.

"Lanet olsun," dedi Mary Alice. "Eğer o şey ondaysa -her neyse- çoktan trenden inmiş olabilir."

"Hiç şansın yok," dedim dalgınca. Koltuğun altında yarı saklı bir şey fark etmiştim - kafası olan değil. Diğer tarafta. Aslında oraya bakmamı sağlayan da kafasıydı. Gözler hâlâ açıktı ve zeminden kompartımanın diğer tarafına doğru bakıyordu. Kan gölünün içinde küçük bir ada gibi yükselen bir tahta parçası vardı. Onu kan gölünden çıkardım. Daracıktı, üzerinde eski zımbaların derin çukurları vardı. Üzerine bir dizi harf ve rakam kazınmıştı.

Ne olduğunu anlamak kolaydı. Kurye -şu anda kafasız bir şekilde ortalıkta dolaşan adam- taşıdığı paketi açmış olmalıydı. Sonra da paketi tekrar paketleyemeden Galina ve uşağı gelip paketi ondan almışlardı. Boğuşma sırasında biraz hasar görmüştü, umarım sadece biraz. Tahtanın geride bırakılmış olması, aceleyle çekip gittikleri anlamına geliyordu. Onu geri almalıydılar. Her şey bozulmadan daha değerli olurdu.

"Ne oldu?" Mary Alice sordu.

"Bu hayatta göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey."

Cebimden bir mendil çıkardım ve üzerinde rakamlar olan tahta parçasını sardım. Cebimden biraz dışarı çıkmıştı ama onu geride bırakmamın imkânı yoktu.

Sonra tekrar cesedin ceplerine girdim ve anahtarlarını aldım. Ceketini çıkardım ve boynundan geriye kalanları beceriksizce bağladım. Düzenli değildi ama en azından kanın bir kısmını emerdi. Birlikte Mary

Alice ve ben cesedi üçüncü ranzaya taşıdık. Kafasını çıkarıp bir yastık kılıfının içine koydum ve her şeyi omuzlarının üzerine sıkıştırdım. Çıplak yastık bunun üzerine kondu ve eğer kompartımana hızlıca bakarsanız, yastığının altında uyuyan bir adam görürdünüz. Ben tuvalet bölmesine çekilirken Mary Alice cesedin yanında bekledi. Orada bir kova görmüştüm ve onu ılık su ve biraz sümüksü sabunla doldurdum. Yerdeki kanı temizlemek üç sefer sürdü ve sonuncusunu silmek için Mary Alice'in ceketini kullanmak zorunda kaldık. Mary Alice ve ben kompartımandan ayrılmadan önce ceket pencereden dışarı çıkardım. Kapıyı arkamızdan kilitlemenin bir yolu yoktu ama en azından içeri bakan biri olursa içeride bir ceset olduğu hemen belli olmazdı. İhtiyacımız olan son şey, birileri başsız bir cesedin üzerinden geçtiği için polisin trene doluştuğu bir acil durum durağıydı.

Aceleyle kompartımanımıza döndük, Mary Alice biz giderken diğerlerine haber veriyordu. Birkaç dakika sonra bizi karşıladılar. Kapıyı kapattık ve gölgeyi indirdik. Tavuk uyuyordu, Pannonian Ovası'na tırmanırken hızlanan trenin hareketiyle hafifçe sallanıyordu.

"Ne buldun?" Helen sordu. "Başsız bir ceset," dedi Mary Alice ona. "Vay anasını," diye cevap verdi Nat. "Kimin?" "Muriç'in adamlarından biri olduğunu düşünüyoruz," dedim. "Kurye," diye açıkladı Mary Alice.

"O zaman Galina peşinde olduğu şeyi aldı," dedi Helen. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye ekledi Nat.

Mary Alice içini çekti. "Natalie, hatırlat da gelecek yıl Hanuka Bayramı için sana bir eşanlamlılar sözlüğü alayım. Sadece işleri karıştırmak için."

"Galina hâlâ trende," diye hatırlattım onlara. "Tren durmadı ve ölmek istemiyorsa bu yolculuktan atlamayacak." Dağ manzarasının gözler önüne serildiği pencereye doğru başımı salladım. Trenin koridor tarafında bir kaya duvarı ile karşı karşıyaydık. Diğer tarafta ise aşağıdaki vadiye doğru dik bir iniş vardı.

Jovan Murić'in kuryesinden daha kötü durumda olurdu. "Sırbistan'a geçmeden önce onu bulmalıyız," diye ekledim.

"Bundan daha erken," dedi Mary Alice. "Pasaport kontrolünü unuttun ve iki kez kontrol ediliyor; bir kez Karadağ'dan çıkarken, bir kez de Sırbistan'a girerken. Her kompartımanı kontrol edecekler ve onu bulacaklar."

"Karadağ polisi tarafından başsız bir ceset hakkında sorgulanmak istemiyorum ama Sırp polisler tarafından sorgulanmayı gerçekten ama *gerçekten* istemiyorum," dedim. Karadağ kolluk kuvvetlerinin uluslararası alanda pek bir itibarı yoktu ama Sırp kafatasçılar hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyiydi. Saklayacak bir şeyi olan herkes onlardan uzak dururdu. (Tren kelime oyunu amaçlanmıştır.)

"Anlaştık." Helen haritayı kontrol etti ve saatine baktı. "Programın biraz gerisindeyiz ama çok değil. Bijelo Polje'de Karadağ'dan ayrılıyoruz. Sınır muhafızlarının ilk grubu orada gemiye binecek."

"Ne kadar sürecek?" Mary Alice sordu.

"En iyi tahmin? Bu hızla gidersek, belki saat on bir diyebilirim. Şansımız yaver gitmezse çeyrek olur."

"Dahası da var," dedim onlara. "Galina'nın ne aldığını biliyorum."

Olay yerinden aldığım tahta parçasını dar masanın üzerine koydum. İşaretler eskidiği için silikti ve kan damara sızdığı için artık daha zor görülüyordu ama harfleri ve rakamları karıştırmak mümkün değildi.

"Bu bir tablonun sedye parçası," dedi Nat hemen. "Bu bir Nazi envanter kodu," dedi Mary Alice, yakından bakarak. "Herhangi bir envanter kodu değil," diye düzelttim.

Helen onu ilk alan kişiydi.

"Aman Tanrım," dedi ve bankete yaslanarak arkasına yaslandı.

Nat etrafına bakındı. "Ne oldu? Ne kaçırıyorum?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Mary Alice. "Naziler Avrupa'nın yarısını yağmalarken envanter kodlarıyla işaretlenmiş milyonlarca olmasa da binlerce resim vardı. Katalog olmadan bunun önemini nasıl bilebiliriz?"

"Çünkü daha önce görmüştük," dedim ona. "Fermín Bosque."

"Vay anasını," dedi Mary Alice. Sonsuz kredisine rağmen Nat tek kelime etmedi.

Az önce ikinci gelişine tanık olmuş gibi bir ifade takınan Helene baktım. "Gerçekten trende olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nat ona, "Billie az önce Galina'nın hâlâ burada olması gerektiğini söyledi," dedi. "Galina değil," dedi Helen usulca. "*Leda*."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SESSİZ BİR NEFES ALIŞVERİŞİ OLDU, dua etmeden hemen önce duyulan türden. "Galina'nın peşinde olduğu şey *bu mu*?" Nat sordu. Bana döndü.

"Ne kadar emin

Sen misin?"

"Bosque işinde kodu ve hiç unutmadım.

Bu o."

"O bizim beyaz balınımız," dedi Helen. "."

"Bunca zaman sonra," dedi Mary Alice. "Tekrar ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de öyle düşünmemiştim. Fermín Bosque'nin biz ona ulaşmadan onu Krallar Vadisi'ndeki mağarasından çıkardığını fark ettiğimiz günkü öfke ve pişmanlığın tadını hâlâ alabiliyordum. O zamandan beri nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Bunu dile getiren Helen oldu. "Sence neredeydi? Ve Jovan Murić onu nasıl ele geçirdi?"

Omuz silktim. "Bosque'nin Mısır'dan çıkardığı her yük için alıcıları olduğunu biliyoruz. Her yere gitmiş olabilir. Ondan sonrasını kim bilebilir?"

"Aradan *onlarca yıl* geçti," diye belirtti Mary Alice. "Bunca zamandır serbest bir limanda birinin kasasında oturuyor olabilir. Bir duvara asılmış ya da bir yatağın altına tıklmış olabilir. Ya da yeraltı dünyasında para olarak dolaşıyor olabilir. Bildiğimiz tek şey, yasal olarak satışa çıkarılmış olamayacağı, yoksa Provenance departmanı onu fark ederdi."

Bir an düşündüm. "Acaba Lazarov'lara isimlerimizi veren Provenance ajanı, Murić'in dosyalarında tablonun onda olduğuna dair bir ipucu bulmuş olabilir mi?"

Nat başını salladı. "Bu doğru değil. Provenance tablonun Murić'te olduğunu bilseydi ya da nerede olduğunu bilseydi bile onu geri alırdı. Yağmalanan sanat eserleriyle ilgili politikayı biliyorsunuz. Çalındığı aileye geri döner ve eğer hayatta kalan üyesi yoksa, mülkiyeti el değiştirir."

"Bu, *Leda*'nın yerini keşfeden Provenance ajanının temiz olduğunu varsayıyor. En azından birinin temiz olmadığını zaten biliyoruz. Lazarov'lara isimlerimizi her kim verdiyse kendi oyununu oynuyor ve bu Müze kurallarına göre değil."

"Köstebeğin Murić ve *Leda* arasında bir bağlantı bulunduğunu mu düşünüyorsun?" Helen kaşlarını çatarak sordu. "Ve sonra bu bilgiyi Lazarov'lara mı verdi? Ama neden?"

"Para," diye önerdim. "Bazı vicdansızlara son derece değerli bir çalıntı sanat eserinin nerede olduğunu söyle ve onu çaldıklarında pay iste."

"O zaman neden köstebekler bunu kendileri için alıp tüm kârı kendilerine saklamıyor?" Nat itiraz etti.

Mary Alice, "Bu tehlikeli bir iş," diye dikkat . "Karadağlı bir gangsterden çalmaktan bahsediyorsun. Öylece içeri dalıp tabloyu çalmak için koca koca adamlar gerekir. Ayrıca, Provenance bilgi ticareti yapar ama bu tür anlaşmalar ilişkiler yoluyla yapılır. Yasal bir satıcıyı arayıp kayıp bir Raphael'in yerini değiştiremezsiniz. İki saniye içinde Interpol'ü peşinize takarsınız."

"Ama bu bilgiyi Lazarov'larla ilişki kurmak için kullanabilirsiniz" diye ekledim. Derin bir nefes aldım ve onlara bir resim çizmeye başladım. "Bir Provenance veri ineği olduğunuzu düşünün. Dünyadaki en tehlikeli ve ilginç sırlardan bazılarına erişiminiz var. Belki bir gün canınız sıkılıyor ya da fazladan biraz zamanınız var ve veri tabanlarında dolaşıp bazı eski dosyalara erişiyorsunuz. Bulmacanın bir parçasını ortaya çıkarmadan önce bunu aylarca, hatta yıllarca yapabilirsiniz. Ama sonunda dünyanın en değerli tablolarından birinin nerede olduğunu fark ediyorsunuz - onlarca yıldır görülmemiş ve milyonlarca dolar değerinde kayıp bir tablo - *yüz* . Belki de tüm bu süre boyunca iyi bir müze askeriydiniz."

ya da belki de böyle bir fırsatın karşınıza çıkmasını bekliyordunuz. Her iki durumda da son derece değerli bilgilere sahipsiniz. Ama bunu başarmak için sahip olmadığınız beceriler ve bağlantılar gerekecek. O zaman ne olacak?"

"Birini tutmanız gerekir," dedi Nat. "Arşivlerde adını bulabileceğin birini."

"Aynen öyle," dedim. "Ama hâlâ paran yok, peki onlara neyle ödeme yapacaksın? Suçlular veresiye çalışmazlar."

"Bilgi," diye yanıtladı Mary Alice. "Onlara bilgi ile ödeme yaparsın -Babalarını öldüren insanların isimleri gibi. Ve eğer resim asıl işse, bu Galina'nın buraya gelmek için neden Venedik'te bizden uzaklaşmaya razı olduğunu açıklar. Maaşını alabilmek için işi bitirmek zorunda. Ondan sonra istediği zaman peşimizden gelebilir."

Helen, "Bunu yapacak parası olduğu kesin," dedi.

Hayatımın üçte ikisinde tanıdığım bu kadın grubuna baktım. "Bu görev değişti. Hâlâ Galina'yı yakalamamız gerekiyor çünkü yakalayamazsak bizi avlamaya devam edecek."

Helen, "Tabloyu almak için Jovan Murić'in bir ortağını öldürdüğünden bahsetmiyorum bile," dedi.

"Karadağlı bir gangster için gerçekten bu kadar telaşlanıyor muyuz?" Mary Alice yüzünü buruşturarak sordu.

"Gangsterler de insan," dedi Helen sakince. "Karadağ geçimini sağlamak için zor bir yer. Eminim bu adam sadece ailesini geçindirmeye çalışıyordu."

Nat, Mary Alice'e, "Ayrıca, konu meslek seçimi olduğunda ahlaki üstünlüğün tam olarak bizde olduğundan emin değilim," dedi.

Helen sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Mesele şu ki, Galina sadece bizim peşimizde değil. Kapsamını genişletti ve başkaları için de tehlike arz ediyor." Bana döndü. "Bitir lütfen."

Dikkatlerini çektiğimden emin olmak için bir saniye bekledim. "Galina'yı ortadan kaldırmamız gerekiyor ama bu artık sadece onunla ilgili değil. Bu, 1994 yılında başladığımız bir işi bitirme şansıyla ilgili. O resim son kez elimizden kaçtı.

Ancak onu geri alma ve en başta çalındığı ailesine teslim etme fırsatımız var."

"Bitmemiş işlerden nefret ederim," dedi Nat. "Dağınık oluyor."

Mary Alice birden ona sıırttı. "Marie Kondo onaylar mıydı? Onaylar mı?

Bu senin için neşe kaynağı mı, Nat?"

Nat sırtarak karşılık verdi. "Tabii . Hadi gidip kızımızı alalım ve eve götürelim."

-

TREN DURMAMIŞTI ve cesede dokunduğumuzda sıcaktı... Sonuç? Kimse trenden ayrılmamıştı ve buna *Leda* da dahildi. Galina'nın Belgrad'a kadar ödülüyle birlikte trenden inmeyeceğine bahse girmiştim, orada onu doğrudan Atina'ya ve hedeflediği alıcıya götürecek bir trene aktarma yapabiliirdi. Dolambaçlı bir yoldu ama garip bir şekilde uçmak istemiyorsanız en kestirme yoldu ve trene binmek kaçak malları taşımak için uçmaktan çok daha iyi bir yoldur. Tren güvenliği, özellikle de Balkanlar'da, neredeyse hiç yok. İstasyonlar X-ray tarayıcıları ve metal dedektörleri olan son teknoloji ürünü, yüksek hızlı demiryolu tesisleri değildir. Koklayıcı köpekler ya da yarı otomatik silahları olan korkutucu askerler, masaj koltukları, hediyeelik eşya dükkanları ve Subway vitrinleri olan pırıl pırıl yolcu salonları yok. Bu istasyonlar Demir Perde'nin tamamen çekildiği bir dönemden kalma. Bazıları otobüs *duraklarına* benziyor -istasyon değil, durak- diğerleri ise hiçliğin ortasındaki beton levhalardan ibaret. Şanslıysanız, yanınızda götürmek üzere bir hamur işi ya da etli börek sipariş edebileceğiniz bir pencere olabilir. Tecrübeli gezginler otomatlardan ya da yerel marketlerden stok yapmayı bilirler, trende elektrik kesintisi olması ihtimaline karşı tuvalet kağıdı ve el feneri de dahil olmak üzere kendi malzemelerini yanlarında getirirler. Gerçekten deneyimli olanlar ise yanlarına iki kat daha fazla malzeme alırlar çünkü bir Balkan treninde neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Koridorda bira dolu soğutucusuyla yürüyen adama satmak için küçük bozuk paralara ve rüşvet vermek istediğiniz sınır devriye görevlileri için daha büyük banknotlara ihtiyacınız var çünkü zengin ülkelerden gelen turistleri haraca bağlamak bir kan sporudur. Özellikle Sırp yetkililer eski "evraklarınız düzgün değil, trenden inin ve bizimle gelin" rutininden hoşlanıyorlardı. İhtiyacınız olan bir belge uydururlar ve sizi şu şekilde tehdit ederlerdi

Polis gözaltısı - hepsi de altınıza sıçmanız ve onları satın almak için birkaç avro veya dolar ödemeniz için. Tek kurtarıcı özellikleri çok pahalı olmamalarıydı. Şanslıysanız kırk avro işinizi görürdü. Ancak ne kadar cömert olursa olsun hiçbir rüşvet, kafası kesilmiş bir ceset ve Anıt Adamlar'ın en çok arananlar listesinin en üst sıralarında yer alan bir tabloyla bulunduğumuzda bizi paçayı kurtarmaya yetmezdi.

Bizim gezimizde beklenmeyen şey Mala Rijeka'daki viyadükten hemen önce gerçekleşti. Eskiden dünyanın en yüksek viyadüğüydü - Karadağlıların övünebileceği bir şeydi, ancak Çinliler daha yükseğini inşa etmeye karar verdiler ve kimse üzerinde DÜNYANIN İKİNCİSİ yazan bir tişört istemiyor. Yine de etkileyici bir manzara olduğunu düşündüm, neredeyse bir milin üçte biri aşağıda dibe inen bir vadiye yayılıyordu. Ne kadar yüksek olduğunu biliyordum çünkü hakkında okumuştum, tam düşüşe yakın bir şey görebildiğiniz için değil. Ay ve bazı cimri küçük spot ışıkları, vadinin siyah boşluğu üzerinde bir iskelet gibi çömelmiş olan viyadüğün kemiklerini göstermeye yetecek kadar ışık veriyordu. Son bin metre kadarlık kısım tamamen karanlıktı, muhtemelen çam ve ladin ormanlarıyla kaplı ve kaya çıkıntılarıyla noktalanmış bir uçurumdu ama göremiyordum, kim bilir?

Venedik'teki scala'da olanlara rağmen, aslında yükseklik hayranı değilim ve viyadüğe vadinin karşısındaki kısa bir mesafeden bakmak ve aşağıda ne olduğunu düşünmek bile dizlerimin biraz lastik gibi olmasına yetti. Bir tünelden geçiyorduk -Helen'in Lonely Planet'in izniyle bize bildirdiği gibi, iki yüz elliden fazla tünelden biriydi- ani bir fren feryadı -gıcırtı değil, tam bir çığlık- ve sert bir duruş. Bu olay olduğunda Galina ve *Leda*'yı aramaya başlamak için kompartımanımızdan henüz çıkmıştık ve dördümüz sert bir şekilde birbirimize çarpmıştık.

"Bu da ne böyle?" Nat kendini Mary Alice'ten kurtarıırken şöyle dedi.

Helen lekeli pencereden baktı. "Bu açıdan hiçbir şey göremiyorum. Ve dışarısı neredeyse zifiri karanlık."

"Kontrol etsek iyi olur," dedim. Galina'nın trenin durmasına neden olduğunu gerçekten düşünmüyordum - en iyi hareketi sessizce kaçırmaktı ve orada

bu durakla ilgili gizli bir şey yoktu. Ama treni burada terk etmek istemiş olma ihtimali araştırılmalıydı. Çöp çekmek için beklemedim. Koridordan aşağı indim ve ön vagonun kimsenin olmadığı bölgesine girdim. Düğmeye bastım ve kapı açıldı, içeri serin bahar havası doldu. Yeşil ve taze kokuyordu, ama vagonun adımımı attığımda başka bir şey yakaladım, keskin ve metalik bir şey. Taze kan kokusu.

Tünelin dışında, tek bir büyük güvenlik lambası ayın sahneyi aydınlatmasına yardımcı oluyordu. Rayların üzerinde kana benzeyen bir şey vardı, koyu renkli ve ıslak lekeler parlıyordu. Trenden bir makinist tünediği yerden aşağı atlamış ve yerel bir çiftçiyle yüksek sesle tartışıyordu. Makinist oldukça standart bir Sırp-Hırvatça konuşuyordu ama çiftçi bölgesel bir aksanla bağıırıyordu. Yine de söylediklerinin özünü anlayabiliyordum. Küfürleri tercüme etmek her dilde kolaydır. Makiniste bokun oğlu olduğunu söylüyordu; makinist de ona bunu bilmesi gerektiğini çünkü kendi keçilerini düzüyormuş gibi koktuğunu söylüyordu. Bu sırada birkaç yolcu daha trenden inerek tartışmaya katılmış ve kendi özlü yorumlarını eklemişti. Görüşler çiftçinin aleyhine gibi görünüyordu ve bu onu her geçen dakika daha da kızdırıyordu. Durduğum yerin önündeki rayları işaret etti ve sadece birkaç dakika önce canlı bir şey olan bir et yığınının seçebildim.

Yolcular tekrar ne zaman yola çıkacağımızı öğrenmek istedikçe ön taraftaki tartışma daha da hararetleniyordu. El kol hareketleriyle gelen cevabı dinledim, sonra diğerlerine haber vermek için trene döndüm. "Keçiler. Ya da bir at. Kelimeler birbirine çok benziyor ve benim Sırpçam oldukça paslı."

"Aman Tanrım," dedi Nat, beti benzi atmış bir halde.

"Güzel değil ama en azından çabuk olmuş gibi görünüyor," dedim ona. Öyle bir şey görünmüyordu -trenler önlerine çıkan her şeyi ezip geçerler- ama Nat hayvanlar söz konusu olduğunda hassas olabiliyordu.

"Burada ne kadar kalacağız?" Mary Alice sordu.

Omuz silktim. "Rayları temizlemeleri gerekiyor ve görünüşe göre keçilerden biri motorun altına sıkışmış. Ya da bir at parçası. Dediğim gibi, kelimeler birbirine benziyor."

"Anlayamadın mı?"

Natalie sessizce horklarken Mary Alice'e "Pek bir şey kalmadı," dedim. "Ama en azından birkaç dakika burada olacağız ve görünüşe göre tüm tren bacaklarını uzatıp katliama bakmak için boşalmış." İzciiler özellikle hevesli görünüyordu.

Mary Alice için daha fazla heceleme gerek yoktu. Galina, Tamara ve tabloyu bulmak için en iyi şansımız buydu. Dışarıdaki yolcular yorgunluktan kaskatı kesilmiş bacaklarını gezdirirken, biz ararken tedbirli olmaya gerek yoktu. Tüm treni birkaç dakika içinde arayabilirdik, trenin altındaki hayvanları parçalayıp rayları temizlemelerinden çok daha kısa bir sürede.

, Helen ve Nat tekrar ileri giderken Mary Alice ve ben geri döndük. Kompartımanların geri kalanı boştu, kapılar ardına kadar açık bırakılmış ya da bir bakışta tarayabileceğimiz kadar aralık bırakılmıştı. Dik koltukları olan Sırp kompartımanını kontrol ettik ama tamamen boştu - muhtemelen ilk inenler o yolculardı ve onları suçlamadım. On dört saat boyunca oturmak çok fazla şey istemek demekti. Rahatça hareket etmek için her fırsat muhtemelen hoş karşılanırdı. Ölü adamı bıraktığımız kompartımanın kapısını açtım ve içeri hızlıca bir göz attım. Hâlâ ölüydü ve onu üçüncü ranzada bıraktığımız yerdeydi.

Yataklı vagona sadece bir kapalı kapıdan geçtik. Kapıyı tıklattım ve sert bir ses İspanyolca bir yanıt verdi. "Ocupado!"

"Perdona," diye karşılık verdim. "No es importa."

Geldiğimiz yoldan geri döndük, Helen ve Nat ile yataklı vagonumuzun dışında buluştuk.

"Hiçbir işaret yok," dedi Helen.

"Oh, onu bulduk," diye cevap verdim. Mary Alice gözlerini

kırpıştırdı. "mu?"

Sırıttım. "Galina Dashkova Pireneler'de yatılı okula gitti. İspanyol kısmı."

Mary Alice öyle bir küfür savurdu ki Natalie bile hayranlıkla ona baktı.

"Ona kapıyı nasıl açtıracakız?" Helen sordu. "Kilitlerin yarısı çalışmıyor ama Galina ve Tamara içeride barikat kurmuş olacaklar."

"Sigara?" Mary Alice önerdi.

", " dedim ve Nat'in atıştırma malzemelerinden bir paket aldım.

"Tabloyla birlikte pencereden çıkmalarına ne engel olacak?" Helen sordu.

"Etrafindan dolaşıp üstünü örteceğim," dedi Nat. "Bana bir avans ver ve Nula'ya göz kulak ol," diye ekledi ve yola çıkmadan önce tavuğunu Mary Alice'e doğru itti.

"Lanet olası bir tavuğa bakıcılık yapmayacağım," dedi Mary Alice, kuşu bana doğru iterek. Biraz ciyakladı ve ben de geri çekildim.

"O değil," dedim.

Helen iç çekti. "Onu bana ver." Tavuğu aldı ve yataklı ranzalardan birini açarak kuşu içeri fırlattı. Ranzayı çarparak kapattı ve ellerinin tozunu aldı. "Sorun çözüldü." Tavuğun yaygarasını duyabiliyordum ki bu iyiye işaretti.

"O tavuğa bir şey olursa Natalie seni *öldürecek*," dedi Mary Alice.

Helen omuz silkti. "Bu daha sonraki bir sorun. Şimdiki sorun Galina ve Tamara'yı o kompartımandan nasıl çıkaracağız."

Nat'ten aşırđığım atıştırma malzemesi poşetini salladım. "Sana söyledim, ben o."

Beni İspanyolların sesini duyduğumuz kompartımana kadar takip ettiler. Cevap ver. Trende gerçekten İspanyol turistlerin olma ihtimali çok düşüktü, bu yüzden kapının kendisini ateşe vermedim. (Bu ve Sovyet dönemi çeliğiydi.) Bunun yerine kapının önünde diz çöktüm ve kapı ile zemin arasındaki boşluğu inceledim. Kompartıman inşa edildiğinde tam olarak oturmuş olmalıydı, ancak elli ya da altmış yıllık zorlu aşınmanın ardından yarım inçlik bir boşluk açılmıştı - benim amaçlarım için yeterli bir boşluk.

Bir paket tortilla cipsi açtım ve çakmağımı çıkardım.

Mary Alice bana pandomim yaptı ve bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını sorduğunu anladım. Bir açıklama pantomimiyle karşılık vermek istemedim.

Hidrokarbonların ve yağın göreceli yanıcılığı hakkında, bu yüzden çakmağı tıklattım ve bunun yerine bir cips yaktım.

Anında yakalandı ve ben de kapının altına ittim. Anında bir çığlık koptu ve ayaklar yere vuruldu. Daha da önemlisi, kesinlikle İspanyolca olmayan bir ünlem vardı. Karışıklığı daha da arttırmak için birkaç fiş daha yaktım ve ilkini gönderdiğim yere ittim. Aynı anda bir gümbürtü ve Nat'in sesini duydum. Pencereye dönmüş olacaklarına güvenerek kapının kolunu tuttum ve sertçe çektim. Kapıyı her neyle tutturmuşlarsa zorlamayla kırıldı ve içeri girdik.

Tam olarak neye baktığımızı anlamak uzun bir saniye aldı. Alt rıhtımlardan birinde iki kadın oturuyordu; biri Galina, diğeri de onun canı küçük arkadaşı Tamara'ydı. Karşılarında Birkenstock ayakkabılar, kalın gözlükler ve tığ işi bir yelek giymiş, çıtır çıtır görünen yaşlı bir yolcu vardı. Uzun, gri at kuyruğunun üzerine taktığı sarkık şapkasında daha fazla tığ işi vardı. Bana bakmak için döndü, donuk tenini aydınlatan bir korku vardı.

Onu yerleştirmem sadece bir saniye sürdü, ama yerleştirdiğimde, daha önce uymayan her yapboz parçası düzgün bir şekilde yerine oturdu.

İlk düşüncem, ondan şüphelendiğim için asistan Lyndsay'e bir kek sepeti göndermek zorunda kalacağımdı. İkinci düşüncem ise-

"Marilyn Carstairs," dedim. "Seni mutlak ve mutlak kaltak."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

MARILYN ona isim taktığım için üzöldüyse de bunu belli etmedi, edemezdi. O anda hayatında olup biten diğér her şey için zaten çok üzgün görünüyordu. Yanında bir sırt çantası vardı - küçük bir sırt çantası değil, Everest'e ya da aynı derecede işkenceli bir şeye tırmanmak için tasarlanmış canavarlardan biri. Yerdeki tortilla cipsi yığını hâlâ yanıyordu ama kimse ona bakmıyordu. Bize bakıyorlardı - dehşet içinde pencereye bakan Marilyn hariç. Nat açık panele bir maymun gibi yapışmış, elleri çerçevenin üzerinde sıkıca kıvrılmıştı. Pencerenin çıkışını kapatmayı teklif ettiğinde, birilerinin kaçma ihtimaline karşı dışarıda gizlice beklemeyi kastettiğini düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim. Natalie asla ihtiyatlı davranmayı giriş yapmaya tercih etmezdi. Bu yüzden Marilyn dehşet içinde geri çekilirken, o orada bir örümcek maymunu gibi asılı kaldı, yüzü cama yapıştı.

Tamara ayağa fırladı -aslında o kadar kısaydı ki pek bir şey fark etmedi. (Genelde insanların seçemediğı şeylerle dalga geçmek gibi bir yoktur ama Tamara açıkçası ödümü kopardı ve onu bir cep insanı olarak düşünmek daha az korkutucu olmasına yardımcı oldu. Ya da ben çok iyi bir insan değilim. Belki ikisi de). Dizlerini gevşek tutuyor ve ellerini yukarı kaldırıp yumruk yapıyordu. Kavgaya hazırđı ve bunu bilmemizi istiyordu. Marilyn koltuğunda büzölüp duruyordu ama Galina sakindi, sanki çok güzel bir çay partisi düzenlemiş ve onur konukları yeni gelmiş gibi ağzında küçük bir gülümsemeyle sessizce oturuyordu. Sıradan siyahlar giymişti, sağ elinin parmakları bantlıydı.

"Hola," dedim.

Hakkını vermek gerekirse, güldü. "Bunun seni uzun süre kandıracağını düşünmemiştim." Sesi şaşırtıcı derecede dostçaydı. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Sana güveniyorum.

Wolfie iyi mi?"

"Senin sayende değil," diye araya girdi Helen.

Galina omuz silkti. "Onu ben vurmam. Şahsen ben silahlardan pek hoşlanmam," diye ekledi kadınların mantar enfeksiyonlarını tartışırken kullandıkları o gizli tonda.

"Ben de öyle," dedim ona. "Ama almaya geldiğim şeyi almak için bir tanesine ihtiyacım yok.

Nerede o?"

Galina gözlerini büyüttü. "Kimden bahsediyorsun?"

"Tanrım, çok konuşuyor," diye mırıldandı Mary Alice. "Neden bir soruya ilk seferinde cevap veremiyorlar ki?"

"Bunun ona verdiği güç hissini seviyor," diye yanıtladı Helen. "Sanki kararları o veriyormuş gibi. Sayıca ikiye dört üstün ama Tamara'nın en azından ikimizi alt edebileceğini düşünüyor, bu da durumu . Ve muhtemelen bir rehineye sahip olmanın ona avantaj sağlayacağını düşünüyor."

Galina sırtarak, "İnsanlar hakkında sanki burada değillermiş gibi konuşmak kabalık," diye mırıldandı.

Çenemi Marilyn'e doğru salladım. "O bir rehine değil." Diğerleri ona döndüğünde o daha da geriye çekildi ve gözlerini kompartımanda gezdirdi. Dudağını kemiriyordu ve oradaki kana bakılırsa bu ilk kez olmuyordu. Bir adım daha yaklaştım.

"O bir komplocu, değil Marilyn?"

Marilyn'in ağzı bir karış açık kaldı. "Beni hatırlamana bile şaşırdım. Kimse Provenance ajanlarını hatırlamıyor," diye cevap verdi ekşiyerek. "Bizler sadece her gün, her yıl bilgi koşan ve onları dosyalayan veri homurtularıyız." Son otuz yıl ona pek de nazik davranmamıştı. 1994'te renksiz ve sıkıcıydı, ama en azından o zaman düzgünce bir araya getirilmişti. Şimdi gözlükleri lekeli ve kot pantolonu kirliydi. Tırnakları da dudağı gibi kemirilmişti ve neredeyse onun için üzülüyordum. Neredeyse.

"Burası bize ihanet etme nedeninin her zaman göz ardı edildiğini ve devasa bir makinede sadece küçük bir dişli olduğunu ve bizi satmanın zavallı yaşlı annene bakabilmenin tek yolu olduğunu açıkladığın yer mi? Ameliyat olması mı gerekiyor?" Mary Alice'in sesi o kadar keskindi ki

İğneleme, İsviçre Ordusu bunu tirbuşon yerine bir eklenti olarak kullanabilirdi.

Marilyn kızardı. Genellikle biri hakkında böyle bir şey söylediğinizde, yanaklarda yükselen güzel bir gül kızarması anlamına gelir. Marilyn'de ise bu, sanki küçük bir felç geçirmek üzereymiş gibi görünmesine neden olan parlak kırmızı lekelerden oluşan lekeli bir karmaşaydı. Ağır ağır nefes alıyordu ve gözleri büyümüştü. Korkudan ödü kopuyordu ve onun bariz paniği ile Galina'nın sakın tehdidi arasındaki tezat daha belirgin olamazdı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "O" -çenemi Galina'ya doğru salladım- "seni biraz korkutuyor. Çünkü tüm bunlar başladığında muhtemelen küçük odanda oturuyor, emekliliğine bir gün daha yaklaşıyor ve herkesin dışarıda dünyada ilginç şeyler yapmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordun. Sonra ne oldu? Jovan Murić'in öldüğünde elinde kayıp bir Raphael şaheseri olduğu bilgisine mi ulaştınız? Bu nasıl oldu?"

Marilyn dudaklarını yaladı, dili gergin bir şekilde oynadı. "Onun ölümünden sonra durumu izlemek, organizasyonunu kimin devraldığını, çözmemiz gereken yarım kalmış işler olup olmadığını görmek benim görevimdi. Sonra da son raporları yazmak. Murić'in dul eşinin tabloyu taşımaya çalıştığını öğrendim. İhtiyatlıydı, tablonun ya da ressamın adını vermedi ama Bosque işi sırasında dosyayı hazırladığım için neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Ve bu bağlantıyı kurabilecek tek kişinin ben olduğumu fark ettim."

"Bu bağlantı potansiyel bir altın madeniydi. Sonra ne oldu? Ne zaman harekete geçeceğine ve kimin elinde olacağına dair ayrıntılara sahiptiniz, tek ihtiyacınız olan onu almanıza yardımcı olacak kas gücüydü, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi sert dudaklarının arasından.

Teorimi ortaya atarak devam ettim. "Ama sen Karadağlı bir gangsterle tek başına uğraşacak biri değilsin, değil mi? Bu yüzden yardım edebilecek birini bulmak için arşivleri karıştırmaya başladın." Başımı, yüzünde küçük bir yarım gülümsemeyle beni dinleyen Galina'ya doğru salladım.

"Ve arşivlerde, Lazarov'larda mükemmel suç ortakları buldunuz, yeraltı dünyasıyla bağlantıları olan bir erkek ve kız kardeş, deneyim

Sanatla uğraşmak konusunda çok titiz olmayan ve ellerini kana bulamaktan çekinmeyen insanlar - bu küçük işte size yardımcı olacak doğru türden insanlar. Şimdiye kadar nasıldım?"

Marilyn daha da kızardı ama Galina güldü. "Tam not, Bayan Webster."

"Ama Lazarovlar gibi insanlar böyle bir işi tatlandırıcı olmadan kabul etmezler," diye ekledi Mary Alice. "Sen de onlara bizim ve Lilian Flanders'ın isimlerimizi verdin, böylece aynı zamanda babalarının ölümünün intikamını da alabileceklerdi."

"Kâğıt üzerinde çalışmak gerçek hayattan biraz farklı," dedi Helen yatıştırıcı bir tonla. "Öyle değil mi Marilyn? Seni gözünü kırpmadan öldürebilecek insanların arasına atıldın ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu daha yeni fark ettin."

Marilyn manşetini yüzüne sürttü ve nemli çıktı. Ter ya da gözyaşı ya da muhtemelen ikisi birden. "Tehlikeli olduklarını biliyordum," dedi biraz da meydan okuyarak. O an onun için gerçekten üzüldüm. Gerçekten de bu kum havuzunda oynayabileceğini ve zarar görmeyeceğini düşünüyordu.

Nat açık pencereden, "Biliyor musun," dedi, "iyi bir noktaya değindin Helen." Galina'ya baktı. "Onu neden hâlâ öldürmedin? Tablo sende. Ona neden ihtiyacın var?"

Marilyn'in kabadayılık gösterisi kısa sürdü. Boğuk bir çığlık attı ve sırt çantasına sarıldı.

"Çünkü bahse girerim ki damlanın nerede olduğunu bilen tek kişi Marilyn'dir," dedim. "Murić'in adamının Atina'da kiminle buluştuğu bilgisini ele geçirdi. Eğer akıllıysa, satın alma parasının doğrudan havale edilmesi için bir hesap açmıştır - tahminimce İsviçre? Cayman Adaları?" Marilyn bunu doğrulamadı ama inkâr da etmedi. Ben devam ettim. "Eğer koruma duygusu varsa, para hesabına geçer geçmez oradan ayrılacak ve Galina'yla arasına olabildiğince mesafe koyacaktır. Sonra Marilyn güvenli bir yerden alıcıyı aradığında Galina kendi payını alacaktır."

Marilyn'in yüz ifadesi hedefi tam on ikiden vurduğumu gösteriyordu. Bunu zor değildi; böyle bir durumda herkes böyle yapardı. "Tabii ki,"

Galina'ya dönerek ekledim, "muhtemelen bilgiler telefonundadır ve telefon güvenliği kolayca kırılabilir. Onu canlı tutmanıza bile gerek yok. Face ID ve parmak izi tarayıcıları gibi temel biyometrikler ölümden sonra bir süre daha işe yarar."

"Telefonumda yok!" Marilyn, önümüzdeki birkaç dakika içinde birinin aklına onu öldürmek gibi parlak bir fikir gelme ihtimaline karşı, dedi. "Teslimatın ayrıntılarını ezberledim. Eğer ölürsem, satışı kimse alamaz."

"Alıcı Murić'in adamını bekliyor olacak," dedim düşünceli bir şekilde. "Tanımadığı birinden neden tablo alsın ki?"

"Kuryenin telefonundan onunla iletişime geçtim ve iş için personel değişikliği olduğunu söyledim."

Bu, kuryenin telefonunun ceketinden neden kaybolduğunu açıklıyordu. Ona şüpheci bir bakış attım. "Ve bunu satın mı aldı?"

"Tabloyu istiyor," diye tersledi. "El altından satın alıyor. Tam olarak talepte bulunacak durumda değil. Ama bana bir şey olursa, başka kimseyle anlaşma yapmaz. Bana ihtiyacın var," diye ekledi Galina'ya. "Yoksa o parayı asla göremezsin."

Bakışları Galina'dan Tamara'nın hâlâ bir kedi gibi yaylanarak durduğu yere kaydı. Kasları *öylesine* gerilmişti ki, Marilyn'i pataklamak için can attığı ve sadece Galina'nın talimatlarının onu hizada tuttuğu belliydi. Nat hâlâ pencereden sarkıyordu ve ayak parmaklarını bir çıkıntıya dayamış, tünediği yerden olan biteni ilgiyle izliyor olması gerektiğini fark ettim.

Galina kibarca, "Tehditler umurumda değil," dedi.

"Özellikle de onları destekleyemediği zaman," dedim. Sesimi hissettiğimden daha nazik tutarak Marilyn'e döndüm. Zaten yeterince ürkmüştü. Onu daha da germenin bir anlamı yoktu çünkü gergin insanların ne yapacağı hiç belli olmaz ve aptalca bir şey yapmasını istemiyordum. "Galina'nın kendi bağlantıları var. Tabloyu satmak için aslında sana ihtiyacı yok. Onu senden zorla alabilir ve kendisi taşıyabilir. Bunun umutsuz olduğunu görmelisin, Marilyn. Denedin ve çok cesurca bir hamle yaptın. Ama birinci ligde Nerf sopasıyla sallanıyorsun. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Sana bir çıkış yolu gösterebiliriz. Sadece tabloyu teslim et."

Yüz ifadesi sertleşti. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Tüm bu anlaşmayı ben düzenledim. Bilgiyi bulan, tüm parçaları bir araya getiren benim. Bunu ben yaptım," dedi göğsünü biraz kabartarak ve sonunda kendine güvenini bularak. "Bunu *ben* yaptım."

Omuz silktim, kavga çıkarmadığımı göstermek için avuçlarımı açtım. "Tamam. Bunu sen yaptın. Adil bir oyun. Ama bir sonraki hamlen ne olacak?"

Bana dönmeden önce gözlerini tekrar etrafta gezdirdi, değerlendirdi. "Sizi içeri alacağım. Dördünüzü," diye açıkladı, Mary Alice, Helen ve Nat'i bir bakışta toplayarak. "Çok para var. Sadece korumalarım gibi davranın, anlaşma bitene kadar beni koruyun. Anlaşma bittiğinde gitmek istediğim yere giden bir uçağa sağ salım bindiğimden emin olun ve gelirden payınızı alın."

Geriye dönüp baktığımda, eminim Galina'nın bu konuda söyleyecek sert bir sözü olurdu. Hatta Tamara'yı en kötüsünü yapması için serbest bırakmış bile olabilir. Marilyn'in yüzüne gülmek üzereydim ama tam o sırada tren ani bir yalpalama daha yaparak hepimizin dengesini bozdu. Helen geriye doğru koridora düşerken, Mary Alice Galina'nın ayaklarının dibine indi. Tren tekrar sarsıldı ve aniden hareket ettik, sadece hareket etmekle kalmadık, hızla hareket ettik, viyadüğe doğru ilerlerken hızlandık.

"Tanrım, Natalie!" Nat'in hâlâ asılı durduğu pencereye doğru fırladım, gözleri kocaman açılmıştı ve can havliyle tuttuğu parmak eklemleri bembeyazdı. Ben sıçrarken Galina bacağımdan tutup beni aşağı çekti. Onun üzerine düştüm ve rıhtıma indik, nefesini koklayabileceğim kadar yakındık - kahve ve ağız çalkalama suyu- ve bundan sonra ne olacağını izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm. Birkaç saniye içinde her şey bitti. Gök gürültüsü gibi bir gürültüyle viyadük köprüsüne çarptık ve Tamara Nat'e saldırdı. Her iki eline de birer tekme attı ve botunun topuğunu Nat'in parmaklarının üzerine indirdi.

Nat çığlık attı, ama o . Ta ki

dayanamayana kadar.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra gitmişti. Ve

işte o zaman kıyamet koptu.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Tamara'nın peşinden giden ben olmalıydım, ama daha parmaklarımı gözlerini oymak için ayarlayamadan Mary Alice kendini fırlattı, ayağa fırladı ve geri kalanımızın karmaşasının üzerinden atladı. Tamara'yı boğazından yakaladı ve pencereye doğru itti.

"O benim *arkadaşımdı*, seni kaltak," diye hırladı. Mary Alice'i hiç böyle görmemiştim. Elbette, yatağın ters tarafından kalktığına metamfetamin almış bir boz ayı kadar huysuz olabiliyordu ve bunun acısını çeken genellikle Nat oluyordu. (Çünkü bunu kıskırtan genellikle o olurdu ki bunu size ilk söyleyen Nat'in kendisi olurdu). Herkes Mary Alice'in havlayan ama ısırmayan biri olduğunu bilirdi.

Ama Tamara'nın Natalie'nin peşinden gittiğini görmek Mary Alice'in dişlerini göstermesi anlamına geliyordu. Tamara'dan otuz kilo kadar fazlaydı ve her birini kullanarak küçük kadını yerden kaldırdı ve pencereye öyle bir çarptı ki cam örümcek ağı gibi çatladı. Tamara'nın bir eli Mary Alice'in elini kavradı ve onu gevşetmeye çalıştı. Diğer cebine girdi ve bir bıçak çıkardı. Hızlı bir hamleyle kurtuldu, Mary Alice'in bileğinden kan damlıyordu.

"*İşte şimdi kızdım*," dedi Mary Alice ona. Uzandı ve Tamara'ya öyle sert bir tokat attı ki Tamara'nın kafası camı ikinci kez çatlattı. Örümcek ağı pencerenin köşelerine kadar yayılmış, camı bir arada tutan tek şey pas cepleri gibi görünüyordu. Tamara bıçağı tekrar savurdu ama Mary Alice sol kolunu havaya kaldırarak darbeyi engelledi ve sağ elinin kenarıyla Tamara'nın boğazını hedefleyerek hızla vurdu. Tamara dizini Mary Alice'in kasık kemiğine dayadı ve bıçakla bir kez daha saldırdı, çılgınca ileri geri savurdu.

Geri kalanımız Mary Alice ve Tamara arasındaki kavgaya dalmışken, Marilyn fırsattan istifade ederek kaçtı ve devasa

sırt çantasını iki koluna alıp kapıdan dışarı fırladı. Biraz sersemlemiş görünen Helen kendini yerden kaldırdı ve onun peşinden gitti. Galina da aynısını yapmaya çalıştı, ben onu saçlarından yakalayıp sertçe çekmeden önce koridora kadar geldi.

Bir yılan balığı kadar kaygan bir şekilde döndü ve sert işaret parmağını gözüme doğru itti. Son anda döndüm ve bileğini tutabilmek için elinin beni geçmesine izin verdim. Boştaki elimi kırık parmaklarına dolamak için onu öne doğru çektim. Sertçe sıktım ve acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine düştü. Etrafında döndüm ve kolumu çenesinin altından geçirip onu kendime doğru çekerken kilitledim.

"Böyle olmak zorunda değildi," dedim onu sabit tutarken. "Öylece çekip gidebilirdin. Lilian Flanders'ı sen öldürdün. Biz de Pasha'yı öldürdük. Skor eşitlendi."

Galina'nın onu kısırdığımda üç temel seçeneği vardı. Diyaframıma, ayağıma ya da burnuma saldırabilirdi; bunlardan herhangi biri saldırganın elini gevşetmesine neden olabilirdi ve ben hepsine hazırlıklıydım. Ama Galina beni şaşırttı ve üçlüyü denedi. Ayağıma sertçe basarken, iyi yerleştirilmiş bir dirseği solar plexusuma sapladı. Bu temel bir savunma dersiydi ama bunu öğretmelerinin bir nedeni vardı. Bunu saldırganın burnuna geriye doğru bir kafa darbesiyle birleştirdiğinizde, bu aynı anda üç acı patlaması anlamına gelir ve bu da iki fazladır.

Onu bıraktım, nefes nefese kalırken burnumdan kan akıyordu. Şansı yaver gitmişti ve en azından bir kaburgamın iyice kırıldığını düşündüm ama botlarım ayaklarımı korumuştı. Orada bir çürük vardı ama daha kötüsü yoktu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve bana baktığında gözlerinde saf nefretten başka bir şey yoktu.

"Eşit mi? Hiç sanmıyorum. Babamı da öldürdüğünü unuttun mu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bir ağız dolusu kan tükürdüm. "Baban bunu hak etmişti. Yaşamak için ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Eski Bulgar gizli servisiydi ve en sevdiği şey sorgulamalardı. İnsanlara işkence ederdi, Galina. Ve bu sıkıcı olmaya başlayınca, serbest suikastçiliğe geçti. Dünyadaki en kötü diktatörlerden bazıları için çalışmış, biliyor ?

Ve gerçekten iyi insanları öldürdü. Akademisyenleri, aktivistleri, özgürlük için çalışan herkesi, babanız öldürdü."

"Yani bu size onu öldürme hakkını mı verdi?"

"Dünya onsuz daha iyi bir yer." Onunla mesleğimin etik kurallarını tartışmak istemiyordum ama bu konuşma bana nefes alma şansı veriyordu ve bundan nefret etmiyordum.

"Köpeğimi bile öldürdün," diye devam etti.

"Uçaktaki kaniş mi?" Köpeği hatırladım. Şımartılmış küçük bir pislikti ve o sırada beklemediğimiz ya da ihtiyaç duymadığımız bir komplikasyondur. Ve Natalie'nin köpeği öldüremeyeceği konusundaki neredeyse histerik ısrarını hatırladım. Sonunda Helen, göğsüne bağladığı köpekle birlikte düştüğümüz uçaktan paraşütle atlamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, atlayıştan birkaç çürükten başka bir şey olmadan kurtulmuştu. Helen onu sonraki on iki yıl boyunca sakladı.

"Köpeği biz öldürmedik," dedim Galina'ya, bana inanmasını beklemiyordum. Kapımıza dayayabileceği suçların en küçüğü buydu ama ona gerçeği söylemek benim için önemliydi. "Babanı öldürdüğümüzü kabul ediyorum ve bunun için üzgün değilim. Azıcık bile değil. Hayatımda yaptığım en iyi işlerden biriydi. Ama evcil hayvanlar konusunda gerçekten sınırı çiziyoruz."

Ağır nefesler alırken burun delikleri genişlemişti. "Annem öldüğünde o yaşlı kaltakla yaşamak zorunda kaldım. Babama benzediğim için benden nefret ediyordu" diye anlattı.

"Onu bu yüzden mi öldürdün?" diye sordum. Aslında zamana oynamıyordum ama nefes almanın tadını çıkarıyordum.

"Bulgar'ı benden söküp atmaya çalıştı," dedi karanlık bir sesle. "Paşa'yı severdi, o onun sevgilisiydi. Ama ben? Bana hiç ihtiyacı yoktu."

"Hepimiz boktan bir çocukluk geçirdik Galina," dedim. "Ama hepimiz bizi yetiştiren insanları öldürmedik."

Kendimi daha güçlü hissediyordum - burnumdaki kanama yavaşlamıştı - ama Galina'ya toparlanması için bu kadar zaman vermek bir hataydı. Çalım attı ve onu yakalamak için hamle yaptığımda etrafımdan dolandı, kolları hızla yukarı kalktı ve beni ona karşı kullandığım pozisyona kilitledi. Boy ve kilo olarak birbirimize oldukça yakındık ve o benden birkaç yaş küçüktü,

ama benim deneyim avantajım vardı. Galina'nın yeraltı dünyasında ne gibi yetenekleri varsa, sokak dövüşü onlardan biri değildi. Biri onu eğitmişti. Tamara olabilir mi? Temel bilgileri öğrenmişti. Göbeğini sıkı tutması ve yüzünü koruması gerektiğini biliyordu. Ama ben bu işi uzun zamandır yapıyordum ve ne yazık ki onun için, takip benim uzmanlık alanımdı.

Beni boğarken bir süre bekledim, kendini biraz daha yormasına izin verdim. Eğer alışık değilseniz, sıkı bir boğma tutuşunu sürdürmek yorucudur. Ön kollar gerçekten yanmaya başlıyor. Sonunda havamın tükendiğini hissettiğimde elimi cebime attım ve çakmağımı çıkardım. Anneme ait sahip olduğum tek şeydi, ağır gümüşten, turkuazlarla süslü çiçeklerle işlenmiş eski bir parça. Bensiz gittiği gün onu geride bırakmıştı ve o zamandan beri saklıyordum. Onun aksine, beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Galina'nın koluna tutarak bir kez fiske vurdum. Alevin tutuşması bir saniye sürdü ama tutuştuğunda hızla parladı, gömleğinin kumaşını yakaladı ve yukarı doğru yaladı. Çığlık attı ve ateşi söndürmek için yanan kolunu tutarak beni bıraktı. İhtiyacım olan tek şans buydu. Bir elimle kırık parmaklarını tekrar kavradım ve kemiğin eklem yerinden çıktığını duyana kadar kolunu bileğinden bükтім. Çığlık attı ve dizleri büküldü ama onu açık kapıya doğru iterken yakasının arkasından tutarak ayakta tuttum. Çırpındı ve tekmeledi, bacaklarıma birkaç iyi vuruş yaptı ve bir tanesi dizime geldi ve beni tekrar yere düşürdü.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve çakmağı yumruğumun içine aldım. Silah olarak, bir çeyreklik rulosu kadar iyi değildi ama çenesine indirdiğim sağ kroşeye biraz ağırlık katmaya yardımcı oldu. Başını geriye attı ve öfke ve acı içinde bir köpek gibi uludu. Amatörlerin sorunu da bu, diye düşündüm kapıya doğru geri geri giderken. Her şeyi kişisel algılıyorlar.

Arkama baktım. Ayaklarımin altında belki on santimlik bir tren kalmıştı ama sonra hiçbir şey kalmamıştı. Hâlâ viyadüğün üzerindeydik, dar bir ray üzerinde vadiyi geçiyorduk, aşağıdaki vadinin bin fitten fazla üzerindeydik. Viyadüğün desteklerini ve tuğlaların bir kısmını görebiliyordum. Aşağıda sadece sonsuz bir karanlık vardı ve Galina'ya döndüm.

Kendini ayağa kaldırdı. Hakkını vermeliydim, hiç değilse cesareti vardı. Kolunun kolu yanmıştı, kolu garip bir açıyla sarkıyordu ve çenesi diğer yerlerinden farklı bir renkteydi. Ama yine de pes etmedi. Babası onunla gurur duyardı.

Bana cevap verme zahmetine girmedi. Sol eliyle cebine uzandı ve biraz karıştırdı. Garipti ama aynı zamanda kaçınılmazdı. Silahı olmadığı konusunda yalan söylediğinden şüphelenmiştim. Silahlardan hoşlanmıyor olabilirdi ama Boris Lazarov'un kızının hazırlıklı olmamasına imkân yoktu.

Kavgamız sırasında silahı hissetmişim ve bir noktada ortaya çıkacağını düşünmüştüm. Silahı bana doğrulttu ve gülümsedi - tesadüfen babasının gülümsemesi. Bunu çok iyi hatırlıyordum. Belki de o anı yaşamasına izin vermek aptalcaydı. Daha silahını kaldırmadan onu etkisiz hale getirebilirdim. Ama belki de onun için üzül müştüm, babasını öldürdüğümüz zamanki çocuk olduğu için üzül müştüm. Ya da belki de kazanacağını düşündüğü o tek umut anını yaşamasını istedim. Çünkü bu, daha sonra yaptığım şeyi daha da yıkıcı hale getirdi.

Tetiği çekmeden önce bir saniye vardı ve o zaman aralığında kenara çekildim, silahı kaptım ve sertçe çektim. Atış trenin zeminini delip geçti ve bir saniye bile kaçacak zamanı olmadı. Çekişimin momentumu onu doğruca kapıdan dışarı sürükledi. Yanımdan geçerken geri kaçtım, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir an için havada asılı kalmış gibiydi. Gözlerimiz buluştu, sonra sanki olacakları görmek istemiyormuş gibi gözlerini kapattı. Bu muhtemelen en iyisiydi.

Aşağıya doğru uzun bir yol vardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

NEFESİMİ TUTTUM VE Mary Alice'i bulmaya gittim. Eskisinden biraz daha yavaş hareket ediyordum ve o da Galina ve Tamara'yı Marilyn'le birlikte bulduğumuz kompartımandan çıkarken yüzünü buruşturuyordu. Birkaç yeni yerinden kanıyordu ve kulağının hemen üzerindeki bir tutam saçı yoktu. Omzunun üzerinden baktığımda pencerenin olduğu yerde bir delik gördüm.

"Tamara?"

Mary Alice bıçak yarısından akan kanamayı durdurmak için bileğine bir eşarp sardı. İşini bitirdikten sonra çenesini trenin paslı açıklığına doğru salladı. "Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Galina?"

"Aynen. Helen'i bulmalıyız."

"O kadar çabuk değil," dedi Mary Alice. Bel çantasını karıştırdı ve küçük, parlak kırmızı bir avuç dolusu hap çıkardı. "Al bunları."

"Neden?"

"Çünkü sen zaten topallıyorsun ve ben kendimi zar zor dik tutabiliyorum. Küçük bir ilaç yardımı olmadan böyle günler geçirmek için çok yaşlıyız." Haplardan birkaçını elime bıraktı.

"Ne tür bir ilaç yardımı?"

Mary Alice haplarını ağzına götürürken omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım. Nat verdi onları bana. Eğer desteğe ihtiyacım olursa almamı söyledi."

Natalie'yi tanıdığım kadarıyla, haplar muhtemelen uyuşturucu ve ağrı kesicilerden oluşan kutsal olmayan bir kokteyldi, ama ben titiz değildim. Bir işi bitirmek için ne gerekiyorsa yapmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Haplardan üçünü kuru kuru yuttum ve diğer ikisini daha sonra kullanmak üzere cebime koydum.

Koridorda Marilyn'in kaçtığı yöne doğru ilerledik. Helen'i vagonun en ucunda, Jovan Murić'in uşağını bıraktığımız kompartımanın dışında bulduk. Marilyn'in sırt çantasını taşıyordu,

ve neredeyse hiç telaşlanmamış görünüyordu. Sadece tek bir tutam saçını yerinde değildi ve bize yukarıdan aşağıya bakarken onu da düzgünce bir kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

"Tanrım," diye başladı.

"Benimle başlama Helen," diye uyardı Mary Alice. "Zorlu birkaç dakika geçirdim."

Sırt çantasını işaret ettim. "Sanırım Marilyn'i buldun?"

Az önce kapattığı kapıyı başıyla işaret etti. "Onu orada kırık bir kolla bıraktım. Onu içeri kilitleyebileceğimizi ve Karadağ polisine ölü bir adamla ne yaptığını nasıl açıklayacağını düşünmesine izin verebileceğimizi düşündüm."

"Şık," dedim. "Ama onu kapalı tutmak için bir şeye ihtiyacımız var."

Helen pelerinini çıkardı ve Mary Alice'in taşıdığı İsviçre çakısının da yardımıyla onu şeritler halinde kesti. Bunlardan bir avuç dolusu kullanarak kapı kolunu duvardaki havalandırma ızgarasına bağladık.

"Bu onu tutar mı?" Mary Alice sordu. "Kırık bir kol onu yavaşlatmaya yetmeyebilir."

"Hiçbir yere gitmiyor," diye teminat verdi Helen. "Bu bir bileşik kırık."

Mary Alice'in yüzü biraz kızardı ve elini kaldırdı. "Ayrıntı yok Helen. Etin içinden çıkan kemiklerle başa çıkamayacağımı biliyorsun."

Ürperdi ve Helen bana döndü. "Peki ya Galina ve Tamara?"

"Gitti," dedim ona.

"Bu işleri kolaylaştırıyor," diye cevap verdi Helen. "Endişelenecek başka ceset yok."

"Bu trenden inmemiz gerek," dedim, koridorda kondüktörün az önce tuvalet kompartımanına girdiği yere bakarak. "O fermuarını çekmeyi bitirmeden önce."

Daha fazla tartışmadık; buna gerek yoktu. Üç kadın trenden uçup gitmiş, bir diğeri ise kafası olmayan ölü bir adamla kompartımanda kilitli kalmıştı. Ve bir şekilde tüm bunları başarmıştık.

fark edilmeden. Bu küçük bir mucizeydi ve fırsat olursa Aziz Harlampy'ye adak olarak birkaç avro bırakmak için bir not aldım.

"Bir dakika bekle," dedi Mary Alice. Helen ve ben açık kapıya yönelirken o da başladığımız kompartımana geri döndü. Dışarı eğildim, karanlıkta gözlerimi kısarak yolu inceledim.

"Görünüşe göre bir yavaşlama olacak. Bu bizim kurtulmak için en iyi şansımız," dedim Helen'a. "Mary Alice acele etse iyi olur."

Viya düğü arkamızda bırakmış, taşlı dağlara doğru tırmanıyorduk. O anda göremiyordum ama Helen'in Lonely Planet'inden gri zirvelerin son kıs karlarını erittiğini, alt yamaçların çalılık görünümlü çamlar ve çalılarla dolu olduğunu biliyordum. Tren yolunun kendisinde birkaç güvenlik ışığı vardı, bu da biraz uzağı görebildiğim anlamına geliyordu. Bir sonraki bölümün büyük kısmında zemin hemen alçalıyordu ve trenden atlamak aşağıdaki vadiye dalmak anlamına geliyordu. Ama ileride başka bir tünel vardı -toplam 254 tane vardı, Helen'in rehber kitabı sayesinde öğrendiğim bir başka şey de buydu- ve tren içeri girerken yavaşlıyordu. Ve tam yavaşladığı yerde zemin biraz düzleşiyor, ölü bir düşüş yerine hafif eğimli bir raf oluşturuyordu. Kenarda, rafın vadiye açıldığı yerde, birkaç dikenli çalı bir araya toplanmıştı - gerçekten boktan bir günün berbat bir şekilde sona ermesiyle aramızda duracak olan tek şey buydu.

Fırsat penceremizi kaçırsak ne olacağını hesaplarken Nat'i düşünmemeye çalıştım. Arkama baktım. Mary Alice hâlâ dışarı çıkmamıştı ve saniyelerimiz kalmıştı. Helen'ı önüme ittim. "Üçe kadar saydığında atlayabildiğin kadar uzağı atla," diye talimat verdim. "Sonra kıvrıl, yuvarlan ve İsa'ya dua et."

İtiraz etmedi. Sırt çantasını yavaşça kapıdan dışarı fırlattı, yere düşüp yuvarlanırken yüzünü buruşturdu ama bu, yamaçtan aşağı takla atarken altında ezilmesinden daha iyiydi. Bana son bir kez baktı, dudaklarını acımasızca birbirine bastırdı, sonra başını salladı, sanırım benden çok kendi kendine. Onu son gördüğümde, kendini trenden aşağı atarken rahibe cüppesi arkasından fırlamıştı. Dayanabildiğim kadar dayandım, Mary Alice'i bekledim, ama görünmüyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Ama zamanımız kalmamıştı. Koşmaya başladım, fırlattığımda trenle aramda olabildiğince mesafe olmasını umuyordum. Küçük yamacın üzerinden uçarken bir an ağırlıksız kaldım, sonra yere öyle hızlı bir iniş yaptım ki nefesim kesildi. Nefesimi toparlamak için bir dakikamı ayırabilirdim ama yuvarlanıyordum, yokuşun sonunu işaret eden kırılğan küçük çalılara doğru düşüyordum. Ellerimi uzatıp tutunabileceğim herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım. Kayalık zemin parmaklarımın arasından kayıyor, ben yuvarlanırken çakıl taşları yuvarlanıp etrafıma düşüyordu. Sonunda ellerim taş olmayan bir şeye değdi. İnce ve dallı bir şeye çılgınca tutundum ve hayatım pahasına dayandım. Artık düşmediğim için mutluydum ama yanlış bir hareketin beni ince çalı duvarından uçuruma savurabileceğini de biliyordum. Hiç kıpırdamadan yattım ve ciğerlerime tekrar hava çektim.

"Billie?" Biraz uzaktan Helen'in boğuk ve hırıltılı sesini duydum.

Bir dakika sonra "Buradayım," diyebildim. Sesim ondan daha da kötü çıkıyordu.

Ya

ptı "İyi misin?"

m. "Eğer öldüysem, cennete girememişim demektir.

Elbette," dedim. Galina sayesinde zaten birkaç kaburgam çatlamıştı ama düşüşle birlikte tamamen kırıldıklarından emindim. Pozisyonumu dikkatlice test ettim. Hareket etmek birkaç çakıl taşını yerinden oynattı ve bunlar doğrudan kenarın üzerine yuvarlandı. Belki bir adım ötemdeydi ve yavaşça çalılıktan çıktım. "Kıçımda yaklaşık yüz tane diken var," diye seslendim kendimi dizlerimin üzerine iterken. Her nefes alışımın altında yatan boş sesi duymamaya çalıştım. Sesim eski moda bir sıkma kutusuna benziyordu.

"Aynen," diye karşılık verdi. "Ama yelek düşüşü hafifletti. Peki ya Mary Alice?"

Tam ona Mary Alice'in atlamadığını söyleyecektim ki beni yalancı çıkardı. Tek uyarım, Mary Alice tavuğun üzerinden yuvarlanırken tavuğun ciyaklamasıydı, o sırada ikisi de kuyrukları çaydanlığın üzerinde yamaçtan aşağı uçarak geldiler. Doğruca benimkinden bile daha dik olan başka bir çalı kümesine çarptılar ve kenara daha da yakın bir yerde durdular.

Yanına vardığımızda Mary Alice süt gibi bembeyazdı ve tavuk da pek iyi görünmüyordu. Sanki Mary Alice'in durumundan utanmış gibi birkaç metre ötede duruyordu. Helen ve ben onu çıkarmak için elimizden geldiğince acele ettik. İkimizin de çabası gerekti - çok çabuk sıkışmıştı - ve Mary Alice'in onu kurtarmak için epeyce küfretmesi gerekti.

Helen ve ben aynısını yaparken o yamaca oturdu, sertçe nefes aldı ve başını dizlerine dayadı.

"İyi misin?" Mary Alice'e sordum.

Başını salladı. "Nat'in ilaçları etkisini gösteriyor. İyi olacağım - en azından altı saat kadar. O zaman etkisi geçecek."

"Hangi güzellikler?" Helen sordu.

Son iki hapımı uzattım. "Bunları al ve soru sorma." "Beni uyuşturacak mısın? Uyuşturuluyor muyum?"

"Soru sormayın demiştim," diye hatırlattım ona. Hapları huysuz bir kedi gibi yuttu ve geçirme sesleri çıkardı.

"Uyuşturulmanın tam tersini yaşıyorsun," diye güvence verdi Mary Alice. "Etkisini göstermesi için birkaç dakika ver ve kendini bir binayı kaldırabilecek gibi hissedeceksin."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Helen parlak bir sesle. Sesi yorgunluktan biraz titriyordu ve harika görünmüyordu - hiçbirimiz görünmüyorduk. Yirmi yaşındayken bu iş yeterince zordu, ama altmış iki yaşındayken? Kırk yıl öncesine göre çok daha fazla toparlanma süresi gerektiriyordu.

"Sırt çantasını aldın mı?" Mary Alice sordu.

Helen görmemiz için sırt çantasını salladı. Tozla kaplıydı ve birkaç diken toplamıştı ama onun dışında iyi durumdaydı. Sanırım aşırı sıcaklara, çığlara ve yeti saldırılarına dayanacak şekilde tasarlanmıştı.

Tokaları sert ve kanlı parmaklarıyla sıkı. İç kısmı, iki metreye üç metre boyutlarında, yastıklı bir çantayı tutmak için özel olarak yerleştirilmişti. Onu çıkardı ve açarken nefesimizi tuttuk.

Renkleri tam olarak göremiyorduk; ay ışığı bunun için yeterince güçlü değildi. Ama o değişken, gümüşü ışıkla ilgili bir şey onu daha da büyülü kılıyordu. Otuz yıl önce onunla tanışmayı kıl payı kaçırmıştık ve işte yine karşımızdaydı. Sedyeler demirlerinden çekilmişti ve orada

kenarlarında çivi delikleri vardı. Başka büyük bir hasar göremedim ve otuz yıl önce onu kaybettiğimizde göğsümde sıkışan bir şey hafiflemeye başladı.

Konuşmadık - kutsal topraklarda konuşulmaz ve *Leda* o kayalık Karadağ dağını kutsal kıldı. Kendisinden daha küçük olan hiçbir şeyden ay kadar rahatsız olmadan sakin bir şekilde bize baktı. Biz pis, insan ve küçüktük, o ise çok daha fazlasıydı.

Ona dokunmak için parmak ucumu uzattım. Bu bilinçsiz bir dürtüydü, sanırım güzellikle bağlantı kurmakla ilgili bir şeydi. Ama kendimi durdurdum. O dokunulmazdı. Yüzyıllar onu küçültmemişti. Teni aynı parlaklıkta, bakışları aynı meydan okuyuculukta. Çalınmış, saklanmış, imrenilmiş, değer verilmiş, savaş ganimeti olarak ele geçirilmişti ama bunların hiçbirisi ona dokunmamıştı. Bir tanrıça gibi ebedi ama bir çocuk gibi savunmasızdı. Tek bir kıvılcım, hatalı bir bıçak darbesi onu yok edebilirdi.

Ve onu korumak bize düşüyordu.

Helen onu çantasına geri koydu. Sözsüz bir şekilde çantayı sırt çantasına geri yerleştirdik, büyü bozuldu.

"Neredeyiz biz?" Helen gözlerini kısarak aya baktı.

Omuz silktim. "Viyadüğü geçtikten sonra bir yerde." Zayıf ışıktaki araziye değerlendirebildiğim kadarıyla değerlendirdim. Dar bir patika, bir keçi yolu vardı, çalılıkların kenarından geçiyor, ağaçların arasında kaybolmadan önce kayaların etrafından dolanıyordu.

"Bu taraftan," dedim, işaret ederek.

Mary Alice başparmağını başka bir yöne doğru salladı. "Podgorica şu tarafta."

Helen, "Öyleyse tren yolunu takip edelim," diye önerdi.

İkisine de seviyeli bir bakış attım. "Podgorica'ya gitmiyorum."

Onun adını söylemedim. Söylememe gerek yoktu. Onu bulacağımı biliyorlardı. Yavaşça ilerleyerek patikadan aşağı inmeye başladım. Arkamda Helen'in homurdanarak sırt çantasını kaldırdığını ve beni takip ettiğini duydum.

Durdum ve Mary Alice'e baktım. Dönmüş, tavuğun hain, dinozor gözlerle ona baktığı yere bakıyordu. "Geliyor musun?" Mary Alice sordu.

Tavuk hareket etmedi. Mary Alice bize doğru gelmeye başladı ve bir saniye sonra yüksek sesli bir gıdıklamayla tavuk da geldi.

Dağdan aşağıya doğru inerken, bazen patikanın çok dik ya da kayanın çok çürük olduğu yerlerde ellerimiz ve dizlerimizin üzerine düşerek üzgün küçük bir grup oluşturduk. Yolun düz ve geniş olduğu, çam iğneleriyle kaplı olduğu ve Noel gibi koktuğu yerler vardı. Ve sanki ölmek istiyormuş gibi dümdüz aşağıya indiği başka yerler de vardı, neredeyse sörf yapabileceğiniz kaygan kayalıklardan başka bir şey yoktu. Bazen de tamamen kayboluyor ve en iyi rotayı tahmin etmek zorunda kalıyorduk; bu da bazen farklı bir yol seçmek için bir mil kadar geri gitmemize neden oluyordu.

Dağların tepelerinde eriyen kış karları sayesinde hızlı ve temiz akan birkaç dere vardı. Her birinde durup derin derin içtik. Helen kıyafetinin ceplerini karıştırarak sakladığı kurutulmuş etleri buldu. Paylaştı ama bizi doyurmak için pek bir şey yapmadı. Elbette, Mary Alice'in birden fazla kez işaret ettiği gibi, işler umutsuzlaşırsa bir tavuğumuz vardı, ama bu sadece kabadayılık konuşmasıydı. Tavuğu almak için geri döndüğünde tavuğun kafasındaki tek bir tüye bile zarar vermeyeceğini biliyordum. Kuşu gemiye Nat getirmişti ve o gittiğinden beri Mary Alice onun bakımını kutsal bir emanet gibi .

O gece sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Gece yarısından önce trenden inmiştik ve güneşin ilk ışıkları tepemizdeki dağın üzerinden süzülene kadar uzun, soğuk bir yolculuk yaptık. Işığın gideceğimiz vadiye inmesi saatler alacaktı ama orada olduğunu, o amansız dağın diğer tarafında yükseldiğini bilmek bir şekilde onu katlanılabilir kılıyordu. Son karaçam çalılığından vadi tabanına çıkana kadar, her seferinde bir adım tökezleyerek yürümeye devam ettik. Ağaçlık alanların arasından dar bir yol geçiyordu ve biz de bu yolda yürümek için döndük. Saatler süren düşme ve kaymalardan sonra düz çimenler bir mucizeydi. Hapların etkisi birkaç saat içinde geçmişti ve ondan sonra tamamen irade gücüyle ilerledik. Acıkmıştım, tekrar susamıştım ve Natalie'nin düşüncelerini uzaklaştırmaktan uyuşmuştum. Kırık kaburgalarımı düşündüğümünden daha fazla onu düşünmüyordum. Bazen acı, yapmanız gereken şeyin önüne geçer. Bu yüzden tekrar taşıyabilecek duruma gelene kadar onu bir kenara bırakırsınız.

Yol boyunca bir mil kadar ilerledikten sonra, yavaşça yaklaşan motorların uzaktan gelen gürültüsünü duyduk. Durduk, durumumuzu değerlendirdik ve seçeneklerimizi tarttık.

"Otostop mu?" Helen sordu.

"Bizi kim alacak?" Ben sordum. Kirli ve yırtık pırtıktık, üstelik kan içindeydik ve çeşitli yaralarımız vardı.

"Umurumda değil," dedi Mary Alice. "Bizi götürürlerse bu tavuğu onlara vereceğim. Cebimdeki bütün parayı onlara vereceğim. İstedikleri her türlü cinsel iyiliği yaparım. Yeter ki bizi bu yoldan çıkarsınlar."

Yırtık İncil okulu tişörtünden, her ikisi de kan içinde kalmış yüzüne baktım ve başımı salladım. "Bu halinle onu ele verebileceğinden emin değilim," dedim.

"Yapacağım," dedi Helen. "Orada öylece yatabildiğim sürece."

Ona daha da kötü göründüğünü ve bir rahibe gibi giyindiğini söyleyemeden motorların gürültüsü bir kükremeye dönüştü. Yolda bir viraj vardı ve bir saniye önce gizlenmişlerdi, bir saniye sonra önümüzdeydiler, durmak için yuvarlanıyorlardı. Bir grup motosiklet, sürücülerin hepsi ağır deriler giymiş, yüzleri kasklarla gizlenmişti.

Fren yaptılar ve bir an için hiçbir şey olmadı. Biz onlara baktık, onlar da bize. Öndeki motosikletin arkasında biri vardı ve yolcu aşağı inerek kask kayışını çekiştirdi. Kask yerinden çıktı ve tanıdık bir bukle yumağını serbest bıraktı. Arkasında sabah güneşi bir nimbus gibi parlıyor, başını altın rengine boyuyordu. Yüzü çürüklerle doluydu ve bir kolu askıya alınmıştı. Patlamış dudağına rağmen sırıtıyordu.

"Siz kızlar binmek ister misiniz?" Nat sordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MARY ALICE KENDİNİ NAT'IN ÜZERİNE FIRLATTI ve neredeyse onu ayaklarından düşürüyordu.

Nat yüzünü buruşturdu. "Sakin ol kızım. Omzum çıktı ve yaklaşık on yedi yaram daha var."

"Öldüğünü sanmıştık," dedi Mary Alice sümüklü gözyaşları arasında.

"Kahretsin, az kalsın ölüyordum. O kaltak beni doğruca metal bir panele çarptı.

viyadüğün kenarında. Eğer tutmasaydı, kadar giderdim." Geri kalanımız itirazlarına aldırmandan ona sıkıca sarıldık. Hepimizin canı yanıyordu ve ben kendimi Pleistosen'den kalma bir şey gibi yaşlı hissediyordum. Ama Nat oradaydı, yaralı, rahatsız ve hayattaydı.

"Nula'yı kurtardın!" diye haykırdı, sağlam koluyla tavuğunu kucaklayarak.

"O şeyi eve götüremeyeceksin," diye uyardı Mary Alice onu. "Beni izle."

Arkamızdan biri boğazını temizlediğinde hafifçe tartışmaya başladılar.

"Naomi! Karadağ'da ne halt ediyorsun?" diye sordum. "takip ediyorum," dedi. Moto takım elbise giymişti.

dolgulu siyah deri, zarif ve şık, sanki iş yapmak istiyormuş gibi.

Kıyafetini işaret ettim. "Bunu ofiste giymelisin. Motorcu Cumaları."

"Ofiste bir şey yok. Bunu evde giymek için saklıyorum," dedi. "Dennis ona neyin çarptığını anlamayacak." Dağın yukarısındaki en yakın demiryolu köprüsünü işaret etti, o kadar küçüktü ki oyuncak gibi görünüyordu. "Oradan mı geliyorsun?"

"Hareket halindeki bir trenden kurtulduktan sonra," dedi Mary Alice ona. "Galina mı?"

"Halledildi," dedim ona. "Korumasıyla birlikte."

"Güzel," dedi Naomi. "Şimdi tek yapmam gereken köstebeğimizi bulmak." Telefonuna uzandı ve siyah saçlı genç bir kadının resmini çıkardı

deniz köpüğü yeşili tafta bir elbise giymiş ve yüzünde başka bir yerde olmayı tercih ettiğini belirten bir ifade vardı. "Lyndsay gerçekten de kız kardeşinin düğünündeydi. Ondan şüphelendiğim için kendimi çok kötü hissettim, ona zam yapmak zorunda kaldım. Ve daha iyi bir yan haklar paketi."

Belki de ona bir kek sepeti göndermezdim. Biraz ekstra PTO, hamur işlerinden çok daha iyiydi.

"Köstebek Marilyn Carstairs," dedim ona.

Kobranın fareye gösterdiği türden bir sırtışla sırtıttı. "Ah, biliyorum. Onun için bazı planlarım var."

"Onu da hallettik," diye araya girdi

Helen. Naomi'nin kaşları kalktı. "Kalıcı olarak mı?"

"Onu kafası kopmuş bir adamla birlikte bir kompartımana kilitledik," dedi Mary Alice. "Muriç'in kuryesi. Marilyn şu anda bir hücrede oturuyor ve bunu Karadağ polisine açıklamaya çalışıyor olacak."

Naomi sessiz bir ıslık çaldı. "Yeterince kalıcı." "Onu dışarı çıkaracak mısınız?" diye sordum.

Naomi yüz ifadesini dikkatle boş bıraktı. "Kimi dışarı çıkarayım? Korkarım Karadağ'da kimseyi tanımıyorum."

O zaman Marilyn Carstairs defteri kapandı. Bizi ölüme terk etmişti ve Lilian Flanders ile Jovan Muriç'in uşağının öldürülmesinden son derece memnundu. Karadağ'da bir hapishaneye atılması benim için sorun değildi. Eğer koşullar onu öldürmediyse, Muriç'in bağlantıları muhtemelen öldürecekti. Balkanlar'da laf çabuk yayılır. Daha sonra bu konuda kendimi kötü hissetme ihtimalim her zaman vardı ama hissetmeyeceğimden emindim.

Ceketimin cebine uzandım ve küçük lacivert bir Smythson defteri çıkardım. Naomi'ye uzattım.

"Pasha Lazarov'un planlayıcısı. Burada her şeyi tamamladığınızı biliyorum ama belki departmanınız onun iş bağlantılarında işe yarar bir şeyler bulabilir. Provenance'a ait."

Onu aldı ve çantasına attı. "Teşekkür ederim. Ama burada her şeyi tamamlamış değiliz. Marilyn ve Galina'nın bu trende tam olarak ne yaptıklarını hâlâ bilmiyorum. Eğer birlikte iş yapıyorlarsa, bunu temizlemeliyiz. Yarım kalan iş olmasın."

"Sanırım bu konuda yardımcı olabiliriz," dedim Naomi'ye. Helen'e elimle işaret ettim ve o da sırt çantasını nazikçe ayaklarımın dibine bıraktı. Mary Alice çantayı çıkarırken o da çantayı açık tuttu. Bana uzattı ve ben de açtım. Tek kelime etmem gerekmedi. Naomi tüm kariyeri boyunca Provenance'da çalışmıştı. Kaçanlar hakkında her şeyi biliyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. *Leda*'ya dokunmak için elini uzattı, tıpkı benim yaptığım gibi. Ve tıpkı benim yaptığım gibi, saygıyla geri çekildi. "Neredeydi o?"

Omuz silktim. "En son Jovan Murić ile. Ondan önce, kim bilir?"

Mary Alice, "Onu ülkesine geri göndermeniz için resmi olarak size teslim ediyoruz," dedi.

Naomi başını salladı. "Yağmalandığı aile şu anda Stockholm'de. Ben Amerika'ya dönmeden önce onu geri getirmelerini sağlayacağım." "Peki ya biz?" Nat sordu.

"Peki ya sen?"

"Marilyn Carstairs, Karadağ adaletinden nasibini alıyor. İsveç'teki aile tablolarını geri alıyor. Biz ne alıyoruz? Yani, az önce bir trenden atıldım ve neredeyse ölüyordum. Mary Alice ve Helen' kanaması var ve Billie'nin yan tarafını tutuşuna bakılırsa kaburgaları kırılmış olmalı-"

Naomi bir elini kaldırdı. ". Ne istiyorsunuz?" Mary Alice hızla, "İkramiye," dedi.

"Barınma maaşı," diye ekledi Helen. "Benscombe'u yeniden inşa ederken kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

Ona baktım ve sııttım. "Belki Brüksel'de bir daire?" O da sııttı. "Belki kısa bir süre için."

"Ve emekli maaşları," diye söze girdi Nat.

Naomi bana döndü, sabırsızlandığı belliydi. "Görünüşe göre Hardee's'in arabaya servis restoranı gibi sipariş alıyorum, başka bir şey var mı?"

"Emekli maaşları konusunda hemfikirim," dedim. "Ama bunun resmi olması gerekiyor. Müzeden emekli olmuş olarak kayıtlara geçmemizi istiyorum. İyi bir durumda."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu yapabilirim. her şeyi yerine getireceğim. Ve eve dönüşünüzü de ayarlayacağım, birinci sınıf olarak.

Tabii ki şirketin parasıyla."

"Hemen değil," dedi Mary Alice . "Önce Venedik'e dönmemiz gerekiyor."

"Akiko iyi," diye güvence verdi Naomi. "Buraya gelirken onu gördüm. Ama Wolfie hâlâ orada," diye bizi uyardı.

"Onunla ilgileneceğiz," diye söz verdi Helen.

Naomi tabloyu henüz kaldırmamıştı. Sabah güneşi tuvalin üzerine düşerek onu aydınlattı. "Raphael onu beş yüz yıldan daha uzun bir süre önce yağlıboya olarak çizmiş," dedi Naomi sessizce. "Ve hâlâ istese seninle konuşabilecekmiş gibi görünüyor." Dördümüz Naomi'nin yanında durmuş, *Leda* bize bakarken ona bakıyorduk. *Leda*'yı muhtemelen bir daha göremeyeceğimizi biliyordum. Onu kaybeden aileye gönderilecek ve onlar da onu duvarlarına asacak ya da bir kasaya koyacaklardı. Hatta onu açık artırmayla bile satabilirlerdi - en azından *Leda*'nın getireceği para herkesi cezbedebilirdi. Bir zamanlar bir kralın sarayının duvarlarına asılmıştı; belki de bir sonraki evi Stockholm'de bir daire ya da Şangay'da bir çatı katı olacaktı. Sonu nereye varırsa varsın, onu seven insanlarla birlikte olmasını umuyordum. O bunu hak ediyordu.

Naomi sırt çantasının fermuarını çekerken, Nat'i taşıyan sürücü bisikletinin ayağını indirdi ve kaskını çıkararak bisikletten indi. Kaskını koltuğunun üzerine koydu ve yanıma geldi. Kırık kaburgalarım ağrıyordu ve vücudumun her santimetrekaresi yara bere içindeydi ama dağın üzerinden pırıl pırıl bir güneş doğuyordu. Yeni bir gün doğuyordu ve ben bunu görmek için oradaydım. Kollarını açtı ve ben de kollarına girdim, başımı boynunun kıvrımına yasladım.

"İyi misin?" Sesi göğsünde gümbürdüyordu ve ben Yunanistan'dan ayrıldığım günü düşünerek başımı salladım, o gün bana iş bittiğinde orada olacağına söz vermişti. İş tamamlanmıştı, Naomi bilgilendirilmişti ve işte buradaydı.

"Zamanlaman çok iyi, İngiliz." Başını

eğdi. "Öyle mi?"

Bisikletine baktım ve beni öpmesi için yüzümü kaldırırken sııttım. "Evet.

Sanırım bu sefer biraz kurtarılmaya ihtiyacım vardı."

Ona sarılmak için kollarımı yeterince kaldıramadım ama ikimiz için de yeterince iyi bir iş çıkardı. İşini bitirdiğinde bana yedek bir kask taktı ve bisiklete binmeme yardım etti. Diğerleri Taverner ve Naomi'nin getirdiği diğer sürücülerin arkasına yerleşmişti - sonradan öğrendiğime göre Balkanlar'daki müze bağlantıları.

Arkama yaslandım ve Taverner bisiklete tırmanarak beni vücuduyla siper etti. Birkaç parmağımı kemerinin halkasından geçirdim ve başımı sırtına yasladım.

"Hazır mısınız?" diye
bağırdı. "Beni eve götür,
İngiliz."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Biraz tıbbi tedavi, yemek ve dinlenmek için PODGORICA'da mola verdik. Naomi bize bir otel odası ve ev ziyaretleri yapan bir doktor buldu. Bizi iyileştirdikten sonra -çoğunlukla bir şeyleri temizleyip bantladı ve birkaç dikiş attı

-Naomi oda servisi menüsündeki her şeyden iki tane sipariş etti ve bize yeni kıyafetler buldu. Daha sonra tekrar uyuduk, yemek yedik ve Venedik'e gitmek üzere uçağa bindik. Gece yarısına yakın iniş yaptık, dul bir kadının eteği gibi siyah dalgalanan lagün sularının üzerinden geçiyorduk. Ay yükseldi, şimdi biraz orantısızdı, kenarından bir şerit kesilmişti. Özel bir tekneye binerken Taverner elimi tuttu. Gül renkli duvarları olan evin bizi beklediği Campo Santa Margherita'ya ulaşabildiğimiz kadar yaklaştık.

Bekleyen sadece ev değildi. Taverner daha şifredeki ilk numarayı tuşlamadan kapı açılıverdi. Akiko kendini Mary Alice'e atarken, Minka hasarı değerlendirmek için bana baktı ve Wolfie Taverner'a içten bir sarılma verdi.

"Hepiniz iyi misiniz?" Salonda toplandığımızda Wolfie endişeyle sordu. Ortaya atıştırmalıklar ve içecekler konmuştu ama kimse hiçbir şeye dokunmadı. Anlatılacak hikâyeler, cevaplanacak sorular ve saklanacak birkaç sır vardı. *Her şeyi* bilmelerine gerek yoktu. Ama yine de konuşma saatlerce sürdü. Kimse yatağa doğru hareket etmeden önce neredeyse şafak sökmek üzereydi.

"Peki, şimdi ne olacak?" Wolfie sordu.

"Dairene dönmekte özgürsün," dedi Helen ona. "La Fenice'de yeniden provalara başlayabilir, insan içine çıkabilirsin. Galina gitti, Wolfie. Kimse senin peşine düşmeyecek."

Omuzları biraz çöktü. Rahatlamış ve sönmüş görünüyordu ve hangi duygunun daha güçlü olduğundan emin değildim. "İlginç bir dönemden geçiyoruz," dedi yavaşça. "Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Mary Alice bir kartın üzerine bir numara not etti. "İstersen ara." Adam etkilenmiş görünüyordu. "Bu senin numaran mı?"

"Hayır. Kuruluşumuzun travma sonrası stresle başa çıkmak için tuttuğu bir psikolog. , ancak bir profesyonelle konuşmak isteyebilirsiniz" dedi nazikçe.

Başını salladı. "Bence bu iyi."

Taverner, "Ve bizi Yunanistan'da ziyarete gelebilirsin," dedi. Onu tekmelemek için içimden gelen dürtüye direndim. Taverner her zaman insanları gelip kalmaları için davet ediyordu ve ben her zaman onlara izin vermemek için nedenler buluyordum.

"Belki La Fenice'deki zamanın bittiğinde," diye önerdim. O zaman ile Haziran arasında çok şey olabilirdi.

Bundan sonra oyalanması için bir neden yoktu. Beceriksizce el sıkıştı, Taverner'e tekrar sarıldı ve kolunun altına sıkıştırdığı bir kutu Malvestio böreğiyle oradan ayrıldı.

Helen kapıyı arkasından kapatırken, "Sanırım bu çocuğu özleyeceğim," dedi. Bir süre sessizce oturduk ve dışarıda canlanan kampın seslerini dinledik. Sonunda Helen hepimize döndü. "Şimdi ne yapacağız? Uyumak mı?"

"Çok huzursuzum," dedi Mary Alice. Akiko, kedilerden biriyle birlikte kanepenin bir köşesine kıvrılmıştı ve hafifçe horluyordu. Diğer kedi Minka'yı yastık olarak kullanıyor, birlikte yerde uyukluyorlardı. Taverner bir koltukta, bacaklarını bir sedirin üzerine uzatmış, yüzü uykuyla gevşemişti.

"Bir fikrim var," dedim. Buzdolabından bir şişe şampanya aldım ve Taverner'a bir not yazdım, uyandığında bulabilmesi için gömleğinin içine sıkıştırdım.

Evden yavaşça çıktık ve Dorsoduro'nun ara sokaklarında yavaşça ilerledik. Dükkân sahipleri dükkânlarının önündeki taşları hortumla yıkıyor, teslimatları alıyor, metal kepenkleri kaldırıyorlardı. Anneler -ve birkaç baba- çocuklarını okula götürüyor, onlara alfabeler ve çarpım tablosu hakkında sorular soruyorlardı. Erkenci turistler de boyunlarında fotoğraf makineleri ve ellerinde haritalarla albergolardan çıkarak güne başlıyorlardı. Yarım düzine köprüyü tırmandık ve her birinde durup kanallarda sabah trafiğinin yoğunlaşmasını izledik. Sabahın ilk saatlerinde bile,

Venedik vızıldamaz; parıldar, kalbi dünyanın başka hiçbir yerinde olmayan kendi ritmiyle atar. O sabah, bizim için attığını düşünmek hoşuma gitti.

Erkenciydik tabii ki. Müze saat ondan önce açılmıyordu ama biz hamur işleri almıştık ve dışarıdaki bir basamağa oturup kutuyu paylaştık, her biri parmaklarımızdan yaladığımız krema ile patlayan maritozzi ile kendimizi doldurduk.

Nat ve Mary Alice son hamur işi için didişirken Helen'in telefonu çaldı. Ekrandaki isme baktı ve sesli mesaja gönderirken gülümsedi.

Bir dakika sonra, "Eviniz yandığı için gerçekten çok üzgünüm," dedim.

"Üzülme. Burayı yeni baştan inşa edersem yapabileceğim birkaç iyileştirmeyi düşünüyordum - bu sefer hayaletler olmadan." Yüz ifadesi, iyi bir kitabı bitirmiş ve o hikâyeyi geride bırakmaya hazır bir kadın gibi sakindi.

"Oh?"

Başını salladı. "Sanırım gitmelerine izin vermenin zamanı geldi - Kenneth, Constance. Onlar gitmiş olabilir ama ben hâlâ buradayım. Bunu çok uzun zamandır unutmuştum ama bazı değişikliklere hazırım. Başlangıç olarak, bodruma ısıtmalı zemin ve bir dalma havuzu yaptıracağım."

"Kulağa pahalı geliyor," diye not ettim.

Helen bana ipeksi bir sesle, "Naomi ve ben o gitmeden önce para konusunu kapsamlı bir şekilde konuştuk," dedi. "Sanırım bizim için doğru olanı yapmanın nelere mal olacağını anladı."

hoş geliyor. "Benscombe'u yeniden inşa etmek biraz zaman alacak. Bu süre zarfında nerede kalacaksın?" Masumca sordum.

"Eminim boş bir yatak bulabilirim," dedi bir ergen gibi kızarak.

Omzunu omzuma çarptım. Kaburgalarımda hissettiğim bir acı bana son birkaç gündür vücuduma çektirdiklerimi hatırlattı ve daha önce hiç hissetmediğim bir özlemle Yunanistan'daki küçük evimizi düşündüm. Bir zamanlar tanrıların oğullarının yelken açtığı denizlerde, bitki kokulu esintilerin olduğu bir adada uzun ve güzel bir dinlenme zamanı gelmişti.

Helen beni geri itti. "Onu dürüst bir adam yapmalısın," dedi. "Taverner hiç evlenme teklif etti mi?"

"O daha iyi bilir," dedim ona. "Biz iyiyiz. Sonsuza dek birlikteyiz. Olduğumuz gibiyiz."

Tam o sırada nöbetçi kapıya yaklaştı ve ben de ayağa kalkmama yardım etmesi için Helen'in elini tuttum. "Sen kendi aşk hayatınla ilgilen," dedim sırtarak. "Ve bana *Mannekin Pis*'in bir kartpostalını gönder."

Görevli nihayet kapıyı açtığında içeri girdik ve günün ilk ziyaretçileri olarak giriş ücretimizi ödedik. Şampanya şişesine dehşetle baktı -muhtemelen iyi bir İtalyan prosecco'su olmadığı için- ama elli avroluk bir banknot onayını aldı. Nereye gideceğimi bilmek için haritaya bakmama gerek yoktu. Oraya daha önce de gitmiştim.

Peggy Guggenheim Koleksiyonu, Büyük Kanal üzerindeki küçük bir palazzo'da yer alıyor. Aptalca zengin olmanın belki de hiç de kötü bir şey olmadığını düşündüren türden bir yer. Yaşlı Peggy'nin titiz bir gözle seçtiği modern sanat eserleriyle dolu küçük bir mücevher. Odadan odaya şaheser üstüne şaheser, her biri gücü ve beklenmedikliği için seçilmiş. Herhangi birinin önünde saatlerce kendinizi kaybedebilirsiniz.

Ama hepsini görmezden geldik. Onun yerine yemek odasından geçip asılı olduğu yere doğru yürüdük. Leonor Fini'nin *Sfenksli Çoban Kız* tablosu. İkinci Dünya Savaşı'nın Avrupa'nın peyzajlı yüzünde yeni yaralar açtığı 1941 yılında yapılmıştı. Resim benzer bir ortamı, boşluğa tezat oluşturacak şekilde derin ve zengin renklerle boyanmış kasvetli ve özelliksiz bir alanı gösteriyordu. Bir sfenks sürüsü gösteriliyordu -aslan yüzlü Mısırlı türünden değil. Bunlar Yunan türüydü, güzel kadınların gövdeleri dişi aslanların vücutlarına aşılarmıştı. Vahşilikleri içinde vahşiydiler, kesinlikle evcilleştirilemezlerdi.

Ortada ise çoban kızın kendisi duruyordu; elinde değneğiyle tarlada ilerleyen fantastik bir figür. 1980'lerin süper modellerinin imreneceği türden gür saçları ve askılı mayo şeklindeki gümüşü bir giysinin içinde gergin, kaslı bir vücudu vardı. Sfenkslerin etrafına yuttukları adamlardan arta kalanlar saçılmıştı; çeşitli kemikler ve insan parçalarından başka bir şey yoktu. Artıklar çöpe dönüştü. Fakat

Utanmıyorlardı, o sfenksler. Sırtlarını dikleştirdiler ve yelelerini savurdular ve hepsinin üzerinde, çoban kızları onlara sevgiyle, gururla baktı. Onları oldukları gibi hor görmüyordu. Sadece doğalarına sadık kaldıklarını . Bazı yaratıklar yok etmek için doğar.

Şişeden çıkarırken mantar hafif bir tıslama çıkardı. Helen Birkin'inin içine bir küme plastik bardak koymuştu ve ben de her birimiz için birer bardak doldurdum. Şampanya Adriyatik'in gelgitleri gibi köpürdü, sonra çekildi.

Fincanımı kaldırdım. "Constance Halliday'e. Orijinal çoban kıza. Sfenkslerine hepimizin gerekli canavarlar olduğumuzu öğrettiği için."

"Constance'a ve gerekli canavarlara," dedi diğerleri.

Fincanlarımızı birbirine dokundurduk ve içtik.

Şampanya buzlu değildi ve bardaklar da kristal değildi ama yeterliydi.

AKNOWLEDGMENTS

Belirli Bir Yaşın Katilleri'ni yazdığımında, bu kitabın aldığı tepkiyi hiç beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse hala şaşkınım ve son derece, son derece minnettarım. Belirli bir sıralama olmaksızın, işte bu minnettarlığı hedeflediğim yerler:

Benimle kişisel olarak ilgilenen insanlar. Ailem, çocuğum, arkadaşlarım ve her şeyin ötesinde kocam. Köpekler için mansiyon ödülü.

Profesyonel olarak benimle ilgilenen insanlar. Editörlük, Pazarlama, Halkla İlişkiler, Satış, Prodüksiyon ve Sanat alanlarındaki herkesi kapsayan Berkley ekibine, özellikle de *Killers*'ı devralan ve kusursuz bir özveriyle piyasaya süren editörüm Michelle Vega'ya yürekten teşekkür ederim. Ivan Held, Jeanne-Marie Hudson, Craig Burke, Tom Colgan, Claire Zion, Loren Jagers, Jessica Mangicaro, Annie Odders, Tara O'Connor, Tawanna Sullivan, Anthony Ramondo, Colleen Reinhart- yaptığınız her şey için içten teşekkürler. Edebiyat menajerim Pam Hopkins, onlarca yıllık özverisi için. William Morris'teki eğlence menajerlerim Sanjana Seelam ve Nicole Weinroth'a yeni topraklarda gezinmemize yardımcı oldukları için. Çevrimiçi işleri düzenli tuttukları için Writerspace ekibim.

Kitapları seven insanlar. Okurlar, yazarlar, kitapçılar, kütüphaneciler, eleştirmenler, bookstagramcılar ve bir arkadaşına bir kitap uzatıp "Sanırım bunu seveceksin" diyen herkes. Teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Deanna Raybourn, Edgar Ödülü adayı Veronica Speedwell Gizemleri'nin yanı sıra Lady Julia Grey serisi ve birkaç bağımsız eserin *New York Times* çoksatan yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

